FRANCINE RIVERS

FIRUL STACOJIU

Editura Scriptum
Oradea, 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României RIVERS, FRANCINE
Firul stacojiu
ISBN 978 – 973 – 1813 – 44 – 8
821.111 (73) – 31 = 135.1
Editura Scriptum

Francine Rivers
Originally published in U.S.A. under the title
The Scarlet Thread
1996, 2004

Prima ediție în limba română

Lui Sue Hahn, Fran Kane şi Donzella Schlager. tovarăşele mele de călătorie

Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri şi întâmplări sunt produsul imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane în viață sau decedate este întâmplătoare şi neintenționată.

ISBN 978 – 973 – 1813 – 44 – 8 Tiparul executat în U.E.

Mulțumiri

Trei persoane foarte speciale au contribuit la apariția acestei povestiri: Sue Hahn, Fran Kane şi Donzella Schlager, toate iubitoare de aventură, care au împărtăşit visul meu de a parcurge Oregon Trail. Cu binecuvântarea soților noştri, ne-am urcat într-un Suburban şi am condus din Sevastopol, California, până în Independence, Missouri. De aici am urmat Oregon Trail până în The Dalles, Oregon. Peste cinci mii de mile puse cap la cap. Am descoperit frumusețea şi vasta întindere a țării noastre, am oprit la fiecare obiectiv istoric (şi popas) pe care l-am întâlnit pe drum, am vizitat fiecare muzeu posibil (din oraşele mai mari sau mai mici) şi am adunat suficiente informații care să ne țină interesul treaz față de lectură pe următorii câțiva ani.

Vă mulțumesc, fetelor. A fost una dintre cele mai frumoase perioade din viața mea.

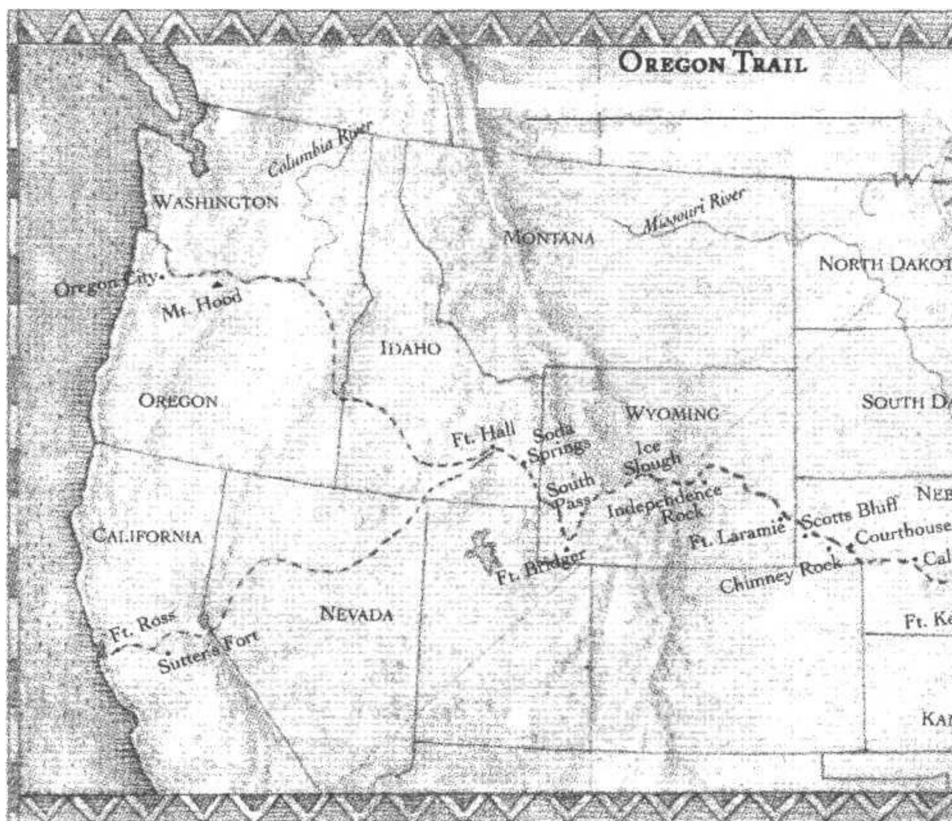
Când ne apucăm şi de traseul Lewis şi Clark?[1]

Multe mulțumiri şi lui Ryan MacDonald, pentru faptul că ne-a oferit sfaturile sale de expert în jocurile de calculator şi târgurile de specialitate.

Călătoria lui Mary Kathryn McMurray

---

[1] Vestit traseu istoric ce traversează SUA, de la est la vest, traseu ales de colonişti pentru a ajunge în Oregon în perioada anilor 1840-1860; vezi harta ataşată (n. trad.).

OREGON TRAIL
Columbia River
WASHINGTON
MONTANA
Missouri River
Oregon City
Mt. Hood
IDAHO
OREGON
WYOMING
Ft. Hall
Soda Springs
Ice Slough
South Pass
Independence Rock
Scotts Bluff
Courthouse
Ft. Laramie
CALIFORNIA
Ft. Bridger
Chimney Rock
NEVADA
Ft. Ross
Sutters Fort

PARTEA ÎNTÂI
APELUL

CAPITOLUL 1

Sierra Clanton Madrid nu se putea opri din tremurat. Stomacul îi era numai noduri. O apucă o migrenă chinuitoare din clipa în care Alex îi dădu vestea.

Nu o mai duruse capul atât de îngrozitor din seara banchetului de absolvire a liceului. Alex venise să o ia în Chevy-ul rablagit al tatălui său cu trei minute înainte ca tatăl ei să intre cu maşina pe alee. A fost pentru prima oară în viața ei când tatăl său venise acasă *devreme* de la lucru. Ar fi trebuit să ştie că aşa se va întâmpla. Îşi amintea şi-acum fața pe care o făcuse tatăl ei când dăduse cu ochii de Alex – un băiat hispanic, frumos foc, cu plete, îmbrăcat într-un smoching de împrumut – care stătea pe veranda spațioasă a casei victoriene pe care o deținea familia ei pe Matheson Street. Şi ca şi când asta n-ar fi fost de-ajuns, Alex tocmai se întindea să-i prindă o orhidee de rochia ei elegantă de banchet. Când Sierra auzi trântitul portierei de la maşina tatălui ei, aproape că leşinase de frică.

Atunci o apucase migrena, care fusese întețită mai apoi de privirea întrebătoare de pe fața lui Alex.

— Ce s-a întâmplat? o întrebase el.

Ce-ar fi putut spune? îi spusese tatălui ei despre Alex; doar că nu-i spusese tot.

Urmase apoi un schimb de cuvinte, dar, din fericire, mama ei fusese acolo să intervină şi să-l liniştească pe tatăl ei.

În cele din urmă, Alex o însoțise la maşina sa împrumutată şi o ajutase să urce în ea, în timp ce tatăl ei stătea pe primele trepte ale verandei, fixându-l cu privirea.

Alex nu o privise deloc în timp ce băga în marşarier şi apoi se îndepărtase de trotuar. Ajunseseră aproape de jumătatea drumului spre Santa Rosa înainte să zică ceva.

— Nu i-ai spus cine te însoțeşte la banchet, nu-i aşa?

— Ba da, i-am spus.

— Da, sigur. Doar că ai uitat câteva amănunte importante, nu-i aşa, *chiquita?* Nu o mai numise niciodată aşa până atunci, şi asta nu prevestea nimic bun pentru seara ce se întindea înaintea lor. Nu mai spusese nimic până ajunseră la restaurantul scump din Santa Rosa. Ea comandase ceva ieftin, ceea ce-l înfuriase şi mai rău.

— Îți imaginezi că nu-mi permit să-ți plătesc decât o salată?

Cu fața roşie ca racul, îşi comandase atunci o porție de coaste afumate ca şi el, dar asta nu păru să-l binedispună cu nimic.

Lucrurile erau tot mai jalnice pe măsură ce orele serii se scurgeau. Pe la ora zece, Alex nu mai vorbea deloc, nici cu ea, nici cu altcineva. Sfârşi într-o toaletă din Villa de Chanticlair, unde vomitase toată cina gustoasă pe care i-o cumpărase el.

Era îndrăgostită nebuneşte de Alejandro Luis Madrid. Nebuneşte era cuvântul cheie. Tatăl ei o avertizase. Iar ea ar fi trebuit să-l asculte.

Pe Sierra o usturau acum ochii înlăcrimați, în timp ce conducea pe Old Redwood Highway, care făcea legătura între Windsor şi Healdsburg. Cu toată tulburarea de care avusese parte, prefera să se agațe mai degrabă de trecutul ce acum îi părea romantic, decât de prezentul şi viitorul ce erau nesigure şi înspăimântătoare.

Seara banchetului fusese un dezastru total. În timp ce aproape toate prietenele ei se duseseră în Santa Rosa la petreceri ce urmau să țină până în zori, Alex o condusese acasă mult înainte de miezul nopții. Luminile din fața casei

erau aprinse şi parcă mai luminoase decât până acum. Probabil că în timpul cât fusese plecată de acasă, tatăl ei schimbase becul de 60 de waţi într-unul de 250. În seara aceea erau aprinse chiar şi luminile din casă.

Avea suficientă lumină să vadă cât de furios era Alex. Însă expresia feţei lui trăda ceva mai profund decât furie. Îi putea simţi durerea ce zăcea ascunsă în spatele expresiei reci şi distante. Se gândea că probabil va pleca de îndată ce vor ajunge la ea acasă. Dar din nefericire însă el nu intenţiona să se ducă înainte să spună tot ce avea pe suflet.

— Am ştiut de la bun început că e o greşeală şi numai să te invit în oraş.

Cuvintele lui o loviră ca o mitralieră drept în inimă. Şi nu se oprise aici.

— Nu sunt cine ştie ce personaj din vreo dramă de Shakespeare, Sierra. Nu sunt Romeo pentru rolul tău de Julieta. Şi nu te-am invitat pentru că aveam chef să mă joc!

Acestea fiind spuse, se întorsese şi aproape ajunsese la trepte înainte ca ea să reuşească să-şi înfrângă lacrimile ce o sugrumau.

— Te iubesc, Alex.

El se întoarse atunci şi o privi.

— Ce-ai zis?

Ochii îi erau întunecaţi şi pătrunzători, fără să-i fi trecut încă supărarea pe ea – pe bună dreptate. Nu se gândise cum avea să-l afecteze tăinuirea unor detalii în ce-l privea. Nu se gândise la nimic altceva decât să evite confruntarea cu tatăl ei.

Alex rămase aşteptând.

— Ă… am spus că te iubesc.

— Spune-o în spaniolă, îi spusese el pe acelaşi ton pe care-l folosea când o ajuta la teme.

Ea înghiţise în gol, întrebându-se dacă nu cumva nu avea nicio altă intenţie decât să o umilească şi mai rău

înainte să iasă definitiv din viața ei.

— *Ti amo, Alejandro Luis Madrid. Corazón y alma.* Atunci pufnise în plâns, hohotind de-i sărea cămaşa pe ea. El o prinsese atunci şi-şi vărsase inima înaintea ei în spaniolă. Cu toate că nu-i înțelesese toate cuvintele, i-o citise în priviri şi o simțise în atingerea lui că şi el o iubea.

Folosise limba sa maternă de puține ori de-a lungul anilor, în momente deosebit de intense sentimental. Îi vorbise în spaniolă când făcuseră dragoste în noaptea nunții lor şi din nou atunci când ea-i împărtăşise faptul că era însărcinată. Plânsese şi îi vorbise în spaniolă în zorii zilei când Clanton venise cu greu pe lume, şi din nou atunci când se născuse Carolyn. Şi îi vorbise din nou în spaniolă, printre lacrimi, în noaptea în care murise tatăl ei.

Dar în noaptea aceea pe verandă, amândoi uitaseră cu desăvârşire de toate luminile. De fapt, uitaseră de toate până în clipa în care se deschise uşa din față, iar tatăl ei îi porunci lui să dispară de acolo.

I se interzisese să-l mai vadă pe Alex. În acel moment, tatălui ei nu-i păsa de faptul că Alex era al patrulea într-un an cu două sute de elevi. Singurul lucru care conta era faptul că Luis Madrid, tatăl lui Alex, era „unul din sărăntocii ăia" care lucra ca muncitor în viile din Sonoma County. Tatălui ei nu-i păsa de faptul că Alex lucra patruzeci de ore pe săptămână la o benzinărie locală pentru a-şi strânge bani să poată merge la colegiu.

— Noroc îi doresc, spuse el, deşi era clar că norocul era ultimul lucru pe care i-l dorea în realitate lui Alex.

Ea începu să se justifice, să îl linguşească, să se văicărească şi să-l implore. Apelă la mama ei, care refuză brusc să-i mai țină partea. În disperarea ei, amenință că avea să fugă de acasă sau să se omoare. Iar cu asta reuşise să le atragă atenția.

— De îndrăzneşti şi numai să stai de vorbă cu

sărăntocul acela la telefon, chem poliția! urlase tatăl ei la ea. Ai cincisprezece ani. El are optsprezece. Pot pune să-l aresteze!

— N-ai decât, şi eu o să le spun polițiştilor că mă siluieşti! Tatăl ei o sunase atunci pe mătuşa ei din Merced şi făcu toate pregătirile ca ea să-şi petreacă câteva săptămâni acolo, pentru „a-i veni mințile la cap”.

Când se întoarse, Alex o aştepta, însă se dovedi şi mai puțin maleabil decât părintele ei patern. Nu-i oferi decât câteva cuvinte succinte în spaniolă când îi auzi ideea de a se întâlni în taină cu el. Alex era un luptător care prefera lupta fățişă. Dar nu se aşteptase vreodată din partea lui că va lua problema în propriile mâini. Doar îl văzu într-o zi că-şi face apariția la casa lor cu numai cinci minute după ce sosise tatăl ei de la lucru. Aflase mai târziu de la un vecin că Alex aşteptase ceva mai jos pe drum mai bine de o oră. Mama ei, foarte înțelegătoare cu problema lor, îl invită pe Alex în foaier înainte ca tatăl ei să apară pe verandă şi să-l alunge de pe proprietatea lor.

Strângând în mâini volanul maşinii ei Honda Acord, Sierra îşi aminti cum se simțise în ziua aceea, văzându-l pe Alex stând în holul de la intrare, între mama şi tatăl ei. Era aproape convinsă că tatăl ei avea să-l ucidă sau cel puțin să-l snopească în bătaie.

— *El* ce caută aici?

Încă auzea furia din tonul vocii tatălui ei când acesta îşi aruncă geanta diplomat pe podea. Sierra se gândise că nu făcuse altceva decât să-şi elibereze mâinile ca să îl apuce cu ele pe Alex de gât.

Alex păşi din spatele mamei ei şi-l privi în față.

— Am venit să vă cer permisiunea de a mă întâlni cu fiica dumneavoastră.

— Permisiunea! La fel cum mi-ai cerut permisiunea să o însoțeşti la banchet?

— Credeam că Sierra a lămurit lucrurile cu dumneavoastră. Greşeala mea.

— Aici ai dreptate! Mare greşeală. Acum piei din fața mea!

— Brian, dă-i tânărului o şansă să...

— Nu te-amesteca în asta, Marianna! Alex însă nu se lăsă bătut.

— Nu cer nimic altceva decât dreptul de a-mi susține cererea. Nici măcar nu sesizase prezența ei pe scări, deasupra lor.

— Nu vreau să aud nimic din ce ai avea tu de spus. Erau ca doi dulăi zburliți.

— Tati, te rog... spuse ea, începând să coboare scările. Ne iubim.

— *Iubire.* Mă îndoiesc că asta simte dumnealui pentru tine.

— Nu înțelegi, începu ea să suspine.

— Ba înțeleg foarte bine! Dispari în camera ta!

— Nu plec nicăieri decât cu Alex, spuse ea, ajungând în hol şi luându-şi poziția alături de prietenul ei, şi în clipa aceea avea convingerea că dacă tatăl ei s-ar fi năpustit la el, ar fi făcut orice-ar fi fost necesar să-l oprească. Nu mai fusese niciodată atât de furioasă!

Alex o apucase însă de încheietura mâinii ei şi o împinsese hotărât înapoia sa.

— Asta este între tatăl tău şi mine. Nu te amesteca.

Cât timp vorbise, Alex nu-şi dezlipise nicio clipă ochii de la tatăl ei.

— Ieşi afară din casa mea.

— Tot ce vă cer este să-mi dați voie să vă vorbesc câteva minute, domnule Clanton. Dacă îmi veți spune mai apoi să dispar de aici, o voi face.

— Şi te duci înapoi în Mexic?

— Brian!

De îndată ce tatăl ei rostise aceste vorbe, fața i se făcu roşie ca racul. Alex, cu propriile sale prejudecăți, nu avea de gând să se lase alungat cu uşurință.

— M-am *născut* în Healdsburg, domnule Clanton. La fel ca şi dumneavoastră. Tatăl meu a obținut cetățenia acum zece ani. Nu că asta ar conta. A luat testul cu brio. Cel dintâi. Nu a primit nici un singur dolar ca ajutor social în toată viața lui şi lucrează din greu în meseria pe care o are, probabil mai greu decât ați lucrat dumneavoastră vreodată în biroul acela capitonat de la agenția imobiliară pe care-l aveți în centru. Nu locuim într-o casă victoriană, spuse el aruncând o privire grăitoare în jurul său, dar nici într-o cocioabă nu trăim.

Cuvântarea lui nu schimbase cu nimic starea lucrurilor.

— Ai terminat? spuse tatăl său şi orice urmă de stânjeneală îi fu spulberată de furia ce-l copleşea.

— Poate că v-ați bucura să ştiți că tatăl şi mama mea sunt în egală măsură împotriva Sierrei, cum sunteți şi dumneavoastră în privința mea.

Ea rămase cu gura căscată.

— Împotriva Sierrei? făcu tatăl ei jignit. De ce?

— Dumneavoastră de ce credeți, domnule Clanton? E albă, şi protestantă.

— Poate că ar trebui să-i asculți.

— Îi ascult. Îi respect mult pe părinții mei, dar am şi eu capul pe umeri. După cum văd eu lucrurile, un bigot rămâne un bigot, indiferent ce culoare are pielea lui.

O tăcere prelungă, tensionată, părea să se fi lăsat peste foaier.

— Deci, spuse Alex simplu. Stăm de vorbă, sau pot să plec? Tatăl ei o privi o clipă, apoi îl privi din nou pe Alex, cu o resemnare plină de resentimente.

— Stăm de vorbă. Arătă cu capul spre o cameră din

capătul holului. Dar mă îndoiesc că o să-ți placă ce am eu de spus.

Apoi petrecură următoarele două ceasuri în biroul micuț din partea din față a casei, în timp ce ea şedea în bucătărie împreună cu mama ei, când plângând, când revoltându-se şi amenințând cu ce avea să facă dacă tatăl ei nu o lăsa să se întâlnească cu Alex. Mama ei nu prea spusese mai nimic în ziua aceea.

Când tatăl ei veni în bucătărie, îi spuse că Alex plecase. Înainte să apuce să-i arunce toate învinuirile din lume în față, el o informă că avea voie să-l întâlnească, *dacă* acceptă să respecte *regulile* pe care le stabiliseră amândoi. O singură convorbire telefonică pe seară, nu mai lungă de treizeci de minute, şi *numai* după ce-şi terminase temele. Fără întâlniri de luni până joi. Vineri seara trebuia să fie acasă până la ora unsprezece. Sâmbătă înainte de ora zece. Da, *zece.* Trebuia să fie odihnită pentru serviciul de duminică de la biserică. Dacă notele ei dădeau semne de scădere, cât de mică, nu mai avea voie să se întâlnească deloc cu Alex. Dacă lipsea de la biserică, la fel.

— Şi Alex a fost de acord?

— Da, a fost de acord.

Nu-i plăcuse nimic din toate astea, dar fusese atât de îndrăgostită încât ar fi fost gata să accepte orice, iar tatăl ei ştia bine asta.

— Puştiul acesta o să-ți frângă inima, Sierra.

Acum, paisprezece ani mai târziu, exact asta se întâmplase.

Ştergându-şi lacrimile din ochi, Sierra traversă podul de peste Russian River şi viră la dreapta.

Ştia că tatăl ei sperase ca lucrurile să se liniştească, dacă lăsa relației lor suficient timp să apară primele fisuri. Însă pe atunci nu-L cunoscuse pe Alex şi nu-i înțelesese nici hotărârea şi nici forța ce-l mistuia. Alex absolvi cu bine

liceul şi intră la colegiul local. Sierra ar fi vrut să renunțe la şcoală şi să se căsătorească cu el, gândindu-se că avea să fie foarte romantic să lucreze şi să-l susțină pe timpul colegiului. El îi spulberă această idee. Îi spusese în termeni fără echivoc că intenționa să absolve colegiul *cu forțe proprii* şi cu siguranță nu voia să aibă o soție care nu-şi încheiase studiile. Termină doi ani la Santa Rosa Junior Collège în doar un an şi jumătate şi se transferă la Berkeley, Universitatea din California, unde urmase facultatea de ştiințe economice, cu specializarea în tehnologie informatică. Ea absolvi liceul şi intră la colegiul local, la specialitatea ştiințe economice, apoi număra zilele până la absolvirea lui.

De îndată ce Alex se întoarse la Healdsburg, găsi o slujbă la Hewlett-Packard în Santa Rosa, cumpără o maşină la mâna a doua şi închirie un bungalou micuț în Windsor.

Cum nu reuşiră să-şi pună părinții de acord asupra stilului nunții, fugiră pe ascuns la Reno. Nimeni nu agrease alegerea lor.

Erau căsătoriți de zece ani. Zece ani minunați. În tot acest timp se gândise că Alex era la fel de fericit ca şi ea. Niciodată nu îşi imaginase ce se petrecea în realitate. De ce nu-şi dăduse seama? De ce nu-i spusese din capul locului că nu era satisfăcut?

Sierra viră maşina pe aleea ce ducea la casa victoriană de pe Matheson Street şi se rugă ca mama ei să fie acasă. Mama fusese întotdeauna în stare să îi țină piept tatii. Poate că o putea ajuta şi pe Sierra să-şi dea seama cum să-l facă pe Alex să se răzgândească cu privire la planurile pe care le avea legat de viitorul lor.

Sierra descuie uşa de la intrare, intră în foaierul pardosit cu lemn lustruit.

— Mamă?

Închise uşa în spatele ei şi parcurse tot coridorul ce ducea spre bucătărie. Aproape că îl chemă şi pe tatăl ei, dar

se opri la timp.

Îşi aminti dintr-odată telefonul pe care-l primiseră ea şi Alex la ora trei dimineață în urmă cu doi ani. Niciodată până atunci nu mai auzise pe mama ei vorbind astfel şi nici de atunci încoace.

— Tatăl tău a făcut infarct, dragă. Salvarea este aici la noi acasă. Se întâlniseră cu ea la Spitalul din Healdsburg, dar fusese prea târziu.

— De dimineață s-a plâns de indigestie, spusese mama ei pierdută, şocată. Şi-l durea umărul.

Acum, Sierra se opri în dreptul uşii ce dădea spre biroul său şi privi înăuntru, aproape aşteptându-se să-l vadă şezând la biroul său, citind rubrica de vânzări imobiliare din ziar. Încă îi era dor de el. Şi în mod ciudat, şi lui Alex îi era. El şi tatăl ei deveniseră apropiați după ce se născuseră Clanton şi Carolyn – uimitor cum reuşesc nepoții să dărâme zidurile dintre oameni. Înainte să rămână însărcinată, ea şi Alex nu-i prea întâlniseră pe părinții ei. Tatăl ei găsea întotdeauna câte o scuză să le refuze invitația la cină; iar părinții lui Alex nu erau mai prejos.

Totul se schimbase când o apucaseră durerile. Toți ajunseseră la spitalul Kaiser în seara când născuse. Alex o sărutase şi îi spusese că poate trebuiau să-şi numească fiul Makepeace[2]. Se hotărâseră mai apoi să-l numească Clanton Luis Madrid, sudând ambele familii la un loc. După un an, când se născu şi Carolyn Maria, familia Clanton şi familia Madrid avuseseră deja o mulțime de ocazii să se cunoască reciproc şi să descopere că de fapt aveau mult mai multe în comun decât şi-ar fi putut imagina cineva vreodată.

— Mamă? o strigă din nou Sierra, după ce nu o găsi în bucătărie. Privi afară pe geam în curtea din spate, unde

---

[2] Împăciuitorul (n.trad.).

obişnuia să lucreze mama ei adesea. Nu era nici acolo. Maşina ei Buick Regal era pe alee, aşa că ştia că mama ei nu plecase la unul din multele proiecte caritabile în care era implicată sau la biserică.

Sierra parcurse tot culoarul înapoi şi apoi sui scările.

— *Mamă?*

Poate că dormea. Aruncă o privire în dormitorul părinților ei. O pătură de culoare deschisă, din pătrățele croşetate[3], era împăturită frumos la picioarele patului.

— Mamă?

— Sunt în pod, dragă. Vino sus.

Surprinsă, Sierra traversă holul şi urcă pe scările înguste.

— Ce faci aici? spuse ea, pătrunzând în podul aflat într-o dezordine totală. Geamurile minuscule erau deschise, lăsând un vânticel călduț să pătrundă în încăperea plină de praf şi slab luminată. Particule de praf dansau în razele de soare. Locul acela mirosea a umed, după atâția ani de nefolosință.

Podul o fascinase dintotdeauna pe Sierra, şi în timp ce privea în jurul ei acum, îşi lăsă pentru moment toate îngrijorările deoparte. În spate erau stivuite mai multe şezlonguri de grădină. Imediat lângă uşă era o canistră de lapte, plină cu umbrele vechi, două bastoane şi o cârjă ruptă. Pe o etajeră înaltă erau aranjate tot felul de coşuri din nuiele, de toate mărimile şi formele. Cutiile erau stivuite într-o ordine aleatorie, în stive ciudate, cu un conținut misterios.

De câte ori se apucaseră ea şi fratele ei să facă curat prin camerele lor, sortând lucruri şi strângându-le în cutii, ca mai apoi să le depoziteze în pod? Când muriseră bunica

---

[3] *Granny-square afghan,* în original (n.trad.).

şi bunicul Clanton, cutiile de la proprietatea lor îşi găsiseră locul în obscuritatea tăcută a podului lor. Cărți vechi, cufere şi cutii cu vase şi argintărie erau răsfirate prin tot podul. Un cuier pentru pălării stătea în colțul din spate pe un covoraş împletit din fâşii de cârpe, pe care-l făcuse străbunica Sierrei. Cutia cu rochii vechi cu care obişnuia să se îmbrace când fusese mică era încă acolo. La fel şi oglinda mare şi ovală în care se admira după fiecare nouă schimbare de înfățişare.

În apropiere, în căruciorul roşu Red Flyer[4] al fratelui ei, se aflau o duzină sau mai multe fotografii înrămate, rezemate unele de altele de perete. Unele erau tablouri originale pictate în ulei de bunicul ei, după ce ieşise la pensie. Altele erau fotografii de familie ce fuseseră făcute cu mult timp înainte. Cutii cu vopsele rămase după lucrările de renovare a casei erau îngrămădite pe o etajeră, în caz că erau necesare retuşuri la lemnăria vopsită în culori. Un corp de bibliotecă era ticsit cu cutii de pantofi, fiecare purtând câte o etichetă pe care se putea vedea scrisul ordonat al tatălui ei, în care erau păstrate documente şi chitanțe din ultimii douăzeci de ani.

Un căluț vechi din lemn, cu vopseaua scorojită, stătea părăsit într-un colț îndepărtat.

Mama ei mutase câteva piese de mobilier prin jur, încât acum canapeaua bunicului Edgeworth, cea veche şi cu picioarele în formă de labe de leu, stătea drept în mijlocul podului. În fața sa se afla fotoliul uzat al tatii. Două taburete cu tapițerie din goblen serveau drept suport pentru lucrurile pe care le scosese mama ei dintr-o valiză veche ce stătea acum deschisă înaintea ei.

---

[4] Cunoscută companie producătoare de jucării din Statele Unite, devenită faimoasă mai ales pentru cărucioarele-remorci roşii pe care le produc (n.trad.).

Marianna Clanton îşi legase un prosop de bucătărie în jurul părului.

— M-am gândit că ar trebui să sortez puțin prin lucrurile astea şi să iau nişte decizii.

— Ce fel de decizii? întrebă Sierra, îngândurată.

— Ce să arunc, ce să păstrez.

— De ce tocmai acum?

— Trebuia să mă apuc de asta cu ani în urmă, spuse mama ei cu un zâmbet trist. Doar că am tot amânat. Privi în jur la încăperea aflată în neorânduială. E puțin copleşitor. Frânturi din atâtea vieți.

Sierra îşi trecu mâna peste un scaun vechi care se aflase în bucătărioară înainte de renovare. Îşi amintea când venea de la grădiniță şi se suia pe el, la masa unde serveau micul dejun, ca să o poată urmări pe mama ei în timp ce pregătea prăjiturele cu bucățele de ciocolată.

— M-a sunat Alex ceva mai devreme şi mi-a spus că a acceptat o slujbă în Los Angeles.

Mama ei îşi ridică privirile la ea, cu o expresie suferindă pe față.

— Cred că era de aşteptat.

— De aşteptat? Cum aşa?

— Alex a fost dintotdeauna ambițios.

— Are o slujbă bună. A avut parte de promovarea aceea serioasă anul trecut şi câştigă bani frumoşi. I-au oferit o asigurare de sănătate şi un plan de pensionare avantajoase. Avem o casă nouă minunată. Ne plac vecinii pe care-i avem. Clanton şi Carolyn sunt fericiți la şcoală. Suntem aproape de familiile noastre. Nici n-am ştiut că Alex şi-a depus cererea pentru un nou loc de muncă până când m-a sunat azi... Vocea i se frânse. Era atât de încântat, mamă. Ar fi trebuit să-l auzi. Spunea că această companie nouă îi făcuse o ofertă fantastică şi că o acceptase fără ca măcar să stea de vorbă cu mine.

— Ce fel de companie?

— Computere. *Jocuri.* Genul acela de jocuri cu care-i place lui Alex să-şi petreacă timpul pe acasă. I-a întâlnit pe oamenii aceştia la o conferinţă de marketing primăvara trecută la Los Vegas. Nu mi-a povestit niciodată despre ei. El spune că mi-ar fi spus, dar eu nu-mi amintesc. Alex îşi perfecta o idee a sa, un joc de rol pentru un program pentru internet. Jucătorii se pot alia între ei şi pot crea armate şi scenarii de luptă. Spunea că este exact ceea ce căutau. Şi nici măcar nu-l deranjează faptul că nu au încă patru ani de când au apărut pe piaţă şi nici faptul că au început într-un garaj.

— La fel a început şi Apple Computers.

— Dar asta-i altceva. Băieţii ăştia nu există de suficient timp pentru a demonstra că pot *rămâne* în afaceri. Nu-mi dau seama cum poate da Alex cu piciorul la zece ani de seniorat la Hewlett-Packard când oamenii îşi pierd slujbele pe capete în zilele noastre! Nu vreau să plec la Los Angeles, mamă. Tot ce iubesc este aici.

— Îl iubeşti pe Alex, draga mea.

— Pe Alex îmi vine să-l *împuşc.* Cum poate să ia o decizie ca asta fără ca măcar să o discute cu mine?

— Dar l-ai fi ascultat dacă ar fi iniţiat o discuţie? Nu-i venea să creadă că mama ei o întreba una ca asta.

— Sigur că aş fi ascultat! Nu-şi dă seama că asta mă implică şi pe mine? îşi şterse lacrimile de supărare de pe obraji. Ştii ce mi-a spus, mamă? Mi-a spus că a sunat deja la agenţia imobiliară, iar angajata lor va trece deseară să evalueze casa. Îţi vine să crezi? Numai ce am plantat narcise de-a lungul gardului din spate. Dacă plecăm, aşa cum şi-a propus el, nici n-o să mai fiu aici să le văd înflorind!

Multă vreme mama ei nu spuse nimic. Îşi împreună mâinile în poală în timp ce Sierra începu să scotocească prin poşetă după un şerveţel.

Îşi suflă nasul.

— Nu-i corect. Niciodată n-a ținut cont de ce simt eu, mamă. N-a făcut decât să ia decizii de unul singur şi apoi să mă anunțe şi pe mine. Uite-aşa. Indiferent dacă-mi place sau nu, ne mutăm în Los Angeles. Nici măcar nu-i pasă cum mă simt eu, pentru că asta este ceea ce-şi doreşte *el.*

— Sunt convinsă că Alex nu ia decizii în mod arbitrar. Întotdeauna a analizat lucrurile din toate unghiurile.

— Nu şi din unghiul *meu.* Tulburată şi supărată, traversă încăperea şi culese un ursuleț vechi din pluş pe care fratele ei obişnuia să-l poarte cu sine când era mic. îl strânse la piept. Alex a crescut aici la fel ca mine, mamă. Nu înțeleg cum poate să întoarcă acum spatele la tot şi să fie atât de *fericit.*

— Poate că Alex n-a avut parte de o viață la fel de plăcută ca şi a ta, Sierra.

Sierra o privi surprinsă pe mama ei.

— Părinții lui nu l-au abuzat niciodată.

— Nu mă refeream la Luis sau la Maria; ei sunt oameni minunați. Mă refer la presupunerile pe care prea mulți oameni le fac când vine vorba despre hispanici.

— Ei bine, va putea adăuga la asta toate celelalte lucruri pe care le va avea de oferit Los Angelesul. Smog. Trafic. Revolte. Cutremure.

Mama ei zâmbi.

— Disneyland. Staruri de cinema. Plaje, recită ea, reuşind evident să vadă o față mult mai pozitivă a lucrurilor. Tatăl ei obişnuise să numească această atitudine gen Pollyanna, mai ales când era nervos şi nu avea niciun chef să vadă partea bună a lucrurilor. La fel cum de altfel se simțea şi Sierra acum.

— Toți cei pe care-i iubim sunt aici, mamă. Familia, prietenii.

— Nu vă mutați în Maine, dragă. Nu e cale decât de-o

zi între Healdsburg şi Los Angeles. Şi trăim în epoca telefoanelor.

— Vorbeşti de parcă nici nu ți-ar păsa de faptul că plecăm. Sierra îşi muşcă buza şi privi în altă parte. Mă gândeam că măcar tu o să mă înțelegi.

— Dacă ar depinde de mine, atunci sigur, aş prefera să fii aici. Dar înțeleg, să ştii. Bunicii tăi erau departe de a fi bucuroşi când m-am mutat din Fresno la San Francisco. Zâmbi. Pe atunci trebuia să conduci zece ore dintr-un loc în celălalt, dar ai fi spus că m-am mutat de-a dreptul pe lună.

Sierra schiță un zâmbet.

— Mi-e greu să mi te imaginez trăind ca un beatnic la San Francisco, mamă.

Ea râse.

— Nici mie nu mi-e deloc mai uşor să mi te imaginez ca o tânără cu un soț minunat şi doi copii de şcoală.

Sierra îşi suflă încă o dată nasul.

— Soț minunat, mormăi ea. E un necioplit şovin. Probabil că Alex nici nu s-a sinchisit să le pomenească părinților săi despre asta.

— Luis va înțelege. La fel cum ar fi înțeles şi tatăl tău. Cred că Alex a rămas aici zece ani de dragul tău. E timpul acum să-i îngădui şi tu lui să facă ceea ce trebuie să facă pentru, a-şi folosi la maxim talentele pe care le are.

Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Sierra să-l audă. Nu răspunse în timp ce-şi trecu mâna de-a lungul cărților aliniate pe raftul vechi de bibliotecă. Ştia că ceea ce spusese mama ei era adevărat, dar asta nu însemna că era dispusă să plece urechea la vorbele ei. Alex primise alte oferte şi le refuzase pe toate după ce discutase cu ea. Se gândise că deciziile pe care le luaseră împreună erau mutuale, dar acum începu să se îndoiască. Păruse atât de încântat şi de fericit când îi împărtăşise despre acest loc de muncă…

Scoase cartea cu Winnie Pluş[5] şi suflă praful ce se pusese pe cotorul acesteia. Mângâind coperta din faţă a cărţii, îşi amintea cum şedea cândva în poala mamei, ascultând povestea pe care i-o citea aceasta. De câte ori o auzise oare? Coperta era uzată de atâta folosire.

Şi numai gândul plecării şi a faptului că nu va mai putea s-o vadă pe mama ei şi să povestească cu ea tot la câteva zile o făcu pe Sierra să se simtă pustiită. Lacrimile îi înceţoşară privirea.

— Alex şi-a depus demisia azi dimineaţă. Vârî cartea la loc de unde o scosese. A fost primul lucru pe care l-a făcut după ce a primit apelul din Los Angeles. Apoi m-a sunat şi pe mine să-mi dea vestea *cea mare.*

Îşi îngropă faţa în mâini şi plânse. Simţi o oarecare consolare când o cuprinse mama ei în braţe.

— Va fi bine, dragă. O să vezi. Mama ei o mângâia pe spate, de parcă ar fi fost încă doar un copil. Lucrurile au felul lor de a lucra spre bine. Domnul are planurile Lui pentru tine şi pentru Alex, planuri spre binele vostru, nu spre nimicirea voastră. Ai încredere în El.

Domnul! De ce trebuia mama ei să aducă întotdeauna vorba despre *Domnul?* Ce fel de plan mai era şi acesta să destrame vieţile oamenilor?

Se desprinse din braţele mamei ei.

— Toţi prietenii noştri sunt aici. *Tu* eşti aici. Nu vreau să plec. Nu are nicio logică. Ce-şi imaginează Alex că va găsi la Los Angeles şi nu are deja aici?

— Poate că vrea ocazia să arate ce poate.

— Dar a dovedit *deja* ce poate. A reuşit în tot ce a făcut până acum.

— Poate simte că nu a făcut îndeajuns.

---

[5] Winnie the Pooh (n.trad.).

— Dar mie nu trebuie să-mi dovedească nimic, spuse Sierra, cu vocea sugrumată.

— Uneori bărbații trebuie să-şi dovedească lor înşişi anumite lucruri, Sierra. O luă de mână pe fiica ei. Ia loc, dragă. O trase lângă ea pe canapeaua cea veche şi decolorată. Bătând-o uşor pe mână, zâmbi parcă învăluită în mister. Îmi amintesc când Alex a discutat cu tatăl tău despre toate frustrările pe care le simțea la serviciu.

— Tati a fost cel care i-a spus lui Alex să rămână aici şi să persevereze, ca să beneficieze mai apoi de toate beneficiile.

— Tatăl tău era îngrijorat de faptul că Alex avea să facă acelaşi lucru pe care l-a făcut şi el.

Îşi suflă nasul şi o privi pe mama ei.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl tău şi-a schimbat slujba de zece ori înainte să se oprească la afacerile imobiliare.

— Serios? Nu-mi amintesc de asta.

— Erai prea mică să ții minte asta. Mama ei zâmbi din nou visătoare. Tatăl tău îşi dorea să fie profesor de biologie la liceu.

— Tati? Profesor? Nu şi-l putea imagina. N-ar fi ajuns la niciun rezultat. Primul elev care ar fi îndrăznit să arunce cu un cocoloş de hârtie umezită în gură ar fi aterizat imediat cu capul în jos în tomberonul cu gunoi de lângă uşa de la intrarea în clasă.

Mama ei râse.

— Da, *tati.* Şi-a petrecut cinci ani în colegiu, pregătindu-se exact pentru asta, şi după un an de predat într-o clasă, şi-a dat seama că nu-i place deloc să facă asta. Spunea că toate fetele erau cu capul în nori şi toți băieții se scăldau în testosteron.

Sierra zâmbi, amuzată.

— Nici nu-mi pot imagina.

— Tatăl tău a continuat după aceea să lucreze într-un laborator. Nici asta nu i-a plăcut. Spunea că se plictisea de moarte să se uite toată ziulica la microscop. Aşa că şi-a luat o slujbă într-un magazin de îmbrăcăminte bărbătească.

— Tati? făcu Sierra din nou, uimită.

— Da, *tati.* Tu şi Mike erați amândoi încă la şcoală când şi-a dat demisia. După aceea, s-a pregătit să devină ofițer de poliție. Am fost la fel de împotrivitoare la asta cum eşti tu acum la gândul de a te muta în Los Angeles. O bătu din nou uşor pe mână pe Sierra. Dar din asta a ieşit ceva bun. Obişnuiam să zac trează toată noaptea, îngrijorată de moarte pentru el. Mă temeam atât de tare că o să i se întâmple ceva. Anii aceia au fost cei mai groaznici ani din viața mea, şi căsnicia noastră a avut de suferit din această cauză. Şi cu toate astea în această perioadă am avut parte de cea mai mare binecuvântare tot din această perioadă a ieşit. Am devenit creştină, în timp ce tatăl tău lucra în tura de noapte de la unsprezece la şapte ca ofițer de patrulă pe autostradă.

— N-am ştiut toate astea, mamă.

— Cum să fi ştiut? O mamă îşi împărtăşeşte doar arareori toate frământările cu copiii ei mici. Tu aveai patru ani, iar Mike şapte. Niciunul din voi nu erați fericiți. Tu simțeai încordarea dintre noi şi nu o înțelegeai. Nu prea apucai să-l vezi pe tatăl tău când era acasă, pentru că trebuia să doarmă peste zi. Îmi petreceam cea mai mare parte din timp spunându-vă la amândoi să faceți linişte şi să încercați să vă ocupați timpul cu jocuri şi puzzle-uri şi plimbări interminabile. Ceasurile de noapte şi stresul erau destul de grele pentru tatăl tău, dar cred că până la urmă dorul după tine şi Mike l-au făcut să renunțe. Înainte de asta, s-a apucat să studieze pentru a-şi lua licența în afaceri imobiliare. A încercat să vadă cum este, şi i-a plăcut. De parcă Dumnezeu însuşi ar fi regizat toate lucrurile, a intrat

în afaceri chiar pe când afacerile imobiliare erau înfloritoare. Era o piață de vânzări. În doar doi ani după ce şi-a luat licența, tatăl tău a ajuns unul dintre agenții de top din Sonoma County. A devenit atât de ocupat, încât în cele din urmă a renunțat la afacerile imobiliare rezidențiale şi s-a specializat în proprietăți comerciale.

O strânse pe Sierra de mână.

— Dragă, uite ce încerc eu să-ți spun de fapt: tatălui tău i-au trebuit şaisprezece ani pentru a-şi găsi profesia care să-l satisfacă. Zâmbi. Alex ştia ce-şi dorea să facă atunci când s-a dus la colegiu. Problema este că n-a avut niciodată şansa de a-şi împlini visul. Cel mai mare dar pe care i-l poți face este libertatea de a-şi deschide aripile.

Din nou, nu asta era ceea ce-şi dorea Sierra să audă.

— Vorbeşti de parcă eu i-aş fi agățat vreo ghiulea de gât. Se ridică şi începu din nou să se plimbe de colo-colo. Aş fi preferat să mă întrebe şi pe mine, mamă. E chiar atât de greu să înțelegi asta? Alex nici măcar n-a discutat oferta asta cu mine. A acceptat-o şi abia după aceea m-a informat şi pe mine de decizia lui. Nu-i corect.

— Dar cine a spus vreodată că viața este corectă? răspunse mama ei, cu mâinile împreunate.

Sierra simți cum intră în defensivă, cuprinsă de supărare.

— Tati nu te-a făcut să te muți.

— Aşa este. Aş fi fost încântată să o fi făcut. Sierra se întoarse şi o privi cu ochi mari.

— Credeam că îți place Healdsburg.

— Acum îmi place. Când eram mai tânără, nu mă puteam gândi la nimic altceva decât cum să plec de aici. Mă gândeam cât de minunat ar fi fost să locuim într-un oraş mare precum San Francisco, unde se întâmplau o mulțime de lucruri. Ştii că am crescut la ferma bunicului din vale şi, crede-mă, a fost orice altceva numai o bucurie nu, dragă.

Voiam să mă duc la teatru şi la concerte. Voiam să uit de mine prin muzee şi cultură. Voiam să mă plimb prin Golden Gate Park[6]. Şi în ciuda avertismentelor şi rugăminților părinților mei, exact asta am şi făcut.

— Şi l-ai întâlnit pe tati.

— Da. M-a salvat să nu ajung să cerşesc.

Sierra se gândi la fotografia lor de nuntă de pe etajera de la parter. Părul tatălui ei fusese lung pe atunci, iar „smochingul" consta dintr-o pereche de blugi Levi şi nişte bocanci grei; mama ei fusese îmbrăcată într-o helancă neagră, nişte pantaloni trei sferturi, iar în părul lung şi roşcat ce-i ajungea până la mijloc îşi împletise flori. Fotografia fusese întotdeauna într-un contrast izbitor cu felul în care-i ştia pe părinții ei. Şi ei fuseseră *tineri* cândva – şi rebeli pe deasupra.

Mama ei zâmbi, când îşi aduse aminte.

— Dacă ar fi fost după mine, ne-am fi stabilit în San Francisco.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Pe când v-ați născut tu şi fratele tău, ideile mele despre ce-mi doream se schimbaseră drastic. La fel cum se vor schimba şi ideile tale. Viața nu e statică, Sierra. Slavă Domnului. E într-o continuă mişcare. Uneori ne trezim traşi în nişte curenți şi purtați în direcții în care nu ne dorim să mergem. Apoi aflăm mai târziu că în tot acest timp ne-a însoțit mâna lui Dumnezeu.

— Nu Dumnezeu a luat decizia de a ne muta la Los Angeles. Alex a luat-o. Dar la o adică, cred că-şi imaginează că el e Dumnezeu. Sierra îşi auzea lămurit resentimentele din voce, dar se împietri, neîngăduindu-şi să simtă nicio urmă de regret sau vinovăție. Sentimentele se războiau în

---

[6] Cunoscut parc din centrul San Franciscoului, întins pe o suprafață totală de peste 400 ha (n.trad.).

ea: resentimentul față de faptul că Alex luase o asemenea decizie fără să vorbească mai întâi cu ea; teama că dacă se ridica împotriva lui, pierdea oricum; groaza de a părăsi viața pe care o iubea şi care o considera atât de confortabilă.

— Ce o să mă fac, mamă?

— Asta depinde de tine, dragă, spuse mama ei blând, cu ochii plini de lacrimi de compasiune.

— Am nevoie de sfatul tău.

— A doua cea mai mare poruncă este să ne iubim unii pe alții aşa cum ne iubim pe noi înşine, Sierra. Uită-te pe tine şi gândeşte-te la ceea ce are Alex nevoie. Şi iubeşte-l în consecință.

— Dacă fac aşa, o să mă calce în picioare. Data viitoare o să accepte o slujbă tocmai în New York City! Ştia că greşea chiar în clipa când rostise cuvintele acestea. Alex îi dăruise doi copii frumoşi, o casă frumoasă cu trei dormitoare în Windsor şi o viață sigură, fericită. Viața lor fusese de fapt atât de lipsită de frecuşuri, încât nu îşi imaginase niciodată tulburarea din el. Când îşi dădu seama de asta, se simți cuprinsă de spaimă. Conştientiza că de fapt nu cunoştea inima şi mintea lui Alex chiar atât de bine precum îşi imagina.

Nu reuşea să vadă nicio cale de scăpare. O parte din ea ar fi vrut să ia copiii de la şcoală şi să-i aducă aici, la casa de pe Matheson Street şi să-l lase pe Alex să se descurce singur cu femeia de la agenția imobiliară; nu putea vinde casa de unul singur dacă nu semna şi ea. Dar ştia că dacă făcea aşa, l-ar fi înfuriat. De cele câteva ori când îl rănise fără să vrea, el se refugiase în furie, punând între ei un zid rece, şi se ascunsese într-o lume a tăcerii. Nu provenea dintr-o familie de oameni care ridicau vocea. Nici măcar nu voia să se gândească cum avea să reacționeze dacă îl rănea şi-l înfuria intenționat.

— S-ar putea să-ți fie de folos să nu te mai gândeşti

câteva ore la asta şi apoi să încerci să reanalizezi situaţia mai târziu, spuse mama **ei.**

Cu inima îndurerată, Sierra se aşeză din nou pe canapea. Se uită la cufărul deschis şi la teancurile de cutii.

— De ce faci toate astea acum, mamă? Ceva licări în ochii mamei ei.

— E o bună activitate pe timpul iernii, nu crezi? Privi în jur. E aşa o harababură aici. Tatăl tău şi cu mine intenţionam să sortăm toate lucrurile astea acum câţiva ani, dar apoi... Deveni tristă. Timpul are un mod de a ni se scurge printre degete. Privi în jur prin încăpere la ciudata colecţie de comori, unele uzate şi aduse acolo din cine ştie ce locuri. Nu vreau să vă las toată nebunia asta pe cap ţie şi lui Mike.

Ea se ridică şi începu să se plimbe prin pod, trecându-şi uşor mâna peste un balansoar vechi, un raft de cărţi, un premergător pentru copii.

— O să sortez toate lucrurile astea, şi o să pun lucrurile lui Mike şi ale tale acolo, în colţul nordic. Voi doi puteţi apoi să hotărâţi ce să păstraţi şi ce vreţi să aruncaţi. Lucrurile speciale din familia tatălui tău şi a mea le voi împacheta. Majoritatea hârtiilor tatii din afaceri pot fi arse. Nu are niciun rost să le păstrăm. Iar picturile bunicului... unele din ele se dezintegrează.

— Unele dintre ele sunt rele de tot, spuse Sierra, zâmbind.

— Şi cu asta ai dreptate, căzu mama ei de acord râzând. Dar i-a dat o ocupaţie. Se opri lângă geam, privind gânditoare afară spre gazonul din faţa casei. Sunt o mulţime de hârtii de familie. Voi avea toată iarna la dispoziţie să le sortez şi să le pun în ordine pentru tine şi Mike. Se întoarse spre Sierra zâmbindu-i. E multă muncă, dar cred că va fi distractivă şi interesantă. Se întoarse şi se aşeză pe canapeaua veche şi înflorată. Cufărul acesta a aparţinut

cândva lui Mary Kathryn McMurray. Ea a fost una din înaintaşele tale. A traversat țara într-o căruță în 1847. Tocmai citeam în jurnalul ei când ai venit, spuse ea, luă din cufăr un volum legat în piele şi-şi trecu mâna peste ea. Uitasem de el. Se pare că la început a fost un fel de registru de datorii şi cheltuieli, dar apoi a devenit jurnalul ei.

Puse volumul între ele pe canapea. Sierra îl luă şi-l deschise, citind cuvintele copilăreşti de pe prima pagină.

Mama spune că trăitul în pustie nu înseamnă să fi ignorant. Tatăl ei a fost om cu carte şi n-a vrut proşti în familia lui.

— Cufărul l-am găsit la casa bunicului Clanton, spuse mama ei. N-am mai deschis lucrurile astea de ani de zile. Scoase o cutie mică din lemn sculptat. O, mi-amintesc de asta, spuse ea zâmbind. În interiorul ei era o batistă brodată din mătase. O despături cu grijă şi îi arătă Sierrei lanțul de aur cu cruce de ametist din interiorul ei.

— O, ce frumos e, spuse Sierra luând-o şi admirând-o.

— Ți-l dau ție, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea, spuse Sierra deschizându-i închizătoarea minusculă şi punându-şi-l la gât.

Mama ei scoase o ferotipie[7] veche încadrată într-o ramă ovală. Cuplul reprezentat de aceasta erau îmbrăcați în haine de miri, iar expresia fețelor lor era mai degrabă una solemnă decât plină de bucurie. Mirele era frumos în costumul lui negru şi cămaşa apretată, iar părul negru, pieptănat cu grijă peste cap, îi încadra trăsăturile ferme şi ochii pătrunzători de culoare deschisă. Albaştri, se gândi Sierra. Trebuiau să fi fost albaştri, să fie atât de pali în imagine. Mireasa era foarte tânără şi drăguță. Purta o rochie

---

[7] Imagine reprodusă printr-un procedeu de fotografiere în care materialul sensibil îl reprezintă o emulsie de colodiu aplicată pe o tablă smălțuită, procedeu folosit în perioada 1850-1900 (n.trad.).

de mireasă din perioada victoriană, dintr-o dantelă superbă. Ea şedea, în timp ce soţul ei era în picioare, cu mâna pusă ferm pe umărul ei.

Sierra scoase o altă cutie. În interiorul ei, învelită în hârtie creponată era un coşuleţ indian împletit, cu desene pe el. În jurul marginii de sus erau prepeliţe şi mărgeluţe.

— Cred că este un coşuleţ de cadouri, mamă. Valorează o mulţime de bani. Am văzut ceva asemănător la Muzeul Indian din Sutter's Fort.

— Este ceva în coş care să spună ceva despre el? Sierra scoase hârtiile din el şi scutură din cap.

— Nimic.

— Ia uită-te la Biblia asta veche, spuse mama ei, dusă pe gânduri. Când o deschise, o hârtie se desprinse din ea şi căzu pe podea. Mama ei o ridică şi o puse pe canapea alături de ea.

Sierra luă bucata de hârtie îngălbenită de vreme şi citi scrisul frumos aşternut pe ea.

Scumpă Mary Kathryn,

Sper că ţi-ai revizuit atitudinea în ce-L priveşte pe Dumnezeu. El te iubeşte atât de mult şi veghează asupra ta. Nu ştiu greutăţile şi pierderile cu care te vei confrunta pe drum spre Oregon sau ce se va întâmpla odată ce vei ajunge la capătul călătoriei. Ceea ce ştiu însă este că Dumnezeu nu te va lăsa şi nu te va părăsi niciodată.

Te învălui în dragostea mea şi te amintesc mereu în rugăciunile mele de dimineaţă şi de seară. Doamnele de la clubul de quilting[8] *îţi transmit toată dragostea lor, la fel şi Betsy şi Clovis. Domnul să-ţi binecuvânteze noul cămin.*

Mătuşa Martha

---

[8] *Quilt* – cuvertură matlasată, a cărei faţă este creată prin coaserea mai multor bucăţi de material laolaltă, prin care se creează imagini deosebite, tehnică foarte îndrăgită în Statele Unite (n.trad.).

Mama ei frunzări Biblia neagră învelită în piele crăpată, apoi luă bucata de hârtie care căzuse din ea.

— Uită-te ce uzate sunt paginile astea, spuse ea zâmbind. Lui Mary Kathryn îi plăceau Evangheliile. Luă biletul de la Sierra şi-l citi. Îl împături, îl vârî la loc printre paginile ce abia dacă se mai ţineau, şi puse Biblia cu grijă lângă jurnalul lui Mary Kathryn McMurray.

Sierra scoase o cutie înflorată de pălării uzată de vreme. Găsi pe capacul ei un bilet pe care scria simplu, cu un scris caligrafic, „Păstrează-le pentru Joshua McMurray". Cutia era plină de animale, sculptate în lemn, fiecare învelită cu grijă într-o bucată de stambă înflorată sau de pânză cadrilată. Dezveli un lup fioros, un zimbru maiestuos, un şarpe cu clopoţei încolăcit, un câine de prerie aşezat, un iepure sălbatic nostim, o antilopă graţioasă, două capre de munte încleştate într-o luptă crâncenă, şi un urs grizzly stând în două picioare, gata de atac.

Pe fundul cufărului se afla un pachet mare, învelit în hârtie de măcelărie şi legat cu o sfoară.

— De asta nu-mi aduc aminte, spuse mama ei, şi îndepărtă sfoara pentru a putea despacheta obiectul din interior.

— O, spuse ea, cuprinsă de uimire şi admiraţie. Cred că este un *crazy quilt*[9]. îl deschise suficient cât Sierra să-l apuce de un colţ şi apoi se ridică în picioare, netezindu-i cutele, pentru a desfăşura întregul model.

Nu era un *crazy quilt,* ci un *picture quilt*[10], cu pătrate alcătuite din sute de bucăţele de material diferite, fiecare reprezentând câte o scenă diferită, încadrată de o margine

---

[9] Model de *quilt* în care părţile constitutive sunt din cele mai variate, neregulate, deosebit de creative (n.trad.).

[10] Model de *quilt* în care bucăţile constitutive reprezintă diferite scene, sau câte o imagine care respectă o temă unitară (n.trad.).

de material maroniu, şi toate cusute împreună cu un fir de o nuanţă intens stacojie. Fiecare imagine era împrejmuită cu un punct de coasere diferit: tighel cu lanţ, os de hering, porumbel, ferigă, ramuri de măslin, pană, cretan deschis, muscă, lanţ zigzag, pietrar şi punct în snop, margine portugheză şi ochiuri în stea[11].

— E frumoasă, spuse Sierra, dorindu-şi să o poată avea.

— Dacă aş fi ştiut că e aici, aş fi dus-o la curăţat şi aş fi atârnat-o de mulţi ani pe peretele din sufragerie, spuse mama ei.

Sierra privi rând pe rând pătratele care alcătuiau *quiltul.* Pe primul rând era o gospodărie cu un bărbat, o femeie şi trei copii. Doi băieţi şi o fată stăteau în spaţiul deschis dintre casă şi grajd. Al doilea pătrat era strălucitor, ilustrând nişte flăcări mistuitoare. Al treilea arăta un copil într-o iesle şi o fetiţă ce-l păzea, înconjuraţi de întuneric.

La parter se auzi telefonul. O clipă mai târziu, sună şi telefonul portabil din apropiere. Mama Sierrei îi întinse celălalt capăt al q*uiltului* şi se duse să ia receptorul aflat pe o cutie şi răspunse.

— Da, e aici, Alex.

Inima Sierrei se făcu mică. Mâinile începură din nou să-i tremure, împături *quiltul în* timp ce asculta replicile mamei ei.

— Da, mi-a spus. Da, dar asta era de aşteptat, Alex. Tonul mamei ei nu ascundea niciun fel de condamnare sau de dezamăgire. Tăcu multă vreme, ascultând din nou. Ştiu asta, Alex, spuse ea cu multă blândeţe, cu o voce nesigură de emoţie, şi am fost întotdeauna recunoscătoare. Nu trebuie să te justifici. Altă pauză. Atât de curând, spuse

---

[11] O varietate de puncte de cusătură folosite în *quilting,* în tehnica manuală (n.trad.).

mama ei resemnată. Cum au primit-o părinții tăi? O. Ei bine, îmi imaginez că şi pentru ei va fi un şoc la fel de mare. Zâmbi uşor. Sigur că da, Alex. Ştii că aşa voi face. Anunță-mă după ce ai vorbit cu ei şi o să-i sun şi eu.

Marianna îşi puse mâna căuş peste receptor.

— Alex vrea să vorbească cu tine.

Sierra ar fi vrut să spună că ea nu dorea să vorbească cu el, dar ştia că asta ar fi pus-o pe mama ei între ei. Lăsă *quiltul* împăturit peste cufăr şi traversă podul spre a lua telefonul din mâna mamei ei.

— O să pregătesc nişte cafea pentru noi, spuse mama ei cu un zâmbet delicat.

Sierra o privi coborând scările, ştiind că mama ei îi oferea intimitatea de care avea nevoie pentru a discuta cu Alex. Se simți cuprinsă de un tăvălug întreg de emoții, de la uşurare la disperare. Mama ei nu spusese niciun cuvânt pentru a-l descuraja pe Alex de la decizia sa. De ce nu?

— Da? spuse ea în receptor, iar vocea îi sună subțire şi sugrumată.

Îi venea să țipe la el, dar abia reuşea să respire din cauza durerii pe care o simțea în piept. Gâtul îi era uscat şi strâns,*;*

— Mi-am făcut griji pentru tine.

— Chiar aşa? De ce să-şi facă griji pentru ea doar pentru faptul că îi distrugea viața cu desăvârşire? Era copleşită de resentimente, şi lacrimi fierbinți i se adunară din nou în ochi.

— Nu spui prea multe.

— Şi ce-ai vrea să spun? Că *sunt fericită?* El oftă.

— Presupun că aş avea aşteptări prea mari, mai ales dacă este să luăm în considerare că aceasta este cea mai mare ocazie din cariera mea.

Auzi urma de dezamăgire şi de supărare din vocea lui. Ce drept avea acum ca tot el să fie supărat pe ea, după ce

luase o decizie ce-i influența întreaga viață, fără ca măcar să o întrebe şi pe ea ceva?

— Sunt convinsă că copiii vor fi încântați să audă că îi smulgem de aici şi că rămân fără prietenii şi familia lor.

— *Noi* suntem familia lor.

— Da, dar mama? Şi părinții tăi?

— Nu ne mutăm la New York, Sierra.

— Presupun că asta o păstrezi pentru marea surpriză a anului viitor.

Se lăsă tăcerea. Inima ei începu să bată mai repede; simțea clar cum furia lui lua proporții.

Opreşte-te chiar acum, o avertiză o voce din interior. *Opreşte-te înainte să mergi prea departe…*

Dar ea nici nu se gândea să se oprească.

— Ai fi putut să-mi împărtăşeşti şi mie, Alex, spuse ea, strângând receptorul în mână.

— Am făcut chiar mai mult de atât. Ți-am spus acum câteva săptămâni de compania asta. Îți tot spun de patru ani încoace ce îmi doresc să fac. Problema este că tu nu asculți.

— Ba ascult.

— Şi nu *auzi* niciodată nimic.

— Ba aud!

— Atunci ia auzi şi *asta.* Am făcut cum ai vrut tu zece ani. Poate, ca o variație, ai putea să-mi îngădui şi *mie* o mică ieşire.

Clic.

— Alex?

O tăcere de mormânt îi țiui în ureche. Sierra clipi, şocată. Rămase privind receptorul din mână de parcă tocmai s-ar fi preschimbat într-un şarpe veninos. Alex nu-i mai închisese niciodată până atunci telefonul în nas.

Mai tulburată decât fusese când venise, Sierra coborî scările. Mireasma îmbătătoare de cafea fără cofeină cu lapte

şi aromă de caramel umplea toată bucătăria. Preferata ei. La fel erau şi prăjiturelele cu bucăţele de ciocolată pe care mama ei le aranjase pe o farfurie de desert în alcovul însorit ce dădea spre curtea din spate. Evident, mama ei voia să o binedispună. Slabe şanse.

Puse telefonul portabil pe faţa de masă frumoasă, brodată cu flori ce acoperea măsuţa şi se lăsă pe scaun.

— Mi-a închis telefonul în nas. Mama ei îi turnă cafeaua în ceaşcă. Nu mi-a mai închis niciodată telefonul în nas, continuă Sierra, iar vocea i se frânse în timp ce o privea pe mama ei. El luase o decizie care ştia că avea să-i facă ţăndări toată viaţa ei, iar apoi tot *el* era cel care îi închidea *ei* telefonul în nas? A spus că nu ascult.

Mama ei lăsă carafa pe un trepied ornat cu floarea soarelui şi ocupă locul din faţa ei.

— Uneori auzim doar ceea ce vrem să auzim. Îşi luă ceaşca de cafea şi sorbi din ea, pierdută pe gânduri.

— Pari obosită, mamă.

— N-am dormit prea bine noaptea trecută. M-am tot gândit la tatăl tău. Gura i se undui uşor, iar expresia feţei i se înduioşa. Uneori îmi imaginez că stă în fotoliul său şi urmăreşte ştirile la televizor. Casa pârâie şi mă trezesc, şi atunci am impresia că vine şi el la culcare. Zâmbi tristă şi privi în ceaşca ei de cafea, după care o puse înapoi pe farfurioara de porţelan. Mi-e dor de el.

— Şi mie mi-e dor de el.

Poate că el ar fi reuşit să-l facă pe Alex să se răzgândească cu plecatul acesta la Los Angeles.

Mama ei îşi înălţă capul şi privi spre ea, cu un oarecare umor.

— Nici tatăl tău n-a fost un om docil, Sierra, dar a meritat să trăiesc alături de el?

— Dacă Alex va insista, mă duc, dar nu voi zâmbi şi nici nu mă voi preface că mă bucur.

— Poate că nu, dar ai face mai bine să te obişnuieşti cu decizia pe care a luat-o. Resentimentele şi supărarea reuşesc să roadă toată dragostea la fel de repede precum reuşeşte rugina să corodeze şezlongul de metal de afară din curte. Şi una din cele mai mari tragedii în viață este să vezi cum o relație se duce de râpă din cauza unui lucru care ar fi putut fi rezolvat cu uşurință într-o singură conversație cerebrală, ca între adulți.

Cuvintele mamei ei o răniră.

— O singură conversație nu îl va face pe Alex să se răzgândească.

— Atunci depinde de ceea ce-ți doreşti tu cu adevărat.

Sierra îşi ridică privirea înlăcrimată şi întâlni ochii limpezi, de culoarea alunei ai mamei.

— Ce vrei să spui?

Marianna se întinse şi o luă pe fiica ei de mână.

— E simplu, Sierra. Vrei să faci cum vrei tu sau îl vrei pe Alex?

CAPITOLUL 2

Sierra plecă la timp de la mama ei pentru a ajunge la Windsor. şi a-i lua pe copii de la şcoală. Ei se suiră în maşină trântind portiera şi începură să se lupte imediat pentru atenția ei neîmpărțită. Era adesea amuzată de tacticile lor. Azi, exuberanța şi competitivitatea dintre ei o iritau. În timp ce conducea de-a lungul Bruttes Road, spre poalele dealurilor, nu auzi decât frânturi din poveştile zilei pe care o avuseseră la şcoală, distrasă de propriile ei gânduri tulburătoare. Tânjea după un loc tăcut unde să-şi poată linge rănile.

Inima ei începu să bată într-un ritm de luptă când văzu Honda lui Alex pe alee. Niciodată nu ajungea acasă înainte de cinci jumătate.

— Tati e acasă! sări Carolyn, sărind din maşină şi apoi țâşnind pe treptele din față, uitându-şi rucsacul pe scaunul din față.

Sierra acționă telecomanda uşii de la garaj şi urmări felul încet în care se ridica uşa. Intră, parcă maşina, trase frâna de mână şi opri motorul – fiecare mişcare măsurată şi controlată cu atenție.

— Te rog, du şi lucrurile lui Carolyn în casă, bine, Clanton?

— Ba să vină să şi le ia singură.

— N-ar strica dacă a-i ajuta...

— Nu-s sluga ei. Şi-apoi, tocmai se lăuda cu faptul că fetele sunt mai bune decât băieții. Ia s-o lăsăm pe micuța Miss Minunată să îşi care singură ghiozdanul!

— Nu îmi răspunde înapoi. N-am niciun chef de aşa ceva azi. Clanton mormăi ceva, dar după ce aruncă o privire la fața ei, tăcu imediat, înghițindu-şi restul protestelor. Sierra îşi luă lucrurile ei şi-l urmă în bucătărie. O auzea pe Carolyn povestind fericită şi râsul baritonal al lui Alex. Ceva

groaznic o fulgeră imediat, deşi n-ar fi putut spune dacă era durere sau furie. Poate amândouă. Cum putea râde în momente ca acesta? Chiar nu-i păsa deloc de felul în care se simțea ea?

— De ce ai venit atât de devreme acasă, tati? Vocea încântată a lui Clanton răsuna în toată casa, la fel cum făcu şi bufnitura celor două ghiozdane când aterizară pe podeaua din sufragerie. Alex răspunse prea încet ca să poată ea înțelege ce spusese şi strânse din dinți. În timp ce deschise bufetul şi luă borcanul cu cafea de pe raft, rămase ascultând la murmurul abia inteligibil al vocilor lor, acum estompat de-a binelea. Oare le spunea copiilor că hotărâse să-i smulgă de aici şi să-i ducă departe de prietenii şi familiile lor? Cum o primeau? Ştia că ar fi trebuit să fie acolo, să-i ajute să înțeleagă… dar cum ar fi putut face una ca asta, când ea însăşi nu mai înțelegea nimic? Mâna îi tremura în timp ce măsura cafeaua.

Gâtul i se strânse când îl auzi pe Alex intrând în bucătărie. Nu se uită la el. Nu putea s-o facă şi în acelaşi timp să păstreze aparențele că se stăpânea. Turnă apă în automatul de cafea apoi îşi îndreptă atenția la pachetul cu carne de pui pe care-l lăsase la dezghețat pe bufet.

— Îmi pare rău că ți-am închis telefonul. Vocea lui baritonală era calmă.

Ochii îi ardeau. Îndepărtă folia de plastic de pe pui şi porni robinetul.

— Le-ai spus?

— Da.

Luă o pulpă din pachetul deschis şi începu să-l spele cu meticulozitate.

— Şi?

— Carolyn se va duce acasă la Karen. Iar Clanton se duce cu bicicleta la David.

— Nu i-am lăsat niciodată să plece nicăieri până nu

şi-au terminat temele.

— Ei bine, cred că azi putem face o excepție de la regulă, nu crezi? Părea atât de sigur pe el. O călca pe nervi. Le-am spus să fie acasă până la ora cinci. Se rezemă de tocul uşii şi îşi încrucişă brațele la piept. M-am gândit că ar fi bine să fie amândoi în altă parte până discutăm noi puțin.

— Discutăm? spuse ea încordată. Nu-i puțin cam târziu? Parcă aveam impresia că ai hotărât deja totul.

— Foarte bine, rosti el printre dinți. O să facem cum vrei tu. Nu o să *discutăm.*

Privind peste umăr, îl văzu întorcându-se în sufragerie. Inima îi bătea anevoie, iar stomacul îi era strâns. Era a doua oară într-o singură zi când îi arunca o acuzație nedreaptă! Puse ultima bucată de carne de pui curățat pe un tocător de lemn, îşi spălă mâinile cu săpun, apoi lovi peste închizătorul robinetului. Înşfăcă prosopul de pe mânerul uşii de la cuptor, îşi uscă repede mâinile, apoi aruncă prosopul în direcția bufetului, înainte de a porni pe urmele lui, tremurând de furie.

— Cum vreau *eu,* spuse ea. Tu eşti cel care ai sunat şi mi-ai spus că ne mutăm. O, şi apropo, Sierra, vine şi femeia de la agenția imobiliară deseară să-ți evalueze casa!

— Casa *noastră,* o corectă el, cu ochii tot mai mijiți.

— Păi aşa credeam şi eu până să arunci tu bomba!

— Am luat decizia.

— Dar tocmai ai fost promovat *şi* ți-au mărit şi salariul. Când majoritatea oamenilor tremură la gândul că vor fi concediați, tu ai un post sigur, pensie şi asigurare de sănătate. Avem o casă frumoasă. Copiii sunt fericiți…

— Majoritatea oamenilor nu au niciodată o asemenea ocazie, Sierra.

— O ocazie pentru ce? Să lucreze la o companie nouă care ar putea da faliment într-un an?

— Cred că e puțin probabil să se întâmple asta.

— Dar nu ştii sigur.

— Nu, nu ştiu sigur, spuse el, înfuriat acum de-a binelea. N-am o minge de cristal. Dar am un sentiment puternic legat de direcția în care se îndreaptă şi aş vrea să fiu şi eu alături de ei în călătoria asta a lor.

— Un *sentiment?* Şi tu vorbeşti despre faptul că eu mă bazez întru totul pe sentimente.

— Asta e altceva, spuse el printre dinți.

— Şi ce-i aşa diferit la asta? Ai lucrat atât de asiduu pentru siguranță…

— Siguranța nu e totul.

Ea-şi astupă urechile la auzul replicii lui.

— Iar acum dai la tot cu piciorul pentru un moft.

— Nu dau la nimic cu piciorul! Nici acum nu înțelegi, nu? Tot ce am făcut până acum a fost să mă pregătesc pentru o ocazie ca şi *asta.* Nu am de gând să-mi petrec tot restul vieții aducând la viață ideile altora. Am ideile mele!

— Şi de ce nu poți face ce vrei tu în timpul tău liber *aici?*

— Pentru că nu am echipamentul necesar.

— Şi dacă nu iese nimic din ce-ți propui tu, Alex?

— O să rezolv problema asta *dacă* ajung acolo.

Tremurând din toate mădularele, se lăsă să cadă pe canapea, cu pumnii strânşi în timp ce se lupta cu lacrimile.

— Nu vreau să mă mut, Alex.

— Şi crezi că nu ştiu asta? spuse el, părând că oscilează între frustrare şi înțelegere. Tu ai fi fericită dacă am rămâne aici tot restul vieții noastre.

Ea-i întâlni privirea tulburată.

— Şi ce nu-i în regulă cu locul acesta?

— Vreau mai mult de la viața asta decât o ipotecă pe treizeci de ani pe o casă de serie.

Casă de serie? Aşa considera el casa lor? După cum o spusese, lăsă impresia că vorbeşte de o cutie de carton. Se

gândi la tot timpul pe care-l petrecuse zugrăvind, punând tapet, plantând şi îngrijind curtea din faţă şi din spate, făcându-le să arate ca nişte grădini englezeşti. Rănită peste măsură, îşi îngropă faţa în mâini şi plânse.

Alex mormăi o înjurătură pe sub mustăţi şi se aşeză pe canapea alături de ea.

— Micuţa mea gospodină, spuse el tandru, atingându-i părul. Ea se smulse de lângă el şi dădu să se ridice în picioare. El o apucă de încheietura mâinii şi o trase înapoi lângă el. Nu pleci nicăieri.

Ea plânse şi mai tare, iar el o luă ferm în braţele sale, înjurând din nou uşor printre dinţi. Ştiu că eşti speriată, Sierra. Toată viaţa ta ai trăit în Healdsburg. Ce ştii tu despre restul lumii? Crezi că locul *acesta* este capătul întregii creaţii.

— Majoritatea oamenilor din Los Angeles şi-ar imagina probabil că au murit şi au ajuns în rai dacă ar putea trăi aici unde trăim noi acum.

— Oameni care nu merg nicăieri, probabil. Ar fi trebuit să te iau cu mine la Berkeley. Atunci poate că ai înţelege cum poate un loc să vuiască de idei şi de acţiune. Asta simt când sunt în preajma băieţilor ăstora. *Energie.*

Ea nu ştia despre ce vorbea el, dar simţea vădit încântarea ce-l cuprinsese.

— Am absolvit cu notă mare, Sierra, şi ce fac eu cu ceea ce am învăţat? râse sarcastic pe sub mustăţi. Nimic.

Ea se smulse din prinsoarea lui.

— Cum poţi să spui asta? Lucrezi abia de zece ani, şi deja ai realizat ceea ce majoritatea oamenilor se chinuiesc o viaţă întreagă să atingă.

— Da, spuse el cinic. O casă de serie cu trei dormitoare şi două băi, care arată la fel ca toate celelalte case de pe strada noastră. Doi copii. Două maşini. Tot ce ne mai lipseşte este un câine şi o pisică pentru a ne potrivi în

ghiveciul american al clasei de mijloc. Mare scofală! Ochii îi ardeau pătrunzători.

Ea simţi cum se împietreşte în sufletul ei când îl auzi cum le descria viaţa pe care o duceau. El o privi atent în faţă.

— Nu te uita aşa la mine, Sierra, spuse el înduioşându-se. Îi cuprinse faţa în palme. Nu critic nimic din ceea ce ai trudit tu ca să faci din locul acesta un cămin. Nu am luat decizia aceasta ca să te rănesc. *Te iubesc.* O sărută. Ştii doar că te iubesc. Până acum am făcut tot ce am putut ca să te fac fericită.

— Sunt fericită, Alex.

— Ştiu, spuse el sumbru, iar mâinile îi alunecară deoparte. Problema este că eu nu sunt.

Cuvintele lui rostite blând o loviră din plin. Se simţi cuprinsă de teamă şi confuzie. Îi spunea că ea nu-i era de-ajuns; nu era satisfăcut.

— Îmi doresc mai mult, Sierra. Sunt încă înfometat. Vreau să explorez noi frontiere în tehnologia informatică. Vreau să am o şansă să fac ceva semnificativ. Zâmbi obosit. Şi poate chiar să ajung bogat în timp ce fac asta.

Când ea se cufundă în tăcere, el îşi petrecu următorul ceas împărtăşindu-i toate amănuntele noii sale slujbe. Deprimată, spuse că trebuia să se apuce de cină.

— O să mă duc sâmbătă cu avionul până în Los Angeles, spuse Alex, rezemându-se de tocul uşii, privind-o în timp ce lucra. Steve Silverman mi-a făcut o programare la o agenţie imobiliară care se ocupă de închirieri în nordul Hollywoodului. Îi ştie pe toţi din zona aceea.

Să-i fie de bine, se gândi Sierra sfidătoare. Mâinile îi tremurau în timp ce curăţa cartofii.

— Şi cât de curând va trebui să ne mutăm?

— Încep lucrul în întâi, luna viitoare.

— Trei săptămâni? Simţi cum tot sângele i se scurge

din obraji. Dar cum crezi că vom reuşi să vindem casa în doar trei săptămâni? spuse ea tremurând, căutând o scuză pentru a-i amâna plecarea.

— Probabil că nu vom reuşi, dar şi asta e în regulă. Unul din băieții de la lucru o va închiria.

Sierra clipi repede.

— O va închiria?

— Soția lui e însărcinată şi căutau o locuință mai mare. Telefonul sună în sufragerie. Cheltuielile noastre pentru casă sunt mai mici decât ce plătesc ei pentru a închiria un apartament cu două dormitoare, spuse el peste umăr în timp ce se duse să răspundă.

Îl auzea pe Alex în timp ce discuta în camera alăturată.

— Tocmai discutam despre asta. Nu, dar nici nu mă aştept din partea ei să fie. Nu-ți face tu griji de asta. Şi apoi se lăsă tăcerea multă vreme.

Sierra privi afară pe geam la tufele de trandafiri pe care tocmai le plantase de-a lungul gardului din spatele casei. Nu avea să-i vadă niciodată înfloriți.

— Voi ajunge în Burbank la zece şi un sfert. Nu, dar mulțumesc de ofertă, Steve. Voi închiria o maşină. Vreau să mă plimb puțin prin jur şi să simt puțin atmosfera, spuse el râzând. Am un dezvoltat simț al orientării.

Lacrimile se rostogoleau pe obrajii Sierrei când termină de pregătit **Cina**. În mod normal îi plăcea mult să gătească; însă acum, chiar şi numai imaginea mâncării îi întorcea stomacul pe dos.

Alex vorbea încă la telefon. Discuta condițiile. Părea foarte relaxat, stăpân pe sine.

Urma să îşi ducă planul la îndeplinire. Nimic din ce spusese ea nu ajunsese la el.

O, Doamne, se ruga ea frenetic. Dacă exişti cu adevărat, nu-l lăsa pe Alex să-mi facă una ca asta. Pune-i

piedici mari în drum. Deschide-i ochii să vadă ce avem aici. Ajută-l să se simtă satisfăcut. Nu lăsa să se vândă casa. Fă-l să se răzgândească. Eu nu vreau să mă mut! Iisuse, vreau să rămân exact aici unde mă aflu acum. O, Doamne, Te rog nu îngădui să se întâmple asta!

Trântind o salată pe bufet, îi scoase cotorul. Puse căpăţâna în chiuvetă şi lăsă apa rece să curgă peste ea, apoi o rupse în bucăţele.

Cu fiecare nouă mişcare, continua să rostească în şoaptă: *O, Doamne. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.* Umerii i se zguduiau uşor de plâns în timp ce asculta cum Alex îi spulbera toată viaţa cu planurile lui.

PARTEA A DOUA
SĂLBĂTICIA

CAPITOLUL 3

Epuizată, Sierra porni cu Honda ei în urma camionului de la U-Haul[12] pe care îl închiriase Alex pentru a muta toate lucrurile lor şi pentru a-şi remorca maşina sa. Clanton ieşi din camion pe partea pasagerului şi îşi ridică privirea spre blocul înalt şi alb de apartamente. Sierra îi urmări privirea. Locul acela avea farmecul unei fortăreţe.

Îşi lăsă geamul jos, deloc dornică să coboare în ploaia rece şi măruntă de ianuarie. Auzea vuietul traficului din intersecţia de autostrăzi nu departe de ei.

— Am ajuns?

— Arată mult mai bine înăuntru. Haideţi să vă prezint totul.

Ea se întinse spre celălalt scaun şi o sărută pe Carolyn, trezind-o.

— Am ajuns, scumpo.

Carolyn privi afară spre blocul de apartamente.

— E urât, spuse ea mohorâtă. Sierra nu o contrazise. Clanton trecea deja prin poarta de fier ce ducea spre complex.

— Hei! Uite o piscină! Pot să mă duc să înot, tati?

— Sigur, dacă reuşim să-ţi găsim costumul de baie, spuse Alex, râzând.

În timp ce cobora din maşină şi apoi o înconjură pentru a o ajuta pe Carolyn să coboare, Sierra era convinsă

---

[12] Cunoscută firmă de închirieri maşini şi alte echipamente de transport din Statele Unite (n.trad.).

că putea mirosi şi simți gustul smogului pe limbă, în ciuda ploii ce cădea generos pe creştetul ei. O luă pe fiica ei încă somnoroasă de mână şi-l urmă pe Alex pe poartă. Curtea din interior era sterilă: ciment cenuşiu, ziduri albe stucate, şi un gard de fier negru. Trei etaje de apartamente erau înghesuite unele într-altele precum lăzile dintr-un magazin. Geometric. Ultramodern. Rece şi impersonal.

Sierra nu văzu nicio urmă de viață, până când o femeie se uită la ea de la un geam aflat la etajul întâi. Sierra se sili să zâmbească. Femeia se ascunse repede, şi lăsă draperiile grele să cadă la loc.

Bine-ai venit acasă, gândi Sierra cu amar, urmându-l pe Alex.

— Apartamentul nostru este la etajul al doilea, apartamentul D, spuse el. Clanton ajunse primul la scări, dornic să-şi vadă noul cămin.

Apartamentul era la fel de alb în interior precum era şi clădirea în exterior, în afară de covor, care era de un bej pal. Camera de zi era destul de spațioasă, însă bucătăria era înghesuită şi pur utilitară. Spațiul mic din sufragerie abia dacă ajungea pentru a îndesa cumva o masă şi patru scaune. Sierra se îndreptă spre hol. La stânga era dormitorul pe care aveau să-l împartă Clanton şi Carolyn. Era suficient de mare pentru un pat dublu şi un singur dulap. Celălalt dulap trebuia pus în debara. Buzele Sierrei se strânseră. Clanton şi Carolyn aveau să fie încântați de asta; oricum se certau deja.

O privire aruncată în baie îi descoperi pereții, gresia şi o comodă de un alb antiseptic. Îşi continuă drumul prin holul scurt ce o duse în dormitorul principal. Cea mai mare parte din mobila lor avea să încapă aici, cu toate că scrinul lui Alex probabil trebuia să meargă tot în debara. Sierra îşi surprinse imaginea reflectată de oglinda de pe uşile debaralei; nu părea mulțumită. Se întoarse cu spatele, şi se

duse să deschidă draperiile ce acopereau un geam imens, şi descoperi sub ochii ei imaginea curţii şi a piscinei de dedesubt. Exact ca la hotel.

Deprimată, se întoarse în sufragerie.

Alex tocmai închidea telefonul pe care Steve Silverman, noul său şef, fusese atât de amabil să i-l instaleze în apartament înainte de **sosirea** lor. Steve îi spusese lui Alex să sune de îndată ce ajungeau, iar el şi Matt urmau să vină să-i ajute să se instaleze.

— Ajung în zece minute, spuse Alex, zâmbind.

Fie nu-i vedea dispoziţia, fie i-o ignora, o apucă de umeri şi o sărută înainte să se ducă la uşa de la intrare.

În mai puţin de două ceasuri, toată mobila lor era aranjată, iar cutiile stivuite lângă peretele din sufragerie. Steve comandă câteva **tăvi** de pizza. Matt aduse şase beri şi şase sucuri. Clanton şi Carolyn **mâncară** cu poftă mâncarea, în timp ce Sierra se scuză cum că nu-i era foame şi se retrase în dormitoare, spre a-şi ascunde frica. Făcu **paturile,** atârnă tablouri, puse covoraşul din baie pe jos şi prosoape pe suporturi. Apoi se apucă să lucreze în dormitorul lor, sunetul râsetelor bărbaţilor iritând-o tot mai mult cu fiecare minut.

Clanton îşi găsise costumul de baie. Primul *nu* al Sierrei dezlănţui talentul său polemic. Mama ei spunea întotdeauna că Clanton avea să ajungă un avocat de excepţie.

— Am spus nu, Clanton. Plouă şi…

El o urmă afară din dormitor până în sufragerie şi se adresă lui **Alex.**

— Tati, pot să mă duc să înot? Ploaia nu o să-mi facă niciun rău.

— Sigur. Du-te, făcu Alex, întrerupându-şi discuţia cu Steve şi Matt suficient cât să o contrazică pe ea. Îi văzu imediat expresia de pe faţă.

— Ce-i aşa mare lucru? spuse el în timp ce Clanton o zbughi pe uşă înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Oricum o să se ude, şi piscina e încălzită.

— Bine. Du-te tu afară în ploaie şi stai cu ochii pe el, spuse ea, furia fiindu-i exagerată raportată la situația în sine. Se răsuci şi se întoarse în dormitorul lor, unde se zvârli pe pat.

Alex veni după o clipă, cu buzele strânse.

— Ieşim puțin.

— Ieşiți?

— Vreo oră sau două. Să discutăm afaceri. Ea-şi prinse mâinile, venindu-i să urle.

— S-a întors Clanton de la înot? întrebă ea cu o dulcegărie prefăcută.

El traversă înfuriat camera.

— N-ai decât să rămâi aici, aşa cum îți place, şi să stai tu cu ochii pe el, în timp ce eşti bosumflată.

Îl privi oțărâtă şi epuizată.

— Cum rămâne cu cumpărăturile, sau ne ajung resturile de pizza pentru micul dejun?

— Dacă te uiți pe poarta din față, vei vedea partea din spate a unuia dintre cele mai mari supermarketuri din North Hollywood. Ai maşină şi ai carnetul de cecuri. Du-te şi cumpără ce este necesar. Se îndreptă spre uşă şi se opri. Înjură încet şi lovi cu pumnul în tocul uşii.

— Îmi pare rău, spuse el sec.

Clipind repede spre a-şi alunga lacrimile, ea privi în altă parte.

— E doar temporar, Sierra. Din nou, nu spuse nimic.

— O să leg cablul la televizor înainte să plec.

— Minunat. Asta va fi o mare mângâiere pentru mine, murmură ea în timp ce el ieşea din cameră. Câteva clipe mai târziu îl văzu de la geamul dormitorului, plecând împreună cu Steve şi Matt. Erau atât de prinşi în discuțiile lor, încât

nici măcar nu se sinchisi să se uite la ea. O şi uitase deja.

Clanton şi Carolyn dormeau deja când se întoarse el din oraş.

— O oră sau două? spuse ea când intră el pe uşă. El îşi dezbrăcă haina şi o aruncă pe canapea.

— Am avut multe de discutat.

Ea stinse televizorul. Nici măcar nu băgase de seamă la ce se uita, atât de concentrată fusese la ceas. E trecut de miezul nopţii, Alex. Mi-am făcut o mulţime de griji. Ai fi putut suna.

— Aş fi sunat, dacă mi-aş fi amintit numărul. Încă nu figurăm în cartea de telefon.

Se scuza, nu-şi cerea iertare.

— Mă duc la culcare, spuse ea cu vocea sugrumată şi-l lăsă singur în sufragerie.

Se spălă pe dinţi şi pe faţă, apoi se duse în dormitor să se dezbrace. *Alex* intră tocmai când îşi lua cămaşa de noapte pe ea.

— A fost o zi lungă, spuse el.

— Cea mai lungă zi din viaţa mea.

Ea se urcă în pat şi-şi trase plapuma până sub bărbie, uitându-se la tavanul întunecat. Auzi foşnetul hainelor în timp ce Alex se dezbrăca. Patul se mişcă uşor când se aşeză pe marginea lui. El nu mai spuse nimic. Cum ar fi putut să mai şi zică ceva? înghiţindu-şi lacrimile fierbinţi, îi întoarse spatele, în timp ce el fixa alarma de la ceas. Când se întinse în cele din urmă pe spate, oftă uşor.

— Îmi pare rău.

Cuvintele lui îi iscară un torent de sentimente şi o cascadă de lacrimi. Îşi îngropă degetele în pernă, încercând să-şi înăbuşe suspinele. Alex se întoarse spre ea. Cuibărindu-se în spatele ei, o trase aproape de el, ţinând-o ferm când ea încercă să i se împotrivească. O mângâie pe creştet, îndepărtându-i părul lung din faţă şi sărutând-o pe

gât.

— Te iubesc.

Iar ea începu să plângă acum în hohote. El o întoarse blând spre el.

— Ai încredere în mine, spuse el răguşit şi o sărută, consolând-o în singurul mod în care ştia să o facă.

Şi pentru o vreme, Sierra reuşi să uite tot în afară de faptul că-l iubea pe Alejandro Madrid mai presus de orice altceva.

CAPITOLUL 4

Înarmată cu o hartă şi o adresă, Sierra se porni să ducă copiii la şcoală. Dar scăpă un viraj şi se rătăci. Pe când găsise ceea ce căuta, ea şi copiii străbătuseră întregul North Hollywood, **o parte** din Studio City, mâncaseră la McDonald's şi văzuseră cea mai mare parte din Sherman Oaks şi San Fernando Valley. Ajunseră *şi intrară* în şcoală chiar în momentul când clopoţelul suna sfârşitul **orelor.**

Copiii năvăliră afară din sălile de clasă şi umplură coridoarele. Cacofonia adidaşilor care scârţâiau, prietenii care se chemau între ei, şi graba generală de a ajunge în staţia de autobuz îi luă cu asalt. Carolyn se agăţa speriată de mâna Sierrei când porniră împotriva curentului, în timp ce Clanton mergea hotărât înainte, conducându-le spre biroul directorului.

O secretară îi întâmpină. Era politicoasă, dar distantă, evident obosită şi gata să meargă acasă.

— Completaţi aceste formulare, spuse ea aspru şi intră să vorbească cu directorul. Când se întoarse, o anunţă pe Sierra că Clanton urma să fie admis în clasa a patra a domnului Cannon, iar Carolyn în clasa a treia a doamnei Lindstrom.

— Amândoi învăţătorii sunt în şedinţă azi după-masă, aşa că va trebui să aşteptaţi până mâine dimineaţă să-i puteţi întâlni. Şcoala începe la ora opt şi jumătate. Secretara le preluă formularele şi le parcurse cu privirea. Kling Street, spuse ea. Asta e la doar câteva străzi de aici. Faţa Sierrei se îmbujoră jignită când se simţi descoperită.

— Avem o listă de părinţi care fac cu schimbul şi-şi conduc pe rând copiii la şcoală în fiecare zi.

— Eu îi voi aduce cu maşina pe ai mei, spuse Sierra, nedorind să-şi încredinţeze copiii pe mâna nimănui. Clanton gemu cu subînţeles, iar ea-i aruncă o privire grăitoare.

Ajunşi înapoi în maşină, ea se apucă din nou să studieze harta înainte să pornească motorul. Nu mai voia să se rătăcească din nou şi să se trezească de data asta în Watts.

Alex râse când îi povesti despre toată tărăşenia.

— Mă întrebam eu pe unde umbli, spuse el. Am sunat de două ori azi şi nu mi-a răspuns nimeni. M-am temut că ți-ai strâns lucrurile şi te-ai întors în Windsor.

Ei nu i se păru deloc amuzantă remarca lui.

— Nu-ți face griji de asta, spuse el, rezemându-se cu şoldul de bufet. Prima oară când am venit aici, am avut o programare în Burbank. Am ieşit pe autostrada greşită şi m-am trezit în Agoura. Nu-i greu deloc.

Cuvintele lui nu reuşeau deloc să o consoleze. În seara aceea luară cina la casa lui Steven. Noul şef al lui Alex angajase chiar un babysitter profesionist care să aibă grijă de Clanton şi Carolyn. Aceasta veni însoțită de referințe şi o listă întreagă de cursuri de prim ajutor pe care le urmase la Northridge.

Alex reuşi să găsească apoi cu uşurință drumul spre casa lor din Sherman Oaks. Steven îi întâmpină la intrare şi îi conduse într-un living spațios, decorat cu multă eleganță. Soția lui, Audra, era o femeie deosebit de fermecătoare şi manierată, însă Sierra simți o umbră de dispreț la ea care reuşi să anuleze toate aparențele de căldură şi ospitalitate. Audra afişa la suprafață o atitudine de amabilitate cizelată, lăsând-o pe Sierra să se întrebe ce s-o fi ascunzând sub aparențele imaculate.

Alex părea în largul lui cu amândoi, făcând-o pe sierra să se întrebe dacă nu cumva sentimentul că femeia aceea ascunde ceva este doar în imaginația ei. Dar în decurs de numai zece minute de conversație, ştiu că era mai mult decât doar simplă imaginație. Cumva, Sierrei îi fusese adus la cunoştință faptul că Audra absolvise USC, unde studiase

şi **obţinuse** mai apoi şi un master în arte frumoase, şi că era membră a **Unuia** dintre cele mai prestigioase cluburi din zonă.

Apoi Audra se întoarse şi o privi pe Sierra cu o postură perfectă, elegantă, şi o întrebă simplu ce colegiu urmase. Iar Sierra se simți pentru prima oară în viața ei stânjenită să recunoască faptul că nu **absolvise** decât liceul şi apoi urmase doar un singur an cursurile unui **colegiu** de secretare.

— Îți place teatrul, Sierra?

— N-am fost la prea multe spectacole.

— Ce spectacol ai văzut? o chestionă Audra, iar ochii îi luceau de **interes.**

— *Joseph and the Amazing Tehnicolor Dream Coat*[13], spuse ea, fără ai mai spune Audrei că fusese producția unei trupe de teatru de **liceu.** Şi câteva concerte, adăugă ea, ceea ce era adevărat – numai în ultimile şase luni participase la un concert de muzică country şi apoi la **un** concert unde cântaseră câțiva interpreți de muzică creştină care fuseseră în vizită la bisericile din Santa Rosa. Sigur, nu-şi imagina că Audra ar fi fost curioasă să afle toate amănuntele.

Cu toate astea, fără să audă nimic din toate detaliile, femeia râse.

— Ei bine, va trebui să corectăm asta. Los Angelesul are o mulțime de oferte culturale.

Sierra se simți ca un țopârlan de provincie.

În timp ce bărbații discutau afaceri, Audra îi oferi Sierrei o prezentare a tuturor evenimentelor culturale din prezent. Se părea că fusese la absolut toate spectacolele şi concertele de seamă din zonă, şi avea o părere despre fiecare

---

[13] Musical de Andrew Lloyd Webber, cu versuri de Tim Rice, produs la finele anilor ’60, iar acțiunea se bazează pe haina multicoloră a lui Iosif din Geneza (n.trad.)

dintre ele. Trecu rapid în revistă toate companiile de teatru şi toţi actorii care erau în vogă, până când Sierra ajunse să se întrebe dacă cina cu o femeie obişnuită, sau cu vreo încarnare ciudată, sofisticată, aristocratică a lui Siskel şi Ebert[14].

Cina se dovedi spectaculară. Orice critic al bucătăriei de înaltă clasă i-ar fi acordat Audrei zece stele. Ea acceptă toate complimentele cu un aer uşor amuzat, schimbând cu îndemânare subiectul spre restaurante. Audra le ştia pe cele mai bune. De asemenea ştia de unde să cumpere carnea, legumele şi fructele de cea mai bună calitate. Dar niciodată nu pomeni de preţuri.

Sierra se uită la Alex şi observă că era impresionat de toate – însă mai ales de Audra. Oare aşa o nevastă îşi dorea acum? Deprimată, îşi mâncă sufleul pufos de spanac. I se topea în gură, dar îi făcu inima grea. Oare ce le-ar fi putut pune pe masă acestor oameni când îi venea rândul să le întoarcă invitaţia? Specialitatea ei era friptură cu cartofi piure. O, cu *asta* avea să dea lovitura! Sau poate preferatul lui Clanton şi al lui Carolyn: ton la cuptor. Ăsta da meniu cu care să dai gata înalta societate!

— Ai fost cam tăcută seara asta, spuse Alex pe drum spre casă. În mintea ei, deja îşi şi strângea lucrurile şi se muta înapoi în

Windsor. Nu-i plăcu deloc faptul că-i curmă şirul gândurilor. Însă el nu păru să bage de seamă.

— Audra a încercat să te facă să te simţi bine-venită.

— Oare chiar asta încerca să facă? făcu Sierra, ea însăşi surprinsă de răceala din tonul vocii ei.

Cu buzele strânse, Alex rămase cu privirea aţintită

---

[14] Doi realizatori celebri de emisiuni televizate care au creat o emisiune de critică de film devenită faimoasă în Statele Unite în perioada anilor ’80-90 (n.trad.).

înainte, în timp ce farurile maşinilor de pe contrasens îi luminau trăsăturile frumoase.

— Se oferea să te ia sub aripa ei.

— Doar nu-s găină.

— Încetează, Sierra. Ea a crescut aici. Ți-ar putea prezenta puțin împrejurimile.

— O să-mi amintesc să-i mulțumesc cum se cuvine data viitoare, dar mă descurc şi singură, mersi frumos. Doar mi-ai pus o hartă în mâini, sau ai uitat?

— Da, şi te-ai descurcat de minune cu ea. Cel puțin străduieşte-te să nu te mai rătăceşti data viitoare. N-o să am timp să vin să te caut ziua în amiaza mare.

Nu-şi mai rostiră niciun cuvânt tot restul drumului până acasă. De fapt**,** toată săptămâna următoare îşi spuseră foarte puține lucruri unul **altuia.** Alex pleca devreme de acasă, se întorcea târziu şi întotdeauna îşi aducea ceva de lucru acasă. Ajunseră să se obişnuiască să schimbe între ei un formal „Cum a fost ziua ta?" „Bună". „A ta?" „Bună". – după care el se instala în fața televizorului, studia hârtiile pe care le întindea peste toată măsuța de cafea, în timp ce ea spăla vasele murdare de după cină, se ocupa de îmbăiatul copiilor, le citea poveşti şi îi ducea la culcare.

Era o viață perfectă – pentru cineva căruia îi plăcea să fie **nefericit.**

După zece zile şi patru telefoane date mamei ei, Sierra primi un pachet prin poştă.

— Ce-i asta? întrebă Alex, luând cartea uzată şi legată în piele de pe măsuță, înainte să-şi întindă lucrurile pe ea.

— E un jurnal. Mi l-a trimis mama drept cadou de casă nouă. El i-l întinse.

— Pare vechi.

— Este, spuse ea înduioşată. A fost al unei femei din familia mea, Mary Kath…

— M-hm, răspunse el absent, întrerupând-o în timp ce

îşi îndrepta acum toată atenția la hârtiile răsfirate înaintea lui. **Frumos.**

Ea se simți rănită de felul nepăsător în care îi întorsese spatele. N-ar fi trebuit s-o mire faptul că nu asculta. Acum nu o mai asculta decât arareori. Tot ce mai conta acum pentru el era munca lui prețioasă.

Părăsi încăperea într-o tăcere plină de amărăciune. Intră în dormitor, fără să se sinchisească să aprindă luminile. Prin geamuri **Intra** suficientă lumină să vadă cât de cât. Şi-apoi, întunericul se potrivea mai bine dispoziției ei de acum. Se pregăti de culcare, apoi se strecură în aşternuturile răcoroase. Când se întoarse pe o parte, jurnalul pe care-l puse pe noptieră îi atrase atenția. Se întinse după el, atingându-i visătoare coperțile de piele.

Cel puțin Mary Kathryn nu avea nimic împotrivă să petreacă puțin timp cu ea.

Mama spune că trăitul în pustie nu seamnă să fi ignorant.

Tata ei a fost om cu carte şi n-a vrut proşti în familiea lui. Preticatorul a adus cărți şi jurnole să scriască în ele de la tuşa Martha şi acum cu zăpata până la geamuri, avem destul timp. Tata şede la foc şi fumează, şi mama ne citeaşte Dinu Biblia ei.

Lui Matt nu-i place deloc să citeaşte. El desenasă lupi cu gheare mari şi cu singe, şi pe mine mă fac să visesc urât. Odată mia desinat un iepure. Şi acum atârnă de asupra la patul mieu. E frumoz. Mi-ar plăcea să deseneze pasări şi fluori şi nu lupi. Na vast un lup decât odată în viața lui şi ăla era muort. Îl mâncau magotsii.

Lucas nu desinează, nici nu citeşte, nici nu scrieşte. El i-a zis lui Papa că nu ştie şi nici nu-i trebie. Papa la dus la şopru de lemne pencă a năcăjito pe Mama, dar nu să cumințât când s-a întors. Atunci Papa i-a dat o puşcă şi i-a

zis să miargă la vânătoare. A fos plecat tri zile. Mama a fost zigură că lau omorât ingienii sau ursu, dar santors acasă cu o căpriuară legată de un băț. Papa aplecat şi i-a dat un pahar cu rom. Mama sa furiat ca o ghespe sălbatică, da' nu-i mai zice lu' Lucas nici să citască şi nici să scriie.

Scumpă Mary Kathryn.

Te rog, exersează să scrii corect următoarele cuvinte, după aceea scrie un eseu cu ele. Te iubesc, şi am mare nădejde în tine.

Mama trăiască jurnal viață întreg citesc alegere mort învățat lup/lupi vin jurnal spate floare

Dacă vrei să fi învățat, n-ai de ales. Trebuie să citeşti şi să scrii toată viața ta, până mori. Nu poți fi un lup sau o floare care numa se bucură să trăiască. Trebuie să te întorci la masă şi să lucresi în jurnalul tău până degetele tali face curcei şi duare.

numai cârcei tale fac lucrez dor numai cârcei tale fac lucrez dor numai cârcei tale fac lucrez dor numai cârcei tale fac lucrez dor încăpățânarea nu-i stă bine unei domnişoare, încăpățânarea nu-i stă bine unei domnişoare, încăpățânarea nu-i stă bine unei domnişoare, încăpățânarea nu-i stă bine unei domnişoare, încăpățânarea nu-i stă bine unei domnişoare.

„Primăvara”.

Primăvara este vremea când se topeşte zăpada şi răsar florile. Papa şi Matthew le ară cu plugul, şi eu trebuie să mă duc în pădore să culec câteva. Îmi place să culec flori în pădore dar Mama se îngrijoreşte că mar prinde ingienii. Unu a venit la casă odată să ceară mâncare. Mama i-a dat ceva să mance şi nu l-am mai văzt de atunci. Cred că nu ia prea plăcut cum găteşte.

Primăvara este şi atunci când Matt sapă în grădina di ligume a lu' Mama. Fiecare rumă pe care o scoate el eu o pun într-o kană pentru piscuit. Mie-mi place să prind peşte,

dar nu-mi place să-l mănânc. Lucas mi-a spus că ştia un băiet care sa necat şa murit de un os de peşte. Mama a zâs că mă postieşte dar io de atunci n-am mai mănâncat peşte.

Papa zice că primăvara este o vreme pentru curtat. L-am întrebat cei aia curtat şi mi-a zis căi atunci când sungele la bărbații tineri înşepe să urce can copaci. Când am întrebat cum vine aia, Mama s-a uitat la el şi el a plicat şi na voit să-mi spuie. L-am întrebat mai târziu pe Matt, dar el s-a făcut roş şi na voit să-mi spuie.

Lucas a zis că curtat e atunci când Papa o duce pi vacă la bouu de la familiea Grayson. Matt i-a zis să-şi ție fleanca şi Lucas la lovit pe el peste gură, şi Papa a venit repede la ei înainte să somoare. Sunt tot mai curioasă cei aia curtat.

Primăvara este atunci când vine preticatorul şi stă piun buştean şi urlă la noi de moarte sfântă. Urlă de DOMNZEU şi de MÂNTUIRE şi de SÂNGELE Lu CRISTOS. Omenii viu din toate locurile să-l vadă. El se aprinde aşa tare că se roşeşte la față ca focu. Nu ştiu de care focu, de sus sau de jos. Mama zice căi zălos pentru Domnul. Papa zice căi nebun de legat. Dar de fii care dat când vie, noi merem şi ne uităm la el cu toți ceilalți. El e cea mai bună distracțiie din loc.

Întotdeauna mergem după aia la râu şi preticatorul îi spală pe omeni de păcat şi-i îngropează şi-i înviază odată cu Iisus. Mama zice amin şi plunge de fiecare dat când cineva sembată şi Papa vine din pădure şi miroasă a whiskey şi tăbac.

Eu şi cu Mama am sămănat porumb şi dovleac şi rudichi şi morcovi. Mama mi-a dat o mână de semințe şi mantrebat ce văd şi eu am zis că semințe. Ea m-a întrebat dacă mi se par vi şi am spus că arată ca nişte pietricele. Ea a zis căi adevărat dar când le îngropăm ele o să crească şi o să aduce roade. Am zis că or să aducă dovlecei. Ea mi-a zis

că atunci când noi punem sămânța, Dumnezeu o înmuiază şi o udă şi o face să crească. Ea mi-a zis că aşa sunt şi oamenii.

Bătrânul Schmidt a murit vara trecută şi lau plantat şi pe el da n-a ieşit nimic de-acolo afară de buruieni. Lucas a zis că lau mâncat viermii. Cred că de aia.

„Fântâna”.

Fântâna este foarte adâncă şi foarte întunecoasă. E rece la început când cobori, dar dacă stai mai mult e frig. Pereții sunt uzi şi alunecoşi şi auzi cum picură. Când te uiți în sus vezi un cerc de cer albastru, asta dacă nu pune Lucas capacul.

Atunci nu mai vezi nimic. Nu auzi în jur decât vocea ta cum urli. Lucas a luat capacul şi-a strigat la mine că sunt o laşă fără pireche. Şi eu am urlat înapoi că nu-s. El mi-a zis să dovedesc şi a pus capacul la loc. Am stat toată ziua în găleată aşa că acum ştie.

Matt mo găsit când a venit să ia o găleată cu apă pentru Papa. Sa uitat în jos şi a zis că ce fac acolo jos. Mama a înnebunit de atâta căutat după mine. Crede că m-au furat ingienii. Atunci a strigat că ma găsit şi Mama a venit repede şi-a crezut că m-am înecat. Nu mai simțeam nimic la şezut şi eram blocată în găliată. Ma durut rău când ma scos Papa de-acolo. Lucas se răzima de casă şi rudea. Am striga la el că nu-s laşă. Nu, eşti o proastă mi-a zis el.

Papa la dus la şopru de lemne şi Mama a plâns şi ma dus în casă. Ma făcut să şed în cada cu apă fierbinte şi să beau whiskey. Nu-nțeleg cei place lui Papa la whiskey. Te arde până jos şi după aceea vine înapoi.

Scumpă Mary Kathryn.

Te rog exersează aceste cuvinte pe tăblița ta până când vei fi pregătită să te verific. Foloseşte zece cuvinte dintre ele într-un eseu. Şi nu mai întreba pe nimeni despre curtat.

Te iubesc, Mama

m sa oa Îngrijorar
ergi u/s-au meni e/îngrijorări
ze Ind pă grădină
los ieni dure
În plă râ Întreba
ecat cut dea
M Ia câ poate
oarte nd
Di uni săi să prindă
n i/unele /să-i
să să să să
fugă spele crească gătească

Dumnezeu iubeşte oamenii zeloşi din păduri. S-ar putea să-i iubească pe unii indieni. Mamei îi place să spele, să gătească şi să crească gheini.

Mary Kathryn McMurray.

Nu vei primi cina până nu scrii de douăzeci şi cinci de ori găini pe tăbliţa ta şi „O inimă care se căieşte este o inimă smerită” de cincizeci de ori.

Mama

CAPITOLUL 5

— La ce oră crezi că vei ajunge acasă? întrebă Sierra, încercând să-şi păstreze tonul vocii calm, în timp ce strângea receptorul telefonului în mână.

— Cinci jumătate sau şase, spuse Alex, părând cu gândul în altă parte. Îl auzea folosind tastatura de la calculator.

Chiar nu se putea opri din lucru cât vorbea două minute cu ea?

— Ce ți-ar place să mănânci la cină?

— Ceva uşor. Am luat un prânz copios cu Steve.

— Unde v-ați dus? întrebă ea, încercând să prelungească puțin conversația lor.

— La Serre. Este un local franțuzesc. Mare clasă.

— Scump?

— Foarte. Alex chicoti. E drăguț când alege şeful localul. Probabil că era drăguț să iei un prânz elegant şi apoi să ai pretenții la o cină cu ceva *uşor.* Se uită la vasele murdare rămase de la micul dejun în chiuvetă. Nici nu luase prânzul încă. Deschise frigiderul în **timp** ce stătea de vorbă cu el la telefon. Poate că îşi putea deschide un borcan cu piersici şi să termine brânza dulce ce mai rămăsese pe etajera de sus.

— Sărbătoream.

— Ce anume? întrebă ea, simțindu-se exclusă.

— Am intrat în producție azi, spuse el, evident mândru de jocul pe care-l crease. Steve spune că până la mijlocul săptămânii viitoare vor trimite câteva exemplare din trialul jocului la criticii de jocuri de calculator din toată țara.

— Şi dacă nu le place?

— O să le placă. Uite, dragă, trebuie să închid acum. Tocmai primesc un apel, şi sunt prins în ceva important. Mai vorbim diseară.

Puse receptorul în furcă înainte ca ea să apuce să mai spună ceva. Rămase ținând receptorul tăcut în mână şi se simți şi mai pustiită decât atunci când sunase. De ce se sinchisise? întotdeauna era ocupat, şi întotdeauna era vorba de ceva important. Mai important decât ea, în orice caz.

Sărbătorea. Nici măcar nu se obosise să-i împărtăşească vestea. *La Serre. Mare clasă. Scump.*

Supărată, scoase o pungă cu chiftele de hamburgeri înghețate din congelator şi o aruncă pe blatul de lucru. Urma să facă *din nou* spaghete. Era uşor, iar copiilor le plăceau.

Aprinse televizorul, îşi puse coşul cu haine curate înaintea ei. Îşi făcuse un obicei să spele rufe imediat după ce lăsa copiii la şcoală, şi apoi lăsa călcatul şi împăturitul lor pe acum. Cel puțin aşa îşi putea depăşi sentimentul de vinovăție că urmărea o telenovelă. Se lăsă pe canapea şi începu să împătureacă tricouri, prosoape şi lenjerie de corp, în timp ce urmărea episodul ce se derula înaintea ochilor ei. Înainte disprețuia telenovelele. Acum îşi găsea o oarecare consolare în ele. Preț de o oră, putea uita cât de nefericită era şi să uite de sine în viețile încâlcite ale personajelor din serial. Problemele lor erau mai tragice şi mai complexe decât ale ei, iar pasiunile lor mai incitante. Oricum, de câte ori fusese căsătorită deja Erica Kane?

Toate rufele erau aranjate şi puse deoparte înainte de a treia repriză de reclame care promovau un nou produs de igienă feminină. Puse prosoapele şi hainele la locul lor. Se aşeză din nou pe canapea, îşi puse picioarele pe măsuța de cafea şi se lăsă pe spate. *Ar trebui* să facă *ceva.* Dar ce?

Trăiau în apartamentul acesta de trei luni, şi nici măcar nu cunoştea familia de alături. Ştia că aveau copii. Băiatul cel mic alerga pe coridorul din fața geamului de la sufragerie de zece ori pe zi în fiecare zi, chiar şi atunci când ploua. Şi mai era şi femeia aceea la primul etaj care se uita

mereu de după perdele, şi după aceea se ascundea rapid dacă se întâmpla s-o observe careva. Ce problemă o fi avut?

Sierra nu prea voia să afle. Erau douăzeci de apartamente în tot complexul, şi nu cunoştea nici un singur om care locuia aici. Toţi îşi protejau viaţa privată. Probabil că pe măsuţa din hol aveau cu toţii câte un revolver. Îşi amintea o conversaţie pe care o avusese cu mama ei în telefon, în care mama ei spusese:

— Ieşi din carapacea ta, Sierra. Nu ştii niciodată pe cine a pregătit Dumnezeu să-i dai bună ziua. Aşa că o salutase pe o femeie care intrase în spălătorie, iar femeia abia dacă luase în seamă tentativa ei de a fi amabilă. Îşi zvârlise doar scutecele într-una din maşinile de spălat, turnă detergent lichid, îşi alese programul de spălare şi se făcuse nevăzută.

Respinsă, Sierra nu mai încercă a doua oară. Dacă Dumnezeu **pregătise** pe cineva care o aştepta, atunci trebuia să-i spună aceluia să facă prima mutare.

Nu se ridică de pe canapea decât în momentul în care începu să se deruleze genericul, iar apoi stinse televizorul. Îşi adună lucrurile şi **Ieşi** pe uşă. Totul era după ceas. Dacă pleca imediat după ce se **încheia** episodul telenovelei, ajungea în faţa şcolii lui Carolyn şi a lui Clanton chiar în momentul când ceilalţi copii se îngrămădeau în staţia de autobuz.

Copiii o implorară să se oprească la McDonald's pe drum spre casă, iar Sierra cedă la insistenţele lor. Oricum n-avea niciun chef să pregătească spaghete, iar Alex spusese deja că nu-i era foame. Ceva uşor. Prea bine. Avea să se oprească pe la magazin şi avea să cumpere o pungă de salată asortată şi nişte dressing.

Deretică prin bucătărie în timp ce copiii se puseseră la masă să-şi facă temele şi să-i povestească despre aventurile de la şcoală. Cel puţin ei îşi făceau noi prieteni.

Clanton îşi vârî mâna în ghiozdan şi scoase o mână întreagă de anunţuri de la şcoală, formulare de înscriere şi teme pe care primise calificative.

— Pot să mă înscriu în Little League, mamă?

— Va trebui să discutăm cu tata despre asta, spuse Sierra, aranjând **ultimul** vas clătit în maşina de spălat vase.

— Crezi că tata va mai antrena anul acesta?

— Nu ştiu, Clanton. Va trebui să-l întrebi pe el.

Şi Clanton nu întârzie să-l întrebe chiar în clipa când Alex intră pe uşă.

— Anul acesta nu, campionule, spuse Alex ciufulindu-i părul. N-o să am timp. Se aplecă să o salute de bun-venit pe Carolyn.

Aruncându-şi prosopul de bucătărie peste umăr, se apropie în momentul în care el se ridică şi-şi lărgi cravata.

— Ai avut o zi bună?

— Minunată. O sărută hotărât şi-şi scoase cravata de la gât. În timp ce-şi descheia gulerul cămăşii, se îndreptă spre dormitor. Mă duc să mă schimb şi ies să alerg puţin.

Joggingul era alt lucru nou în viaţa lui Alex. Steve şi Matt făceau jogging; şi susţineau că era un mod excelent de a se descărca de stres. Deci, desigur, le urmase şi Alex exemplul.

Pe când se întoarse Alex, Clanton şi Carolyn se îmbăiaseră deja şi erau îmbrăcaţi în pijamale. Le citea în timp ce Alex făcu un duş şi se îmbrăcă într-o pereche de blugi uzaţi Levi's şi un sveter de la UCB. Când ieşi să facă ordine în living, intră şi el să le spună noapte bună copiilor. Probabil că trebuia să fie fericită pentru faptul că-şi petrecu următoarea jumătate de oră povestind cu ei.

— M-a sunat Jack chiar înainte să plec de la birou, spuse el când ieşi din camera copiilor.

Jack şi soţia lui gravidă închiriaseră casa lor din Windsor.

— Ceva probleme?

— Dimpotrivă. A reuşit să strângă suficienți bani pentru a plăti avansul pentru casă.

— O cumpără? făcu ea cu jumătate de gură. Câtă vreme dețineau casa din Windsor, continua să spere că aveau să se întoarcă acolo. Cuvintele lui Alex însă îi spulberară toate speranțele.

— Sperau să o poată cumpăra încă de când s-au mutat acolo. I-am spus cât valora casa încă înainte să plecăm. A spus azi că părinții lui au hotărât să-i dea acum o parte din moştenirea lui. A luat legătura cu fostul partener al tatălui tău pentru a se ocupa de hârtii. Vom primi banii până la sfârşitul lui mai.

Îi cuprinse fața în mâini.

— Ştiu ce a însemnat locşorul acela pentru tine.

Locşorul acela. O spuse atât de într-o doară, de parcă ar fi fost vorba de cine ştie ce cocioabă, sau vreo grotă. Habar nu avea ce însemnase casa aceea pentru ea, altfel nu s-ar fi grăbit aşa să o vândă.

— Matt mi-a spus de numele unui agent imobiliar bun. Vreau să începi să vizitezi nişte case. Patru dormitoare, trei băi şi o piscină.

Întâlneşte-te cu Audra. Ea cunoaşte cele mai bune zone. Vreau să locuim într-un cartier *bun.*

— Dar suntem într-un cartier bun. El îşi retrase mâinile.

— Vom locui într-unul şi mai bun. Steve mi-a mărit salariul azi. Şi mi l-a mărit *serios.* E absolut sigur că vom da lovitura cu *Vigilantes.*

Văzu cât de strălucitori îi erau ochii, scăpărând de ambiție şi de **toate** planurile pe care le avea.

— De asta ai petrecut douăzeci de minute întregi cu copiii tăi? Alex nu se urni din loc, iar Sierra simți cum între ei se lasă o răceală mai cumplită decât iernile din Illinois.

Limba este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte... îi răsună vocea mamei ei în minte, iar Sierra simţi o urmă de ruşine. Dar înainte să apuce să-şi ceară iertare, Alex spuse cu un ton ca gheaţa:

— Le place ideea de a avea propria lor piscină.

— Le place şi ideea de a schimba din nou şcoala? lovi ea înapoi, încercând din răsputeri să renunţe la tonul sarcastic, dar fără sorţi de Izbândă.

— Audra a sugerat o şcoală privată. Am scris numele şcolii pe care mi-a recomandat-o ea.

Sigur că da.

— S-a oferit să şi plătească pentru şcoala asta?

Temperamentul lui Alex se dezlănţui acum.

— Ce ai împotriva ei? N-ai plăcut-o de la bun început, şi ea n-a făcut nimic altceva decât să încerce să fie drăguţă cu tine.

— *Aşa* numeşti tu atitudinea ei? Aminteşte-mi să-i sărut picioarele data viitoare când o văd! Sierra îi întoarse spatele, plină de resentimente şi simţindu-se trădată. Încercase să îi explice lui Alex cum o făcuse Audra să se simtă: needucată, incultă şi dintr-o clasă de jos, într-o societate considerată lipsită de segregare. Alex insistase atunci că totul era doar imaginaţia ei; iar ea ştia că fusese intenţionat.

De fiecare dată când era cu Audra, femeia nu pregeta să pomenească de cursul cutare sau cutare pe care-l urmase la USC, şi care o făceau să fie o expertă în a oferi un sfat într-un domeniu oarecare. Poate că avea şi Sierra o părere, dar era părerea uneia fără educaţie.

— O! făcu Audra cu două zile în urmă drept răspuns la unul din comentariile Sierrei. Îşi arcuise sprânceana elegantă. Şi cum de ai ajuns la concluzia *asta?*

Discutaseră despre problema avorturilor, iar Sierra spusese că ea personal credea că era greşit să pui capăt

vieții unui copil nenăscut. Evident, ceea ce învățase ea de la mama ei nu făcea nici cât o ceapă degerată în ochii Audrei.

— Mie îmi sună a gunoi fundamentalist, spuse ea aruncându-i o privire compătimitoare, care desființa tot ce învățase Sierra într-o viață întreagă pe genunchii mamei ei. Apoi Audra se lansă într-o dizertație completă pe tema „faptelor” ce dovedeau non-entitatea fătului uman.

— De ce nu ai urmat cursurile unei facultăți, Sierra? o întrebă în cele din urmă Audra. La facultate te învață cum să gândeşti pentru tine. Dacă părinții tăi nu şi-au putut permite să te țină la şcoală, ai fi putut merge la un colegiu şi apoi să termini cu patru ani de studii la facultate. O spusese atât de dulce încât părea chiar că îi pare rău pentru că Sierra pierduse şansele pe care le avusese.

— Banii nu au fost o problemă. Eu n-am fost interesată de asta.

— N-ai fost interesată? Din nou arcuitul acela de sprâncene. Steve a spus că Alex a absolvit cu notă mare de la UC Berkeley.

— Da, aşa e.

— Ai putea să te gândeşti să mergi la cursuri la seral, spuse ea serioasă.

Sierra aşteptă să continue, dar aceasta nu mai adăugă nimic. Se părea că Audra considera că spusese suficient, şi într-adevăr aşa era. Chiar şi acum, câteva zile mai târziu, aluziile Audrei o zgândăreau: Alex avea să-şi piardă interesul față de ea din cauza lipsei ei de educație. Sierra se uită afară pe geam la şirul de maşini din fața ei, două şiruri la dreapta, şi două la stânga. Doar prin faptul că nu fusese la colegiu nu însemna că nu putea ține pasul cu tot ce se întâmpla în ***lume.*** Citea ziarul. Citea revistele. Urmărea CNN!

Cu toate astea, chiar cu toate astea, se trezea simțindu-se de parcă ar fi plutit pe nişte nisipuri

mişcătoare.

Cumpărăturile erau şi mai frustrante. Acceptase trei din invitațiile pe care i le făcuse Audra, pentru că Alex insistase. De fiecare dată **când** sosea, Audra bătea la uşă cu unghiile ei lungi, vopsite în roşu ca mărgeanul şi îşi zornăia cheile Mercedesului ei argintiu până când venea Sierra la uşă.

— Eşti gata? spunea ea de parcă i-ar fi vorbit unui copil recalcitrant.

Sporovăind bine dispusă, Audra o plimba prin magazine care **erau** departe de bugetul oricărui cetățean obişnuit.

— N-ai de gând să cumperi nimic, Sierra? o întrebase Audra ultima oară în timp ce semna cecul pentru o rochie de opt sute de dolari. **Rochia** aceea albastră la care te uitai te-ar face să arăți splendid.

— La şase sute cinci zeci de dolari şi un cimpanzeu ar arăta splendid în ea.

Audra râse când îi auzi răspunsul, însă Sierra simți din plin privirea consternată a vânzătoarei elegante de la magazin. Pur şi simplu astfel de cuvinte nu se cădeau a fi rostite pe Rodeo Drive.

De fapt, Sierra ar fi vrut să spună mai mult de atât. Voia să adauge **Nntru** binele amândurora că dacă ar fi avut şase sau şapte sute de dolari la discreție, cu siguranță nu i-ar fi irosit să se îmbrace ea cu ei.

Audra se oferi să-i facă cinste cu un prânz la Lowry's. Sierra o refuză. Învățase să întoarcă invitațiile, şi se îndoia că Audra s-ar fi simțit recompensată suficient dacă o invita să mănânce la Denny's.

— Îmi pare rău, dar trebuie să ajung acasă, Audra. Copiii ies curând de la şcoală. Se uită la ceas pentru a-şi întări cuvintele. Întotdeauna îi iau cu maşina.

— Ar trebui să te alături şi tu unui grup de părinți

care-şi duc copiii cu rândul la şcoală, comentase Audra, intrând şi ieşind cu Mercedesul ei din trafic cu îndemânarea unui experimentat pilot din cursa Indianapolis 500.

Sierra obosise să o mai tot audă pe Audra cu ce „ar trebui” ea să facă.

— Condusul copiilor la şcoală cu maşina este una din deliciile unei mame.

— Delicii? Audra pufni în râs. Trecând uşor prin trei benzi cu trafic intens, intră pe o rampă care o scotea de pe autostradă. Asta nu îți influențează prea mult calitatea vieții tale. Ochii ei licăreau răutăcios. Va trebui să facem ceva în privința asta, să te incităm puțin.

Şi acum se părea că reuşise.

Oare chiar era ideea lui Alex să caute o casă atât de curând? Sau aşa îl sfătuise Audra prin Steve că trebuia să facă? Odată ce intrau sub povara ipotecii, avea să fie destul de greu să se mai răzgândească cu privire la locuitul lor în Los Angeles.

Alungă repede gândurile despre Audra şi încercă să discute cu Alex.

— Cred că e prea devreme să ne gândim să cumpărăm o casă, spuse ea.

— Îți place să trăieşti într-un apartament înghesuit?

Ea se zbârli din nou când îi simți sarcasmul, dar rămase calmă.

— Nu ai încă patru luni de când lucrezi la noul tău loc de muncă, Alex. Dacă te trezeşti într-o bună zi că nu-ți mai place?

— Îl *ador.*

— Eu am spus că *dacă* te răzgândeşti. În momentul de față eşti încă în luna ta de miere. Toată povestea asta s-ar putea să se năruiască peste capul tău ca un castel din cărți de joc.

— Mulțumesc pentru votul tău de încredere.

— Am încredere în *tine,* Alex, dar nu am încredere în *ei.* Totul se schimbă prea repede. E prea uşor. Ar trebui să aşteptăm măcar un an, Alex. Atât de multe se pot schimba…

— Înțelege odată, Sierra. Eu unul nu o să mă răzgândesc cu privire la nimic. Cu fața împietrită şi palidă de furie, o privea sfidător. Am început deja să mă satur să te văd mereu cu un nor negru deasupra capului tău. Îşi luă geanta şi se îndreptă spre calculatorul său. Îşi deschise geanta şi scoase o dischetă. Aprinse computerul şi introduse discheta în lăcaşul destinat acesteia. Fie te duci să cauți o casă şi mă ajuți în luarea acestei decizii, fie mă ocup personal de asta spuse el, cu spatele la ea. Tu alegi.

Cam atât despre priorități, se gândi ea, iar lacrimile îi ardeau în ochi când se întoarse în bucătărie.

Sună agentul imobiliar chiar a doua zi de dimineață şi-şi făcu o **programare.** Roberta Folse spuse că avea să treacă pe la ea la ora zece **dimineață,** ceea ce-i lăsa Sierrei suficient timp să ducă copiii la şcoală şi să-şi facă cumpărăturile.

Roberta avea un păr roşu-arămiu, ochi de un maroniu închis şi era uşor supraponderală. Era îmbrăcată elegant într-un costum verde cu o bluză aurie de mătase şi un şirag de perle la gât.

— Soțul tău mi-a spus că v-ați mutat recent şi că îți este greu să te acomodezi aici, spuse ea când se îndreptară spre superbul ei Jaguar **negru.** N-a pomenit unde ați locuit înainte.

— Am crescut amândoi în Healdsburg, spuse Sierra, întrebându-se cam ce alte lucruri îi împărtăşise Alex acestei străine atrăgătoare. E la şaptezeci de mile la nord de San Francisco, în țara vinurilor.

— Mi-e cunoscută zona, spuse Roberta şi zâmbi întru totul înțelegător. Țara lui Dumnezeu. Nici nu-i de mirare că ți-e greu. Şoc cultural. Zona aceasta probabil că ți se pare

cu totul altă planetă.

Sierra o simpatiză pe loc şi simţi cum se relaxează. Din momentul **acela,** discuţia dintre ele se relaxă. Roberta avea patru copii, toţi mari şi la colegiu sau căsătoriţi. Ea-şi luase licenţa în afaceri imobiliare pe când piaţa era în floare.

— Întotdeauna mi-a plăcut să vizitez case, spuse ea, conducând de-a lungul unor străzi frumoase, umbrite de copaci, cu case fermecătoare stil fermă şi o notă victoriană. Ştii, majoritatea celor pe care îi cunosc visează să se retragă în ţara vinurilor imediat ce ies la pensie, sau şi mai la nord, în păduri. Mie una îmi place Garberville. Are o atmosferă cumva de modă veche.

— Fratele meu are o proprietate acolo. Are douăzeci de acri lângă White Thorn, pe drum spre Shelter Cove. Îi place să meargă acolo în weekenduri şi să se relaxeze.

— Cerule, oftă Roberta. Ei bine, să vedem dacă nu găsim pe aici o casă care să aibă atmosfera aceea *country.* Ce-ar fi să ne uităm mai întâi la aceasta?

Roberta îi arătă patru locuinţe, toate cu câte patru dormitoare, trei băi şi o piscină. Preţurile o făcură pe Sierra să ameţească şi stomacul i se strânse. Erau de patru ori mai mari decât preţul pe care ea şi Alex îl achitaseră pentru casa din Windsor! Unde-i stătea capul lui Alex? Sierra îi împărtăşi grijile ei Robertei.

— E şocant, ştiu. Soţul tău mi-a spus cam cât veţi obţine după vânzarea casei voastre şi cât câştigă în prezent. Va fi destul de strâns, dar nu cred că veţi avea probleme să vă calificaţi. Mai ales dacă Steve Silverman va fi cosemnatar.

Sierra simţi cum i se scurge tot sângele din obraji.

— Cosemnatar?

— Va accelera procesul prin care tu şi soţul tău veţi avea un nou cămin. Steve nu face altceva decât să garanteze împrumutul.

— Deci ei vor fi coproprietari pe casa noastră?

— O, nu, dar dacă se întâmplă cumva că veți avea dificultăți financiare, ceea ce este puțin probabil, Steve va trebui să-şi asume responsabilitatea pentru ipotecă. Alex mi-a spus că singura lui grijă este locația, ceea ce este un lucru înțelept. Pentru că dacă vă hotărâți să vindeți peste câțiva ani, oricare dintre casele acestea vor fi rapid înhățate de pe piață.

Clopoțeii de avertizare zornăiau ca nebuni în mintea Sierrei, dar nu reuşea să se liniştească. Încercă să vorbească seara cu Alex despre asta, dar el consideră că ea era suspicioasă pe motivele pentru care Steve era dispus să se ofere drept garant pentru împrumutul lor şi se simți ofensat.

— Nu asta am spus! ripostă Sierra, necăjită.

— Dar nici departe n-ai fost.

— Pur şi simplu nu mă *asculți.*

— Atunci încearcă să îți limpezeşti mințile. Încearcă să gândeşti înainte să-ți deschizi gura.

— Ştii ceva, uită, spuse ea, rănită. Chiar îşi imagina despre ea că era proastă, doar pentru faptul că-şi dorea să cunoască toate amănuntele? Uită că am spus ceva. O să cumpărăm o casă. La urma urmei, sunt banii *tăi.* Nu? Căsătoria asta nu este un parteneriat. Eu sunt doar o casnică tâmpită, needucată, care se face că e soția ta!

— N-am spus asta!

— Nici nu era nevoie.

Alex abia dacă îi mai adresă câteva vorbe în următoarea săptămână.

James Farr v-a veni să locuiască cu noi.

Uneori vorbeşte cu mine când Matthew are altceva de făcut. Zace cu piciorul rupt şi e foarte trist pentru că mama şi tatăl lui au murit amândoi într-o Tragedie cumplită.

L-am auzit când io zis lui Matthew ce s-a întâmplat.

James şi mama lui şi tatăl lui veneau acasă de la întâlnirea taberei când tatăl lui a spus că a vândut tot şi că pleacă în Vest. James a spus că mama lui aproape a înnebunit. A spus că obosise de atâta călătorit şi că prinsese rădăcini. Spusese că dacă ar fi să mai plece undeva, va fi doar înapoi, în est, la familia ei. Tatăl lui spusese că era pământ mai bun în Vest, şi ea a zis că nu după pământ umbla el. Plânsul ei şi răcnetele lui i-au făcut pe cai s-o ia la galop. Şi nu ia mai putut opri. O roată s-a desprins de la căruță şi s-a răsturnat. Dumnezeu s-a îndurat de James şi l-a zvârlit pe loc moale. Dar capul tatălui lui s-a crăpat ca un pepene, şi mama ei a fost zdrobită când a trecut căruța peste ea.

Îmi pare rău că mama şi tatăl lui sunt morți, dar nu-mi pare rău că James e la noi. Sper să rămână pentru totdeauna.

Când o să cresc, o să mă mărit cu el. James mă lasă să stau cu el în fiecare zi. El nu mi-a zis prea multe şi nici eu nu ştiu ce să-i spun. I-am citit două capitole din Exodul, unde Moise a ajuns în stufăriş şi l-a găsit fiica lui faraon. James a spus mulțumesc frumos. Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

N-o să-mi mai spăl niciodată mâna, cât o să trăiesc.

Dumnezeu spune să ne iubim unii pe alții, dar e tare greu să-l iubesc pe Lucas.

Lucas i-a zis Mamei că el era în grajd când am rămas încuiată în cotețul găinilor. E un mincinos. Întotdeauna minte şi Mama e aşa bună şi nu-şi dă seama. Dar eu l-am văzut pe Lucas când a încuiat uşa. L-am auzit când a tras zăvorul. L-am auzit cum rudea când eu țipam la el să mă lase să ies. Ştie cât de tiamă mie de găini.

Mama m-a întrebat de ce să facă el aşa ceva cu surioara lui mai mică. I-am spus că el a făcut aşa pentru căi rău. Ea a spus că e foarte urât să spun aşa ceva despre

fratele meu.

Uneori Mama nu voieşte să audă adevărul, pentru că atunci ar trebui să ia măsuri. Matthew ar fi luat măsuri. Dar Matthew era afară la cump cu Papa.

Uneori îmi doresc să fi fost băiat, să cresc distul cât să-l pot pogni distul de tare pe Lucas, să-l pun la pământ cum face Matthew. Lucas are nevoie să-l pui la pământ.

Mama zice că dacă diavolu bate la uşa ta nu înseamnă că trebuie să-i şi deschizi uşa.

Eu cred că Lucas i-a deschis uşa şi l-a poftit pe diavol de multă vreme să locuiască cu el.

Ne-am dus iarăşi la întâlnirea din tabără. Nu mi-a prea plăcut de data asta. A venit Sally Mae Grayson cu păru ei galben cu tot. Ea n-a mai fost la întâlniri de doi ani, pencă a locuit în Fever River cu bunica ei şi s-a dus la şcoală. Ar fi fost mai bine să rămână în Fever River cu bunicăsa.

Chiar şi Matthew care zice de fete că-s proaste şi n-au nimic în cap s-a uitat la Sally Mae ca vițelu la poarta nouă. Toți băieții umblau după ea şi voiau să vorbească cu ea. Singura pe care l-a băgat ea în seamă a fost James. Au şezut împreună la întâlnire, şi au mâncat împreună la cină. Sally Mae se tot uita la mine şi zicea că ulciorul mic are urechi mari. James mi-a spus să plec şi să-i mai aduc o halbă de cidru, dar când m-am întors, nu mai era acolo. Nici Sally Mae nu mai era.

I-am căutat până i-am găsit. Acum ştiu ce-i curtatul.

Nu mai vreau să vorbesc niciodată despre curtat sau să mai aud despre asta. Nimeni n-o să mă curteze pe mine aşa.

Mama m-a găsit mai jos la pârâu când mă spălam pe mână. M-a întrebat că de ce plungeam. Şi i-am zis de ce. Am crezut că o săse ducă şi o să-i facă săse oprească din ce făceau, sau măcar săi zică la Domnu' Grayson. Dar tot ce-a făcut ea a fost să mă țină şi să mă legene multă, multă

vreme. A zis că idolii au picioare de lut.

Sally Mae nu se mai întoarce la şcoală în Fever River. James i-a zis lui Matthew că bunica ei a scris o scrisoare la tatăl ei şi i-a spus că era bolnavă şi că nu mai poate să aibă grijă de ea. A zis că e mai bine de Sally Mae să ştia acasă cu papa al ei. James a spus că oricum toată şcoala aia a fost pierdere de vreme. A spus că Sally Mae ştie deja mai multe decât ar trebi.

Eu o să mor. Mă doare inima atât de rău că ştiu că o să ajung curând în mormânt. James pleacă. N-o să-l mai văd niciodată. Singura mea consultație este că nici Sally Mae n-o să-l aibă.

I-a mulțumit lui Mama şi lui Papa la cină şi a zis că nu le va putea răsplăti niciodată pentru bunătatia lor față de el. A zis că are şaişpe ani şi e distul de mare să se grijească de el. Papa a zis că Fever River e loc mare. James a zis că vrea să fie într-un loc mare. A zis că poate pleacă chiar în est. A zis că iar place să vadă Bostonul şi New York-ul. A zis că iar place să vadă Anglia, şi poate şi China.

El şi Matthew au povestit toată noaptea înainte să plece. Am auzit când io spus lui Matthew că no iubea pe Sally Mae şi că ar fi fost bine dacă no iubea nici Matthew. Tu nu eşti ca mine, a zis James. Asta o să-ți smulgă inima şi o să petreacă după aia.

L-am condus până la podul de la pârâu. N-am plâns. L-am întrebat în față ce gândia că o să găsiască mai bun în Fever River sau în China. El a zis că nu căuta nimic mai bun. Căuta altceva.

Mama a zis căi pierdut.

Ştiu că eu una sunt.

CAPITOLUL 6

— Pentru că aşa se fac lucrurile aici, spuse Alex iritat. Când o să încetezi să te mai îngrijorezi de bani? Tocmai am primit o bonificație. Ne putem permite un decorator profesionist.

— Nu e vorba dacă ne putem permite sau nu, spuse Sierra, deşi şi asta o preocupa. Alex cheltuia banii cu o viteză alarmantă, luând prânzul în fiecare zi în restaurante elegante, cumpărându-şi costume scumpe. De ce nu mai pleca urechea la nimic din tot ce-i spunea ea? Ce nu-ți place în felul în care am decorat noi? Oamenii se simt confortabil.

— Nimic nu se potriveşte cu restul. Uită-te în jurul tău, Sierra. Arată casa lui Steve aşa? Sau a lui Matt? Cea mai mare parte din lucrurile pe care le avem sunt lucruri de căpătat, lucruri pe care ni le-au dat părinții noştri când ne-am căsătorit. Scrinul cel vechi din dormitor, masa aceea din lemn cu capete metalice şi lămpile acelea caraghioase din bronz!

— Scrinul a fost prima mobilă pe care au cumpărat-o părinții tăi când au ajuns în California.

— Şi ce-i cu asta?

— Are povestea lui în familia asta! Pentru ei a însemnat ceva.

— Iar pentru mine înseamnă sărăcie. Şi n-am chef să-mi amintesc de asta.

— Iar masa din lemn cu capete metalice vine de pe un vechi vas de negoț care a înconjurat Cape Horn şi a acostat în portul San Francisco în 1910. Unchiul meu a restaurat-o şi ne-a dăruit-o la nuntă. Iar lămpile acelea de bronz au o sută de ani.

— Şi-şi arată vârsta cu vârf şi îndesat.

— Pot face rost de abajururi noi.

— Abajururile noi nu vor schimba lucrurile cu nimic.

Tu chiar nu înțelegi? Tot ce avem noi este *gunoi.* Dacă cumperi ceva azi dintr-un magazin de reduceri şi-l păstrezi o sută de ani, nu va fi altceva decât un gunoi vechi de o sută de ani. Asta avem noi. Gunoi vechi!

Sierra stătea în picioare, ca trăsnită. Oare întotdeauna gândise în felul acesta? îşi aminti cât de frumos arătase totul în casa lor micuță din Windsor. Poate că îşi imagina că acum toate astea pur şi simplu nu erau suficient de bune pentru casa lor modernă de aproape 500 de metri pătrați, stil fermă, deținută de un tânăr director promițător.

— Uite ce e, Sierra, spuse Alex, îmblânzindu-şi întrucâtva tonul, există un mod bun şi unul greşit de a decora o casă, şi angajarea unui expert este *modul bun.*

— Cine ți-a spus mizeria asta? făcu ea. Dar ştiu răspunsul şi fără să-l întrebe.

Ochii lui întunecați scăpărară de furie.

— *Eu* spun aşa. Da? Ți-e mai uşor să o înghiți aşa? M-am săturat să trăiesc cu gunoaiele altor oameni în jurul meu. Câştig bani frumoşi. Am cumpărat casa asta frumoasă pentru tine.

Ea-şi dădu ochii peste cap, şi îi întoarse spatele.

— Nu vreau să pară de parcă a fost decorată de proprietarul vreunei piețe de vechituri, spuse el printre dinți.

Ea se întrebă dacă îşi dădea seama cât de mult o răneau cuvintele lui. Ea fusese cea care se ocupase întotdeauna de decorarea casei lor. Oamenii spuseseră întotdeauna că avea gusturi. Prietenii veneau să-i ceară sfatul, şi cineva chiar se oferise cândva să o plătească pentru a-i decora casa. Îi plăcea să restaureze canapele şi scaune vechi, să picteze pe mobilă, şi să facă coronițe. Îi plăcea stilul *country!*

Alex îşi deschise agenda şi făcu câteva notițe pe carnețelul ei de cumpărături.

— Îți scriu aici câteva nume de decoratori de interior. Cel din Keverly Hills e cel mai bun. Sună-l mai întâi pe acela. Dacă nu e disponibil, sună-l pe al doilea. Smulse hârtia din carnețel şi i-o întinse. **Trecând** prin fața ei, îşi ridică geanta diplomat. Rezolvă asta azi, spuse el, de parcă i-ar fi dat o poruncă unui subaltern. Tot ce mai lipsea acum era să mai adopte şi poziția de drepți în timp ce se îndrepta spre uşa de la intrare.

Nu era prima dimineață din ultima vreme când uita să o sărute la plecare. Sierra îl urmă, cu bucata de hârtie în mână, şi rămase în pragul uşii ce ducea spre garajul lor de trei maşini. Poate că avea să-şi amintească.

— Vreau să termin cu asta cât mai repede cu putință, spuse el, deschizând uşa noului său Mercedes argintiu, cu interior din piele neagră, cu casetofon, CD-player şi telefon de maşină. După ce-şi aruncă geanta diplomat pe scaunul de lângă şofer, se sui în maşină şi trânti portiera. Acționă butonul uşii automate a garajului, se întoarse cu fața înapoi, cuprinzând scaunul alăturat cu brațul în timp ce intră în marşarier.

Ea se uită la BMW-ul alb care se afla în garaj. Alex i-l cumpărase de ziua ei în urmă cu o lună. Fusese atât de mândru când venise cu maşina acasă.

— Unde este Honda mea? întrebă ea vlăguită.

— Am dat-o la schimb, spuse el, zâmbindu-i şi îi întinse cheile. El se aşteptase desigur ca ea să sară în sus de bucurie pentru că primise o maşină nouă. Însă ei nu-i venea decât să plângă. Honda fusese maşina pe care le-o dăruiseră părinții ei la nuntă. Pe Clanton şi pe Carolyn îi dusese cu maşina aceasta peste tot, încă de când fuseseră bebeluşi. Era ca un prieten vechi de familie. BMW-ul în schimb, era un fel de musafir nepoftit.

Alex nu-şi pierduse niciodată vremea cu întreținerea Hondei. Ea o aspira şi o spăla la fiecare câteva săptămâni.

Acum, Alex îşi petrecea fiecare sâmbătă aspirând, spălând şi uscând manual amândouă maşinile; mai întâi Mercedesul, apoi BMW-ul. Chiar lustruia şi bordurile deja strălucitoare cu silicon. Folosea chiar o periuță de dinți să lustruiască capacele de la roți!

Cu trei zile înainte, Alex îi spusesecă nu avea să ajungă la meciul din Little League al lui Clanton – dar îşi rezerva două ore pentru maşini. Nici măcar nu-şi mai amintea ultima oară când primise ea însăşi măcar un sfert de oră de atenție din partea lui.

Un junghi dureros o sfâşie când îşi aminti de zilele de acum mai puțin de un an în urmă, când Alex abia aştepta să vină acasă la ea, să vorbească cu ea, să îi împărtăşească totul, să râdă cu ea şi să o iubească, îşi amintea cum se simțea când şedeau împreună, împărtăşindu-şi visele şi ideile. Şi uimirea de a se pierde unul în brațele celuilalt după o zi întreagă petrecută departe de celălalt. Cum se putea schimba un om atât de mult?

Întotdeauna ştiuse că Alex era un om ambițios şi hotărât. Ceea ce nu prevăzuse însă era faptul că munca devenise între timp forța lui motrice şi singurul obiectiv în viață. Era mistuit de cariera sa, împătimit de ea, obsedat chiar. Era ca şi când succesul pe care-l înregistrase cu primul său joc, *Vigilantes,* nu făcu decât să-i alimenteze apetitul de a fi şi mai bun la următorul. Se părea că succesul reuşea să-i furnizeze un val de adrenalină pe care ea şi copiii nu izbuteau să i-o ofere.

Sierra îşi dăduse deja seama că Alex câştiga peste patru ori mai mult decât câştigase la locul său de muncă din Santa Rosa. Două reviste scriseseră câte un articol despre el în ultimele două luni, făcând preziceri strălucite pentru viitorul lui *Vigilantes.* Văzuse reclamele de la televizor.

— V-ați săturat de ce se întâmplă în lume? întreba

moale vocea prezentatorului. Faceți voi legea!

Redactorii din branşă preziceau că *Vigilantes* urma să devină cel mai bun joc gen *arcade* din ultimul deceniu. În interviul pe care-l dăduse pentru al doilea articol, Alex spusese că până anul următor, *Beyond Tomorrow* avea să producă un nou sistem de 64 de biți, care avea să funcționeze pe baza unui CD, numit *The Monolith.* Sistemul avea să se vândă împreună cu un set de coduri care avea să le permită celor care-l cumpărau să joace orice joc pe CD de pe piață. *The Monolith* era destinat adolescenților mai mari şi adulților, şi avea să însoțească *Vigilantes.* Magazinele se interesau deja insistent la *Beyond Tomorrow* şi făceau comenzile înainte ca sistemul să fi ajuns deja pe piață. Iar Alex lucra zi şi noapte la cel de-al doilea joc, *The Chameleon,* un joc de computer cu joc de rol, care utiliza un modem şi internetul, pentru ca jucătorii din toată lumea să poată juca împreună.

Nu încăpea discuție. *Beyond Tomorrow* dădeau lovitura. „Schimbăm **Viitorul** jocurilor!” mottoul companiei lor, devenise de-a dreptul o **lozincă;** Alex era hotărât să facă din acest vis o realitate.

Însă Sierra nu se bucura deloc de cele ce se întâmplau. Era prea mult. Prea repede.

Fără discuție, Steve se dovedise un om de cuvânt. Îşi ținuse, apsolut toate promisiunile pe care i le făcuse lui Alex. Bonusuri, creşteri de salariu, beneficii… Chiar angajase şi o secretară personală pentru Alex, şi angajase personal pentru departamentul de marketing distribuție. Locul şi poziția lui Alex erau garantate; el era cheia **pentru** succesul incredibil pe care-l înregistra *Beyond Tomorrow.* El era în vârful topului profesional.

Iar Sierra nu se mai simțise atât de nesigură în toată viața ei.

Ea şi Alex abia dacă îşi mai vorbeau. El era în

permanență ocupat şi avea de lucru. Sierra încercase odată, într-o seară, să deschidă **subiectul,** dar el o luă direct cu întrebarea ce anume ar fi de discutat, iar ea se inhibă şi îi spuse că nu era nimic deosebit. Aşa că Alex îşi îndreptă din nou toată atenția la ecranul computerului său şi se cufundă în lucru pentru tot restul serii.

A doua zi de dimineață, ea încercase să readucă subiectul acesta în discuție.

— Aşadar, spune-mi, zise el părând nerăbdător. Ce te frământă? Nici măcar nu se sinchisise să-şi lase *Wall Street Journal* din fața ochilor.

— Păi… începu ea.

Dar cum să înceapă o discuție în care trebuia să vorbească tocmai despre faptul că nu-şi mai vorbeau unul altuia?

— Vrei să-mi torni încă o ceaşcă de cafea? făcu el din spatele **ziarului.**

Iar ei îi veni să-i toarne toată cafeaua în cap.

— Obişnuiam să discutăm despre tot felul de lucruri din clipa când intrai pe uşă şi până ne duceam la culcare.

— Discutăm şi acum.

— Despre afaceri. Despre jocurile la care lucrezi. Despre copii.

În sfârşit îşi lăsă ziarul şi o privi. Ea văzu clar cum îşi ridică armura, cum îşi pregăteşte toate armele. Întotdeauna fusese mai bine echipat decât ea când venea vorba de ceartă.

— Ce vrei să spui de fapt, Sierra?

Doamne, ce să spun acum? Ce să fac? urlă ea în sinea ei. Când Alex îi afişă o atitudine de răceală, ea se simți incapabilă să ajungă până la el – şi asta părea să se întâmple de o vreme mereu. Ochii ei se umplură de lacrimi de frustrare. Cândva el simțea când avea nevoie de el. Acum, nu părea să-i mai pese de ceea ce simțea sau gândea

ea. Voia să-i spună că-i era dor de el. Voia să-i spună că se simțea singură. Voia să-i spună că se temea de faptul că se înstrăinau unul de celălalt şi că Audra avusese dreptate: era plictisitoare, needucată… iar acum îl pierdea cu desăvârşire.

Însăşi gândul acesta o umplu de o groază fără margini. Dar era şi mai îngrozită să spună toate lucrurile astea cu voce tare şi să descopere că lui îi era indiferent.

Ochii ei îl priviră implorator. *Spune-mi că mă iubeşti, Alex. Nu mă determina să te întreb dacă o mai faci.*

El şedea însă acolo, privind-o, cu ochii mijiți, cu o atitudine defensivă.

Aşa că se lăsă înapoi în scaunul ei, copleşită de sentimentul de înfrângere.

— Nu vreau să spun nimic, răspunse ea în cele din urmă, tânjind în interior după legătura pe care o simțise cândva cu el.

Cum puteai fi cu cineva pe care-l iubeai cu atâta disperare şi în acelaşi timp să te simți atât de singur?

El rămase privind-o, de parcă ar fi studiat-o ca pe o insectă ciudată de pe fereastră. Ridică din umeri.

— Presupun că n-am mai ieşit de o vreme, concluzionă el şi-şi împături ziarul aruncându-l apoi pe măsuța de cafea. Privirea lui o evită acum pe a ei. Agitat, îşi privi ceasul de la mână şi se ridică în picioare. Voiam să ajung devreme la birou în dimineața asta. Am multe de făcut. Îşi sorbi cafeaua din ceaşcă şi se duse în bucătărie. De ce nu te gândeşti la ce restaurant ai vrea să mergi şi să faci rezervările?

Părea atât de distant, atât de lipsit de orice urmă de interes… îşi închise ochii din nou, refuzând să se lase cuprinsă de durerea ce părea să ia dimensiuni enorme în interiorul ei. Alex fusese întotdeauna cel care sugerase locurile unde să meargă împreună şi lucrurile pe care le puteau face împreună. De câteva ori o surprinsese cu bilete la un spectacol la Luther Burbank Center. Obişnuia să îi

scoată pe copii şi pe ea la pizza sau la câte un film. Odată, chiar aranjase cu mama ei să aibă grijă de copii, iar apoi petrecuseră un weekend romantic la un hotel cu mic dejun inclus în Mendocino.

Acum, doar gândul că trebuia să o scoată undeva în oraş părea o simplă responsabilitate de care trebuia să se ocupe. Ea îi sugeră un local unde serveau costițe.

— Prea multe grăsimi şi colesterol. De când îi păsa lui de grăsimi şi colesterol?

Căzură de acord să vizioneze un film, dar în seara aceea Alex sună şi spuse că mai avea încă de lucru. Ea-l rugă să-şi rezerve seara de **vineri** pentru a lua cina în oraş împreună cu copiii, dar vineri seara în ultimul minut sună de la birou şi spuse că avea o şedință importantă de la care nu putea lipsi.

Iar ea renunță să mai facă planuri.

Acum, se părea, că el nu considera că ea avea abilitatea de a decora cum trebuie propria lor locuință.

Scârțâitul uşii de la garaj care se închidea şi zgomotul roților lui Alex în timp ce țâşni spre serviciu o aduseră înapoi la realitate pe **Sierra** din visarea ei posomorâtă. Trebuia să-i trezească curând pe copii pentru a avea suficient timp să se pregătească de şcoală.

Carolyn era invitată la o petrecere la o aniversare în weekend. Prietena ei, Pamela, locuia undeva în Studio City. Sierra se întoarse în bucătărie şi-şi notă pe un bilet că trebuia să cumpere un cadou.

Se uită la hârtia pe care i-o dăduse Alex: *Bruce Davies Interiors.* O **puse** pe carnețelul de lângă telefon. Nu sună până târziu după-masă, **după** ce o sunase Alex şi o întrebase dacă se ocupase de asta.

Recepționera de la biroul designerului avea o voce catifelată, plină, cu accent puternic de New England.

— Soțul meu m-a pus să angajez un decorator, spuse

Sierra. Femeia era politicoasă şi eficientă, fără a face nicio promisiune şi lăsând să se înțeleagă faptul că Bruce era foarte căutat şi îngrozitor de ocupat. Prea ocupat, spera Sierra.

— Vă rog aşteptați puțin. La urechea Sierrei se auzea în fundal muzică de Yanni.

Recepționera se întoarse pe fir.

— Soțul dumneavoastră este cumva angajat la *Beyond Tomorrow?*

— Da, este.

Oare sunase Alex înainte?

— O clipă, vă rog, spuse recepționera, iar Sierra auzi din nou muzica de Yanni. Îşi luă un creion din sertarul bufetului şi începu să deseneze flori şi frunzulițe pe marginea carnețelului ei pentru cumpărături. Dar nici nu se apucase bine, când recepționera se întoarse pe fir.

— Îmi cer scuze pentru aşteptare, doamnă Madrid. Domnul Davies va fi încântat să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Înainte să apuce să protesteze, Bruce Davies o salută cu familiaritatea unui prieten vechi.

— Sierra, sunt atât de fericit că m-ai sunat în sfârşit. Ştiam eu că cineva cu aşa un nume fermecător nu m-ar putea dezamăgi. Desigur, mă aşteptam să mă suni acum câteva zile, dar nu-i nicio problemă. Tocmai am terminat de decorat o casă fantastică la doar câteva străzi de casa voastră, şi sunt gata pentru ceva nou şi extraordinar! Şi crede-mă, am câteva idei extraordinare pentru casa voastră!

După o conversație de două minute cu Bruce, Sierra se simțea de parcă tocmai trecuse acceleratul peste ea. El îi făcu o programare pentru joi după-masă târziu şi o informă că avea să-şi aducă şi o asistentă cu el. Ştia cine era Alex, pentru că Audra Silverman îi trimisese un articol dintr-o revistă foarte cunoscută de jocuri de calculator.

— Va fi o adevărată provocare să decorez casa unui designer de jocuri, zise el, evident dornic să se apuce de treabă.

— Nu sunt sigur că Alex va dori să se implice prea mult, domnule David.

— O, dar trebuie. *Insist.*

În mod surprinzător, Alex nu comentă şi o asigură că avea să sosească devreme acasă joi după-amiază.

Bruce Davies se dovedi a fi un bărbat atrăgător de peste patruzeci de ani, îngrijit şi elegant îmbrăcat, care exploda pur şi simplu de energie. Asistenta lui îl însoțea tăcută, notându-şi totul în timp ce se plimbau prin întreaga casă, Bruce şi Alex.

Deveni foarte repede clar că Sierra avea să aibă puțin de spus de ceea ce avea să se facă în casa ei. Bruce o informă că stilul country era un „nu – nu" categoric, şi că totul ce amintea câtuşi de puțin de stilul victorian „pur şi simplu nu este în vogă, *darling".* Bruce era interesat de arhitectură, făcu câteva sugestii cu privire la ceea ce trebuia schimbat şi lansă o mulțime de idei de decorațiuni. Alex avea propriile sale idei, iar Bruce asculta de parcă cuvintele lui ar fi fost de-a dreptul geniale.

— Un bărbat care va schimba viitorul jocurilor trebuie să aibă o casă care să-i reflecte creativitatea, spuse Bruce, iar ochii îi sclipeau când survolă cu privirea uşa de la intrare.

Pe când plecară Bruce şi asistenta sa, Sierra era convinsă că locuința **lor** va purta în final amprenta Bruce Davies Interiors, o uşoară notă de Alejandro Madrid, şi absolut nicio fărâmă din ea însăşi.

— Va fi scump, spuse Alex, fără a-şi face prea multe griji de asta,» **dar** va merita. Bruce spune că schițele vor fi gata într-o săptămână, şi **putem** decide atunci totul.

Iar ea ştiu cine avea să ia toate deciziile.

A doua zi de dimineață, după ce lăsă copiii la şcoala privată, Sierra se duse la cel mai apropiat mall pentru a căuta un cadou potrivit **pentru** noua prietenă a lui Carolyn. Însă nimic nu i se părea potrivit: selecția era mult prea largă iar prețurile prea mari.

Deprimată, îşi luă un cappuccino şi se aşeză privind la furnicarul de oameni ce mişunau în mall. Majoritatea erau femei. Unele se plimbau la pas lejer, părând singure şi plictisite în timp ce se opreau în fața vitrinelor. Altele mergeau repede, apăsat, părând că ştiau exact unde se îndreaptă şi ce urmăresc.

Sierra tânjea să poată fi acasă. Îşi dorea ca mama ei să fi şezut cu ea, să-şi poată vărsa inima înaintea ei, şi să-i ceară sfatul. Dar o făcuse de suficiente ori în ultimele dăți la telefon. Cuvintele de încheiere ale mamei ei la ultima lor conversație continuau să-i răsune în urechi.

— Ține minte, dragă, Dumnezeu este în control.

Dacă era adevărat, atunci de ce se simțea atât de disperată?

Scuturând din cap, se întoarse cu gândurile înapoi la problema pe care o avea acum. Ce cadou să cumpere ea? Când era de vârsta lui Carolyn, nu avea nimic mai bun de făcut decât să se ducă cu prietenele ei sus în pod şi să se îmbrace în hainele vechi ale mamei şi ale bunicii ei, în pantofi cu toc, pălării şi bijuterii – toate accesorii perfecte pentru a se crede Cenuşăreasa, Albă ca Zăpada sau cine ştie ce alt personaj din poveşti.

Oare copiii mai făceau lucruri de felul acesta în prezent? Carolyn obişnuia să-i încerce hainele pe vremea când era la grădiniță. Şcoala Windsor le oferise o mulțime de costumații din care să aleagă: halate de medic, uniforme de asistente, costume şi genți diplomat, pălării de pompieri şi uniformă de polițist. Nimic frivol sau simandicos. Totul era menit să răspundă unor întrebări esențiale: Ce vei fi când

vei fi mare? Sierra îşi amintea încă frustrarea pe care o simţise când descoperise întrebarea pe care le-o punea învăţătoarea lui Carolyn şi colegilor ei. Oare chiar era necesar să ştii ce vei face tot restul vieţii, când nu aveai decât patru sau cinci ani? Părea să fi trecut atâta timp de atunci. Iar acum căzuse pe gânduri.

Oare mai era suficient în prezent să fii soţie şi mamă?

Sierra se simţi înfrântă, îşi termină de băut cafeaua şi se duse la Cost Plus, un magazin universal din cartier. Plimbându-se printre rafturile acestuia, găsi o cutie indiană cu o împletitură complicată. Era frumoasă şi deloc scumpă. O cumpără şi se duse la Kmart, de unde cumpără trei coliere din mărgele, o brăţară aurie cu animale africane pe ea şi două ace de păr cu pietre false, precum şi o eşarfă lungă şi subţire, multicoloră. Mulţumită de alegerea făcută, se îndreptă spre casă.

În timp ce-şi urmări episodul din telenovelă, folosi eşarfa spre a înveli cadoul. Îndoindu-i capetele, le legă în aşa fel încât păreau o floare deasupra cutiei. În timpul reclamelor, începu să caute prin cutia cu hârtie de cadouri din debara şi găsi nişte panglică aurie. Tăie o fâşie lungă, şi o legă în jurul florii, apoi scrise pe capetele ei: *La mulţi ani, Pamela. De la Carolyn.* Se lăsă pe spate, foarte mulţumită de cadou.

Apoi sâmbătă o duse pe Carolyn cu maşina la petrecere.

Casa Pamelei se afla sus de tot pe dealuri, cu o poartă de fier la intrare. Poarta era deschisă, dar un portar în uniformă era de serviciu.

Acesta le întrebă cum se numesc şi verifică pe o listă înainte să le lase să intre. Alte maşini erau deja parcate acolo: două Cadillacuri, trei Mercedesuri, şi o maşină sport roşie cum Sierra nu mai văzuse până atunci. Şi toate trădau bună-starea.

Sierra o conduse pe Carolyn până la intrare, unde sunară la uşă şi fură întâmpinate de o slujitoare. Era spaniolă şi era îmbrăcată într-o **Uniformă** neagră apretată, cu guler şi şorţuleţ alb.

Carolyn o strânse de mână.

— Nu pleca, mami. Te rog.

Sierra se sili să-i zâmbească, încercând să o liniştească, dar fiica ei nu-i dădu drumul până nu intrară într-o hală imensă, cu geamuri ca de catedrală în spate, şi o zări pe Pamela împreună cu alte câteva **fetiţe.** Sierra le văzu şi pe mamele acestora.

Toate stăteau lângă geamurile care ofereau o privelişte panoramică a San Fernando Valley. Fiecare dintre doamne arătau de parcă tocmai ar fi coborât dintr-o revistă de modă. Sierra se făcu mică înăuntrul ei, întrebându-se ce aveau să gândească acestea despre ea, îmbrăcată **Cum** era în tunica ei de un turcoaz pal, pantaloni negri mulaţi şi adidaşii Reebok înalţi. *O, Dumnezeule,* se gândi ea, *te rog n-o lăsa pe Carolyn să se simtă stânjenită de mine.* Una dintre femei privi în direcţia Sierrei şi a lui Carolyn. Zâmbind, le spuse ceva celorlalte şi **veni** spre ele.

— Voi trebuie să fiţi Sierra şi Carolyn Madrid, spuse ea, pe un ton **cald** de bun-venit. Mă bucur aşa de mult că aţi putut veni. O atinse uşor pe Carolyn pe creştet. Pamela abia dacă mai vorbeşte despre altcineva de când ai venit la şcoala lor, Carolyn. Îmi spune mereu că sunteţi suflete-pereche, exact ca fetele din *Anne of Green Gables.*

Marcia Burton avea clasă şi era plină de graţie, reuşind să spulbere toată sfiala lui Carolyn. Zâmbind, fetiţa îi întinse cadoul ei Marciei.

— Vai, dar ce drăguţ este, spuse ea.

— Mama l-a pregătit, îi spuse Carolyn mândră, iar Sierra simţi cum se îmbujorează la faţă. Văzuse toate celelalte cadouri de pe măsuţa de cafea din mahon lustruit

aflată în apropiere, toate provenind evident din magazine scumpe, şi împachetate de experţi. Se gândi la cutia din lemn şi la bijuteriile ieftine şi puţin kitsch din interiorul ei. Îşi dorea **acum** să o fi putut lua înapoi şi să o ia la fugă.

În timp ce Carolyn se alătură celorlalţi copii, Sierra îi mulţumi Marciei pentru faptul că o invitase şi se scuză pentru faptul că trebuia să plece.

— O, te rog, rămâi, spuse Marcia, spunând-o de parcă chiar ar fi vorbit serios. Pamela spunea că fiul tău joacă în echipa de baseball a şcolii, şi ştiu că azi au antrenamente.

Avea dreptate. Sierra îl dusese pe Clanton acolo înainte să o conducă pe Carolyn la petrecere. Antrenorul îi invitase pe toţi băieţii la casa lui pentru a pregăti un barbecue împreună şi a viziona apoi un film.

Marcia îi zâmbi, iar ochii ei albaştri păreau amuzaţi când îi mărturisi că Pamela se îndrăgostise de Clanton.

— Mi-a spus că e cel mai simpatic băiat din toată şcoala. Sierra nu era surprinsă de faptul că fiul ei cucerea inimile fetelor.

Clanton avea trăsăturile şi culoarea pielii lui Alex, şi ochii ei de un verde deschis. Iar combinaţia era uimitoare, atrăgând atenţia tuturor încă de când fusese mic.

— Serios, ar fi mai bine să plec, spuse Sierra.

— Cel puţin haide să le cunoşti pe celelalte mămici.

Când Marcia Burton o cuprinse uşor cu mâna pe după cot, Sierra se resemnă, pregătindu-se de noi umilinţe.

Toate doamnele se dovediră politicoase. Doar una dintre ele o măsură din priviri de parcă ar fi fost convinsă că Sierra tocmai ieşise din cine ştie ce adăpost pentru persoane fără locuinţă. Marcia, care păru să nu bage de seamă, rămase caldă şi amabilă cu toate, rămânând permanent aproape de Sierra.

Însă eforturile femeii nu reuşiră aproape deloc să-i spulbere disconfortul Sierrei. După ce petrecu câteva

minute politicoase de conversație uşoară, se scuză şi plecă.

Reuşi să respire mult mai uşor după ce ieşi pe porți şi coborî aleea şerpuitoare, îndepărtându-se de aerul rarefiat de pe dealurile Studio City-ului, spre norul de smog ce plutea peste cartierele de jos ale North Hollywoodului. Un singur lucru era cert: nu avea să mai calce pragul acelei case când avea să se întoarcă pentru a o lua pe Carolyn.

Oftând, Sierra se concentră asupra lui Alex. Azi avea o după-amiază liberă şi urmau să o petreacă împreună. Când o întrebase dacă ar vrea şi ea asta, ochii i se umplură imediat de lacrimi de recunoştință. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fuseseră cu adevărat împreună, doar ei doi. Poate că aceasta avea să fie şansa lor de a trece peste hăul ce se lăsase între ei. Sierra nu era sigură că o puteau face, dar şi-o dorea. O, şi încă cum şi-o dorea.

Când descuie uşa şi intră în casa lor, se simți aproape plutind.

— Alex? Am ajuns acasă, strigă ea. O întâmpină tăcerea.

— Alex? spuse ea din nou, intrând în bucătărie. Încăperea era pustie, dar pe frigider era prins un bilet. Ghearele reci ale dezamăgirii îi aprinseră inima când se îndreptă într-acolo şi-l luă în mână.

Sierra.

M-a sunat Steve. Un client de seamă este în oraş, pe neaşteptate, aşa că ieşim să luăm cina cu el. Probabil voi ajunge târziu acasă.

Şi atât. Sunt plecat, mă întorc târziu. Nicio scuză. Niciun regret că nu-şi putea petrece timpul cu ea.

Furioasă, Sierra făcu hârtia ghemotoc şi o aruncă la gunoi. Începu să aspire, şterse praful şi făcu pregătirile pentru o cină în trei. Se gândi să-şi schimbe ținuta înainte de a se întoarce după Carolyn, dar apoi se încăpățână şi rămase neschimbată. Aceasta era ea. Şi-apoi, nici chiar

înțolită la patru ace nu se potrivea în grupul acela.

Luându-şi inima în dinți, se îndreptă înapoi spre Studio City. În timp ce trase maşina în fața locuinței somptuoase, descoperi că toate maşinile erau exact în acelaşi loc unde le lăsase cu trei ceasuri în urmă. Se pare că rămăseseră toate împreună la toată petrecerea, savurând împreună *hors d'oeuvres* şi prânzul, apoi tortul frumos decorat, şi se distraseră urmărindu-l pe magicianul care se asigura că copiii erau bine întreținuți. Ieşi din maşină chiar când câteva femei ieşiră însoțite de fiicele lor din casă, fiecare dintre copii ținând în brațe câte o pungă cu tot felul de bunătăți primite după petrecere.

— Fetele noastre se joacă în sufragerie, spuse Marcia, întâmpinând-o la intrare.

— Îmi pare rău dacă am întârziat.

— Nu ai întârziat chiar deloc. Haide, intră te rog. Nu doreşti puțină cafea?

— Mulțumesc, dar mai bine nu. Sunt puțin grăbită. Trebuie să-l iau curând şi pe Clanton.

Expresia de pe fața Marciei îi transmise înțelegere şi dezamăgire totodată; era o scuză, şi amândouă ştiau asta.

— Te conduc, spuse ea încet. Pamelei i-a plăcut mult cutia cu comori şi eşarfa.

Da, era politicoasă până la capăt, se gândi Sierra sarcastică, apoi simți o undă de ruşine cu privire la atitudinea ei critică. Se dojeni în sinea ei. *Marcia nu a făcut decât să se arate prietenoasă față de mine. Dar apoi, poate că chiar nu mai ştiu cum să mă comport când cineva este prietenos cu mine…*

Fetele stăteau lipite una de cealaltă şi povesteau de parcă ar fi împărțit mari taine. Spre surprinderea şi bucuria Sierrei, Pamela purta eşarfa primită de la ea şi toate bijuteriile. Carolyn râdea fericită la ceva ce-i spunea prietena ei, apoi o observă.

— O, mami, spuse ea evident dezamăgită. N-aş mai putea rămâne un picuț? Te rog?

— E timpul să mergem, Carolyn.

— Clanton stă la...

— Acum, Carolyn.

Carolyn se ridică supusă. Amintindu-şi de bunele maniere, îi mulțumi Pamelei şi mamei acesteia pentru timpul minunat şi pentru punga cu bunătăți.

— De ce nu am ieş odată împreună undeva? întrebă Marcia în timp ce urcau treptele la nivelul superior.

— Ar fi drăguț, spuse Sierra, intonând răspunsul cuvenit. Ştia că de fapt odată însemna niciodată. Fetele povesteau deja din nou una cu cealaltă, îndreptându-se înaintea lor la uşa de la intrare, evident încercând să găsească o nouă modalitate de a amâna inevitabilul.

— Eşti liberă luni? întrebă Marcia. Uimită, Sierra se întoarse spre ea.

— Luni?

— Să bem o cafea împreună, spuse Marcia şi îi zâmbi. Sau ceai. Sau apă. Nu prea contează ce. Râse când văzu fața pe care o făcu Sierra, apoi se întinse şi o strânse uşor de mână. De fapt îmi doresc tare mult să ne cunoaştem mai bine.

Vorbea cu atâta sinceritate, încât Sierra nu se mai îndoi de ea. Ochii i se umplură brusc de lacrimi fierbinți, şi fu surprinsă să vadă cât de profund reuşea să o mişte o simplă invitație la cafea.

— Luni este foarte bine.

Domnul Grayson a venit pe la noi azi furios ca un grizzly.

A zis că Matthew trebuie să se însoare cu Sally Mae, că de nu, o să-l împuşte. Papa a zis că niciun fiu de-al lui n-o să se însoare cu o curvă. Matthew a zis că Sally Mae

nu-i curvă şi că sunt deja căsătoriți în ochii lui Dumnezeu.

Lucas a râs şi a zis că Matthew e un prost. Matthew l-a lovit în gură şi l-a aruncat la pământ. Apoi a sărit pe el şi atâta l-a lovit până l-a dat Papa jos.

Mama nu s-a mai oprit din plâns două zile încheiate.

Papa a zis că domnul Grayson a trimis un om călare prin toată zona şi care le spune la toți care vin la adunarea din tabără că fata lui se căsătoreşte cu Matthew Benjamin McMurray. Papa zice că face pe prostul cu asta.

Mama zice că unii oameni n-au pic de ruşine.

Matthew s-a însurat cu Sally Mae azi. Ea a purtat rochia de mireasă albă a mamei ei care a murit. Nu l-am mai văzut niciodată pe Matthew atât de fericit cum era când i-a pus pe deget inelul Mamei.

Sally Mae era cât pe aici să rămână fără inel. Papa n-a vrut să-l lase pe Matthew să ia inelul bunicii McMurray. L-am auzit pe Papa şi pe Matthew cum urlau unul la celălalt în grajd. Matthew a zis că o iubeşte pe Sally Mae.

Papa a zis că una ca Sally Mae n-o să poarte niciodată inelul mamei lui. A zis că-i păria rău că a ascultat de Mama. A zis că trebuia să-l ducă demult pe Matthew la Fever River şi să-l lase să învețe nişte lucruri despre viață şi despre femei, şi poate că atunci n-ar fi căzut în lațul uneia ca ea.

Aşa că Mama i-a dat lui Matthew inelul ei de nuntă. Papa n-a mai vorbit deloc de atunci cu ea.

Mă întreb dacă James este tot în Fever River şi ce-o fi făcând pe acolo.

Nu am avut timp să scriu în jurnalul acesta, dar e singurul loc unde-mi pot aşterne sentimentele. Şi încă ce sentimente! Uneori cred că o să explodez.

Mama e bolnavă, grav bolnavă. Sally Mae nu mişcă un deget să ajute. Ea şi Matt se ceartă tot timpul. Sau mai degrabă Sally Mae se ceartă. El face tot. Ea zice că s-a plictisit de viața asta, şi că s-a plictisit de el. Tot ce face el e

să lucreze la câmp cu Papa şi nu o distrează pe ea deloc. Uneori o urăsc atât de tare de-mi doresc să o văd moartă. Atunci începe să plângă şi să-mi spună cât de mult îl iubeşte ea pe Matthew şi cum vrea să fie o nevastă bună pentru el, şi atunci mă simt vinovată. Nu ştie cum să fie o soție bună pencă n-a avut niciodată o mamă ca mine care să n-o lese să fie altfel.

Mama a tuşit cu sânge azi. Nu ştiu ce să fac. Papa nu stă mult lângă ea, pentru că de fiecare dată când e cu ea, plânge. A zis că nu suportă să o vadă suferind. I-a zis că nu ştie ce o să se facă fără ea. El nu crede în Dumnezeu. El nu crede în nimic decât în ce poate să facă singur, şi nu poate să facă nimic pentru Mama.

Azi Mama a zis că nu i-i frică să moară şi că nici mie nu trebe să-mi fie frică să o las. Zâmbeşte când stau lângă ea. A zis că e tot mai aproape de Dumnezeu cu fiecare minut. I-am spus că noi avem mai multă nevoie de ea decât are Dumnezeu, dar ea a zis că poate ne stă în cale. Cum adică în cale, am întrebat-o eu, dar a tuşit atât de mult şi de rău că n-a mai avut nicio putere să îmi răspundă.

Azi a murit Mama. A zis să poată mirosi liliacul pe geam. A vrut să-i aduc nişte liliac. Aşa că m-am dus afară să-i aduc. Când m-am întors, era moartă.

Am stat cu ea trei zile întregi, pentru că ştiam că timpul ei e aproape. De ce m-a trimis chiar atunci să ies?

Papa şi Matthew au îngropat-o pe Mama ieri dimineață. N-am mai putut aştepta încă o zi să se întoarcă şi Lucas acasă de la vânătoare. Uneori e plecat şi câte o săptămână.

Soarele apune iarăşi, iar Papa şede tot lângă mormânt, cu cana în mână.

Nu cred că Sally Mae o să poată fi femeia din casă. Ea nu găteşte. Nu face curat. Numai îmi spune mie ce să fac. Matt zice că ea e mai mare şi are dreptul să facă aşa, pentru

că Sally Mae e soția lui. I-am spus că asta nu o face să fie mama mea. Niciodată nu m-a mai lovit peste față până atunci. I-am spus să facă bine să nu mă mai lovească vreodată.

Papa stă tot timpul afară pe câmp şi nu ştie ce se întâmplă în casa asta. Vine acasă doar când apune soarele. Atunci stă numai în fața focului, cu cana lui cu whiskey în mână şi bea până nu mai ştie nimic de el.

Matt s-a dus la vânătoare cu Lucas. L-am auzit pe Lucas că a vorbit cu Sally Mae înainte să plece. A zis că poate îl duce pe fratele lui la Fever River să-i arate puțin priveliştea de acolo. Au fost plecați cinci zile. Sally Mae n-a prea vorbit. Papa nu zice nimic. Uneori mă simt de parcă aş fi o bufniță bătrână şi jurnalul acesta e singurul meu tovarăş.

Matt şi Lucas s-au întors azi acasă. Nu au adus niciun vânat cu ei. Sally Mae n-a zis nimic. Aşa că l-am întrebat pe Matt dacă s-au dus la Fever River. A zis că da. L-am întrebat dacă l-a văzut pe James. A zis că nu. L-am întrebat cum era în Fever River, şi el mi-a zis că erau prea mulți oameni acolo. După aia n-a mai zis nimic. Lucas numai rânjea la Sally Mae. A zis că au învățat multe lucruri cât au fost plecați în Fever River, dar n-a zis ce. Sally Mae nu arăta bine deloc. A zis că iese afară să ia nişte aer. Matt s-a dus să-l ajute pe Papa la câmp.

Când m-am dus afară să spăl vasele, am văzut că Lucas vorbea cu Sally Mae. L-am văzut cum râdia la ea, după aia ea l-a lovit peste față. Iar el a lovit-o înapoi, şi ea a fugit de acolo plângând.

Papa l-a trimis pe Lucas la Fever River cu porumbul. Matt nu s-a dus cu el de data asta pentru că Sally Mae i-a cerut să rămână acasă. Papa a zis că or să aive distui bani să plătească taxele, să cumpere provizii şi să pună ceva deoparte pentru vremuri grele.

Eu am un sentiment rău, dar Papa nu ascultă.

Lucas s-a-ntors din Fever River azi, în timp ce eu lucram la grădină. El şi Papa s-au certat. Lucas a zis că porumbul nu s-a vândut bine anul acesta, că a plătit taxele, dar n-a mai rămas aproape cu nimic pentru provizii. Papa a zis că minte. A zis că sigur Lucas a cheltuit banii pe jocuri sau pe femei. Lucas a zis că-i păcat dacă un tată nu are încredere în sânge din sângele lui.

Lucas a plecat. Aluat cel mai bun cal şi puşca lui Papa şi a plecat înainte să răsară soarele. N-am mai auzit niciodată aşa înjurături cum le-a zis Papa când a descoperit ce-a făcut. Matt a zis că nu crede că Lucas se mai întoarce de data asta. Papa a zis că lar omorî de s-ar întoarce. Papa n-a mai zis nimic după aia. Nu a mâncat de dimineață şi nici la cină. Tot ce face este să lucreze la câmp şi să bea.

Eu nu m-aş supăra deloc dacă nu l-aş mai vedea niciodată pe Lucas. Din câte îmi amintesc eu, a fost un lăstar rău în el pe care Papa n-a putut niciodată să-l stârpiască cu bătaia. Mama a încercat să-l ia cu binişorul. Dar nu cred că Lucas a ascultat vreodată vreo vorbă din câte i-a zis ea. Mama credea că noi ar trebui să ne purtăm cu alții aşa cum ne-ar place să se poarte ei cu noi. Lucas a zis căi prostie să gândeşti aşa. A zis că n-ai decât să iei ce vrei, că de nu, nu rămâi cu nimic.

Aşa că ieu crez că Lucas a luat ce-a vrut. A luat banii lui Papa. A luat calul lui Papa. A luat puşca lui Papa. Singurele lucruri pe care nu le-a luat au fost pământul şi casa lui Papa. Şi le-ar fi luat şi pe astea dacă le-ar fi putut vârî într-o desagă lângă şa. Când o veni iarna, Sally Mae o să aibă un bebiluş. Matt e bucuros. Îmi place că-l aud iarăşi râzând.

Papa n-a zis multe despre asta. Papa nu mai prea zice multe despre nimic în ultima vreme.

Azi e ziua mea de naştere. Am paisprezece ani. Nici

măcar Matt n-a pomenit nimic de asta. Cred că a uitat şi el, la fel ca Papa.

CAPITOLUL 7

Sierra aruncă mingea şuierând peste neț. Atinse terenul mult în dreapta față de locul unde o aştepta Marcia, ajutând-o să câştige punctul de meci.

— Da! strigă ea şi sări în sus, ridicându-şi triumfătoare racheta deasupra capului.

— Nu-i corect, spuse Marcia bine dispusă. Dacă tot ai câştigat, trebuie să sari peste neț.!”

— Nu prea cred, spuse Sierra, râzând. Se îndreptă spre bancă şi îşi luă prosopul. Ştergându-şi sudoarea de pe față, îi zâmbi Marciei în timp ce se duseră să bea dintr-o sticlă cu apă Calistoga. Poate că acum sunt în sfârşit o concurentă pe măsura ta.

— Eşti tot mai bună cu fiecare nou meci, spuse Marcia, pe un ton enigmatic.

— Eşti un bun profesor. Sierra se aplecă să-şi ia bluza din bumbac pe care o lăsase pe bancă. O băgă în geanta de canava şi puse şi racheta deasupra.

— Ei bine, eu nu te mai învăț nimic, spuse Marcia râzând.

Doi bărbați îşi făcură apariția pe teren, unul mai în vârstă decât celălalt, amândoi îmbrăcați în costume albe de tenis, amândoi emanând forță.

— E prima oară când te văd că pierzi, Marcia, spuse cel mai tânăr şi mai atractiv dintre cei doi.

— S-a lăsat învinsă, spuse Sierra râzând.

— Nu prea-i stă în fire, spuse el, iar zâmbetul ce-i apăru pe față îl făcu şi mai atrăgător. Marcia pune suflet în tot ce face. Îi făcu cu ochiul Marciei, apoi o privi fix pe Sierra. Dar nu vrei să ne faci prezentările?

Marcia îşi aruncă prosopul pe după gât.

— Sierra, acesta este Ronal Peirozo, un vechi prieten de familie. Ron, ea este Sierra Madrid. E căsătorită cu Alex

Madrid, designerul de jocuri de la *Beyond Tomorrov.*

— Plăcerea e de partea mea, spuse el, întinzându-i mâna.

— Încântată de cunoştinţă. Sierra simţi o forţă răcoritoare în degetele lui când îi cuprinse ferm mâna într-a sa. Ochii săi erau de un albastru gen Paul Newman, iar felul în care o privea era tulburător, fără discuţie. O prezentă şi bărbatului mai în vârstă care-l însoţea, dar, fâstâcită, nu reuşi să-i reţină numele.

Marcia îi zâmbi în timp ce parcurgeau aleea.

— Nu te simţi stânjenită. Ron are efectul acesta asupra majorităţii femeilor.

— Ce efect? Marcia râse.

— Bun. Fie cum spui tu.

Când lui Alex i se decernă de Crăciun titlul de membru al clubului, Sierra refuzase să meargă la *Lakeside Country Club.* Până când o invitase Marcia la un prânz într-o după-masă nici nu voise să recunoască faptul că era membră.

— Glumeşti. Şi nu îl frecventezi?

— Nu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sierra. Şi ce ai de gând să faci? Să şezi în casă şi să urmăreşti telenovelele tot restul vieţii tale? N-am mai cunoscut pe nimeni atât de împotrivitor la succes şi la toate beneficiile ce decurg de aici.

Resemnată, Sierra o însoţise la club. Se simţise atât de bine întâlnindu-se cu prietenii Marciei, încât devenise în scurt timp o parte a rutinei ei zilnice. Se întâlnea cu Marcia să joace tenis sau golf, sau squash, după vreme, apoi o repriză de sauna, un duş, şi apoi se relaxa câteva ceasuri. Uneori şedeau în salon şi li se făcea manichiura sau pedichiura. De cele mai multe ori se alăturau celorlalte femei în salonul femeilor şi serveau prânzul şi câte ceva de băut.

Când ajunseră pe terasă, Sierra le văzu pe Nancy Berne şi Edie Redmond care deja şedeau la masa lor obişnuită. Era considerată un loc excelent, aşezată lângă geamurile ce dădeau spre terenul de golf, dar apoi, era cel mai firesc lucru din lume pentru aceste femei să aibă tot ce este mai bun. Amândouă erau căsătorite cu directori ai unor firme puternice. Lângă ele, Ashley Worrell – care divorțase de curând de faimosul şi extrem de bogatul ei soț care era chirurg plastic – sorbea din paharul cu apă minerală. Lorraine Sheedy, o prietenă apropiată a lui Ashley, şedea lângă ea, părând abătută. Soțul lui Lorraine era avocat, câştigând o avere cu cazurile de divorț ale staruriler de cinema. Ultima din ceea ce Marcia numea în glumă „Echipa de Şobolani” era Meredith Schneider, o moştenitoare ce divorțase de patru ori, iar acum era căsătorită pentru a cincea oară.

În timp ce Sierra îşi ocupă locul obişnuit lângă ferigile înalte, le salută pe celelalte cu o camaraderie relaxată. Wylie, chelnerul care le prelua întotdeauna comenzile, veni la masa lor. Luă paharul gol de martini din fața lui Meredith, înlocui şervețelul şi puse un nou martini înaintea ei.

— Mulțumesc, Wylie, spuse Meredith, iar Sierra îşi dădu seama că aceasta bea deja de ceva vreme. Meredith zâmbi binevoitoare spre celelalte femei din jurul mesei. Hei, fetelor, voi nu comandați nimic? Haideți că fac eu cinste.

Marcia se uită la ceas.

— Nici măcar nu-i ora prânzului încă, Merry. Nu ai început puțin cam devreme azi?

— Dragă, avertismentul tău vine o oră prea târziu. Se uită la Rolexul ei. E unsprezece patruzeci şi cinci. Dacă vrei să fi legalistă, mai aşteaptă cinşpe minute. Apoi poți şi tu să comanzi ceva de băut.

Marcia îşi comandă un gin tonic cu puțin *lime.* Nancy

şi Edie îşi comandară câte un *espresso.* Ashley făcu delicat o grimasă.

— De câte ori trebuie să vă spun fetelor ce vă face cofeina la ten? spuse ea şi-şi comandă un punch cu rom.

— Aha, şi romul îi face bine? făcu Nancy amuzată.

— Romul e făcut din trestie de zahăr şi melasă, amândouă substanțe naturale. Cu puțin suc de fructe – ai parte de o delicatesă pentru ora prânzului.

— Şi de puțină amețeală, spuse Edie sec.

Lorraine îşi comandă tăcută un scotch dublu cu gheață. Toate celelalte din jurul mesei o priviră surprinse. Niciodată nu bea nimic altceva decât vin alb Zinfandel. Meredith îşi aruncă măslina verde în gură, privind-o amuzată.

Sierra îşi comandă un ceai cu gheață. Învățase foarte repede că nu îi plăcea nici gustul alcoolului şi nici efectele sale amețitoare.

Discutară despre tot felul de lucruri mondene până li se aduse comanda. Lorraine îşi sorbi scotchul din două înghițituri. Cutremurându-se, îşi puse paharul gol în fața ei, înainte ca Wylie să apuce să facă trei paşi de la masa lor.

— Te simți mai bine acum? o întrebă Marcia încetişor, mirată.

— Wylie, spuse Lorraine ferm, încă unul, te rog.

— Da, doamnă, spuse el, arcuindu-şi surprins sprâncenele.

— Să înțeleg că azi ne-am pus serios pe băut, da? comentă Meredith.

Lorraine pufni într-un râs lipsit de umor, iar ochii îi scânteiau.

— Frank mă înşală.

Ashley îşi trânti paharul cu punch cu rom pe masă şi înjură scurt.

— Pe cinstea mea. Toți bărbații sunt nişte porci.

— Dragă, făcu Merredith, prea ameţită pentru a mai fi tulburată de ceva. Priveşti întru totul greşit. N-ai citit *Men Are Just Desserts?* O privi pe Lorraine. A mărturisit singur, scumpo, sau a trebuit să-i smulgi informaţia cu cleştele?

— L-am întrebat direct. A încercat să schimbe subiectul, cu bla-bla-ul lui juridic obişnuit. Poate că îi poate ameţi pe unii la procese, dar eu am ştiut întotdeauna când mă minte.

— Şi ai de gând să divorţezi? întrebă Ashley, al cărei propriu divorţ numai ce fusese pronunţat.

— De fapt, mă gândeam mai degrabă să-l castrez.

— Ţine, spuse Meredith încântată. Ia cuţitul acesta de întins untul.

Ignorând-o pe Meredith, Marcia îşi puse mâna peste a lui

Lorraine.

— Nu lua nicio decizie prea repede, Lorry. Încercaţi să o rezolvaţi

Cumva.

— Să o rezolvăm! Ochii negri ai lui Lorraine se umplură de lacrimi. L-am ţinut pe ticălosul acesta până a terminat facultatea de drept. Patru ani de zile am avut două locuri de muncă, doar să-l văd absolvind. Ştii cine-i femeia? Tipa aia blondă cu capul în nori de care-ţi spuneam, cea din ultimul proces de divorţ pe care l-a avut.

— Fii recunoscătoare, spuse Meredith. Măcar nu-i soţul ei. Nancy începu să râdă înainte să se poată abţine. Privind prosteşte, îşi ceru imediat scuze.

— Termină cu glumele, Meredith, spuse ea în şoaptă. Nu-i nostim deloc.

— Ba *sigur* că-i nostim. E de-a dreptul ilar! spuse Meredith. Îşi ridică paharul de martini drept salut. Închin pentru căsătorie, cea mai proastă glumă pe care omul i-a spus-o vreodată un bărbat unei femei. Eu ar trebui să ştiu.

Am fost de suficiente ori căsătorită până acum. Îşi dădu martiniul pe gât dintr-o mişcare a mâinii.

— Măcar Eric e credincios, spuse Lorraine plină de amar.

— O, dar sigur că e, drăguță. Atâta timp cât îi dau tot ce-şi doreşte, se poartă ca un câine dresat, cu toate că aş îndrăzni să spun că un câine este mult mai loial decât un bărbat. Gura ei se strâmbă într-un zâmbet batjocoritor. Maşinuța aceea sport pe care o conduce Eric m-a costat o sută cincizeci de mii de dolari. Râse sec. Fidelitatea e scumpă în zilele astea.

Sierra văzu licărul lacrimilor în ochii lui Meredith.

— M-aş omorî dacă John m-ar înşela, spuse Edie.

— Ah, astea da vorbe de consolare, spuse Meredith, pe un ton aproape dispreţuitor. Îi făcu semn lui Wylie să-i aducă încă un martini. Departe de a fi original, însă. Încearcă şi tu o tentativă de suicid, şi soțul tău va fi chinuit de vinovăție. Am încercat asta la al doilea meu soț. Charles a chemat salvarea şi mi-a făcut spălături gastrice. O experiență cu totul dezgustătoare, pot să vă asigur. Şi ce, crezi că mi-a cerut iertare şi mi-a spus cât de mult mă iubeşte şi că a greşit rău de tot? Ha! Şi-a strâns toate lucrurile şi s-a cărat cât timp eram încă în spital. Pe fața ei se întrezări durerea în timp ce relata această rană veche, dar evident încă nevindecată.

— I-am spus lui Frank de multă vreme că ce-i place gânsacului i-ar plăcea şi gâştei, spuse Lorraine în timp ce chelnerul se îndepărta.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Edie. Acum ai de gând să-l înşeli tu pe *el?*

— De ce nu? făcu Lorraine întărâtată, cu ochii lucindu-i plini de lacrimi. Ia să guste şi el cum e să fi înşelat.

— Aşa te vreau! spuse Meredith râzând exagerat de

tare. Şi să ştii că îl cunosc pe tipul potrivit care să umple de gelozie orice soț. James! Ia vino puțintel încoace, dragă.

Lorraine, conştientă în întregime de ce lucruri scandaloase era Meredith în stare când consuma alcool, se roşi când un chelner tânăr se întoarse uşor pentru a se uita spre masa lor.

— Să nu îndrăzneşti, Meredith! îi spuse ea şuierând printre dinți.

— Nu-i aşa că-i delicios? făcu Meredith, zornăindu-şi degetele pline de inele în direcția lui, în joacă. Superb, ambițios, şi are doar *jumătate* din vârsta lui Frank. Şi pe deasupra este într-o formă mult mai bună.

— Dacă face un pas în direcția noastră, eu am plecat. Meredith ridică patetic din umeri în direcția tânărului.

— Altă dată, dragă. Lorraine s-a răzgândit.

— Îți jur, Meredith. Eşti irecuperabilă, spuse Lorraine.

— Asta vine odată cu teritoriul, spuse Meredith, iar ochii ei albaştri păreau dintr-odată goi. Încercă să ascundă asta după un zâmbet larg, acaparator.

Ashley se uită la ceas.

— Trebuie să ajung la sală.

— Acum trebuie să dea jos romul, spuse Meredith sec.

Ashley lucra în fiecare dimineață câte o oră acasă, apoi îşi petrecea încă o oră după-masa la club, împreună cu un antrenor personal, specializat în *modelare corporală.* Avea un trup perfect, dar era convinsă că dacă trecea o zi fără exerciții, avea să se umfle ca un balon. Uneori nu mânca nimic decât o salată fără *dressing,* în timp ce alteori devora cu lăcomie toate deserturile din meniu. Sierra nu mai cunoscuse pe nimeni atât de obsedat de trupul ei şi de consumul de calorii.

— Nu poți să sari măcar de data asta peste program? spuse

Lorraine, deranjată.

— De ce nu vii şi tu cu mine? Un exercițiu sănătos ți-ar face enorm de mult bine.

Meredith zâmbi ironic.

— Da, nu-i aşa, benzile de alergat sunt nişte aparate minunate? Reduc o ființă umană la mentalitatea unui hamster într-o roată.

Ashley o privi tăios.

— Un exercițiu sănătos i-ar face mult mai bine decât să stea să se gândească obsedant la Frank şi să se îmbete ca tine.

Meredith ridică elegant dintr-o sprânceană.

— O, pisicuța şi-a scos gheruțele azi. Ignorând-o, Ashley se ridică în picioare.

— Vii cu mine, Lorry?

— Nu. Mă doare inima deja. N-am nevoie să mă doară şi toate încheieturile.

— Bun. Răsucindu-se, Ashley traversă repede încăperea şi apoi ieşi în lobby.

— Fata asta-i atât de încordată că ar putea preschimba cărbunii în diamante, spuse Meredith scuturând din cap. Eu propun să-i punem ceva în apa minerală. Poate aşa o să se bucure ceva mai mult de viață.

Sierra îşi ridică ceaiul cu gheață şi sorbi din el, întrebându-se dacă vreuna dintre femeile astea se bucurau vreun pic de viață. Aveau tot ce considera lumea a fi important, şi cu toate astea nu vedea nicio urmă de *bucurie* în viața lor. Toate erau lihnite după altceva.

La fel ca tine… auzi o voce în sinea ei. Se foi stânjenită, ştiind că era adevărat. Aceeaşi foame o rodea şi pe ea şi o lăsa cu un sentiment de nelinişte şi nesiguranță.

Ceva îi lipsea, dar nu îşi dădea seama ce anume.

Marcia îşi puse mâna peste mâna lui Meredith.

— Ce-i cu tine azi? Meredith râse sec.

— Nimic mai deosebit decât în fiecare zi din viața mea.

Îi oferi un zâmbet radios chelnerului în timp ce acesta aşeză încă un martini înaintea ei. Mulțumesc, Wylie. Ridică băutura în direcția Marciei. Noroc, drăguțo.

— L-ai vizitat vreodată pe Dr. Worth? o întrebă Marcia. Meredith râse dispreţuitor.

— N-am nevoie de psihiatru.

Sierra fu uimită să afle că Marcia cea atât de echilibrată fusese vreodată la psihiatru, darămite să facă terapie timp de zece ani. Marcia susținu că numai de asta se simțea atât de împăcată cu sine. Dr. Worth o condusese într-o călătorie până în trecutul ei, unde reuşise să rezolve toate cauzele problemelor din prezent. Aparent, părinții ei spuseseră şi făcuseră anumite lucruri care la acel moment păruseră lipsite de importanță, dar care avuseseră efecte profunde asupra comportamentului său ca adult.

— Odată ce am înțeles asta – şi cine anume era responsabil – am descoperit că eram liberă să merg mai departe, îi spuse ea Sierrei, cu acel zâmbet calm pe față.

Ori de câte ori apăreau probleme în viața ei de căsnicie, Marcia se întorcea pur şi simplu la sfatul proaspăt şi consolator şi la canapeaua doctorului Worth. Odată ajunsă acolo, primea o nouă doză de stimă de sine, de eliberare şi de direcție.

— Tu nu înțelegi, Meredith? continuă Marcia. N-o să fii niciodată cu adevărat fericită până...

— Nu prea cred că m-ar ajuta prea mult să iau legătura cu „copilul meu interior”, spuse Meredith plat, retezându-i vorba.

— Ba te-ar ajuta. Ți-o garantez. Pe mine m-a ajutat enorm.

— Serios? făcu Meredith râzând trist. De-ar fi chiar aşa, cum de te întorci în fiecare lună la şedințele de terapie?

— Dr. Worth îmi oferă o perspectivă nouă.

— Drăguță, ți-aş putea da şi eu o perspectivă nouă, şi

cu siguranță nu te-aş taxa cu două sute cinzeci pe oră.

Marcia bătu în retragere cu un zâmbet calm pe față. Oftă uşor, un semn că se străduia din răsputeri să nu-şi piardă răbdarea.

— De ce nu comandăm prânzul?

— Ah, ah, ah. Sunt convinsă că orice psihiatru care se respectă, ca şi Dr. Worth de altfel, ți-ar spune că dacă înlocuieşti o ceartă bună cu mâncare îți înăbuşi trăirile şi este dăunător pentru sănătatea ta psihică şi emoțională.

— Mi-e foame, spuse Marcia cu un zâmbet angelic.

— Ba nu ți-e foame. Eşti *furioasă.*

— Ba nu, nu sunt.

Cu toate că Marcia şedea în poziția ei obişnuită, elegant relaxată, Sierra simțea clar tensiunea pe care aceasta o radia. Simțise acelaşi lucru şi în alte situații în care Marcia fusese confruntată cu o întrebare dificilă.

Meredith îi zâmbi în față.

— Ba te înfurii.

— Sunt convinsă că ți-ar plăcea să mă vezi furioasă, spuse Marcia distantă, dar nu e constructiv.

— Constructiv? Meredith zâmbi, iar fața ei drăguță, machiată perfect nu trăda nimic din lupta interioară ce o tulbura acum evident. Sunt întotdeauna curioasă să văd cât de profundă e seninătatea asta a ta, Marcia. Şi am aşa o senzație că nu e profundă deloc.

Marcia ridică din sprâncene.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu eşti senină deloc, în ciuda aparențelor. Îți admir puterea de control. Serios. Întotdeauna eşti atât de relaxată şi de calmă. Soțul tău nu calcă niciodată în străchini. Copiii tăi sunt desăvârşiți. Nici un singur vârtej pe râul vieții tale, nu-i aşa, drăguță? Adică nu ceva ce să se poată vedea din afară. Meredith îşi răsuci grațios mâna frumoasă, aristocratică şi plină de bijuterii prin aer, adăugând

batjocoritor: Şi toate astea pentru că ai îmbrățişat lumina, ai devenit una cu universul, şi trăieşti la un nivel superior al conştiinței față de restul dintre noi, sărmane muritoare de rând. Mâna ei se lăsă în cele din urmă jos, odihnindu-se lângă paharul de martini, iar ochii îi erau plini de viclenie. Ia spune-mi, drăguță. Te ajută Valiumul[15]?

Două pete de culoare apărură pe obrajii Marciei.

— Eu îmi rezolv direct toate problemele, Meredith.

— O, sigur, şi le zvârli la pământ şi le nimiceşti cu desăvârşire doar prin forța voinței tale. *Ştiu,* spuse Meredith. Am văzut privirea hăituită de pe fața lui Tom. Îmi imaginez că dacă sărmanul om s-ar simți vreodată suficient de liber pentru a purta o cămaşă descheiată la gât, am vedea urmele muşcăturilor pe gâtul lui.

Fața Marciei se făcu acum roşie ca sfecla. Deveni rigidă pentru o clipă, apoi oftă încet prelung şi audibil, o tehnică yoga pe care o recunoscu până şi Sierra.

— Prefer compania ta când eşti trează, spuse ea cu un calm de gheață.

— Şi, de asemenea, ceva mai puțin sinceră, poate? Ochii lui Meredith scăpărară a dispreț. Rezolvă-ți tu mai întâi problemele tale, drăguță, înainte să te apuci să vezi de-ale mele.

Marcia se ridică cu atitudinea unei regine şi le aruncă un zâmbet scorțos celorlalte femei aşezate în jurul mesei.

— De ce nu mergem toate să servim prânzul, doamnelor? Edie, care ura conflictele, se ridică imediat.

— Eu una cred că e o idee strălucită.

— Am fi încântate dacă ni te-ai alătura, Merry, spuse Marcia în timp ce-şi aduna sveterul alb de tenis şi sacoşa din canava.

---

[15] Formă comercială de diazepam (n.trad.).

— Mincinoaso, spuse Meredith şi-şi înălţă paharul de martini spre a o saluta batjocoritor.

Sierra o urmă pe Marcia în sala de mese. Nancy şi Edie li se alăturară; Lorraine, preferând spiritul caustic al moştenitoarei, comandă încă un pahar cu Bourbon şi rămase în urmă.

— Pe cuvântul meu, Merry va deveni o alcoolică, spuse Nancy, ocupându-şi locul la masă.

— Şi ce crezi că va face Lorraine? întrebă Edie, luând meniul pe care i-l aduse un chelner.

— O să se îmbolnăvească şi o să plângă pe rupte, spuse Nancy privind compătimitoare înapoi spre *bar.* E destul de rău că se termină o căsnicie, dacă se ajunge acolo. Dacă însă se întâmplă să fii căsătorită tocmai cu unul din cei mai tari avocaţi în divorţuri din ţară, atunci te poţi aştepta să pierzi tot, inclusiv copiii.

— Dacă-i vrea, spuse Marcia blândă. Ai auzit-o doar pe Lorry spunând destul de des că Frank nu arată niciun interes faţă de copii încă din ziua când s-au născut.

Sierra se gândi la cât de puţin timp mai avea Alex pentru copii în ultima vreme. Când se jucase ultima oară baseball cu Clanton sau când povestise ultima oară cu Carolyn? Ea îşi asumase întreaga responsabilitate de părinte de când se mutaseră în Los Angeles. Apoi, când lucrurile nu mergeau bine, cum se întâmplase cu carnetul de note al lui Clanton, în care apăruseră doi de 8 şi un 7, Alex o învinuia întotdeauna pe ea.

— Cum e cu Ashley? întrebă Edie. Gerry a cerut custodie comună, doar ca să-i facă viaţa mizerabilă.

— Eu nu cred că-i adevărat, spuse Marcia, închizând meniul şi punându-l deoparte. Gerry era preocupat de copii, şi pe drept. Ashley e atât de obsedată cu greutatea ei, iar săraca Veronica tocmai trece prin stadiul ei de copil rotofei. Îţi imaginezi ce înseamnă pentru un copil de zece ani să fie

târât prin săli de aerobic în fiecare după-masă după ore? Asta se întâmpla până a intervenit Gerry.

— O oră de exerciţii pe zi doar nu-i strică, nu? spuse Edie, privind-o pe Marcia şi aşteptându-i răspunsul. Propriii ei copii erau înrolaţi în diferite programe sportive, cu totul împotriva voinţei lor.

— Nu exerciţiul îi face rău, Edie, spuse Marcia, pe un ton de-ai fi zis că tocmai explică o ecuaţie simplă unui elev mai greu de cap. Ci experienţa de a fi silit să faci ceea ce nu vrei să faci. Asta lasă urmări teribile asupra psihicului.

Sierra şi-o şi imagina deja pe Veronica adultă acum, petrecând de două ori pe săptămână câte o oră în cabinetul Dr. Worth, explorându-şi „copilul interior”. Cu toate astea, ar face oare un copil ceva dacă nu l-ai sili? Nu-şi îmboldea şi Marcia copiii să exceleze? Şi unde era diferenţa?

— Tu ai *văzut-o* pe Veronica? întrebă Nancy scuturând tristă din cap. Copilul acela nu face nimic altceva toată ziua decât să stea în faţa televizorului şi să mănânce snacksuri. Nu vorbeşte; se miorlăie.

Simţindu-se inconfortabil de direcţia pe care o luase discuţia, Sierra rămase privind prelung meniul. Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă femeile acestea povesteau la fel şi despre ea şi despre copiii ei când ea nu era de faţă.

Comandă homar *Thermidor* [16] şi lăsă fluxul conversaţiei să se rotească în jurul ei fără să se implice.

— Ai fost foarte tăcută, spuse Marcia la un moment dat.

---

[16] Mâncare consistentă, care constă din carne de homar scoasă din carapace şi stropită cu sos *bechamel,* apoi presărată cu parmesan, şi care se crede că a fost numită astfel de Napoleon după luna în care a gustat-o întâia oară – *Thermidor* fiind a unsprezecea lună din calendarul republican folosit în Franţa pentru puţină vreme după Revoluţia Franceză. (n.trad.).

În ultima jumătate de oră Sierra ascultase la cele trei prietene ale ei disecând viața lui Meredith, a lui Lorraine şi a lui Ashley. Le dezveliseră fiecare defect, fiecare greşeală din trecut şi fiecare temere personală, părând să se delecteze de această activitate mult mai mult decât se bucurau de mâncarea din fața lor.

Întâlni privirea calmă a Marciei.

— Viața mea e atât de plină de probleme, nu simt că aş avea vreun drept să vorbim despre ele.

În jurul mesei se lăsă tăcerea, şi simți privirile celor trei femei fixând-o, cu sentimente amestecate.

Marcia clipi, iar ochii i se făcură mari de surprindere.

— Adică tu crezi că *bârfim,* spuse ea pe un ton uşor acuzator. Sierra îşi plimbă privirea de la Marcia la Nancy, ai cărei ochi ardeau de indignare. Edie, pe de altă parte, părea stânjenită.

Sierra se simți încolțită. Uneori prietenele ei se comportau ca o haită de câini. Aveau o spoială de atitudine sofisticată, dar dovediseră de multe ori cât de sălbatice erau de fapt. Nu-şi foloseau dinții pentru a sfâşia în bucăți un om – nici n-aveau nevoie de aşa ceva. Cuvintele lor rostite atât de moale erau tăioase şi ghimpate şi reuşeau cu multă eficiență să se rănească una pe cealaltă cu regularitate. Oare chiar nu-şi dădeau seama ce făceau?

— Cred că sunteți îngrijorate, spuse Sierra, întrebându-se dacă nu cumva aceasta era doar deviza sub care îşi ascundeau toate motivele mai puțin altruiste.

— Sigur că suntem, spuse Marcia. O *iubim* pe Meredith.

— Şi pe Ashley, spuse Nancy.

— Şi pe Lorraine, adăugă şi Edie. Ştii doar că le iubim.

— Da, ştiu, concluzionă Sierra, dar nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva la fel o iubeau şi pe ea. Doar că discutând aşa despre problemele lor nu schimbă

nimic.

— Şi atunci ce va schimba? întrebă Nancy.

— Mi-aş dori să ştiu. Privi în jurul mesei, neştiind ce altceva să spună. Văzându-le ochii goi şi atitudinile defensive, brusc îşi dori să fi semănat mai mult cu mama ei. Ar fi avut ceva de oferit, o frântură de înțelepciune sau o încurajare.

La început, compania acestor femei i se păruse incitantă şi provocatoare. O făceau să râdă. O făceau să gândească. Îi deschiseseră ochii la felul în care era lumea. Nu mai era fata inocentă, provincială pe care o adusese Alex în Los Angeles în urmă cu un an. Şi era mulțumitoare pentru asta. Dar uneori, simțea că în ciuda rafinamentului, erudiției şi înțelepciunii de viață pe care păreau să o aibă femeile acestea, de fapt nu înțelegeau absolut nimic. Nimic care să conteze. Nimic care să schimbe ceva. Pentru că dacă ar fi fost altfel, nu ar fi reflectat şi viețile lor asta?

Teama de Domnul este începutul înțelepciunii, Sierra. Se încruntă când îşi aminti cuvintele acelea; mama ei i le spusese adeseori. Se uită din nou la femeile din jurul mesei. Era destul de rău că reuşise cu cuvintele ei să pună capăt conversației. Nu avea cum să încerce acum să-L mai aducă şi pe Dumnezeu în discuție! Poate că asta ar fi funcționat la una ca mama ei, dar Sierra nu era la fel de convinsă ca şi mama ei că Dumnezeu deținea toate răspunsurile. Şi dacă ar fi fost aşa, cu siguranță nu era dornic deloc să le împărtăşească cu ele. Sau cel puțin cu ea.

Se foi din nou pe locul ei, întrebându-se de ce se simțea dintr-odată atât de deprimată. Poate era din cauza faptului că discuția se învârtise în jurul vieții pe cale de dezintegrare a trei femei pe care le admira şi care îi erau pe plac. Poate că era din cauza faptului că atât de mulți oameni în jurul ei păreau să fie răniți.

Poate că era din cauza faptului că propria ei viață era

atât de goală şi de scăpată de sub control.

— Ce te frământă? o întrebă Marcia, sensibilă la dispoziția ei. Nancy şi Edie o priveau la rândul lor.

Cât de sinceră putea fi cu femeile acestea? Oare ea era singura dintre ele care se lupta cu sentimentul acesta de neajutorare?

— Nu ştiu. Multe, cred. Nici nu sunt sigură că pot explica. Rămaseră toate în aşteptare.

Sierra se avântă înainte, asumându-şi riscul.

— Sunt atât de *ocupată* tot timpul. Totuşi, la capătul zilei, mă simt… goală, de parcă a trecut timpul, dar eu n-am reuşit să realizez nimic semnificativ.

— Dar ce-ai vrea să faci? întrebă Nancy. Să găseşti leacul pentru cancer?

— Nu. Doar *ceva.*

— Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să fim fericite, spuse Edie.

— În interior, spuse Marcia corectându-le cu blândețe. Dacă nu ne putem struni propriile vieți, cum ne-am putea aştepta să le strunim pe ale celor din familia noastră?

Strunire. Cuvântul suna strident. Discordant. Sierra îşi imagină preşedinta unei companii dând ordine angajaților ei. Cuvintele lui Meredith îi năvăliră înapoi în minte, fuseseră crude, dar adevărate. Sierra văzuse dinamica familiei Marciei. Când o priveai cum se poartă cu Tom şi cu copiii aveai impresia că vedeai un maestru păpuşar manipulând nişte paiațe. Marcia ştia întotdeauna exact ce să spună şi să facă pentru a-i face pe membrii familiei sale să facă ceea ce aştepta ea din partea lor. Amândoi copiii ei erau copii de nota 10, buni sportivi, foarte populari. Soțul ei lucra din greu, câştiga bine şi venea acasă de la lucru în fiecare seară la cinci şi jumătate fix. Viața Marciei părea să curgă atât de lin.

Oare acesta să fi fost secretul unei familii fericite? O

femeie care reuşea să *strunească* totul?

Dacă era adevărat, atunci ea era sortită unui eşec veşnic.

Să-l *strunească* pe Alex? Ce glumă bună! Abia dacă reuşea să-l facă pe soţul ei să şadă suficient de mult la masă pentru a mai schimba o vorbă cu ea. Iar când izbutea, sfârşeau prin a se certa. El avea o voinţă de fier. În ultimul an, voinţa aceasta reuşise să o desfiinţeze pe a ei ca un buldozer care nivelează toate asperităţile unei suprafeţe.

Edie schimbă subiectul. Făcu referire la un spectacol pe care-l văzuse, iar Nancy îi cântă în strună, fiind de acord cu ea că era un spectacol minunat. Marcia pomeni despre planurile ei de-al însoţi pe Tom la o conferinţă de afaceri în Detroit. Când fu întrebată de Nancy, recunoscu că majoritatea bărbaţilor din firmă nu-şi luau soţiile cu ei. Zâmbind, spuse că Tom fusese de acord că avea să fie un timp excelent pentru ei să fie puţin singuri.

— Singuri? sări Nancy. Când Tom va fi cea mai mare parte din zi în şedinţe? Şi ce-o să faci?

— O să mă relaxez şi o să iau prânzul şi cina cu Tom. Îmi imaginez că vom găsi puţin timp să dăm o raită printr-un muzeu, două, între două prezentări.

— Sunt muzee în Detroit? întrebă Nancy.

— Este muzeul Fairlane al lui Henry Ford, spuse Marcia râzând cristalin, însă Sierra nu se putu abţine să nu se gândească dacă nu cumva adevăratul motiv din care îl însoţea pe Tom era să-l ţină sub strictă observaţie.

Ei, şi dacă o face? se întrebă ea, *aproape defensiv. E chiar aşa o idee rea în zilele acestea în care căsătoriile se strică şi se dezintegrează?*

Înfigându-şi la întâmplare furculiţa prin porţia ei de homar *Thermidor,* Sierra îşi aminti că Alex o invitase anul

trecut să-l însoţească la Târgul consumatorilor de aparate electronice[17] din Las Vegas.

— Dar cum rămâne cu mama? spusese ea.

— Ce are CES de-a face cu mama ta?

— Păi vine în vizită. Ştiai asta! Ţi-am spus de câteva săptămâni.

— Dar şi tu ştiai de CES! apoi înjurase în spaniolă. Ţi-am spus data.

— Ba nu mi-ai spus!

— Sun-o pe mama ta şi roag-o să-şi amâne sosirea cu o săptămână.

— Şi ce, ar trebui să-şi schimbe tot programul doar să-ţi facă ţie pe plac?

— E *pensionară.* Ce program are ea de trebuie să şi-l schimbe? Până la urmă ea nu se dusese la CES, cu toate că o sunase pe mama ei şi-şi schimbaseră planurile. În loc să vină mama ei la ei, Sierra se dusese cu copiii la ea şi-şi petrecu opt zile în Healdsburg. Mama ei slăbise mult şi părea obosită, dar altfel era bine dispusă. Povestiseră ceasuri întregi şezând pe malul Memorial Beach, privindu-i pe copii cum se scăldau în Russian River. Sierra se întorsese apoi în North Hollywood plină de remuşcări, aproape înspăimântată de primirea pe care avea să i-o facă Alex. Conversaţiile lor la telefon fuseseră dificile şi dezlânate cât timp fusese în Healdsburg. Ea-şi ceruse iertare, iar lucrurile fuseseră apoi mai relaxate între ei pentru o vreme.

Mai relaxate, dar nu la fel.

Audra adusese vorba despre CES cu o seară înainte, când ea şi Alex luaseră cina acasă la Matt şi Laura. Steve spusese că o parte dintre noii membri ai echipei urmau să participe la rândul lor în acest an. Alex nici măcar nu se

---

[17] Consumer Electronics Show (în original) – CES (n.trad.).

uitase la ea când sorbise din vinul său şi spusese că abia aştepta să facă o călătorie în Las Vegas.

Înfigându-şi furculiţa într-o bucăţică de homar, Sierra se gândi că era în interesul căsniciei ei dacă îl însoţea de această dată.

— N-ai fi interesată de aşa ceva, îi spusese Alex în aceeaşi seară când aduse vorba despre asta.

— Ce te face să fii aşa de sigur?

— Vor fi o mulţime de întâlniri şi o atmosferă de lux, şi o mulţime de oameni pe care nu-i cunoşti. Iar pe cei pe care-i cunoşti, nu-i suporţi.

— Presupun că te referi la faptul că şi Audra va fi acolo.

— Da, Audra va fi acolo. Ea-l sprijină pe Steve trup şi suflet.

Iar ea auzi şi ceea ce el nu spusese: Ea nu-l sprijinea pe el. Se simţi cuprinsă de furie; în ultima vreme, îi sărea atât de uşor ţandăra. Dar cine era de vină? Alex o repezea de fiecare dată. Ea nu-l sprijinea. Ea nu era o mamă bună, că de-ar fi fost, copiii ei ar fi luat note mai bune. Nu făcea nimic altceva decât să-i cheltuiască banii lui la club. A cui fusese de fapt ideea ca ea să meargă la club?

— Aş vrea să te însoţesc anul acesta, insistase ea. El o privi enigmatic.

— Ai spus că urăşti Vegasul.

Ceea ce ura cu adevărat era felul în care el îşi amintea fiecare cuvinţel pe care-l rostise ea vreodată, ca să i-l poată arunca la momentul oportun în faţă. Respirând rar, se strădui din răsputeri să se stăpânească.

— N-am fost niciodată în Las Vegas, Alex. Aş vrea să văd şi eu cum este.

El nu spusese nimic. Doar se uitase la ea. Iar ea se întrebase atunci de ce îi cădea lui atât de greu să se hotărască. Nu-şi dorise anul trecut ca ea să-l însoţească?

Nu o mai dorea alături de sine de această dată?

— Bun, spuse el, iar ochii păreau să-şi piardă din asprime, dar nu vreau să vină şi copiii. Târgurile astea sunt muncă, nu o joacă. Ai face bine să nu uiți nici tu asta. Nu voi putea să văd de tine.

În sfârşit îndurător.

— O să o întreb pe Marcia dacă ar deranja-o să-i las pe copii să-şi petreacă sfârşitul de săptămână la ea acasă.

— Nu te aştepta la o excursie turistică, spuse el. Vom participa la o mulțime de cine de afaceri şi petreceri ale companiei.

— Am nevoie de haine noi?

— Întreab-o pe Audra.

Doamne, tu n-auzi cum se roagă oamenii?

Nu-ți pasă? Mama zicea că Ți pasă, dar nu înțeleg cum se poate, cu Marele Necaz care a dat peste noi. Eu una mă îndoiesc până şi că exişti.

Uneori nu cred că lucrurile s-ar putea înrăutăți mai mult de atât. Dar apoi îmi dau seama că se pot. Mai întâi a plecat James. Apoi a venit Sally Mae ca nevasta lui Matt. Apoi a murit Mama, apoi Papa s-a apucat de whiskey. Şi ca şi când toate astea n-ar fi rău distul, a mai plecat şi Lucas şi-a luat calul cel mai bun cu el. Doamne, ce altceva o să ne mai iei acum?

Mama obişnuia să zică că Tu eşti în controlul tuturor lucrurilor. Şi-atunci, ceaş vrea eu să te întreb este de ce îngădui în viața noastră atâta Suferință şi Durere?

Sally Mae se simte rău cea mai mare parte din timp. E speriată mereu. Nimic nu o bucură. Dacă Matt e ieşit cu lucru, plânge după el, iar dacă e pe-acasă, țipă la el. Ea zice că vrea să se ducă acasă la bunica ei din Fever River. Matt nu vrea să se ducă şi tata iei sa spălat pe mâini de ea în ziua când s-o măritat.

Papa lucrează toată ziua şi bea toată noaptea până adoarme. Şi cu toate că lucrează atât de greu, nu se pare că va fi un an bun.

N-am mai mâncat carne de o lună şi de când a furat Lucas puşca lu' Papa, nici n-avem cum să facem rost de carne.

Lucrurile nu pot fi mai rele de atât.

M-am înşelat.

N-o să îmi mai pun nădejdea în dumnezeu de aici înainte. Nu există dumnezeu. Nu există decât iadul pe pământ. Mama e norocoasă. Şi Sally Mae e, acum că a murit. Ele nu mai au griji. Restul din noi trebuie să ne descurcăm cu ce-au făcut ele. Mama şi nădejdea ei după rai. Şi Sally Mae care ştia că se ducea în iad.

Nu ştiu ce o să mă fac acum cu copilu' ăsta.

Matt a ars câmpurile lui Papa ieri. Şi a avea toate motivele. Sally Mae i-a zis că copilu' nu-i a lui. Ea ştia că moare şi asta a băgat spaima în ea. Aşa că i-a zis adevărul ăsta groaznic *Crezi că tu eşti tată, Matthew? A trebuit să te duci la Fever River cu Lucas, nu? Ştiam eu ce aveai să gândeşti despre mine când aveai să te întorci. Am vrut să te rănesc înainte să mă răneşti tu pe mine. O, şi am făcut-o. Nu am vrut să-ți zic, da' nu pot să mor cu păcatul acesta pe cap. Nu vreau să ajung în iad. M-auzi?* Matt a zis că ce tot spui acolo? Şi Sally Mae a zis *Copilu' nu-i al tău. Taică-tu l-a pus în mine.* Matt a făcut-o că-i mincinoasă şi ea a zis să se ducă să-l întrebe. Şi el s-a dus.

Papa a zis că era băut când a venit la el şi să culcat cu el ca o nevastă. El nu ştia ce făcea. Matt a înnebunit de tot. L-a bătut pe Papa deam crezut căl omoară. Pe mine ma aruncat de trei ori cât colo înainte să-l pot opri. Şi Papa zăcea pe jos şi sângera. Matt a dat foc la câmp. Nu l-am mai văzut de atunci.

Sally Mae urla îngrozitor. Mia zburlit părul pe ceafă.

Copilu’ a venit odată cu focul. Era atât de mult fum că mă ardeau ochii. Focul nu s-a atins de casă. Vântul so schimbat şi s-a întors de la câmp spre păduri şi spre pârâu. Dacă n-ar fi fost aşa, Papa, Sally Mae, copilu’ şi cu mine am fi murit toți.

Copilu’ a ieşit din ea la apus, şi-a venit cu mult sânge. N-am văzut niciodată atâta sânge. A umplut toată saltiaua de paie şi după aia a curs sub pat. Papa a venit în casă când l-am strigat, dar el s-a oprit în prag. Am tot urlat la el să mă ajute. Dar el a zis să las copilu’ dracului să moară odată cu ea. A zis că n-aveau decât să se ducă să-l întâlnească pe diavolu împreună.

Dar eu n-am putut. Nu pot să las copilu’ ăsta să moară. Mama lui a fost o nebună, şi tatăl lui un bețiv. Şi asta înseamnă că el trebuie să moară?

Papa a zis că n-are de gând să aibă puiul de drac a lui Sally Mae în casa lui. Eu am zis că nu-i drac, căi copilu’ lui. Şi-atunci el m-a blestemat. A zis că nu mai sunt fiica lui. A zis că dacă nu plec din casa aia, o să mă omoare şi pe mine şi pe copil.

Îl aud pe Papa cum îi sapă mormântul. N-o să fie nicio înmormântare sau vreo cruce şi o să ardă toate lucrurile ei şi patul în care a dormit ea cu Matthew.

El ar trebui să ardă odată cu ele.

M-am hotărât să-i zic Joshua[18] la copil. Nu-i un nume de familie ca Matthew sau Lucas. Dar de ce-ar vrea cineva să facă parte din familia asta? îmi place cum sună Joshua. Am citit de el în Biblie. Mama cânta de Joshua care a sunat din trâmbiță şi cum s-au prăbuşit toate zidurile de la Ierihon.

Poate că plânsul lui Joshua o să dărâme toate zidurile

---

[18] Iosua, în româneşte (n.trad.).

lui Papa. Şi o să ne lase să ne întoarcem acasă şi să locuim în casă înainte să vină iarna.

Poate că Joshua nu-i un nume bun pentru copilu' acesta. El naa venit în lumea asta să îşi ducă familia în Țara Pruamisă. De când sa născut na adus decât necaz.

Azi a vemit predicatorul.

A zis că o doamnă de dincol de râu îşi doreşte tare mult copilu'. I-am zis că ea ar trebui să vorbească cu soțul ei despre asta şi nu să-l trimită pe predicator la mine. Predicatorul a zis că dacă renunț la copil, Papa s-ar putea să-mi ierte păcatele şi să mă lase să mă întorc în casă. L-am întrebat pe predicator dacă ştia ce s-a întâmplat şi el a zis că ştia tot ce trebuia să ştie şi eu i-am zis atunci că nu ştia nimic. Atunci el so umflat ca o broască râioasă şi s-a făcut rooşu. A zis că o fată nemăritată cu copil n-ar trebui să vorbbească aşa cum vorbeam eu cu el şi că nu era de mirare că Papa ma aruncat din casă. A zis că Papa a făcut foarte bbine. A zis că în vecchime m-ar fi omorât cu pietre pentru ce făcusem. Eu n-am mai zis nimic până n-o plecat.

Nimeni n-o să-l ia pe Joshua de la mine.

Azi am încercat să vorbesc cu Papa, dar el a trecut pe lângă mine de parcă nici nu erann acolo. M-am dus după el pe câmpul l ars şi m-am rugat de el, dar el părea că nu mo auzit până nu so apucat Joshua de plâns. Atunci so întors şi s-o uitat la mine. Niciodată n-am mai văzut aşa o privire pe fața lui. De fapt n-am mai văzut aşa o privire la nimeni. A zis să plec de-acolo că de nu ne omoară pe amândoi.

Am zis că vine iarna, Papa. Vrei să murim?

A zis că da.

Azi a căzut prima zăpadă. Capra nu mai prea dă lapte. Se pare că n-am reuşit să scap copilu' ăsta de la moarte. Nu lam făcut decât să sufere.

Preabunull reverend a venit iar azi. A zis că dacă nul trimit pe copil la doamna de peste râu, Papa o să mă trimită

pe mine şi pe copil la sora Mamei din Fever River cu familia Reinholtz, familia de nemți care se mută de aici. Predicatorul a zis că ei au pierdut doi copii de friguri acum o lună şi că nu mai suportă să mai stea o iarnă. Ar fi un gest de bunătate creştină dacă le-aş da lor copilu'. Am zis că dacă or putut să aibă doi copii ai lor, puteau să facă şi alții, dar eu nu dădeam sânge din sângele meu la străini, aşa, pentru nimic. El a zis că nu-s pocăită şi că-s arogantă. Când n-am zis nimic, mo întrebat dacă ştiu cei aia arogantă. I-am zis căi atunci când cineva îşi închipuie că ştie tot ce e de ştiut şi de fapt nu ştie absolut nimic.

A zis că o să ajung în iad. Poate că acolo o să ajung. Tot ce ştiu sigur e că preabunului reverend i-ar fi mai greu să înghită adevărul decât toate minciunile la care stă şi rumegă. Adevărul lar sugruma de moarte.

Eu una no să-i zic ce s-a întâmplat. E mai bine să creadă că Joshua e al meu decât să ştie de unde vine. E destul de rău că ştie Dumnezeu, nu mai trebuie să afle toată lumea.

Iar lui Dumnezeu nu-i pasă.

N-am crezut că Mătuşa Martha mar lăsa să trec pragul casei ei frumoase. Familia Reinholtz mi-a zis să aştept o oră înainte să intru în Fever River. Oraşul se cheamă Galena acum, după minereul pe care-l scot din mină. Reinholtz n-a vrut să afle nimeni că au ceva de-a face cu o fată care avea copil şi fără soț şi nici măcar nu ştia unde se duce. Aşa că am făcut cum mi-a cerut şi am aşteptat până so lăsat seara înainte să intru în oraş. Am întrebat primul om pe care l-am întâlnit unde stă Martha Werner. Băiatul ma dus până acolo. Aproape am căzut pe spate când am văzut oraşul. E atât de mare şi chiar pe o stradă pe deal. Două etaje de lemn şi piatră, cu scară pe o parte.

Când am bătut, o ieşit o femeie neagră. Am întrebat de Martha Werner. Ea a strigat după Clovis. Un bărbat negru a

venit repede şi a început să-mi dezlege funia de la mijloc. M-am speriat atunci şi am zis că nu-l las să-mi ia capra. Copilul meu are nevoie de lapte să nu moară. El a zis că o să se îngrijească de capră să aibă ce mânca şi ce bea.

Mătuşa Martha e cea mai frumoasă femeie din câte am văzut. Purta o rochie galbenă cu dantelă albă. A ştiut imediat cine eram. A zis că seamăn cu Mama. La luat pe Joshua din brațele mele. A făcut o treabă bună, pentru că oricum ieu nu mai puteam. E drum lung de acasă până la Fever River sau Galena sau cum io fi spunând. Mai rău încă dacă trebuie să înghiți praf într-o căruță. N-am vrut să şez pe mobila ei cu hainele mele murdare, dar femeia neagră ma luat de unde m-am pus şi ma forțat să şed pe canapea.

Pe femeia neagră o cheamă Betsy. Ea mo dus în bucătărie şi mo pus lângă sobă. Mătuşa Martha so ocupat de Joshua. Clovis o adus apă din fântâna din oraş şi Betsy a încălzit-o în nişte oale mari. Am întrebat de capră. A zis că capra e bine mersi şi că o luat cina şi a ieşit după aia să mai aducă încă o găleată cu apă. Betsy ma dezbrăcat de hainele mele şi mo băgat în cadă. Nu m-am simțit niciodată mai bine decât atunci când am simțit cum curge apă caldă pe mine. Ea mo spălat ca pe un copil în timp ce Mătuşa Martha lo scăldat şi s-o jucat cu Joshua. Betsy a zis să nu-mi mai fac griji de capră. Bărbatu meu Clovis va avea grijă de ea.

Când Joshua so apucat să plângă, Betsy so dus afară în spate şi o muls capra. Mătuşa Martha so pus într-un leagăn lângă sobă şi i-a dat lui Joshua să mănânce şi cânta cântecul Mamei. Am plâns. Nu mă puteam opri. Aşa cum stăteam în apa caldă, lacrimile nu mi se mai opreau.

Mătuşa Martha mi-o dat un pat adevărat în care să dorm şi o cameră numai a mea. Joshua a dormit cu mine. N-a mai dormit într-un pat niciodată. De fapt, nici eu n-am mai văzut aşa pat în toată viața mea. E din metal lucitor ca aurul, cu un cort de dantelă deasupra capului. Mătuşa

Martha a zis că a fost a Mamei înainte să fugă cu Papa. A zis că Papa al ei a dat comandă pentru patul acesta, şi după aia lo trimis tocmai de la New York.

Mă întreb dacă James o fi reuşit să ajungă la New York aşa cum şi-o dorit. Poate că o fi ajuns şi-n China până acum.

Mătuşa Martha nu mă prea întreabă nimic. Şi nici nu se uită la mine aşa cum se uită majoritatea oamenilor. Azi a fost familia Reinholtz la biserică şi nici nusor uitat la mine. Pe drum acasă i-am zis Mătuşii Martha că Joshua e fiul lui Sally Mae. E pe jumătate adevărat. Ea a plâns şi mo sărutat. A zis că mă iubeşte şi că pot trăi cu ea pentru totdeauna, dacă vreau. A zis *Nu trebuie să te îngrijeşti de ce zice lumea. Adevărul va ieşi întotdeauna la iveală într-o bună zi.*

Sper că nu şi adevărul ăsta.

Mătuşa Martha are aceeaşi părere despre ieducasie ca şi Mama. Zice că am minte bună pe care trebuie să o umplu cu lucruri bune. Şi atunci pentru asta, mă învață să citesc, să scriesc, să număr şi mă învață din Biblie. Zice că singura cale să faci bine în viața asta este să cunoşti cuvântul lui Dumnezeu. Mama ştia Biblia din scoarță în scoarță şi asta nu i-a făcut niciun bine. Dar nu i-am zis Mătuşii Martha asta. Mai bine ştiu că mănânc pietre decât să o rănesc. O face viața destul de uşor şi aşa.

CAPITOLUL 8

Sierra umbla singură pe culoarele aglomerate ale Târgului de Electronice Consumabile. Centrul convenției era un furnicar de activitate. Îi amintea de un bâlci statal cu atmosfera de carnaval-doar că aici erau puțini oameni cu vârsta de peste treizeci de ani şi toți erau îmbrăcați în costume.

Standuri imense se aliniau de ambele părți ale culoarelor acoperite de covoare. Se derulau videoclipuri ale celor mai noi jocuri. Peste tot se vedea lucrări de artă animată în culori vibrante, țipătoare. Era amețitor pentru ochi şi urechi. Văzu un bărbat scund ce purta un costum demodat şi ochelari cu rame cu strasuri, discutând cu câțiva bărbați mai înalți îmbrăcați la costum. Îşi dădea seama după atenția pe care i-o acordau că era cineva important din branşă.

Uneori îşi dădea seama dacă cineva era important, dar alteori nu. Cu o seară înainte, Alex îi făcuse cunoştință cu un bărbat la o petrecere. Bărbatul părea cu totul obişnuit, până când se despărțiră de el, iar Alex o informă că cei de la compania acestuia îi construise un studio de două milioane de dolari la el acasă, pentru ca el să poată lucra la sonorizarea jocurilor.

Cineva se ciocni de ea, se uită imediat la ecusonul ei, îşi ceru scuze şi îşi văzu de drum. Toți oamenii studiau ecusoanele celorlalți. Alex îi mirosea pe toți reprezentanții de vânzări şi pe reporteri ca un câine care-şi mirosea de departe prada. Nu că ar fi trebuit să se străduiască prea mult. Reporterii de la *Game Informer, Blaster Magazine* şi *Next Generation* se luptau să se programeze în agenda lui.

Pierdută în labirintul de standuri şi oameni, Sierra încercă să-şi dea seama unde se află şi să găsească drumul înapoi spre standul *Beyond Tomorrow.* Era aproape ora

cinci, iar Alex îi spusese că la cinci aveau să se întâlnească acolo. Trebuiau să urce în camerele lor şi să se schimbe pentru o cină de afaceri. Standul *Beyond Tomorrow* era aproape de centru, cu un ecran imens pe care era prezentat ultimul joc al lui Alex: *Camouflage.*

Unde se întorcea, toți vorbeau în jargon IT. – Au cel mai bun FMV din branşă, trâmbiță un bărbat, referindu-se la *full-motion video.* Alex îi explicase că în tehnica FMV, actorii erau cei care se luptau în fața camerelor de filmat, după care secvențele filmate erau introduse în computer, pentru a genera o grafică cât mai asemănătoare cu realitatea. Companiile foloseau apoi metode *cut & paste* pentru a aplica FMV. Auzi oamenii discutând despre *texture mapping*[19] şi *polygon graphics*[20] şi nu avea nici cea mai mică idee despre ce discutau. La cină, îl ascultase pe Alex discutând despre serviciul său şi despre cel mai nou joc al său. Radia de siguranță de sine în timp ce răspundea întrebărilor şi îşi explica teoriile şi planurile. Reuşea să mențină atenția tuturor invitaților săi, trezindu-le interesul. Această față a soțului ei nu o mai văzuse niciodată până atunci. Era mândră de el, de realizările sale evidente şi de abilitatea sa de a-i cuceri pe ceilalți. Cu toate astea se simțise permanent marginalizată – ca un fel de podoabă frumoasă, dar cu totul inutilă. După ce se făcură prezentările şi se schimbară amabilități, rămase ascultând. Conversația se purta în prezența ei, dar abia dacă îi adresa cineva şi ei vreo vorbă. Jumătate din timp nici măcar nu ştia despre ce discutau.

— Te joci jocul soțului tău, Sierra? o întrebă unul din

---

[19] Tehnică de adăugare a detaliilor, a texturii unei suprafețe sau a culorii la un model grafic computerizat sau 3D (n.trad.).

[20] Metodă folosită în grafica computerizată utilizând poligoane pentru a compune imagini care sunt aparent tridimensionale, (n.trad.).

tineri în timp ce se servea cina.

— Nu. Nu mă pasionează jocurile video. Sunt prea rapide şi prea complexe pentru mine.

Alex râse.

— Sierra preferă activitățile fizice, cum ar fi tenisul la *country-club,* manichiura şi shoppingul.

Ceilalți bărbați râseră şi ei. Râse şi ea, prefăcându-se a-i gusta gluma în timp ce tot ce putea face era să-şi ascundă surpriza şi durerea pe care o simțea auzindu-i remarca. O spusese relaxat, de parcă ar fi fost chiar amuzat. Cu toate astea, se simți jignită.

Oare aşa o vedea? Ca o tânără superficială care nu avea nimic semnificativ de făcut?

Gândul acela o urmări toată noaptea şi ziua următoare.

Doamne, nici măcar nu mai ştiu cine sunt.

Înaintea ei era un ecran imens cu nişte războinici viu colorați ce-şi foloseau armele pentru a se ciopârți unul pe celălalt. Unul îl despică pe celălalt în două cu o secure, împroşcând în toate părțile cu un sânge de un roşu-neon. Scârbită, îşi întoarse privirea şi continuă să meargă. Cel puțin acum ştia unde se afla. *Beyond Tomorrow* era la două standuri mai încolo, la dreapta.

Alex discuta cu doi bărbați în costume, în timp ce Elizabeth Langford, fermecătoarea directoare de marketing de la *Beyond Tomorrow* stătea alături de el cu un clip-bord în mână. Tânăra era îmbrăcată într-un costum de designer de un verde închis. I se potrivea ca o mănuşă pe trupul zvelt. Nicio urmă de rid sau încrețitură a pielii, nici măcar după o zi întreagă de stat în picioare şi discutat cu reprezentanți de vânzări. Părul lung şi blond al lui Elizabeth era încrețit într-o mulțime de bucle ce i se revărsau pe spate.

Sierra o întâlnise pe Elizabeth doar de câteva ori şi o

găsise distantă şi rezervată. Era foarte atrăgătoare, o profesionistă ambițioasă. Sierra nu se simțea deloc în largul ei în preajma acesteia, cu atât mai mult când îl văzu pe Alex povestind atât de relaxat cu ea.

— Da, e tânără, spuse Audra în seara aceea la o petrecere. Sierra stătea alături de ea la *hors d'oeuvres,* sorbind din cupa de şampanie. Numai ce a împlinit douăzeci şi şase de ani acum câteva săptămâni.

Alex şi Steve stăteau ceva mai încolo discutând despre afaceri cu câțiva reprezentanți de vânzări, care păreau mai interesați în a-i admira rochia mulară cu decolteu adânc. Designul simplu, elegant costase mult. Chiar foarte mult.

— A absolvit *în* Wellesley, spuse Audra, lăsându-şi cupa de şampanie din mână „pentru a-şi pune nişte caviar pe o felioară mică şi rotundă de pâine prăjită. Şi-a luat masteratul în marketing la Columbia. Sierra o privi pe tânăra femeie îndreptându-se spre ringul de dans cu unul dintre reprezentanți. Unduirile grațioase ale lui Elizabeth erau un contrast puternic cu mişcările pline de entuziasm ale partenerului ei.

— E foarte drăguță, spuse Sierra, observând felul în care o priveau atât Alex, cât şi Steve.

— Într-adevăr, făcu Audra enigmatică. Ştie cum să se vândă. Şi-a terminat şcoala în Ellveția şi tot acolo şi-a făcut intrarea în societate, îşi ridică din nou cupa de şampanie. Am întrebat-o ceva despre asta, dar ea neagă totul. Presiuni din partea familiei. E de înțeles. Muşcă delicat din bucata de pâine. Tatăl ei este descendent al unuia dintre pelerinii de la bordul navei *Mayflower.* Colaborează strâns cu Alex, continuă Audra întorcându-se spre Sierra.

Cumva, în spatele cuvintelor Audrei se ascundea o avertizare. Reuşiră să semene îndoială şi teamă în sufletul ei.

— Îți place de Elizabeth? îl întrebă Sierra pe Alex mai

târziu în camera lor de hotel.

— E pricepută în slujba ei, spuse el, desfăcându-şi cravata.

După ce-i puse sacoul Pe umeraş, Sierra aşteptă ca el să continue. Cum el nu mai spuse nimic, ea se întoarse privindu-l cum stătea lângă geamul ce dezvăluia toate luminile din Las Vegas. Era atât de frumos, încât simți un junghi în piept. Ce femeie n-ar fi atrasă de el? El îşi scoase cămaşa din pantalonii de costum şi o descheie la gât.

Stomacul Sierrei începu să-i tremure. Cât timp trecuse de când se uniseră dintr-o nevoie pasionată unul de celălalt? Cât timp trecuse de când el nu o mai ținuse în brațe şi îi spusese că o iubeşte? îl iubea atât de mult. Avea nevoie de el. Cu toate astea, el părea atât de distant, de îngândurat. Indiferent ce gânduri îi treceau acum prin minte, îl tulburau. Oare lucrurile nu merseseră bine în seara aceasta? Sau să fi fost altceva?

O durea gâtul. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu reuşea să articuleze niciun sunet. Se certaseră atât de des în ultima vreme, de obicei pentru cele mai neînsemnate lucruri. Nu era sigură cum ar fi reacționat Alex dacă dădea să-l atingă. Îşi dorea să fie din nou aproape de el, aşa cum erau pe vremea când puteau vorbi despre orice, când se simțea ca în rai doar pentru faptul că puteau fi împreună şi se puteau atinge unul pe celălalt. Acum, avea nevoie de tot curajul de care era în stare pentru a traversa toată camera.

Îi îndepărtă mâinile, şi se apucă să-i descheie ea cămaşa.

— Te iubesc, Alex. El nu spuse nimic. Nu o atinse. Dar nici nu se trase din mâinile ei. Când termină, îşi ridică privirea la el. O să te iubesc întotdeauna.

Încruntându-se, o privi cercetător în ochi.

Nu reuşi să înțeleagă expresia feței lui. Dintr-odată o cuprinse frica, şi nici măcar n-ar fi putut spune de ce.

Privirea lui se îmblânzi. Oftând, îi cuprinse fața în mâini.

— Întotdeauna am fost înnebunit după tine, Sierra, spuse el, cu voce baritonală şi răguşită în timp ce degetele sale îi atingeau pielea. Nu părea însă deloc fericit în timp ce o spunea.

— *Te amo muchisimo,* îi spuse ea în şoaptă.

El îi despleti coada împletită. Îşi îngropă degetele în părul ei şi o sărută.

Oftând uşurată, se lăsă copleşită de pasiune.

Nimic nu s-a schimbat, chiar deloc, îşi spuse ea, dorindu-şi cu disperare să poată crede asta.

A trecut mult timp de când am scris în jurnalul acesta.

Am avut puțin timp de altceva în ultimele luni în afară de temele pe care mi le pregăteşte Mătuşa Martha.

Nu mă plâng. Ea zice că are Mari Aşteptări de la mine. Când mă descurc bine, ea e mai încântată decât mine. În timp ce toți ceilalți din oraş par să se uite la mine de parcă aş fi posedată de demoni, Mătuşa Martha se delectează de-a dreptul în mine. Nu înțeleg nici în ruptul capului de ce. Pun întrebări legat de tot ce mă învață ea. Ea mă ascultă şi nu mă judecă, în timp ce alții nu mi-ar fi dăruit nici măcar o zi din viața lor.

Mătuşa Martha îmi spune că eu sunt darul lui Dumnezeu pentru ea. N-a fost niciodată căsătorită şi nu a avut niciodată copii. Acum, are doi, pe mine şi pe Joshua.

Joshua creşte atât de repede. Uneori mi se face frică. O văd pe Sally Mae în el. Are ochii ei albaştri şi părul ei auriu. Îl văd şi pe Papa. Dar celelalte lucruri pe care le văd în el mă tulbură. Are firea aprinsă a lui Papa şi pofta de viață a lui Sally Mae. Îl iubesc atât de mult pe Joshua. Dar mă întreb ce se va alege de el.

Toți cei din Galena cred că Joshua e copilul meu. Foarte bine dacă cred aşa. Gândesc rău despre mine, dar cu el se poartă frumos. Cred că datorită Mătuşii Martha o fac. Ea este o adevărată Forță în comunitatea aceasta. Toți o iubesc şi o respectă. Ea este cea mai delicată dintre doamne şi e dedicată facerii de Fapte Bune. Iar pe mine mă tolerează de dragul ei. Îl iubesc pe Joshua pentru felul lui de-a fi. E frumos ca Sally Mae şi fermecător cum era Papa cândva. Mătuşa Martha spune că Papa a cucerit inima Mamei cu farmecul şi frumusețea lui.

În seara asta n-am pace. Nu ştiu de ce. Am un sentiment din cele mai ciudate că o să se întâmple ceva. Rău sau bine. Nu ştiu.

Thomas Atwood Houghton este ceea ce urma să se întâmple. El este un prieten vechi şi scump al Mătuşii Martha care a venit la ea în vizită. Toți şuşoteau când a intrat el în biserică. E foarte cunoscut pentru că are Bani şi Pământ, şi Relații. Nu sunt sigură de ce se află acum aici. I-a spus Mătuşii Martha că a venit în Galena cu Afaceri, dar nu e deloc limpede ce fel de Afaceri.

Eu am fost un şoc pentru el. S-a uitat atât de ciudat la mine când ne-am întâlnit. Ca vițelul, a zis Mătuşa Martha. Ea crede că s-a îndrăgostit de mine. Ea e foarte încântată, însă eu am presimțiri rele.

Thomas se poartă frumos cu Mătuşa Martha. Joshua îl adoră. Toți cei din Galena îl plac pe Thomas. Şi eu îl plac pe Thomas, dar el a fost foarte categoric că se gândeşte la Căsătorie. A vorbit cu Mătuşa Martha despre asta şi ea a vorbit cu mine. Nu ştiu de ce vrea el să se căsătorească cu mine. Nu există nicio tânără nemăritată din oraşul acesta care n-ar fi încântată de ideea de a fi soția lui Thomas Atwood Houghton. E un om îndărătnic dacă se apucă să curteze o fată ce nu-i interesată de el.

Mi-am luat inima în dinți şi l-am întrebat drept în față

la ce se gândea. A zis că nu îşi dorea o fată stupidă, ci o fată care-şi spunea părerea. Am spus că Mătuşa Martha îşi spune părerea. El a zis că Martha este cea mai scumpă şi mai bună prietenă a lui. I-am spus că ar fi înțelept să se căsătorească cu ea. E mult mai potrivită pentru el, şi mai apropiată de vârsta lui. El a zis că e o chestiune de dragoste şi nu de cât de practic ar fi.

Mi se pare că eu cât mă împotrivesc eu mai tare, cu atât el e mai hotărât să mă facă soția lui. Aşa că o să mă apuc să fac pe proasta. Poate că asta o să-l facă să mă lase în pace.

Anunțul logodnei mele cu Thomas mi-a schimbat viața cu totul. Oamenii au început acum să-mi vorbească. Sunt chiar Politicoşi. Unii se prefac a-mi fi prieteni. Elmira Standish a *insistat* să servesc ceaiul într-o după-amiază cu ea, şi să particip la vizitele făcute de doamnele de la *Women's Society.* Mătuşa Martha este membră. Ea nu s-a mai dus la nicio întâlnire de când am venit să locuiesc la ea, dar a venit ieri cu mine. Sunt recunoscătoare că a venit.

Câteva doamne tinere au vorbit cu mine, acum că sunt socotită o companie *acceptabilă.* Mămicile lor au fost cu ochii pe noi, dar nu le-au chemat imediat de lângă mine. Fetele erau pline de întrebări, dar nu despre Thomas, ci despre tatăl lui Joshua. Am simțit cum toată fața îmi ia foc. O fată a spus că au auzit că tatăl copilului meu este un om din munți care şi-a petrecut iarna în casa noastră. Alta a auzit că era un comis-voiajor. O fată mi-a spus că mama ei era foarte supărată că eu l-am fermecat pe Thomas la fel cum l-a fermecat şi Sally Mae Grayson pe sărmanul Noah Carnegie. Am întrebat-o despre ce e vorba.

Ei o țin minte pe Sally Mae. Sărmana ei bunică a murit înainte să sosesc eu aici. O fată a spus că bătrâna doamnă Grayson s-a dus în cer, ca să nu sufere din nou iadul cu Sally Mae. Am întrebat ce voia să spună, şi atunci o

alta a zis că Sally Mae era felul acela de fată care reuşea să sucească capul bărbaţilor care erau prea buni pentru ea. Se uita drept la mine când a spus asta, şi am înţeles exact ce voia să spună. Alta a zis că ultimul logodnic al lui Sally Mae a fost Noali, fiul unuia dintre prezbiterii bisericii. A venit să îi mărturisească bunicii lui Sally Mae despre ce făceau ei doi când ieşeau duminica cu căruţa împreună. Cealaltă fată care se uita la mine a spus că ştia ce ar face o fată ca ea să pună mâna pe un bărbat. Cealaltă a zis că Noah era un prost şi că a vrut să se însoare cu Sally Mae ca să îndrepte lucrurile. Atunci m-am gândit la Matthew şi cum a îndreptat el lucrurile. Însă lui Noah i-a băgat minţile în cap doamna Grayson. Ea a trimis-o pe Sally Mae să-şi facă bagajele. După asta, doamna Grayson n-a mai ieşit niciodată din casă. Doctorul s-a dus la ea, şi oamenii au început să întrebe de ea. Dar toţi au înţeles atunci că sărmana femeie s-a retras din lume de ruşine că Sally Mae era nepoata ei. Cât despre săracul Noah, până la urmă i-au venit minţile la cap şi şi-a dat seama ce fel de fată era Sally Mae. Şi când şi-a dat seama, a fost atât de copleşit de ruşine şi de durere, că s-a ridicat în picioare în biserică şi şi-a mărturisit păcatele în faţa întregii adunări. Şi uite aşa a ajuns să ştie toată lumea din oraş ce s-a întâmplat.

Una din ele zicea că e curioasă dacă Sally Mae o să se mai întoarcă vreodată în Galena, după Marele Scandal pe care l-a provocat. Mi-am ţinut gura. Eram eu însămi copleşită în momentul acela. Aproape că mi-a scăpat că Sally Mae mi-a distrus familia. Dar de-aş fi spus asta, s-ar fi năpustit asupra mea ca nişte ciori, dorind să ştie cu orice preţ toate detaliile murdare despre cum şi ce s-a întâmplat. Dacă le-aş fi răspuns, ar fi împrăştiat Groaznicul Adevăr prin tot oraşul, ca balega pe câmp.

Pentru Joshua e mai bine să creadă toţi că e al meu, decât să ştie că e al lui Sally Mae Grayson.

Sărmanul Matthew. Plâng de fiecare dată când mă gândesc la el. Mi-e îngrozitor de dor de el. La fel cum mi-e dor şi de Mama. Mă întreb unde s-o fi dus după ce a dat foc la câmpurile lui Papa. Mă întreb dacă o să-l mai văd vreodată. Şi dacă da, ce are să-mi zică de Joshua? Oare m-ar urî la fel cum mă urăşte Papa? Cred că da. Dar asta nu mă face să mă răzgândesc cu privire la ce am făcut şi de ce.

Mătuşa Martha spune în fiecare zi că Dumnezeu este în control. Dacă e adevărat, atunci Dumnezeu a făcut mare belea. Mătuşa Martha spune că există un scop în spatele a tot ce se întâmplă. Ea spune că Dumnezeu are un Plan pentru fiecare. Mi-a venit să urlu la ea când a spus asta. Oare a fost planul lui Dumnezeu când Mama a murit singură, înecată în propriul ei sânge? Să fi fost planul lui Dumnezeu că Matthew s-a însurat cu Sally Mae care a adus atâta durere în viața tuturor? Să fi fost planul lui Dumnezeu ca Papa să facă un copil cu soția fiului său? Şi cum rămânea cu bunul, iubitorul „credinciosul Matthew? Merita el tot ce a primit? Ce motiv bun exista pentru oricare din lucrurile Groaznice care s-au întâmplat?

Mătuşa Martha nu ştie tot. Şi eu o să fiu ultima care o să-i spun. E fericită în Neştiința ei. Sper că Mătuşa Martha n-o să afle niciodată. N-aş vrea să ştie toată murdăria şi răutatea din viață. Mai bine mor decât să ştie şi ea de ruşinea pe care a adus-o Papa peste noi toți. Iisus acesta al Mătuşii Martha îi vindecă pe cei bolnavi, îi înviază pe cei morți şi hrăneşte cinci mii de oameni. La fel ca şi Iisus al Mamei. E mai bine pentru ea să creadă povestea aceasta frumoasă.

Iisus – cel pe care-l cunosc eu – stă deoparte şi nu face nimic. Nu salvează pe nimeni şi nu stinge incendii. Ci le porneşte. Poate că e ca unul din zeii din Olimp despre care citeam. Le place să se joace cu oamenii. Iar când se satură

de cineva, îl aruncă deoparte, poate că asta a făcut şi Dumnezeu. S-a săturat de Mama şi de Sally Mae, şi de Matthew, şi de Papa. Poate că Tatăl nostru care eşti în ceruri este ca unul din zeii aceia. Nu mă pot abține să nu mă gândesc dacă nu cumva ar fi mai bine ca Iisus să şadă undeva şi să privească doar la spectacolul ce se desfăşoară sub picioarele Lui, dar să nu se implice deloc în el, nici cu bine „nici cu rău.

Şi apoi mă întreb uneori dacă nu cumva Iisus este doar un om dintr-o carte mare şi neagră.

Nu mai ştiu. Nu suport să mă gândesc prea mult la asta.

Când eram micuță şi culegeam împreună cu Mama flori de pe pajişte „mă gândeam că Dumnezeu era acolo împreună cu noi. Îl iubeam şi vorbeam cu El aşa cum mă învățase Mama. Mă gândeam că Dumnezeu este pretutindeni, chiar şi în interiorul nostru. Mama aşa spunea întotdeauna. Şi eu am crezut-o. Întotdeauna credeam tot ce spunea Mama.

Acum nu mai cred în nimic. Doare mai puțin aşa.

CAPITOLUL 9

— Va trebui să-ți găseşti o slujbă.

Ochii negri ai lui Alex erau sumbri.

— O slujbă? făcu ea uimită. Nu mai avusese nicio slujbă de când se căsătoriseră. De ce?

— Pentru că facturile din ultimele şase luni au început să se adune, şi pentru că nu văd nicio altă ieşire din asta.

— Spuneai că avem mai mulți bani decât ne trebuie.

— Asta era înainte să te apuci tu să îți iei prânzul la club în fiecare zi a săptămânii. Factura de luna trecută era de o mie patru sute de dolari!

O aruncă pe biroul unde lucrase până atunci la registrul lor contabil.

— O mie patru sute de dolari? întrebă ea stins, simțind cum i se scurge tot sângele din obraji.

Alex înjură în spaniolă.

— Tu chiar nu te oboseşti niciodată să arunci o privire la hârtiuțele pe care le semnezi sau să ții socoteală de tot ce cheltuieşti? spuse el dezgustat.

Cu mâna tremurând, luă factura şi se uită la ea. Plimbându-şi degetul de-a lungul coloanei, văzu că suma aceea nu i se datora în întregime.

— Taxa verde şi cinele reprezintă mai bine de jumătate din factura asta.

— Acelea sunt cheltuieli de afaceri! spuse el pornit.

Dar tot din buzunarul lor trebuiau plătite până la sfârşitul anului, apoi taxele. Anul trecut trebuiseră să plătească mai mult. Iar acesta fusese un şoc pentru ei, după zece ani în care primiseră rambursări de taxe.

— Alex, tu ai fost cel care m-ai încurajat să mă duc şi să mă întâlnesc…

— Nu *în fiecare z*i a săptămânii! M-am gândit că dacă te vei duce la club vei găsi ceva *constructiv* de făcut cu

timpul tău. Şedeai toată ziua prin casă, urmăreai telenovele, citeai romame şi te autocompătiimeai.

Ea lăsă să-i cadă factura de la *country-club* înapoi pe birou. El dădea acum vina pe ea pentru toate problemele lor financiare. Ce convenabil.

— Nu eu sunt cea care i-am dat lui Bruce Davies *carte Manche* şi apoi am sfârşit plătind optzeci şi şase de mii de dolari cheltuieli pentru decorațiuni. *Atunci* au început problemele noastre.

Un muşchi tresări pe maxilarul lui iar ochii i se întunecară.

— Problema a început atunci când te-ai hotărât că aveai nevoie de un dulap plin de haine, ca să poți ține pasul cu Marcia Burtoa şi tot restul prietenelor lor burgheze.

— Dacă e cineva burghez, atunci *noi* suntem aceia. Fața lui Alex se împietri.

— Tu eşti cea pe care mi-ai spus să-mi cumpăr niscai haine, continuă ea, coborând tonul.

— Vreau să-mi dai cărțile tale de credit.

— Nu eşti corect în privința asta! Întotdeauna dai vina numai pe mine. Tu te duci şi serveşti prânzul în restaurante scumpe în fiecare zi a săptămânii şi plăteşti şi pentru cel care se untâmplă să te însoțească. Numai săptămâna trecută ți-ai cumpărat trei costume de la croitor şi o jumătate de duzină de cămăşi. Şi apoi spui *că eu* cheltuiesc prea mulți bani pe haine!

— Eu îmi *câştig* existența.

Ea încremeni când văzu expresia satisfăcută de pe fața lui.

Şi ea lucra, nu că el ar fi observat vreodată ceva. Îi ducea pe copii la şcoală, şi îi aducea apoi acasă, îi ducea la activități sportive, la programările la doctor şi la dentist. Participa la şedințele cu părinții şi la orele deschise. Făcea planuri de meniuri, făcea cumpărături şi pregătea cina, cu

toate că el era doar arareori acasă să se bucure de ea. Cine credea că ținea casa curată toată săptămâna? Vreo menajeră? Cine își închipuia că spăla și călca toate hainele lor și se îngrijea ca toate costumele lui cele scumpe să fie curățate și să atârne îngrijit în dulap? Ea îndeplinea toate cele o sută unu sarcini pe care i le dădea el zi de zi din nenorocita ei de viață, și el nici nu se sinchisea să-i zică mulțumesc!

Ochii i se umplură de lacrimi fierbinți.

— Bine. Se simți copleșită de furie și resentimente până tremura din tot corpul. Își luă poșeta, își scoase portmoneul și extrase din el patru cărți de credit. I le aruncă pe birou.

— Ce-o să faci acum? spuse Alex. *Plângi?* Asta o să rezolve o mulțime de lucruri, nu?

— Nu. Mă duc să-mi găsesc de lucru. Alex își trecu frustrat o mână prin păr.

— Ține-ți cardurile. Doar nu le folosi o vreme. Și nu te mai gândi să-ți găsești de lucru. Nu am chef să audă Steve ceva de mizeria asta. Râse batjocoritor. Ce-ai și putea găsi? N-ai decât câteva luni de școală economică. Mare scofală! În orice loc de muncă unde te-ar primi pe tine nu ar da cine știe ce salariu, spuse el, și înjură. Doar stai departe de club o vreme până găsesc o cale să învârt cumva lucrurile și să plătesc câteva din facturile astea.

Sierra stătea în picioare înaintea lui, tăcută ca o stană. După plecarea lui, ea tăie cardurile de credit și le aruncă în coșul cu facturi, unde cu siguranță avea să le găsească el. Apoi o sună pe Marcia.

— Știi pe cineva care face angajări?

— Angajări? făcu Marcia surprinsă.

— M-am săturat să mă simt ca un parazit, spuse ea, cu vocea tremurătoare.

— Iarăși te-ai certat cu Alex?

— Trăiesc urşii în pădure?

— Îmi pare rău, Sierra.

— M-am săturat de asta, Marcia. Până peste cap.

Se opri, strângând receptorul telefonului cu atâta putere în mână, încât o duru.

— Ron Peirozo a trecut pe aici ieri şi îi spunea lui Tom că are mare nevoie de o secretară. Judy trebuie să nască spre sfârşitul lunii. Ai vreo pregătire ca secretară?

— Am fost la colegiul de ştiințe economice înainte să mă căsătoresc cu Alex, dar nu am absolvit.

— Ei bine, organizațiile caritabile trebuie să mai facă şi câte un act de caritate.

— Caritate? Nu m-ai prezentat lui Ron Peirozo acum câteva luni la club? spuse Sierra... Nu i se păruse a arăta ca unul care lucra în domeniul actelor caritabile.

— De fapt, da. Am uitat, spuse Marcia râzând. Te şi aud ce gândeşti acum. Nu, nu trăieşte din donațiile caritabile ale altora. Are banii lui. Bunicul lui a murit şi i-a lăsat moştenire o mulțime de bani, la fel ca şi o inimă dedicată filantropiei. Primul lucru pe care l-a făcut Ron a fost să doneze câteva sute de mii de dolari la facultatea sa alma mater ca burse pentru studenții minorităților. Apoi a fondat *Outreach.* De când îl cunosc pe Ron, întotdeauna a fost implicat într-un soi sau altul de activități comunitare. E generos şi absolut fermecător. Şi-apoi, relațiile sale de familie îl pun în contact cu unii dintre cei mai influenți şi mai bogați oameni din țară. Ar putea scoate bani din cel mai mare zgârcit dintre ei şi în acelaşi timp să-l facă să se simtă excelent în timp ce-şi semnează cecul.

— Nu cred că ar fi interesat de una ca mine, spuse Sierra, convinsă de faptul că-i lipseau calificările pentru a lucra pentru un bărbat ca Ron Peirozo.

— Prostii. Caută pe cineva care să se ocupe de aspectele birocratice. O să-l sun. Dacă postul e încă

neocupat, te anunț, şi apoi te poți ocupa să-ți faci o programare la el pentru un interviu.

— Nu ştiu ce să spun, Marcia.

— Dacă nu îndrăzmeşti, nu ajungi nicăieri. Trebuie să-ți iei viața în mâini.

Sierra făcu cumpărăturile în piață şi luă două costume de-ale lui Alex de la curățătorie. Pe drum spre casă se opri la oficiul poştal spre a cumpăra nişte timbre. Pe ultima o lipise pe scrisoarea pe care i-o scrisese mamei ei în dimineața aceea.

Când intră în bucătărie din garaj, auzi telefonul sunând. Lăsă costumele pe blatul de lucru, puse sacoşa cu cumpărături alături, şi se năpusti la telefon când acesta sună din nou.

— Alo, spuse ea cu răsuflarea tăiată, aruncându-şi poşeta şi cheile pe blat.

— Sierra? Sierra Madrid?

— Da, spuse ea, încruntându-se uşor. Vocea bărbatului îi suna vag cunoscut, dar nu ştia de unde să-l ia.

— Sunt Ron Peirozo. Marcia mi-a spus că te-ar interesa un loc de muncă.

Ea simți cum îi ia fața foc.

— Da, spuse ea simplu, în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Credeam că ar trebui să fac ceva mai important decât numai să joc tenis şi să beau ceai cu gheață la club.

El râse.

— Tot o mai bați la tenis pe Marcia? Ea începu să se relaxeze uşor.

— Din când în când, dacă e cu garda jos.

— Oare ar fi convenabil pentru tine dacă ai veni mâine dimineață pentru un interviu?

— Ar fi foarte bine. La ce oră?

— La nouă, dacă nu cumva e prea devreme pentru mâine, ținând cont că te anunț atât de târziu.

— Ora nouă e foarte bine.
— Îți voi prezenta pe scurt postul. Odată ce voi face asta, s-ar putea să te răzgândeşti, şi să nu mai doreşti să lucrezi pentru mine.
— Mă îndoiesc de asta, domnule Peirozo, dar s-ar putea ca *dumneavoastră* să vă răzgândiți. Cam cât v-a spus totuşi Marcia?
— Doar că eşti în căutarea unui loc de muncă.
— Am făcut colegiul la ştiințe economice dar nu l-am absolvit. Practic, toată viața mea am fost soție şi mamă. Cam asta e.
El chicoti.
— Mie-mi pare o responsabilitate destul de mare.
— Aşa mă gândeam şi eu, spuse ea sec. Dar unii nu vor fi de acord.
— Bun, spuse el încet, gândindu-se la remarca ei. Eşti pregătită să lucrezi din greu?
— Da.
— Eşti dispusă să înveți?
— Da.
— Accepți să fii îndrumată?
— Da.
— Ştii să bați la maşină?
— Da.
— Dactilografiere?
— Puțin.
— Te califici. Ne vedem la nouă. Alex o sună la şase în seara aceea.
— O să întârzii. Ce mai surpriză. Cina era deja la masă iar copiii mâncau. Steve şi cu mine trebuie să revedem încă o dată noile articole de promovare, continuă el când ea nu spuse nimic.
— Şi ai vrea să îți păstrez cina caldă la cuptor, spuse ea, mândră de cât de calmă putea vorbi.

— Nu, mersi. O să comandăm ceva aici.

La zece jumătate renunță să-l mai aştepte şi se duse la culcare. Se trezi la unu dimineață când auzi uşa garajului deschizându-se. Lăsase aprinsă lumina în baie ca atunci când va veni acasă, el să se descurce cu uşurință prin dormitor.

— Tu şi Steve ați terminat tot ce ați avut de făcut? întrebă ea morocănoasă, privindu-l cum intră în dressing şi se dezbrăcă de haine.

— Scuză-mă, mormăi el. N-am vrut să te trezesc. Scoțându-şi sacoul, îl aruncă peste spătarul unui scaun şi se îndreptă în baia dormitorului lor. Îl auzi pornind duşul. Uşa de sticlă se închise cu un pocnet. Lăsă apa să curgă atât de mult, încât ea adormi adânc din nou şi nu se trezi decât când sună ceasul la cinci jumătate.

— N-ai mutat alarma? spuse ea adormită.

— Mă scol.

Ea-şi îndepărtă părul de pe față.

— Dar ai lucrat până la ora unu dimineață, Alex. Steve te transformă într-un sclav?

El se ridică în şezut şi-şi trecu mâinile prin păr.

— Steve va ajunge la birou la şase şi jumătate, spuse el, cu spatele la ea.

Simți că ceva nu era în regulă. Oare era vorba de cearta pe care o avuseseră ieri? Ea avusese timp să se gândească la toate şi se liniştise. Se întinse şi dădu să-l atingă, dar înainte să apuce să o facă, el se ridică şi ieşi din dormitor. Dădu plapuma la o parte, coborî din pat, îşi luă capotul şi îl urmă. îl găsi în bucătărie, urmărind cafeaua ce umplea carafa. Ştia că o simte că e acolo, dar nu se uită la ea. Scoase carafa din automatul de cafea şi-şi turnă o cană cu cafea.

— Ce-i cu tine, Alex?

— Nimic, spuse el, şi un muşchi i se încordă pe

maxilar.

— Dacă e vorba de facturi, am…

— Uite ce e, sunt obosit. N-am prea dormit cine ştie ce azi-noapte.

— Eşti încă supărat pe mine. Crezi în continuare că eu sunt de vină.

El se făcu mic.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Sierra. Ea simțea cum el înalță un zid între ei.

— Nu vrei de fapt să vorbim despre nimic, nu? El o privi, iar cu ochii o fulgeră.

— Nu acum.

— Bun. Poate că asta te va bucura. Am un interviu pentru o slujbă azi dimineață. Ai putea să-mi urezi noroc. Se întoarse şi se îndreptă spre dormitor înainte ca el să apuce să-i vadă lacrimile din ochi.

Alex înjură şi trânti cana cu cafea pe masă.

— Ți-am spus să *nu* îți cauți de lucru!

Ea trânti uşa dormitorului în urma ei. Luând aer în piept, îşi strânse pumnii. Îi venea să urle şi să plângă în acelaşi timp. Ce se întâmpla cu ei? Nu îşi mai puteau adresa nici două propoziții unul altuia fără să se certe.

Alex intră în dormitor, părând supărat.

— Nu trebuie să te duci la lucru. O să scădem puțin cheltuielile până recuperăm. Vreau să stai acasă.

— De ce? Ca să ai un convenabil țap ispăşitor? Mi-ai spus că eu sunt de vină pentru facturile alea, Alex. Ai spus că cheltuiesc prea mult pe haine. Mi-ai spus că atunci când nu cheltuiesc toți banii aceia la club cu prietenele mele burgheze, zac prin casă şi urmăresc telenovelele, citesc romane şi îmi plâng de milă! Abia mai reuşea să vadă ceva prin vălul de lacrimi ce-o orbea.

— Eram furios, Sierra. Am spus multe lucruri. La fel şi tu!

— M-am săturat să mă faci întotdeauna să mă simt că trăiesc din mila ta! Crezi că nu fac nimic prin casă. Ei bine, nu prea eşti prin preajmă să vezi ce fac! Singurul lucru care mai contează pentru tine este cât de mulți bani câştigă un om. Şi eu nu prea câştig mare lucru, nu, Alex? Şi asta mă face să arăt ca un nimic în ochii tăi.

El făcu o grimasă.

— N-am spus asta.

— O spui în fiecare zi, în sute de moduri. Vocea i se frânse. Când el făcu un pas spre ea, ea se retrase doi înapoi. Erai atât de îngrijorat de ce ar putea zice Steve dacă soția ta se duce la lucru. Ei bine, dacă sunt suficient de norocoasă să primesc slujba asta, poți să-i spui că lucrez la o organizație caritabilă. Poate că o să creadă că fac voluntariat. Intră în baie şi încuie uşa în urma ei.

Paradoxal, spera ca el să bată la uşă şi să-i spună să iasă ca să poată discuta. Spera să spună că-i părea rău pentru faptul că o învinovățise pe ea pentru problemele lor financiare şi să recunoască faptul că o parte din ele i se datorau lui.

Dar el nu făcu nimic din toate astea.

— Discutăm mai târziu despre asta, spuse el plat. Auzi uşile dressingului deschizându-se şi ştiu că se îmbrăca pentru a pleca la lucru.

Sierra se aşeză deasupra pe scrin şi plânse în tăcere.

— Te sun mai târziu, spuse Alex. Suna ca o altă promisiune goală.

Când îi secară toate lacrimile, făcu un duş prelungit şi se hotărî ce să îmbrace pentru interviul cu Ronal Peirozo. Brusc, obținerea acestui post conta mai mult ca orice altceva.

Clanton şi Carolyn nu prea vorbiră multe la micul dejun. Sierra ştia că îşi dădeau seama că ceva era altfel, dar nu voiau să ştie ce anume. Încercă să îi liniştească cumva,

dar era mereu cu plânsul în vârful nasului, iar înăuntru, clocotea de furie.

Intră pe porțile şcolii private, îi sărută pe amândoi de la-revedere, apoi le spuse că urmau să se revadă mai târziu.

O jumătate de oră mai târziu, intra pe uşa din față a *L.A. Outreach.* Era ora nouă fix după ceasul ei. O femeie de vârstă mijlocie într-o rochie înflorată şedea la biroul de la recepție. În timp ce vorbea la telefon, îşi ridică privirea şi îi zâmbi călduros. Când puse receptorul înapoi în furcă, spuse veselă:

— Bună dimineața! Vai, dar ce costum frumos.

— Vă mulțumesc, spuse Sierra, relaxată întrucâtva de căldura doamnei. Alesese un costum scump, de un maroniu gălbui, şi o bluză din mătase crem. Iar la rever îşi prinsese o broşă din aur ce întruchipa trei copii ce se țineau de mână. Mă numesc Sierra Madrid. Am o programare la domnul Peirozo.

— Da. Vă aşteptam. Se ridică şi-i întinse mâna. Mă numesc Ariene Whiting. Să vă conduc, doamnă Madrid. O conduse pe Sierra pe un coridor apoi bătu la o uşă. Când o deschise, Sierra o văzu pe femeia mult mai tânără, evident însărcinată, ridicându-se de pe scaunul din fața biroului lui Ron Peirozo. Ea-i zâmbi cu căldură.

Sierra se simți imediat îmbrăcată exagerat de elegant. Judy purta o rochie simplă pentru gravide.

Ron purta blugi Levi, un sveter uşor de culoare pastel şi o haină sport bleumarin.

— Ron, a venit Sierra Madrid, spuse Ariene, îndemnând-o să intre. Sierra, dumnealui este Ron Peirozo, şi secretara lui, Judy Franklin.

După ce schimbară câteva amabilități, cele două femei ieşiră, lăsând-o singură cu Ron.

— La timp, spuse el zâmbind. Îmi place asta. Te rog, ia loc.

— Mulţumesc, spuse ea, şi se aşeză pe scaunul de pe care tocmai se ridicase Judy. Îşi încrucişă cu grijă picioarele şi-şi cuprinse mâinile în poală, sperând să nu arate cât de emoţionată era.

— Dă-mi voie să-ţi povestesc câte ceva despre *Outreach,* pentru început, spuse Ron. Îşi petrecu următoarea jumătate de oră explicându-i misiunea organizaţiei pe care o fondase în urmă cu mai puţin de cinci ani. Scopul principal pentru *Outreach* era de a plasa copii fără adăpost în cămine sigure şi a-i încuraja să devină cetăţeni responsabili, productivi în comunitatea în care trăiau. Ron aduna bani şi îi cheltuia pe adăposturi şi pe familii adoptive. La fel de important, alcătuise o listă cu consilieri profesionişti care lucrau voluntar o parte din timp, ca mediatori între părinţi şi copii fugiţi de acasă.

— Vrem să-i aducem pe aceşti copii înapoi în familiile lor, ori de câte ori este posibil. Uneori este nevoie de timp. Alteori, au nevoie de protecţie.

De asemenea, îşi alcătuise o listă extinsă cu agenţii şi servicii disponibile pentru familiile aflate în dificultate. Mulţi dintre copiii care veneau în contact cu *L.A. Outreach* intrau în programe de dezintoxicare şi reabilitare după consum de droguri, tratament medical şi consiliere pentru incest, pentru abuz fizic şi emoţional, şi o serie de alte probleme grave.

Câteva biserici de seamă denominaţionale erau implicate în acest program, oferind îndrumători voluntari.

— Am fost foarte norocoşi. Douăzeci de copii au reuşit să ia examenul de bacalaureat de sfârşit de liceu anul trecut. De patru ori mai mulţi s-au întors în gimnazii şi licee din tot statul. Şase au intrat la colegiu în septembrie. Doisprezece sunt în şcoli profesionale. Douăzeci şi şapte au găsit loc de muncă anul acesta. Nu sunt nişte numere extraordinare, ştiu, dar fiecare caz în parte este important.

Fiecare copil care intra în programul *Outreach* trebuia să petreacă două ore zilnic de luni până vineri în activități comunitare.

— La început bombănesc, dar cooperează. După o vreme, învață că ajutându-i pe alții cresc în propriii lor ochi. Atunci încep să se schimbe, şi lucrurile devin încurajatoare.

Ochii îi străluceau când vorbea. Nu încăpea îndoială că iubea ce făcea şi că-i iubea pe copiii pe care spera să-i poată ajuta.

— Bisericile ne ajută mult în această etapă a programului. Copiii ăştia nu se apucă să adune gunoiul de pe nu ştiu ce drum. În schimb, tund gazonul pentru cei bătrâni, ajută în centre de zi, le servesc masa celor din închisoare, ajută la spitalele de convalescenți, orice activitate care-i poate aduce în contact cu oameni din comunitatea lor. Zâmbi. Vei auzi oamenii vorbind despre faptul că se duc la FCDD. Nu te gândi la cine ştie ce. Înseamnă că se duc să „facă ceva din dragoste”.

— Copiii sunt cei care vin aici pentru a se înrola în program?

— În general nu. Din nefericire. Sincer, la început principala noastră problemă a fost să-i găsim pe copiii ăştia. Obişnuiam să mă duc în centru cu un prieten de-al meu şi să povestim cu copiii pe care-i găseam locuind pe stradă. Unii dintre ei nu aveau niciun motiv să aibă încredere într-un adult, darămite să-l mai şi asculte. Cu cât stai mai mult prin preajma lor, devine mai uşor. Am angajat şase din copiii care au trecut prin program să meargă pe străzi şi să dea şi altora de veste că existăm şi că suntem gata să le oferim ajutor celor care o doresc. Copiii ascultă mai bine de copii.

Ron se aplecă înainte, iar ochii săi albaştri erau plini de o intensitate caldă şi de pasiune pentru ceea ce făcea.

— Toată ideea programului este să implicăm cât mai

mulți oameni din comunitate cu putință pentru a lucra cu aceşti copii, spuse el. În acelaşi timp, încercăm să nu depăşim anumite limite. Vreau ca oamenii să fie sinceri în ceea ce fac, nu oameni care să iasă în prim plan pentru a obține ovații. E o lucrare om la om. Personală. Nu trimitem emailuri în masă pentru donații. Nu facem spoturi publicitare la radio sau televiziune. Nu angajăm celebrități care să ne prezideze comitetele sau staruri de cinema care să ne fie purtători de cuvânt. Nu decernăm premii sau felicitări publice. Şi nici nu batem din uşă în uşă pentru donații.

— Şi atunci de unde aveți bani pentru a finanța tot acest program?

— Prin campanii de strângere de fonduri. În mare parte prin discuții de la om la om. La început m-au ajutat câțiva prieteni. Eu vorbesc în fața a diferite adunări şi grupuri comunitare. Oamenii răspândesc apoi mesajul. Nu ne acoperim întotdeauna bugetul, dar Dumnezeu se îngrijeşte întotdeauna să avem suficienți bani pentru a ne acoperi nevoile.

Ron Peirozo vorbea la fel de firesc de Dumnezeu cum o făcea şi mama ei, de parcă Cel Preaînalt ar fi fost personal implicat în viața şi munca lui. Se simți relaxându-se şi mai mult.

El se lăsă încet pe spate şi îi zâmbi.

— În sfârşit ți-ai descleştat mâinile. Sierra se roşi.

— Speram să nu observați.

— Observ multe lucruri, spuse el secretos, studiind-o.

— Încă nu mi-ați spus ce ar implica slujba pentru care aplic.

— Simplu, spuse el, redevenind din nou omul de afaceri. Mă asişti în tot ce fac.

— Sunt convinsă că e vorba de mult mai mult de atât, domnule Peirozo.

— Spune-mi Ron. Eu am de gând să-ți spun Sierra. Noi pe aici nu prea suntem formali.

Ea simți cum devine tot mai încântată pe măsură ce-l asculta vorbind. El avea lucruri importante de făcut, şi dorea ca ea să-l ajute. Ştia că avea să-i placă să lucreze pentru Ron Peirozo. Dacă alegea să o angajeze.

— Nu prea am multe calificări, spuse ea direct, dorindu-şi să ajungă la subiectul de bază. Poate că durea mai puțin dacă încheiau o dată toată povestea asta.

El îi zâmbi, cu privirea caldă.

— Mă gândeam că deja am lămurit partea asta. Ştii să bați la maşină.

— Nouăzeci de cuvinte pe minut.

— Şi să dactilografiezi.

— Da, dar au trecut zece ani de când am făcut asta ultima oară.

— Nu-ți face griji. Eu îmi înregistrez pe casetă majoritatea scrisorilor în timp ce sunt prins în traficul de ora cinci după-amiaza. O să găseşti în fiecare dimineață o casetă pe birou.

Vorbea de parcă i-ar fi şi oferit slujba deja.

Ron îşi luă un creion şi începu să bată uşor cu el în masă. Avea mâini puternice, frumoase. Sierra observă că nu avea verighetă.

— Salariul nu e cine ştie ce. Începem cu o mie patru sute de dolari pe lună.

Suficient cât să-mi acopere factura de luna trecută de la country-club, gândi ea, cu toate că se îndoia că Alex ar fi apreciat gestul.

— Să înțeleg prin urmare că primesc slujba?

— Dacă o vrei. Ea râse.

— Când pot începe? El îi zâmbi.

— Ce-ai zice de mâine?

— Mâine e în regulă, spuse ea, uşurată şi parcă

plutind. La ora nouă?

— Nouă să fie. Ron se ridică odată cu ea.

— Mulțumesc, spuse ea, întinzându-şi mâna spre el, în timp ce Ron apăru din spatele biroului său. El îi cuprinse mâna ferm, dar nu i-o mai păstră la fel de mult cum o făcuse întâia oară când se întâlniseră la club. Apreciez oportunitatea pe care mi-o oferi, Ron. Sper că nu te dezamăgesc.

— Sunt convins că nu mă vei dezamăgi, spuse el cu o siguranță care o făcu să se simtă încurajată.

Îşi petrecu încă câteva minute sporovăind cu Judy şi Ariene. Amândouă păreau foarte încântate de faptul că urma să vină să lucreze pentru *Outreach.*

— Ron este un şef fantastic, spuse Judy.

În timp ce Sierra se îndreptă spre BMW-ul ei, îşi dădu seama ce anume îi plăcuse atât de mult la Ron Peirozo. O făcuse să se simtă ca o femeie atrăgătoare. Nu doar asta, o făcuse să se simtă valoroasă, inteligentă, şi capabilă.

Şi nu se mai simțise în felul acesta de multă, multă vreme.

James Farr en Galena.

L-am văzut la băcănie azi şi aproape că am leşinat. Mătuşa Martha m-a trimis după nişte panglică albă. Thomas m-a însoțit pe mine şi pe Joshua. Îi place să se plimbe prin oraş cu mine de braț. Sau cel puțin aşa zice. Ne-am dus la Coopers şi l-a dus pe Joshua la tejghea să-i cumpere o acadea. Eu mă uitam la nişte baloturi de material.

Şi apoi l-am văzut pe James, care stătea în prag. Inima îmi bătea atât de tare. Probabil că a simțit cum mă uitam la el, pentru că a privit în jur şi m-a văzut. Mi-a zâmbit. Niciodată nu mi-a mai zâmbit aşa înainte. A venit să mă salute. Nici n-am mai putut respira atunci. Thomas l-a

văzut şi a venit imediat lângă mine. Când l-a luat pe Joshua şi mi l-a întins, James şi-a dus degetul la borul pălăriei şi a ieşit din prăvălie. Nici măcar nu cred că ştia cine sunt.

James a venit azi pe la noi pe acasă. Mătuşa Martha nu era acasă. Se dusese la piață cu Betsy. Clovis le-a dus cu căruța. Aşa că eu am fost cea care i-am deschis uşa. Joshua s-a dus drept la el, de parcă James ar fi fost un vechi prieten de familie. James a râs şi l-a luat în brațe. Nu te-am recunoscut deunăzi în băcănie, a zis el. Micuța Mairy Kathryn McMurray a crescut şi s-a făcut frumoasă ca o prințesă. I-am zis că nu se putea să-l invit în casă cum nu era nimeni acasă, şi nu se cădea pentru mine care eram logodiită şi aşa. E prea bătrân pentru tine., Mary Kathryn, mi-a zis el. Totul e hotărât, am zis eu. Cine a hotărât, a vrut să ştie el. L-am luat pe Joshua de la el şi i-am zis că ar fi mai bine dacă ar veni în vizită când e şi Mătuşa Martha acasă. A zis că aşa o să facă.

Thomas a plecat azi acasă la el. Trebuie să se ocupe de afacerile lui. M-a sărutat înainte să plece. A fost primul sărut şi decent. Mă simt vinovată că n-am simțit nimic. Mi-e drag Thomas, dar mă întreb mereu cum o să trăim noi ca bărbat şi femeie. I-a spus Mătuşii Martha să aibă grijă de mine. I-am spus să nu-şi facă el griji, că pot să-mi port şi singură de grijă. Nu mă pot abține să nu mă întreb de ce mă vrea de nevastă dacă se poartă cu mine ca şi cu un copil.

Azi a venit James. L-am prezentat Mătuşii Martha. A rămas un ceas întreg şi a povestit de Matthew, şi de Mama, şi de Papa. A pus atâtea întrebări. Nu am putut să-i răspund la prea multe. I-am spus ce s-a întâmplat. Mama a murit de ftizie. Papa plânge încă după ea. Sally Mae şi Matthew s-au luat. Sally Mae a murit când a născut copilul şi Matthew a plecat de acasă. Nu l-am mai văzut pe fratele meu de atunci. James n-a întrebat nimic despre cum a ajuns Joshua e la mine. Mă întreb ce crede el despre asta.

Mătuşa Martha a fost foarte tăcută după ce a plecat James. Am întrebat-o dacă e supărată pe ceva. A zis că trebuie să fiu foarte atentă cu James. N-am întrebat-o de ce. Ştiu.

Şi numai când mă uit la James mă răscoleşte profund. Când e aproape de mine, inima îmi bate tare şi abia mai pot să respir. Thomas Atwood Houghton mă iubeşte, şi eu nu simt absolut nimic pentru el.

Sunt într-o mare încurcătură. Nu ştiu ce să fac.

Azi de dimineață m-am trezit tulburată. Poate că era un presentiment pentru ce urma să se întâmple. Joshua era arțăgos, iar Mătuşa Martha avea nevoie de odihnă. Aşa că am ieşit să ne plimbăm puțin. Toți pomii sunt în floare. Cred că parfumul primăverii mi s-a suit drept la cap. M-am îndepărtat mult de la drum şi l-am lăsat pe Joshua să se joace pe o pajişte micuță.

James m-a urmărit. La început am crezut că mi se pare că-l văd cum stă la marginea pădurii şi mă priveşte. Atât de des m-am gândit la el în ultimele zile. Nu mi-l pot scoate din minte oricât aş încerca. Încerc să mă gândesc la Thomas şi la nunta noastră apropiată, dar inima mă trădează şi îmi vine numai James în minte. Dar James nu era o plăsmuire a minții mele. Era aievea. Prea aievea, după cum s-a dovedit.

James a venit la mine şi, în timp ce Joshua se juca, s-a aşezat cu mine în iarba moale, în mijlocul florilor. La început, mi-a vorbit de lucruri obişnuite. Şi eu nu mă puteam abține să mă întreb de ce a venit după mine. Eram atât de fericită să-l văd. Fericită şi înspăimântată. Stomacul îmi tremura, iar inima îmi bătea atât de tare. L-am întrebat despre călătoriile lui la New York şi în Carolina, şi în Anglia. Mă delectam în vocea lui şi de privirea ochilor lui în timp ce vorbea. În acelaşi timp mă făcea oarecum tristă. Mă tot întrebam cât avea să mai treacă înainte să plece din nou,

să-mi frângă din nou inima cum o făcuse înainte.

James m-a luat de mână.

I-am spus că nu e cuviincios ce face. A zis că nu-i pasă de ce-i cuviincios. A zis că nu mă puteam căsători cu Thomas Atwood Houghton. N-o să te facă niciodată fericită, a zis el. I-am spus că Thomas era un om bun şi amabil. James a zis că se poate să fie aşa, Mary Kathryn, dar tu nu eşti îndrăgostită de el. I-am spus că dragostea va veni cu timpul. James a zis că nouă nu ne-a luat niciun fel de timp. Ştiam că ar fi trebuit să plec chiar în clipa aceea, dar în schimb, i-am spus că nu ştiu despre ce vorbeşte. Mi-a zis să nu mint. A zis că amândoi am ştiut din clipa când ne-am văzut în băcănie. A zis că şi Thomas a ştiut. I-am spus că nu ştiu despre ce vorbeşte şi mi-a spus că o să-mi arate.

James m-a sărutat. N-a fost un sărut ca cel pe care mi l-a dat Thomas. N-a fost nici decent şi nici delicat. James m-a răscolit atât de rău pe dinăuntru, că nu mă mai puteam gândi la nimic altceva decât să fug înainte să mă mistuie cu totul focul ce se aprinsese în mine. L-am îmbrâncit deoparte şi m-am sculat în picioare. I-am spus că nu mă putea curta pe mine ca pe Sally Mae Grayson.

Am fugit să-l iau pe Joshua, dar James m-a prins din urmă. Mi-a spus că nu s-a gândit niciodată să se însoare cu Sally Mae şi că era mare păcat de ce făcuse Matthew. I-am spus să-mi dea drumul. A zis că avea să se țină după mine cât avea să trăiască. Eşti a mea, Mary Kathryn McMurray. Încă de când erai copil şi prea bine o ştii şi tu. I-am spus că era o pacoste. Şi a spus că nu o pacoste chiar atât de mare pe cât ar fi dacă te-ai mărita cu un bărbat pe care nu-l iubeşti. Ar fi trebuit să fug chiar atunci. Dar n-am făcut-o, şi el m-a sărutat din nou. Când am reuşit din nou să pot sufla, i-am spus să plece din Galena. Mi-a spus că o să plece când aveam să fiu gata să vin cu el, nu înainte de asta. I-am spus că-i nebun. El a râs şi a zis că e drept. E nebun de dragoste.

Şi acum, iată-mă în linişţea camerei mele, încercând să găsesc o cale de ieşire din încurcătura în care mă aflu.

Mătuşa Martha a plâns toată după-amiaza. Thomas a venit în vizită azi dimineață şi i-am spus că nu mă pot căsători cu el. I-am spus de ce. El a zis că o să-mi dea timp să-mi vină mințile la cap. I-am spus că ar fi trebuit să-mi țin mințile în cap la început, când nu ar fi trebuit să fiu de acord nici în ruptul capului să mă mărit cu el. I-am spus că nu am vrut niciodată să-l rănesc sau să-l înfurii. îl admir şi îl respect ca pe un prieten drag. I-am spus că nu-l iubesc. El a spus că ceea ce simt pentru James Farr nu e dragoste. A spus că ar trebui să mă căsătoresc cu el şi să las deoparte toate fanteziile şi pasiunile copilăreşti. Mi-a spus că mă lasă să mă gândesc la ce vreau să renunț.

Mă simt vinovată pentru că-mi încalc cuvântul pe care i l-am dat. Ar fi mai rău însă dacă m-aş căsători cu el şi în toată povestea asta mi-aş frânge inima, i-aş frânge-o şi pe a lui, şi pe a lui James. Dar Thomas nu vede lucrurile aşa cum le văd eu.

M-am pus în genunchi înaintea Mătuşii Martha şi am încercat să-i explic. A zis că ştie prea bine ce s-a întâmplat. A spus că eşti fiica mamei tale, Mary Kathryn. A zis că unii bărbați sunt ca un vin tare care se suie drept la capul unei fete, iar apoi îşi petrec restul vieții plătind scump pentru plăcere. De faci asta, Mary Kathryn, toată viața ta va fi nenorocită. James te va duce în sălbăticie. Mi-a spus că sperase şi se rugase să mi se întâmple ceva mai bun decât i se întâmplase mamei mele.

James şi cu mine ne-am luat de şaptezeci şi trei de zile, nouă ore şi cincisprezece minute, şi nu am suferit nicio clipă! M-a făcut atât de fericită, că n-am avut nici timp să scriu. Am savurat fiecare minut cu James.

Era cât pe aici să nici nu ne căsătorim. Mătuşa Martha a fost cea care a insistat ca un pastor să ne cunune.

El n-a vrut să o facă, dar Mătuşa Martha a insistat că eu trebuia să fiu cununată cu James înaintea lui Dumnezeu, iar dacă pastorul refuză să ne unească, pe capul lui avea să fie dacă plecam şi trăiam în păcat unul cu celălalt. Aşa că a ținut ceremonia cât a ştiut el mai scurt.

Mătuşa Martha, Betsy şi Clovis au participat la cununia noastră. N-a mai venit nimeni altcineva. Din nou sunt o paria, dar nu-mi pasă. Trăim într-o căsuță mică la marginea oraşului, lângă moară, şi oricum mă văd cu puțini oameni. James a zis că o să ne ducem să trăim la Chicago de îndată ce va strânge destui bani să ne ducă acolo.

Căsuța lui închiriată e numai bună. James mă face fericită. Când mă ține în brațe, uit tot în afară de cât de mult îl iubesc. Nu-mi pasă ce zic toți.

James s-a dus să lucreze la joagăr. Pleacă dimineață devreme şi nu se întoarce acasă decât la apus.

Nu prea am ce face în căsuța asta mică, şi nu-l am decât pe Joshua care să-mi țină de urât. Îmi petrec cea mai mare parte din zi gândindu-mă la James şi aşteptându-l să vină acasă. Mi-am făcut o grădină micuță.

James a adus-o pe Mătuşa Martha. Îşi face griji de mine pentru că mi-a fost atât de rău în ultima vreme. Mătuşa Martha mi-a pregătit ceai de muşețel şi am povestit multă vreme despre multe lucruri. Mi-a pus întrebări. Unele din ele m-au surprins, atât au fost de personale. M-a sărutat aşa cum mă săruta Mama şi mi-a spus să nu mă îngrijorez. Totul avea să fie bine, mi-a spus. L-a chemat pe James. Când a intrat, Mătuşa Martha ne-a spus ce era cu mine.

Voi avea un copil la iarnă.

Sau voi muri încercând să-l nasc.

Mi-e frică. Nu mi-a mai fost niciodată atât de frică. Nici când a murit Mama. Nici măcar când m-a aruncat Papa din casă şi a venit iarna. Nu mi-a fost aşa de frică când am

îngrijit-o pe Sally Mae în ultimul ei ceas pe lumea asta. Doar nu mi s-o întâmpla mie ce i s-a întâmplat ei. Acum mă întreb dacă nu cumva asta mă aşteaptă şi pe mine.

Sally Mae a fost una din alea care s-a lăsat condusă de pasiuni, şi la fel se pare că sunt şi eu. James ştie cum să mă facă fericită. El a zis că aşa ar trebui să fie între un bărbat şi nevasta lui. A zis că aşa scrie în Biblie. L-am întrebat că unde. Nu mi-a putut arăta unde, dar jură că aşa e. Şi eu nu îndrăznesc să-l întreb pe pastor. El crede că sunt Izabela, şi aşa se şi poartă cu mine. O să mă duc în iad dacă este după el, şi el vorbeşte toată ziulica cu Dumnezeu.

Nu-i pot spune lui James de temerile mele. James ştie că ceva nu e în regulă, dar nu ştie să facă altceva decât să se îngrijoreze. Iar eu am învățat că nu se schimbă nimic dacă îmi fac griji de prea devreme.

Ieri am vorbit cu mătuşa Martha. Nu i-am putut spune nici ei de ce mi-e atât de ruşine. A fost de acord să-l ia pe Joshua când îmi vine sorocul. A zis că o să aibă grijă de el până mă obişnuiam cu noul meu copil. Ştiu acum că până şi Mătuşa Martha crede că Joshua e al meu. Probabil s-a gândit că mințeam când i-am spus că Sally Mae a fost cea care l-a născut. Am plâns. Nu mă puteam abține. Ea m-a întrebat că de ce, dar eu n-am vrut să-i spun. Doare atunci când oamenii gândesc rău despre tine. I-am spus că dacă mor, vreau ca Joshua să rămână la ea pentru totdeauna. Ea a zis că sunt puternică şi sănătoasă şi n-ar trebui să fie probleme.

Mi-a stat pe limbă să-i spun că şi Sally Mae a fost puternică şi sănătoasă. Mătuşa Martha a zis că trebuie să mă încred în Domnul. A zis că Dumnezeu te iubeşte, Mary Kathryn Farr.

Nu am niciun motiv să mă încred în Dumnezeu şi aproape nicio dovadă că El m-ar iubi. Nu i-am putut spune Mătuşii Martha asta. Ea e atât de *convinsă* şi s-ar apuca

să-mi pună întrebări. Chiar dacă i-aş spune tot adevărul, probabil că nu l-ar crede. Probabil că s-ar gândi că mint despre probleme la fel cum crede că am mințit despre Joshua. Uneori mi-e greu când mă gândesc la asta. Când mă gândesc la Papa, îmi amintesc de felul cum era când trăia Mama.

I-am scris o scrisoare lui Thomas Atwood Houghton şi l-am rugat să mă ierte. Poate că mintea mea va reuşi să-şi găsească liniştea dacă mă iartă. Chiar acum, am impresia că tot soiul de draci au venit să-şi facă sălaşul pe capul meu.

A trecut o lună iar Thomas nu mi-a răspuns la scrisoare. M-am dus ieri în Galena cu James. L-am rugat să mă ducă la biserică împreună cu Mătuşa Martha. Şi m-a dus.

Numai pastorul a vorbit cu noi. Scurt. Despre vreme.

Cred că la fel gândeşte şi Dumnezeu.

Frunzele au început să se coloreze în roşu şi în galben. Joshua e singura mea mângâiere toată ziua cât James e plecat.

Ieri a venit Mătuşa Martha să mă viziteze. Nu am prea avut chef să stau de vorbă cu ea.

Mătuşa Martha s-a întors azi dimineață. Mi-a adus nişte cărți. A zis că doar pentru faptul că sunt căsătorită nu înseamnă că trebuie să-mi las mintea să se irosească. Mă bucur de compania ei. În timp ce eu studiez şi scriu lecțiile, ea se joacă cu Joshua.

Henry James Farr s-a născut la răsăritul zilei de 11 decembrie. A venit pe lume cu o pereche zdravănă de plămâni.

James a leşinat înainte să ni se nască fiul. A zăcut pe podea în căsuță, şi nu mi-a fost de niciun ajutor. Eu l-am spălat pe Henry şi l-am învelit în pătura de bumbac. A tot curs din mine. Parcă nu se mai oprea. N-am mai fost

niciodată atât de slăbită. Pe când am reuşit să mă spăl şi să-mi schimb cămaşa de noapte, abia am mai avut puterea să mă târăsc înapoi în pat. Am adormit împreună cu fiul meu. Când m-am trezit a doua zi, James era în pat alături de noi, cu brațul pe după noi.

Joshua a venit azi acasă. Mi-a fost îngrozitor de dor de el. E copilul meu. Nu contează cum a ajuns să fie al meu. Poate că seamănă cu tatăl şi cu mama lui, dar asta nu înseamnă că va fi ca ei. Henry are o săptămână şi e un copil puternic, sănătos. Joshua încearcă să mi se suie în poală când îi dau să sugă.

Sunt bine dispusă în seara asta. James doarme în patul nostru. Fiul nostru doarme adânc în leagănul lui aproape de foc. Joshua doarme lângă el, învelit în pături. Nu mai vrea să doarmă în patul lui, pentru că vrea să fie aproape de frățiorul lui. Uneori cred că Joshua îl păzeşte la fel cum m-a păzit şi Matthew pe mine. Totul e atât de plin de pace. Mai ales eu.

Mătuşa Martha mi-a adus azi un pachețel pe care scria domnului Henry James Farr, prin Martha Werner. Iar înăuntru am găsit o linguriță frumoasă din argint şi o ceaşcă micuță. Şi biletul acesta.

Scumpa mea Mary Kathrin. Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze întotdeauna pe tine şi pe familia ta. Prietenul tău pe veci, Tom.

Am plâns când l-am citit.

Inima mea e plină de dă pe deasupra.

Azi a împlinit Henry James patru luni. Va avea o soră sau un frate spre sfârşitul toamnei. James e încântat. Mătuşa Martha e îngrozită. S-a făcut roşie ca focul când i-am spus. A zis că e prea devreme. Cum rămâne cu sănătatea ta? Şi gândeşte-te ce vor spune oamenii. I-am spus că sunt mai puternică decât multe şi putea spune tuturor că se părea că era voia lui Dumnezeu ca eu şi cu

James să fim roditori şi să ne înmulţim.

Adevărul este că am parte de puţine plăceri în lumea asta şi n-am nicio dorinţă să refuz îmbrăţişările lui James. I-am spus ce mi-a spus Mătuşa Martha. A râs. I-am spus că nu era nostim. Mi-a zis că ea e inocentă şi modestă. Cât despre restul, sunt invidioşi. Mi-a spus că toţi ceilalţi aveau să se obişnuiască cu noi după ce vor vedea că vom avea câte un copil pe an, şi după aceea n-or să mai aibă nimic de zis.

Martha Elizabeth s-a născut în miezul zilei de 20 noiembrie. E sănătoasă şi frumoasă. Mătuşa Martha a fost aici când a venit pe lume. Ea a fost prima persoană care a ţinut-o în braţe.

James a spus că Beth are ochii mei albaştri şi părul roşu. Şi micuţul Hank avea ochi albaştri când s-a născut. Acum sunt căprui închis. Tot părul lui blond i-a căzut când avea o lună. M-am temut că o să rămână chel. Apoi i-a crescut tot la loc, negru ca al lui Papa.

Azi a venit Betsy până la căsuţa noastră. A zis că arătam istovită. M-am simţit mai bine după vizita ei. O după-amiază bună de poveşti poate înviora duhul şi poate înnoi puterea. Mă simt singură când singurii oameni cu care pot vorbi toată ziua sunt un băieţel de cinci ani şi doi copii mici. Îi iubesc mult, dar încă nu sunt destul de mari să stimuleze Conversaţia. Iar Mătuşa Martha e adesea prea ocupată cu Faptele Bune pentru a petrece prea mult timp cu mine. Când vine, îşi îndreaptă toată atenţia la Hank şi Beth. Betsy e ca o boare proaspătă de primăvară, chiar dacă a boscorodit întruna un ceas cât a stat cu mine.

Ştiu că n-ar trebui să mă plâng. Mătuşa Marta e întotdeauna atât de bună cu mine şi cu ai mei. Îmi amintesc că am mai mult Noroc decât alţii, îl iubesc pe James. El mă iubeşte pe mine. Am trei copii frumoşi. Sunt sănătoasă.

Am un acoperiş deasupra capului cu doar foarte puţine ţigle sparte.

Am de-ale gurii pe masă.

Cu toate astea sunt momente când simt că ceva lipseşte. Disper. *Tânjesc.* Nu pot spune după ce tânjesc sau de ce. E pur şi simplu o durere în interior care nu se stinge.

Poate că sunt doar obosită. Sunt istovită de atâta spălat scutece. Mă gândesc la femeile africane despre care am citit într-o carte pe care mi-a adus-o Mătuşa Martha. Ele îşi lasă copiii să crească goi. Poate că e mai bine aşa. Cel puțin eu aş avea în felul acesta timp să fac alte lucruri.

CAPITOLUL 10

Len Wating o sună pe Sierra la biroul ei.

— Aveți un apel pe linia unu. Michael Clanton?

Fratele meu, spuse ea surprinsă şi apăsă butonul. Mike nu suna niciodată. Nu se simțea în largul lui la telefon, şi o lăsa pe Melissa, soția lui, să păstreze legătura.

— Ce mai faceți toți în țara la-la? o întreba Melissa întotdeauna şi o făcea să râdă.

Nimic în afară de o urgență nu l-ar fi putut face să ducă receptorul la ureche.

— Ce s-a întâmplat, Mike?

— Mama e bolnavă.

— Bolnavă? întrebă ea alarmată.

— Are cancer.

Sierrei nu-i venea să creadă.

— Nu se poate să aibă cancer. Doar am văzut-o acum câteva luni. Observase de Crăciun că mama ei păruse slabă. Chiar o întrebase despre asta. A pierdut câteva kilograme, dar a spus că se simțea bine.

— N-a vrut să ştii.

Sierra strânse receptorul telefonului mai tare.

— Eşti sigur?

— Ea ştie deja de o vreme, spuse fratele ei încetişor. Doar că a păstrat secretul până de curând.

— Cum adică ştia? Când a aflat? Fratele ei tăcu o vreme.

— A fost diagnosticată cu cancer mamar chiar înainte să te muuți tu şi Alex în sud.

— Cum? Sierra simți fiori reci. Asta a fost acum doi ani, Mikke. Într-o clipă îşi aminti tot felul de indicii că ceva nu fusese în regulă. Se întrebase de ce era mama ei atât de insistentă să facă ordinne prin toate lucrurile din pod. Oare nu spusese că nu voia să lase tot haosul pe umerii ei şi ai

lui Mike. *O, Doamne.* Ochii Sierrei se umplură de lacrimi fierbinți. De ce n-a zis nimic?

— Ştii doar cum e mama, Sierra. Nu vrea să-şi facă vreunul grriji pentru ea.

— Şi urmează vreun tratament?

— I s-a făcut o intervenție de excizie a nodulului, când a fost diagnosticată de medicul ei. Au aflat apoi din investigațiile pe carré le-au făcut după aceea că boala a dat deja metastaze la oase.

— O, nu, murmură Sierra. Şi nu ți-a spus?

— N-a spus nimănui până acum câteva zile. Simți cum o cuprinde panica.

— Dar ce s-a întâmplat acum câteva zile?

— Piciorul drept a durut-o aşa de rău încât nu a mai putut conduce. L-a sunat pe Brady şi l-a întrebat dacă ar putea-o duce la cabinetul medicului. Rămase tăcut pentru câteva secunde. I-am făcut încă un RMN. E de rău.

Sierra îşi închise ochii, năpădită de panică. Mama ei era stânca ei de refugiu. Nu o putea pierde! Nu avea decât şaizeci şi cinci de ani. Întotdeauna râseseră şi discutaseră despre cum aveau să sărbătorească ziua ei de o sută de ani, când avea să vină.

— Va face chimioterapie?

— Nu.

— Cum adică *nu?*

— A zis că nu vrea aşa ceva.

— Dar…

— În momentul acesta nu ar mai ajuta-o cu nimic, Sierra.

— Cu siguranță pot face *ceva.* Radioterapie? N-ar putea face asta?

— Boala ei avea deja metastaze osoase când a fost diagnosticată. I-a ajuns şi la ficat.

Sierra îşi plecă creştetul şi-şi acoperi gura pentru o

clipă, până reuşi să-şi stăpânească emoțiile.

Mike nu mai spusese nimic pentru un minut întreg.

— Urmează tratament paliativ, spuse el răguşit.

— Asta ce mai e?

— I se fac radiații pentru a-i uşura durerea de la piciorul drept. Pe obrajii Sierrei i se rostogoleau lacrimi grele. Înghiți, încercând să-şi păstreze vocea calmă.

— Are dureri mari, Mike?

— Nu vorbeşte despre asta, spuse el încurcat. Doar o ştii pe mama. Iar tăcea. Cred că ia medicamente de durere de luni de zile. Melissa aranja deunăzi vasele în bufet când a dat peste un recipient ascuns într-un colț. El înjură printre dinți, iar ea ştia că fratele ei plângea. Te sun peste câteva minute. Puse abrupt receptorul în furcă.

Sierra făcu la fel şi-şi îngropă fața în mâini. Încercă să îşi învingă tumultul de emoții: durere, teamă, dorința de a sări în maşină şi de a porni imediat înspre nord. Tremura şi simți că i se face frig.

— Veşti proaste? întrebă Ron, care stătea în pragul uşii ce făcea legătura între biroul său cel mare şi biroul ei mai mic.

— Da, spuse ea, fără a-şi ridica privirea. Se temea că dacă mai spunea ceva, avea să se prăbuşească.

Interfonul ei sună. Luă telefonul şi apăsă tasta unu.

— Mike?

— Scuză-mă, spuse el răguşit.

— E în regulă, spuse ea, strângând cu putere receptorul, ținându-şi cealaltă mână drept scut, ascunzându-se de privirea sfredelitoare a lui Ron. Gâtul îi era atât de uscat, încât abia dacă mai putea respira. Cât mai are?

— O lună. Chiar mai puțin.

Înghiți acum convulsiv. Privirea i se încețoşă de lacrimi în timp ce privi calendarul. Dacă era adevărat,

atunci mama ei nu avea să apuce aniversarea ei de şaizeci şi şase de ani. Simți o durere în piept de frică.

— E acasă?

— Nu. E la spital Doar până îşi termină tratamentul. Cinci zile, poate şase. Apoi se întoarce acasă.

— La care spital?

— *Community*. Îi dădu numărul de telefon al spitalului.

— Te sun deseară, Mike. Mâna îi tremura în timp ce închise telefonul. Ron continua să stea în prag. Nu spuse nimic, dar ea îi simți grija adâncă. În ultimele patru luni în care lucrase alături de el, învățase că era un om receptiv şi plin de compasiune.

— Mama are cancer. El oftă prelung.

— Cât de rău e?

— A ajuns la ficat, spuse ea scurt, temându-se că dacă zicea mai mult, avea să izbucnească în lacrimi. Simți mâna lui Ron alunecând peste umărul ei şi strângând-o uşor, a consolare.

— Îmi pare rău să aud asta, Sierra.

Ea îşi aminti cum arătase mama ei în urmă cu şase luni, slabă, părul încărunțit. O întrebase direct dacă totul era în regulă, iar mama ei îi spusese că da, totul era bine. Bine? Cum putuse să țină un asemenea secret?

— N-a scos nicio vorbă, Ron.

— Ce vrei să faci acum?

Ea simți cum i se fac mâinile de gheață.

— Vreau să mă duc acasă.

— Du-te, spuse el simplu.

Se gândi la haosul pe care-l lăsa în urma ei dacă pleca. Biroul îi era ticsit de lucru. Şi cum rămânea cu copiii? Cine avea să aibă grijă de Clanton şi de Carolyn? Cine avea să-i ducă la şcoală? Cine avea să-l ducă pe Clanton la antrenamentele de baseball sau pe Carolyn la lecțiile ei de

pian? Alex era plecat până la şase jumătate, şi nu ajungea acasă niciodată mai repede de şapte.

Poate că putea să-i învoiască pe copii de la şcoală şi să-i ia cu ea. Dar cum putea face asta fără ca măcar să ştie ce avea să găsească odată ajunsă acasă? Ce aveau să facă ei în timp ce ea se îngrijea de mama ei.

— Nu ştiu ce să fac, spuse ea tremurat. Nici măcar nu ştiu pe ce să pun mâna mai întâi. Cuvintele fratelui ei îi răsunau încă în urechi. O lună. Chiar mai puțin.

O, *Doamne! Dumnezeule, unde eşti?*

Voia să fie alături de mama ei. Şi-o dorea cu atâta disperare, încât tremura de teama că s-ar fi putut să nu fie posibil.

Ron se aşeză pe marginea biroului ei.

— Sună-l pe Alex.

Formă numărul de la *Beyond Tomorrow.* Secretara lui Alex îi spuse că nu era în birou.

— Are o întâlnire la ora unu.

— Îi puteți trimite un mesaj pe pager?

— Mi-a spus să nu…

— E important! Când dai de el, spune-i să mă sune aici, la lucru. Te rog.

Închise. De fiecare dată când îl suna în ultima vreme pe Alex, era ieşit pe undeva.

Tremurând, începu să facă ordine între hârtiile din jurul biroului ei, întrebându-se cum putea sorta totul şi să şi termine până la sfârşitul zilei. Dar cum rămânea cu ziua de mâine? Avea documente de bătut la maşină. Avea de dat telefoane. Avea de scris scrisori.

Nu se putea concentra.

Mâna lui Ron îi opri mişcările agitate.

— O sun pe Judy. A zis că ea şi Max economisesc pentru un avans pentru o casă. Sunt convinsă că ar fi de acord să stea în locul tău cât eşti plecată.

— Nu poate, Ron. Are grijă de Jason.

— Îl poate aduce pe micuț cu ea. Pe mine nu mă deranjează. Iar Ariene adoră să-şi ocupe timpul cu micuțul. Dacă lucrurile devin prea agitate, cred că putem găsi câțiva adolescenți responsabili care să ne sară în ajutor.

— Miranda, spuse Sierra imediat, gândindu-se la copila de cincisprezece ani care fugise de acasă, şi care intrase în program cam în acelaşi timp când ea începuse să lucreze pentru Ron. Cei de la centrul de zi spun că se pricepe de minune cu copiii mici.

Ron zâmbi şi o mângâie uşor pe obraz cu încheieturile degetelor sale. Era un gest neobişnuit de intim şi de tandru care o făcu să roşească.

— Ne ocupăm moi de lucrurile de pe aici. Tu du-te la mama ta. Se îndepărtă de la biroul ei.

Când Alex nu o sună înapoi până la unu şi jumătate, Sierra îl excluse din toate aranjamentele pe care le făcu. Marcia îi dădu numele unei bone profesioniste. Sierra o sună pe Dolores Huerta şi îi explică situația. Dolores căzu de acord să se întâlnească cu ea acasă în după-amiaza aceea la ora patru, ca să poată parcurge împreună programul copiilor şi lucrurile pe care le avea de făcut prin casă.

Sierra îşi făcea bagajele când ajunse Alex acasă. Se opri în uşa de la dormitor şi rămase privind la cele două geamantane deschise de pe patul dublu.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el, pălind. Ce faci? Unde pleci?

— Dacă te-ai fi sinchisit să-mi răspunzi la telefonul de azi dimineață, ai şti. Deschise un sertar. Plec acasă.

El înjură printre dinți şi intră în cameră.

— Uite ce e. Haide să discutăm despre…

— N-avem nimic de discutat, i-o reteză ea scurt. Mama e în spital. Are cancer. Înghiți cu greu în timp ce-şi puse

sveterul peste o pereche de pantaloni gri închis.

El oftă.

— Am crezut… Scutură din cap. Îmi pare rău, spuse el greu.

Ea se răsuci să-l privească în ochi, cu o expresie dureroasă pe față.

— Pentru ce-ți pare rău, Alex? Că nu eşti niciodată prin preajmă când am nevoie de tine? Că mama are cancer? Că totul va complica programul tău prețios de la lucru?

El nu spuse nimic.

Ea-l privi supărată şi rănită.

— Unde ai fost? Secretara ta mi-a spus că îți trimite un mesaj pe pager. A făcut-o?

— Da.

— Şi atunci de ce nu m-ai sunat?

— Am fost ocupat. Se apropie şi mai mult de ea. Uite ce e. M-am gândit că dacă este cu adevărat ceva important, o să mai revii cu un telefon.

Se întoarse înapoi la geamantanul ei, frustrată.

— E bine de ştiut unde îmi este locul pe lista ta de priorități.

— Vrei să ne certăm înainte să pleci? Asta îți doreşti de fapt?

Ea se duse la dulap. Când se întoarse cu încă două perechi de pantaloni, Alex continua să stea în mijlocul camerei, frecându-se la ceafă. Tremurând, aruncă hainele pe pat.

— Am avut nevoie de tine, Alex. Unde erai?

Se întoarse şi se uită la ea. Văzu ceva în expresia sa care îi făcu greață. Vinovăție. Ruşine. Şi nu doar pentru faptul că nu-i răspunsese la telefon. Ci era altceva, ceva mult mai profund. Ochii îi scăpărară, întunecați şi îndurerați, dar în secunda următoare, expresia aceea se făcuse nevăzută.

— Cu ce te pot ajuta? o întrebă el placid.

Ar fi vrut să-i spună că ar fi putut-o ține puțin în brațe. I-ar fi putut spune că o iubea. I-ar fi putut promite că avea să o sune şi să stea de vorbă cu ea în fiecare zi. Ar fi putut-o asigura că totul avea să fie în regulă cu copiii cât timp avea să fie plecată.

— Nu ştiu, spuse ea simplu. Poate că vrei să te rogi pentru un miracol?

Pentru cine, Sierra? întrebă o voce interioară. *Pentru mama ta, sau pentru tine… şi Alex?*

Cum ajunseseră în impasul acesta? Nici măcar nu mai puteau vorbi unul cu celălalt. Era ca şi când ar fi stat un zid înalt între ei, gros de peste un metru, şi înalt de treizeci. Obosise să mai încerce să-şi sape drumul spre el.

El îşi scoase sacoul şi-l aruncă pe spătarul unui scaun.

— Ce vei face cu copiii?

Se simți năpădită de furie, iar stomacul i se strânse într-un nod. Oare nu o întrebase mai înainte dacă o putea *ajuta* cu ceva? Ce glumă. Nu-i păsa de nimic altceva decât să nu sufere vreun inconvenient.

— Nu-ți face griji. Am angajat deja o bonă. Nu va trebui să mai cauți tu una. O cheamă Dolores Huerta. Va fi aici în fiecare dimineață la ora şapte. M-am gândit că nu te va deranja să stai acasă *treizeci* de minute în plus până ajunge aici. Dolores a fost de acord să facă de mâncare şi să spele şi să aibă grijă de casă. Ea va conduce maşina, va lăsa copiii la şcoală şi îi va lua apoi de acolo. De asemenea se va îngriji ca Clanton să ajungă la antrenamentele de baseball şi Carolyn la lecțiile ei de pian. Ştiam că nu vei avea nici timp şi nici dorința de a fi aici pentru copii. I-am dat o sută de dolari pentru benzină. Va primi un salariu de trei sute de dolari pe săptămână. Va trebui să o plăteşti vinerea. Îl privi, aşteptând un răspuns. Fața îi era rigidă.

— Şi cât timp crezi că vei lipsi de acasă?

Ea-şi muşcă buza, luptându-se să nu izbucnească în plâns.

— Atât timp cât este nevoie, reuşi ea să spună sec, întorcându-i spatele.

Nu-şi mai amintea ce haine îşi împachetase deja şi ce-i mai trebuia.

— Nu poţi face asta de una singură, Sierra.

Îşi dorea să poată crede că chiar îi păsa un pic de ea, dar nu reuşi. De fapt pentru ce anume îşi făcea griji?

— Mike a spus că medicul i-a spus mamei că mai are o lună de trăit, poate chiar mai puţin. Îmi doresc să petrec fiecare minut pe care-l mai are de trăit alături de ea.

— Şi crezi că nu înţeleg asta? Şi eu o iubesc pe mama ta.

Oare? îi veni ei să-l întrebe. Dacă da, nu s-ar fi mutat niciodată cu familia în sudul Californiei. Se întreba uneori dacă îşi iubea propriii lui părinţi. Când îi sunase oare ultima oară? Părea să îi pară rău de timpul pe care trebuia să-l pună deoparte pentru a-şi vizita familia de două ori într-un an întreg.

Ceea ce iubea – aparent singurul lucru pe care-l iubea cu adevărat – era munca lui. Nimic altceva nu mai părea să-l intereseze, şi mai puţin decât orice altceva de ea sau de copii. Mama ei nici măcar nu mai intra în ecuaţie.

— Nu mă crezi, nu? întrebă el defensiv.

— Ar trebui oare să te cred? Sper că vei suna şi i-o vei spune chiar tu, până mai ai cui. Îşi ridică privirea la el, revărsându-şi durerea şi furia asupra amândurora, simţindu-se năpădită de dorinţa de a riposta. Oamenii au *nevoie* de dragoste atunci când suferă.

Ochii lui deveniră de gheaţă.

— Te las singură, să-ţi poţi termina de făcut bagajele. Ieşi din cameră.

Preabunul reverend a venit la mine azi să stăm de vorbă.

Se pare că predică în piața din Galena. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se uite la copiii mei şi la pântecul meu mare şi să mă întrebe de cât timp eram căsătorită. De suficient timp. Mi-a spus că domnul Grayson a murit primăvara trecută. A căzut şi s-a înjunghiat într-o lamă de la plug, şi a murit două săptămâni mai târziu cu fălcile încleştate şi cu trupul îndoit ca un covrig. L-am întrebat dacă despre asta vrea să vorbim. Mi-a spus că Papa e bolnav şi că la fermă se apucă de însămânțat, şi s-a gândit că ar trebui să ştiu ca să vin să dau o mână de ajutor. I-am spus că foarte probabil Papa nu-i bolnav, ci e beat. Mi-a spus că în vremurile biblice, Papa ar fi putut să mă ducă la porțile cetății şi să pună să fiu omorâtă cu pietre. I-am spus că din câte înțelesesem eu, singurii oameni pe care S-a înfuriat Iisus vreodată au fost oameni bisericoşi care erau atât de preocupați să caute paiele din ochii celorlalți, încât nu-şi mai vedeau bârnele din ochii proprii. A plecat nu prea fericit.

Acum stau aici şi mă întreb ce să fac. Chiar şi beat, Papa nu şi-a neglijat niciodată pământurile.

Stau cu Mătuşa Martha în timp ce James s-a dus la fermă să vadă ce face Papa.

Am uitat cât de bine e să dormi într-un pat mare cu baldachin şi dantelă şi sub un acoperiş prin care nu plouă. Vântul nu bate pe la ferestre, iar zidurile sunt vopsite în alb, şi este şi un tablou cu o fată grecoaică ce toarnă apă dintr-o carafă. Beth doarme cu mine în patul de puf, în timp ce Joshua şi micuțul Hank dorm în cămăruța cea mică de alături. Mi-e dor de James.

Oamenii vin şi pleacă destul de des din casa Mătuşii Martha. Ea are o uşă deschisă pentru toți. A invitat chiar şi

un comis-voiajor ieri la cină. Părea obosit şi sleit de puteri. Arăta mai bine când a plecat. Ea i-a dat bani să-şi plătească o cameră la hotel. Mătuşa Martha şi trei prietene de-ale ei au lucrat la nişte *quilturi* toată după-amiaza. Ea m-a invitat să mă alătur lor, şi aşa am şi făcut. Betsy s-a ocupat de Joshua şi de copiii mei. Le-a mers bine sub aripa ei. A făcut chec pentru Joshua şi sos de mere pentru Hank. Doamnele au fost încântate să se uite la copii cum se joacă. Copiii lor sunt mari deja şi au plecat de acasă, cine ştie pe unde.

Nu credeam că e posibil să mă bucur atât de mult de tovărăşia femeilor, cu toate că întotdeauna m-am bucurat de prezența Mătuşii Martha. Dar ea nu seamănă aproape cu nimeni din celelalte femei pe care le cunosc. Femeile acestea sunt la fel ca ea. Râd despre tot felul de lucruri, dar niciun cuvânt urât nu au spus despre nimeni.

Viața e grea şi crudă.

James a spus că Papa e bolnav şi că trebuie să ne ducem acasă şi să ne ocupăm de lucru în locul lui. N-am îndrăznit să-l întreb dacă inima lui Papa s-a schimbat în privința mea. O să aflu asta destul de curând singură.

Adevărul e că mă bucur că mă duc acasă, cu toate că o să-mi fie dor de Mătuşa Martha şi de Betsy şi de Clovis.

CAPITOLUL 11

Aparatul metalic zumzăia în dormitorul principal de la etaj, sunetul constant semnalând influxul de oxigen ce trecea printr-un tub transparent spre mama Sierrei. Sierra verifica adesea tubul, asigurându-se că era la loc, sub nasul mamei ei, astfel încât oxigenul curat să poată ajunge în plămânii suferinzi ai mamei. Edemul îi făcea respiratul dificil. În ultimele câteva zile, edemul se ameliorase. Iar respirațiile mamei ei se uşuraseră şi se răriseră. La fel se întâmplase şi cu urina ce se prelingea în punga agățată de partea laterală a patului ei. Asistenta de la hospice îi spusese că aceasta avea să-şi schimbe culoarea odată cu apropierea morții.

Sierra se ridică din balansoarul ei de lângă pat şi verifică din nou tubul. Atinse părul mamei ei, cândva moale şi de un roşcat închis, acum încărunțit şi ciudat de aspru. Pielea mamei ei era uscată, ca nişte frunze veştejite. Era trează.

— Să-ți aduc nişte supă, mamă? Era disperată să facă ceva, orice, să o facă pe mama ei să se simtă confortabil, să o mențină în viață.

— Du-mă mai aproape de geam.

Patul pe care-l închiriaseră de la spital era prevăzut cu roți, însă Sierra ştia că dacă-l muta, o zgâlțâia pe mama ei şi îi producea şi mai multă durere. Ezită.

— Te rog, o rugă în şoaptă mama ei.

Sierra făcu ceea ce-i ceruse mama ei, strângând din dinți de fiecare dată când patul se scutura. Mama ei însă nu scoase niciun sunet.

— E bine aşa, mamă?

— Hmmm, făcu mama ei, iar degetele ei subțiri se desprinseră din încleştarea cu care ținuseră perna. Trupul i se relaxă încet din nou. Ai putea deschide geamul?

— E răcoare afară.

— Te rog.

Chiar în timp ce-l deschidea, prin mintea Sierrei năpădeau tot felul de idei. Dacă se răcea mama ei? Chiar când se gândi la asta, îşi dădu seama că era ilogică. Asistenta de la hospice spusese ieri că nu mai avea să fie mult.

— Brady tunde gazonul din spate, spuse mama ei, iar Sierra observă că mama ei vorbea uşor împleticit. Morfina îşi făcea efectul. Mai observase şi alte lucruri. Ochii mamei ei de culoarea alunelor îşi pierduseră strălucirea. Pielea nu-i mai era frumos bronzată de la multele ceasuri pe care le petrecea îngrijindu-se de frumoasa ei grădină. *Întotdeauna mi-am dorit o piele albă ca alabastrul,* o tachinase mama ei cu câteva zile înainte. Sierra nu fusese în stare să râdă împreună cu ea.

Alb. Culoarea purității. Culoarea morții.

— Întotdeauna mi-a plăcut mirosul de iarbă proaspăt tunsă, spuse mama ei încetişor. Se întinse şi o luă pe Sierra de mână. Sierra simți tremurul slăbiciunii din strânsoarea mâinii mamei ei. Acesta e anotimpul meu preferat. Cireşii sunt în floare, iar narcisele au început să răsară. Totul e atât de verde şi de frumos. Oftă, şi acesta era un ecou de mulțumire, nu de tristețe. Cum se poate ca cineva să nu întrezărească mâna lui Dumnezeu în toate astea?

Sierra simți cum i se pune un nod în gât. Rămase privind afară pe geam, în timp ce norii goneau uşor pe cerul azuriu. Mama ei nu şi-ar fi dorit s-o vadă plângând. Trebuia să fie tare. Trebuia să fie *curajoasă.* Dar înlăuntru simțea cum fărâme din ea se fac țăndări, rând pe rând.

— An de an, Iisus ne arată învierea, spuse mama ei şi o strânse uşor de mână.

— E o zi frumoasă, spuse Sierra mecanic, gândindu-se că probabil asta şi-ar fi dorit mama ei să audă. Nu putea

spune ce simțea cu adevărat. Cum putea mama ei să vorbească acum despre Iisus? îi venea să-L blesteme pe Dumnezeu, nu să-L slăvească! Mama ei îl slujise pe Dumnezeu de când o ştia, şi aceasta îi era răsplata? O moarte lentă, în dureri? Mama ei zărea mâna lui Dumnezeu în toate. Dar unde era mâna lui Dumnezeu în *asta?*

— Poți să ridici puțin patul?

— Cred că da, spuse Sierra şi se duse la tabloul de comandă. Apăsă un buton, iar partea de la capul patului începu să se ridice. Când se opri, mama ei avea o priveliște mult mai bună asupra grădinii.

— O, ce frumos, spuse ea, mulțumită.

Sierra îi verifică tubul de oxigen şi îi potrivi din nou panglica elastică ce-i trecea pe după urechi. Îi lăsase urme pe obrazul mamei **ei.**

— N-ai vrea să-mi culegi nişte zambile?

— Zambile? întrebă Sierra tristă.

— Văd că au răsărit câteva jos lângă trotuar, în spatele eleşteului pentru păsări. Mâna îi tremură uşor când încercă să arate într-acolo. Foarfecele sunt în găleata de sub scări.

Sierra fugi pe scări în jos şi apoi pe uşa din spate pe verandă. Găsi foarfecele exact acolo unde-i spusese mama ei că avea să fie. Întotdeauna îi plăcuse ca toate lucrurile să aibă locul lor, şi totul să fie la locul lui.

Coborî repede pe trotuarul de cărămidă, Sierra fu dezolată de starea grădinii. Chiar şi în timpul iernii, mama ei făcuse curat peste tot şi păstrase totul în ordine. Acum totul era evident neglijat.

Sierra găsi un petic de flori frumoase şi albastre în spatele grădinii. Se lăsă jos, alese două tufe de flori frumos înflorite şi le tăie pentru mama ei. Când se întoarse în dormitorul de la etaj, văzu că mama ei era cu telecomanda în mână. Îşi înălțase partea de la capul patului cu aproape

treizeci de centimetri mai sus, obținând astfel o priveliște și mai bună.

Oare ce trebuia să simtă mama ei privind la grădina tristă, dezolantă de jos?

— Îți mulțumesc, scumpo. Atinse florile cu vârfurile degetelor. Se mișca agitată, iar pe față i se citea durerea. Mă uimește de fiecare dată când mă gândesc cum a făcut Dumnezeu grădina și l-a pus pe om în ea, spuse ea, iar cuvintele le rosti încet, greoi. Tot ce a făcut, din fundul mării până sus în ceruri, a fost făcut pentru noi, pentru delectarea noastră. Cum sunt zambilele și cireșii înfloriți și razele de soare. Dulceața, speranța, lumina.

Speranța, gândi Sierra. Unde mai era speranță când cancerul mamei ei avansa ca o armată cuceritoare, făcând ravagii în trupul ei, sleind-o de puteri? Unde mai era vreo urmă de speranță când moartea era iminentă?

Ea ajustă tuburile de oxigen.

— E mai bine așa? o întrebă ea, atingând tandru fața mamei ei.

— E bine, draga mea.

Seara, când Sierra se întinse pe un pat extensibil pe care îl instalase lângă patul mamei ei, îi ascultă respirațiile. Și număra secundele. Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci. Inima ei se oprea după șase, și apoi bătea mai repede după șapte. Opt. Nouă. Uneori zece. Iar apoi mama ei mai lua o gură prețioasă de aer, iar Sierra se trezea relaxându-se din nou pentru o clipă, înainte să înceapă din nou să numere.

— Vine primăvara, spuse mama ei, privind afară pe geam. Grădina e întotdeauna atât de frumoasă.

Tot ce vedea însă Sierra erau toate buruienile ce o năpădiseră, și toate tulpinile de trandafiri sălbatic ce răsăriseră din rădăcina câtorva tufe de trandafir neîngrijiți. Frunzele căzute toamna din mesteceni acopereau acum ca o pătură groasă și neagră peste iarba netunsă.

De-a lungul tuturor anilor în care familia trăise în această frumoasă casă, mama ei fusese cea care se îngrijise de grădinuța de flori şi care tunsese tufişurile şi pomii. Mama ei fusese grădinarul care afânase pământul, care adusese compost, cea care semănase semințele şi care apoi se îngrijise de tinerele plante. Mama ei fusese cea care îşi alesese în aşa fel florile încât să înflorească în tot timpul anului, umplând curtea cu o explozie de culori strălucitoare.

Sierra îşi aminti ceasurile pe care le petrecuse cu mama ei afară la soare, jucându-se cu găletuța ei de tinichea şi săpăliga de jucărie în timp ce mama ei plivea, rărea plantele şi curăța tufele de florile ofilite. Îşi amintea ziua când mama ei plantase caprifoi, legând cu blândețe firele subțiri de grilaj. Caprifoiul acoperea acum întregul zid din spatele curții.

Fără mama ei, totul avea să se sălbăticească.

Norii acoperiră soarele, aruncând umbre peste curtea de dedesubt.

— Sper să nu înceapă iarăşi să plouă, spuse ea încetişor.

— Nu poate fi tot soare, altfel florile n-ar creşte din lipsă de apă. Chiar şi acum, în suferință, muribundă, mama ei reuşea să vadă fața frumoasă a lucrurilor. Pe Sierra o ardeau ochii. Gâtul o durea de lacrimi. Îşi duse mâna la piept, dorindu-şi să fi putut îndepărta greutatea de durere ce se făcea tot mai apăsătoare cu fiecare nouă zi. Aproape că o sufoca. O sugruma. Dacă o durea atât de mult să o vadă pe mama ei scurgându-se tot mai mult cu fiecare nouă oră, cum avea să arate viața pentru ea după ce nu avea să mai fie?

— Sierra, murmură mama ei încetişor.

Sierra o luă de mână, observând cum îi tremura de slăbiciune.

— Ce e, mamă? Nu te simți bine? Pot să-ți aduc ceva?

— Ia loc, draga mea, spuse ea.

Sierra făcu ce i se ceruse şi se sili să zâmbească în timp ce cuprinse mâna mamei ei între mâinile ei.

— Aş vrea să faci ceva pentru mine, spuse mama ei încetişor.

— Ce anume, mamă? Ce aş putea face?

— Dă-mi voie să plec.

Sierra simţi cum nu mai are aer. Trebui să-şi strângă buzele cu putere să nu izbucnească în plâns. Îşi stoarse fiecare umbră de vlagă pe care o mai avea, dar cu toate astea, lacrimi fierbinţi îi clocoteau în ochi.

— Te iubesc, spuse ea tremurat. Se aplecă înainte, şi-şi rezemă fruntea de pieptul mamei ei şi plânse.

Mama ei o mângâie o dată pe cap, apoi îşi lăsă mâna obosită pe creştetul ei.

— Şi eu te iubesc. Ai fost întotdeauna o binecuvântare de la Dumnezeu pentru mine.

— Mi-aş dori să mă pot întoarce la vremea când eram copil, când şedeam afară pe terasă la soare, în timp ce tu lucrai în grădină.

Mâinile îi tremurau de slăbiciune.

— Fiecare etapă din viaţă este preţioasă, Sierra. Chiar şi acum. Uşa nu se închide înaintea mea, scumpo. Cu fiecare respiraţie pe care o iau, se deschide tot mai larg.

— Dar suferi atât de mult.

Mama ei o mângâie din nou pe creştet şi spuse blând:

— Şşşş. Nu mai plânge. Aş vrea să-ţi aduci aminte că Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele celor care-L iubesc, adică al celor care sunt chemaţi după planul Său.

Sierra învăţase cuvintele acestea în copilărie, când participa la şcoala duminicală. Mama ei o ajutase să le înveţe pe de rost în timp ce lucrau în grădină. Dar cuvintele acelea nu avuseseră niciun înţeles. Ce lucru bun era în

suferință? Inspiră mireasma mamei ei şi i se făcu frică. Oare Dumnezeu n-ar fi trebuit să îi vindece pe cei care aveau credință? Mama ei avea credință. Ea nu se îndoia niciodată. Şi atunci, unde era Dumnezeu acum? îşi dorea să se agațe de ea, să o implore să lupte mai tare, să se țină cu putere de viață; dar ştia că nu putea rosti cuvintele acelea cu voce tare şi să nu adauge şi mai mult la povara de durere a mamei ei. Era un gest egoist chiar şi numai să gândească să-i ceară să îndure mai mult.

Se simți cuprinsă de chin. Ce avea să se facă fără mama ei? Fusese destul de greu să-l piardă pe tatăl ei, dar mama ei fusese întotdeauna sfătuitorul ei, sprijinul ei. De câte ori alergase la mama ei după ajutor? De câte ori o însoțise mama ei prin probleme, călăuzind-o cu blândețe, arătându-i drumul cel bun?

Sierra ascultă la bătăile inimii mamei ei. Nimeni din lume nu o cunoştea aşa de bine şi nu o iubea atât de mult cum o făcea mama ei. Nici chiar Alex, soțul ei, deşi ar fi trebuit. Buzele Sierrei se subțiară. Mai ales Alex, care nici măcar nu se mai sinchisise să o sune de trei zile, cele mai grele zile din viața ei.

— O, mamă, o să-mi fie atât de dor de tine, murmură ea, dorindu-şi să se întindă alături de ea şi să se stingă odată cu ea. Viața e prea dureroasă, iar viitorul atât de pustiu.

Mâna mamei ei se mişcă uşor deasupra părului ei.

— Dumnezeu are un plan pentru tine, Sierra, un plan pentru binele tău, şi nu pentru nimicirea ta, un plan să-ți dea un viitor şi o nădejde.

Vocea îi era atât de slabă, atât de istovită. Îți mai aminteşti cuvintele acestea?

— Da, spuse Sierra ascultătoare.

Mama ei o învățase şi versetul acela, şi la fel ca atâtea altele, nu avuseseră niciun înțeles pentru ea. De ea aveau

grijă mama şi tatăl ei. Apoi fusese Alex. Dumnezeu nu intra niciodată în ecuație.

— Ține-te bine de ele, scumpo. Când te vei întoarce, vei vedea că sunt chiar în inima ta.

Sierra crezuse că mama ei adormise. Îi auzea încă bătăile rare, egale ale inimii. Rămase unde era, cu capul odihnindu-i-se pe pieptul mamei ei, simțindu-se consolată de apropierea şi căldura acesteia. Vlăguită, se întinse lângă ea, o cuprinse cu brațul şi adormi.

Se trezi când trecu Mike pe acolo după serviciu. Stătea lângă pat.

— Respiră altfel. Expresia feței lui era mohorâtă şi controlată.

Mâna i-i rece.

Sierra mai observase alte câteva lucruri. Nivelul de lichid din pungă era neschimbat de ore întregi. Iar culoarea pielii mamei ei se schimbase.

Sună la hospice, şi li se trimise o asistentă. Sierra o recunoscu, dar nu-şi mai aminti numele ei. Mama ei cu siguranță ar fi ştiut cum o cheamă. Mama ei îşi amintea întotdeauna toți oamenii pe nume. Îşi amintea şi tot felul de lucruri despre ei, pentru că-i întreba despre familia lor şi despre locul lor de muncă. Lucruri mărunte.

Personale.

— Nu mai este mult, spuse asistenta, iar Sierra spunea că femeia îi anunța de fapt că mama ei nu avea să se mai trezească niciodată. Asistenta îşi aranjă păturile şi mângâie uşor şi tandru părul mamei ei, netezindu-i-l pe spate. Se îndreptă şi o privi pe Sierra. Ați dori să rămân cu dumneavoastră?

Sierra nu reuşi să scoată niciun sunet. Scutură din cap. Continuă doar să numere mişcările respiratorii abia simțite ale mamei ei, şi număra secundele dintre ele. Unu. Doi. Trei.

— O sun pe Melissa, spuse Mike şi ieşi din încăpere.

Imediat după ce ajunse Melissa, sosiră şi Luis şi Maria Madrid. Mama lui Alex o îmbrăţişă pe Sierra şi plânse făţiş, în timp ce tatăl lui stătea ferm, cu o demnitate gravă, la picioarele patului de spital.

— Când soseşte Alex? întrebă el.

— Nu ştiu să wină, spuse Sierra obosită, stând în picioare lângă geam. Nu am mai worbit de o vreme cu el. Ascultă clicul aparatului de oxigen şi începu să numere.

În clipa aceea mu voia să se gândească la Alex sau la altcineva. Nu voia de fapt să se gândească la absolut nimic.

Opt. Nouă.

Tatăl lui Alex ieşi din dormitor.

Melissa intră câteva minute mai târziu şi rămase în picioare lângă Sierra. Ea nu-i spuse nimic. Doar o luă de mână şi o ţinu aşa, în tăcere.

Optsprezece. Nouăsprezece. Douăzeci.

Melissa îi dădu drumul mâinii ei şi se apropie de pat. O atinse tandru pe Marianna Clanton şi îi verifică pulsul la încheietura mâinii. Aplecându-se înainte, o sărută pe frunte.

— Adio, Mamă.

Îndreptându-se „se întoarse încet spre Sierra.

— E la Domnul, spuse ea în şoaptă, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

Sierra se opri din numărat. Inima parcă îi era o bucată rece de piatră în piept. Nu spuse nimic. Nu era în stare. Doar se întoarse şi privi în jos la grădina scăldată în razele lunii şi simţi cum încremenirea o cuprinde şi pe ea.

— Acum nu mai suferă, Sierra.

De ce simţeau oamenii întotdeauna că trebuiau să spună ceva? Ştia că Melissa încerca să o consoleze, dar niciun cuvânt nu avea puterea aceasta. Au-zi încă un clic ce semnala închiderea automată a aparatului de oxigem.

Peste tot se aşternu tăcerea. Totul era încremenit…

atât de inert încât se întrebă dacă nu cumva se oprise şi inima ei. Îşi dorea să se fi oprit.

Nu putea gândi., Se simțea paralizată, atât de paralizată, încât se întrebă dacă nu cumwa devenea exact ca şi micuța statuetă a Fecioarei Maria pe care o adusese soacra ei şi o aşezase pe pervazul geamului. Fără sânge. Pustie.

Mike intră din mou în cameră. Nu scoase nicio vorbă. Cel puțin fratele ei înțelegea. Se opri la picioarele patului de spital, privind în jos la mama lor. Arăta împăcată, iar trupul îi era relaxat cu totul. Când se întoarse, o atinse pe Sierra de braț. Era o simplă atingere de mână, dar suficient să o asigure că da, era chiar acolo, şi era în viață.

Mike traversă camera, se aşeză pe un scaun şi se aplecă înainte, cu mâinile prinse într-o doară între ele, între genunchi. Ce făcea, se ruga? Creştetul îi era plecat. Dacă plângea, atunci o făcea în tăcere. Nu plecă din cameră şi de lângă ea până nu ajunseră oamenii de la firma de pompe funebre.

Sierra îi urmă pe bărbați la parter în timp ce o duceau pe mama lor cu ei. Rămase în pragul uşii de la intrare, privind în urma lor, până când se închiseră uşile dricului. S-ar mai fi aflat şi acum sus, la etaj, dacă nu ar fi sunat Melissa după ei.

Mama ei făcuse toate pregătirile în urmă cu doi ani, fără să ştie careva din ei ceva. Fără bătăi de cap. Fără tămbălău. Totul ca la carte. Urma să fie incinerată a doua zi dimineață. Iar din ea nu avea să mai rămână nimic decât cenuşă.

Sierra închise uşa de la intrare şi îşi rezemă fruntea de lemnul rece. Era atât de obosită, iar mintea îi uruia ca un motor ce mergea în ralanti, fără a o duce nicăieri.

Sună telefonul. Îl auzi pe Luis răspunzând. După primul cuvânt, începu să vorbească în spaniolă, pornit.

— E Alex, spuse el şi-i întinse receptorul telefonului portabil. A tot încercat să dea de tine.

O minciună, convenabilă, dar neconvingătoare. Luă receptorul şi şi-l duse la ureche.

— Sierra? Condoleanțe pentru mama ta. Apoi tăcu, aşteptând. Ea-şi închise ochii strâns. Ce-ar fi vrut să spună ea? Oare chiar îşi imagina că un simplu telefon şi puțină compasiune îl absolvea de toate zilele în care o neglijase? Avusese nevoie de el. Am încercat să te sun ieri, dar telefonul a fost ocupat. Ea nu putea vorbi, nu cu apăsarea durerii ce-o copleşea. Sierra? încă un cuvânt, şi avea să se prăbuşească. Sau mai rău, avea să spună lucruri pe care avea să le regrete mai târziu.

— O să-mi rezerv un bilet, spuse el în cele din urmă. În vocea lui nu se auzi nicio inflexiune care să-i trădeze sentimentele. Eu şi copiii venim mâine la San Francisco cu avionul. Voi închiria o maşină. Vom ajunge în Healdsburg până la lăsarea serii. Vorbea de parcă făcea nişte aranjamente de afaceri. Din nou tăcere. De data asta se prelungi. Eşti bine? Vocea îi era aproape tandră. O umplu de o tristețe fără margini şi de amintiri. Sierra?

Apăsă tasta de încheiere a convorbirii, apoi lăsă telefonul portabil pe măsuța de lângă perete.

James lucrează din greu la fel cum a făcut şi papa, de când îl ştiu.

Iese pe câmp în zori şi se întoarce acasă să ia prânzul. Apoi iese din nou până la lăsatul serii. Toată ziua sunt singură şi-l îngrijesc pe Papa.

Papa s-a schimbat mult în cei patru ani cât am fost plecată de acasă. Părul i-a albit de tot şi a ajuns atât de slab şi de neputincios de nu se mai poate da jos din pat. Când am ajuns acasă, credeam că a orbit, dar când s-a oprit Joshua în pragul uşii, am ştiut că nu era orb deloc. S-a roşit

îngrozitor la față. A început să urle atât de tare, de cred că l-a auzit şi Mătuşa Martha din Galena.

A zis – Ține-l pe diavolul acesta de copil departe de mine sau jur înaintea lui Dumnezeu că-l omor.

Joshua a ieşit în fugă din casă. Dacă nu l-aş fi auzit plângând, nu l-aş fi găsit niciodată în interiorul unui pom ars. Era la marginea câmpului la care i-a dat foc Matthew.

Când m-am întors în casă, James m-a întrebat de ce a zis Papa aşa o grozăvie. I-am spus că a înnebunit.

Ştiu ce-l mănâncă pe Papa. Ura. îl mănâncă de viu.

Uneori îmi doresc ca Papa să moară şi să i se termine toată durerea. Şi a mea.

E atât de slab şi de bolnav, că nu poate face nimic de unul singur. Şi nimic din ce fac eu nu-l ajută. Ci numai înrăutățeşte şi mai mult lucrurile. Nu vrea să se uite la mine, şi nici să vorbească cu mine nu vrea. Nici mâncarea n-ar primi-o din mâna mea de nu i-ar da foamea ghes. James nu mi-a cerut explicații. El crede că Joshua e al meu, la fel cum cred toți. Iar eu nu i-am spus altceva.

James l-a mutat pe Papa în dormitorul cel mic de lângă bucătărie. Avem nevoie de patul cel mare pentru noi. Papa n-a zis nimic, dar i-am văzut lacrimile din ochi.

M-am simțit ciudat să dorm în patul pe care l-a împărțit Papa cu Mama. James a vrut să mă iubească în prima noapte, dar eu n-am putut. Nu mă mai puteam opri din plâns. A zis că înțelege, dar eu cred că n-a înțeles nimic. Credea că sunt obosită şi tristă. Dar ce simt eu e mult mai groaznic de atât.

Papa şi Mama l-a făcut pe Lucas, şi pe Matthew, şi pe mine, în patul în care dormim acum eu şi James. Papa şi cu Sally Mae l-au făcut pe Joshua. Şi asta era în mintea mea. Mi-o imaginam cum se strecoară la el noaptea, când Papa zăcea beat şi inconştient. A fost exact ca fetele lui Lot. Şi uite ce-a ieşit din asta. Singura mea mângâiere este să-mi

amintesc că Rut a fost moabită.

Sunt tulburată de tot în sufletul meu. Papa mă răneşte cu tăcerea şi răutatea lui. Dar sunt şi supărată. Şi îndurerată. Mă întreb ce-ar spune Mama de toate astea. Şi de mine. Mă întreb unde e Matthew şi ce face. Sper că e bine şi fericit, oriunde o fi. Dar mă îndoiesc de asta. Matthew a pus întotdeauna tot la inimă.

Mi se pare că Papa e cel care ar trebui să dea socoteală de toată durerea pe care a pricinuit-o. Sally Mae n-a făcut ce-a făcut fără ca el să îşi facă partea lui. Şi n-are nicio scuză pentru faptul că era beat. Lui Papa nu i-am spus asta. N-ar fi de niciun folos, iar el e Convins că am greşit că l-am ținut pe Joshua în viață. Papa nu crede că el are vreo vină în toată povestea asta. N-a fost decât vina lui Sally Mae. Iar când ea a murit, n-a fost decât vina lui Joshua. Iar când l-am luat sub aripa mea, a fost vina mea.

Prea bine. Sunt mai puternică decât Joshua şi pot suporta arşița iadului tăcut pe care-l revarsă Papa asupra mea. La fel ca Dumnezeu. Îl simt de fiecare dată când intru pe uşă. Ura este un lucru atât de puternic.

Joshua nici nu intră în bucătărie, pentru că ştie că Papa e în odaia cea mică din spate. Şi mă bucur că nu intră. Cred că Papa l-ar omorî dacă i s-ar ivi ocazia. Şi nu intenționez să i-o dau. Dar noaptea stau trează şi mă întreb ce-o să iasă din toată asta.

Când o să crească mare, Joshua o să vrea să ştie cine e tatăl lui. Şi eu ce-o să-i spun dacă mă întreabă?

Am auzit spunându-se odată că păcatele părinților se transmit asupra copiilor. Asta înseamnă că Joshua trebuie să plătească pentru ce a făcut Papa?

Viața nu-i dreaptă.

Am pus o cruce pe mormântul lui Sally Mae.

Papa e tot mai rău. Şi-a pierdut mințile. Azi când m-am dus să îl spăl şi să-i schimb iarăşi aşternutul, a

crezut că sunt Mama. A zis – Unde-ai fost, Katie, dragoste. Mi-a fost atât de dor de tine.

I-am luat mâna şi i-am spus că am fost cu Iisus toți anii aceştia.

Iar Papa a zis blând de tot, cu lacrimi în ochi – pune o vorbă bună şi pentru mine la El.

Nu mă pot opri din plâns. A fost un om bun cândva, înainte să îl apuce băutul şi nebuniile. Şi a iubit-o pe Mama mai presus de toate. Când l-am auzit cum vorbea azi, mi-am amintit cum era când trăia Mama. Şi după ce mi-am adus aminte, mi s-a făcut aşa de dor de ea, că mă doare tot trupul de dor. Totul din mine e făcut ghem, mă doare şi mă simt atât de singură.

Mi se pare că atunci când Dumnezeu a luat-o pe Mama de la noi, Satana a intrat valsând pe uşă şi de atunci trăieşte în casa asta.

Papa se stinge. Nu mai mănâncă. Doarme cea mai mare parte din zi. Iar când e treaz, nu mai vorbeşte. Se tot uită într-un colț al camerei lui, de parcă ar fi careva acolo, în vizită la el. Uneori zâmbeşte şi bâiguie câte ceva.

Mi-i frică. Blestemul lui zace atât de greu peste mine.

Papa a murit azi dimineață.

Toată noaptea s-a zvârcolit. S-a tot vânzolit şi a tot gemut. N-am ştiut ce să fac să-l liniştesc. Nu prea putea respira. A fost mai bine când l-am ridicat în şezut şi m-am aşezat în spatele lui şi l-am ținut în brațe. L-am mângâiat pe păr şi i-am vorbit la fel cum fac cu copiii mei când sunt agitați.

Iar aproape de venirea zorilor, mi-a venit un gând în minte, atât de puternic şi de limpede, de parcă ar fi fost chiar o voce, aievea, care-mi vorbea. Ştiam ce era cu Papa şi ce-i lipsea. M-am cam împotrivit, dar era de parcă o mână m-ar fi cuprins în jurul inimii şi m-ar fi strâns. L-am lăsat pe spate şi m-am pus în genunchi lângă patul lui.

I-am spus – Papa, te iert. Mă auzi, Papa? Te iert.

Degetele i s-au mişcat. Doar puțin de tot. Aşa că l-am luat de mână şi i-am sărutat-o. Am spus – Te iubesc, Papa. Şi eram sinceră. Chiar în clipa aceea, după atâta timp. Vorbeam serios. Am uitat cât de mult m-a rănit şi am văzut cât de mult suferă. Du-te în pace, Papa, am mai zis. N-am putut spune mai mult de atât.

Şi aşa mi-a părut că a făcut. N-a spus nimic. Nicio vorbă. Doar a oftat prelung şi dus a fost.

L-am îngropat pe Papa în costumul pe care l-a purtat James în ziua când ne-am luat. L-am cusut pe Papa în interiorul *quiltului* pe care l-au cusut prietenele mamei drept cadou de nuntă pentru ei. Cum domnul Grayson murise, n-a venit nimeni să-l vadă pe Papa înmormântat alături de Mama şi de copilaşii care le-au murit. La mormânt n-am fost decât eu cu Beth în brațe, şi James cu Hank în brațe, şi cu Joshua alături de el. Am citit cuvinte din Biblie. Mamei i-ar fi plăcut asta.

De atunci plouă fără contenire. Vreme potrivită pentru cum mă simt eu.

Nu mă pot abține să nu-mi doresc ca Papa să fi spus ceva înainte să moară, indiferent ce l-o fi aşteptat dincolo. Măcar şi numai numele meu mi-ar fi fost de-ajuns. Sau măcar de s-ar fi uitat la mine înainte să moară. Poate că atunci n-aş avea durerea asta îngrozitoare în piept.

Papa nu mi-a spus nicio vorbă. Nu din ziua când m-a dat afară din casă, şi până în ziua când a murit. Dar la sfârşit, când îl lăsaseră toate puterile, cred că ar fi vrut să o facă. Cel puțin aşa sper.

O, ce creaturi proaste putem fi. Blestemați cu mândria asta a noastră! Blestemați cu încăpățânare!

Nici nu-i de mirare că ne-a părăsit Dumnezeu.

CAPITOLUL 12

Sierra şedea în prima bancă din biserică, cu Alex de o parte, şi cu Clanton şi cu Carolyn de cealaltă. Mike şedea pe celălalt rând, cu Melissa alături de el, iar cei trei copii ai lor, lângă ea.

Biserica era ticsită de oameni, în timp ce pastorul îi citea necrologul, Alex o luă de mână. Aproape că nu atinsese deloc în cele trei zile de când sosise. Iar ea-şi păstrase lacrimile pentru când avea să fie singură, nedorind să le împărtăşească cu el sau cu altcineva.

Nu se putea abține să nu se gândească la urna mică şi lustruită ce fusese amplasată pe piatra funerară a tatălui ei la cimitir. Asta era tot ce mai rămânea dintr-un om? O cutie mică cu cenuşă, ce cântărea ceva mai puțin decât un nou-născut? Pastorul îi întâlnise acolo şi efectuase o ceremonie solemnă, dar scurtă. Fuseseră de față membrii familiei: ea şi Alex, copiii lor, Mike şi Melissa şi copiii lor, şi Luis şi Maria Madrid. Atât de puțini. Sau de mulți.

Cenuşa mamei ei avea să fie amestecată cu cenuşa tatălui ei, iar peste câteva zile urma să vină un sculptor în piatră şi să adauge şi data morții ei pe piatra ce urma să-i acopere pe amândoi.

Acum, pe jumătate ascultând la predica pastorului, se întreba dacă semințele de nu-mă-uita pe care le semănaseră copiii în jurul pietrei de mormânt aveau să răsară.

— Marianna Clanton a trăit în Duhul, spuse pastorul, folosind această ocazie pentru a vesti Evanghelia. Înlăcrimat, se bucura pentru prietena şi membra bisericii sale. Marianna ne va lipsi foarte mult, dar suntem mângâiați de faptul că ştim că acum se află în brațele Mântuitorului ei iubit. Şi aceia dintre noi care împărtăşesc credința ei, au mângâierea de a şti că nu am pierdut-o. Ne vom revedea.

O doamnă din biserică cântă *Take my life andlet it bez*

consacrated Lord, to thee… [21]

Paralizată de durere, Sierra stătea privind la fotografia mamei ei de pe masa din fața bisericii, acoperită cu o față de masă de pânză. Ea ar fi ales o altă fotografie. De fiecare parte erau vaze pline de narcise galbene. De fapt, toată biserica era plină de flori – nu coroane funerare, ci aranjamente de primăvară, viu-colorate, şi o atmosferă de sărbătoare.

— Aceasta a fost dorința mamei voastre, le explică pastorul când ajunseră şi fu întrebat de ea asupra acestui amănunt. Ea mi-a adus această fotografie acum câteva luni.

Departe de fotografiile formale folosite în serviciile solemne, mama ei alesese una în care era cu câțiva ani mai tânără, şi râdea, într-o mână o găleată de buruieni din grădină şi foarfecele în cealaltă. Lăsase de asemenea şi un mesaj: „Bucurați-vă cu mine”.

Încheindu-şi predica, pastorul lăsă loc pentru doritori să-şi aducă omagiile. Unul câte unul, prietenii se ridicară şi vorbiră despre Marianna Clanton şi despre ce însemnase ea în viața lor. Unele dintre poveştile lor erau nostime, şi îi făceau să râdă. Altele le aduceau lacrimi tăcute în ochi. Când toți doritorii îşi încheiară cuvântările, Melissa păşi înainte şi vorbi pe scurt din partea familiei. Urmară alte câteva imnuri în comun. „Măreţul har”. „Ave Maria”. „Stând pe promisiunile Domnului”. Şi în fine, iscând râsete înlăcrimate, „Tatăl Avraam avea mulți fii”. Toți erau în picioare, fluturându-şi brațele prin aer şi rotindu-se. Chiar şi Sierra se prefăcu a li se alătura la atmosfera de sărbătoare.

— Bucurați-vă în Domnul întotdeauna, spuse pastorul în încheiere. Iarăşi zic, *bucurați-vă.* Duhul vostru să fie

---

[21] Cunoscut cântec al lui Chris Tomlin, *Ia-mi Doamne viața şi fie ea dedicată Ție...* (n.trad.).

cunoscut de toți oamenii. Domnul este aproape. Sierra îl simți privind-o iar tonul i se îmblânzi. Nu vă temeți de nimic, preaiubiților, dar în toate lucrurile aduceți cererile şi rugăciunile voastre la cunoştința lui Dumnezeu cu mulțumiri. Iar pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, să vă păzească inimile şi mințile în Cristos Iisus".

În sala alăturată urmă o recepție.

Întărindu-se în fața tulburării ce-i chinuia sufletul, Sierra le zâmbi şi le mulțumi tuturor care veniră să-şi prezinte condoleanțele. Genul de cuvinte care alunecau pe lângă ea precum apa de pe spatele unei rațe. Nu-şi putea permite să le lase să o atingă. Nu acum. Nu aici, în fața tuturor. Mai târziu, când avea să fie singură, avea să se scalde într-o mare de lacrimi.

Alex stătea alături de ea, aproape dar fără să o atingă. Era ca un străin frumos în costumul lui negru – politicos, distant, dar nu indiferent. Toți erau impresionați de succesul lui evident. Nu ştiau ei care era prețul.

Clanton şi Carolyn şedeau cu cei trei verişori ai lor în cealaltă parte a sălii. Povesteau unii cu alții, beau ceva răcoritor împreună.

Sierra era gata de plecare înaintea celorlalți. O rugă pe Melissa să aibă puțin grijă de Clanton şi Carolyn. Ştia că copiii voiau să petreacă cât mai mult timp împreună.

— Ce-ar fi să-i laşi să doarmă la noi peste noapte? întrebă Melissa.

— N-am vrut să spun…

Ea o întrerupse strângând-o uşor de braț.

— Noi ne-am bucura. Îi vedem atât de rar de când v-ați mutat tu şi Alex în sud. De îndată ce o spusese, Sierra îşi dădu seama imediat că-şi dorea să nu o fi făcut. Nu-ți face griji de ei. Ai nevoie de odihnă.

Alex venise la cimitir şi apoi la biserică cu Cadillac-ul pe care-l închiriase. Ea se luptase cu gândul de a-i cere să o

ducă acasă, apoi se hotărî să nu o facă. Părea adâncit într-o discuție aprinsă cu tatăl lui.

Schimbă câteva cuvinte cu pastorul şi se strecură neobservată afară din sală. Afară era frumos, totul în floare. Mama ei ar fi adorat o zi ca aceasta.

La trei străzi mai încolo, Alex opri maşina alături de ea.

— De ce nu mi-ai spus că pleci?

În tonul său încordat nu se simțea nicio urmă de grijă, cât nerăbdare, supărare. Nu o întrebă dacă se simțea bine.

— Erai ocupat, întotdeauna era prea ocupat.

Alex coborî din maşină. Când o atinse, o făcu fără blândețe. Apoi o apucă de cot, iar expresia feței îi era umbrită de tristețe.

— Urcă-te în maşină, Sierra. Te rog.

Ea făcu ceea ce-i ceruse. Lăsându-şi capul pe spate, şi-l sprijini de tetiera scaunului din piele neagră, şi-şi închise ochii, simțindu-se pustiită.

— Ce crezi că gândesc oamenii despre noi când ieşi aşa pe uşă fără ca măcar să-mi adresezi vreo vorbă?

Ea-l privi. Deci despre asta era vorba? De asta venise după ea?

— De când îți faci tu griji de ce spun alții?

— Păi ar trebui să-ți pese şi ție. Oamenii aceia sunt rude şi prieteni.

— Nu-ți face griji, Alex. N-am spus nimănui că nu m-ai sunat decât de trei ori în ultima lună. Ron o sunase de mai multe ori decât propriul soț.

— Telefonul funcționează în două sensuri.

— Aşa e, nu? Dar apoi, de câte ori te-am sunat acasă, nu te-am găsit niciodată acolo.

Un muşchi îi tresări pe față şi nu mai spuse nimic. Când trase maşina pe aleea ce se oprea în fața casei de pe Matheson Street, se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău, Sierra. Eu…

— Las-o baltă cu scuzele tale, Alex. Coborî din maşină şi se îndreptă pe cărarea pavată cu pietriş spre treptele de la intrare. Scotocind prin poşetă după cheie, o vârî în broască şi descuie uşa.

Tremurând, se îndreptă pe coridor spre bucătărie. Poate că o ceaşcă de cafea o putea întări pentru orice avea să urmeze.

În bucătărie mirosea a lasagna. Caserola din sticlă termorezistentă stătea pe tocătorul de lemn unde-l pusese şi după care uitase de ea de dimineață. Sally Endecott adusese vasul cu lasagna împreună cu un castron acoperit cu celofan de salată asortată şi o prăjitură de ciocolată. În fiecare zi cineva din biserică apărea cu câte ceva de mâncare – într-o zi spaghete, în alta o cină cu carne de curcan dreasă cu sos de merişor. Altcineva adusese friptură cu cartofi piure, sote de morcovi şi mazăre verde. Alți prieteni le aduseseră plăcinte cu mere şi prăjiturele cu ciocolată.

Nimeni nu voia ca ea să-şi bată capul cu gătitul. Nimeni nu dorea ca ea să-şi bată capul cu nimic.

Fără să-i fie deloc foame, măsură cafeaua pentru filtru şi introduse recipientul la locul cuvenit. În timp ce turna apă în aparat, îl auzi pe Alex intrând în bucătărie. Se opri o clipă, fără a spune nimic. Când ea rămase cu spatele la el, se duse la geam. Ştia că se uita afară la veranda din spate şi la grădină.

— Casa parcă nu-i aceeaşi fără ea, nu-i aşa? spuse el încet.

Sierra înghiți greu. Nu putea scăpa de senzația că mama ei era încă undeva sus la etaj sau mai încolo, undeva pe hol. Dacă o striga suficient de tare, cu siguranță avea să-i răspundă.

Dar nu era adevărat. Trebuia să-şi amintească faptul că mama ei murise. Ceremonia de la cimitir de dimineață ar

fi trebuit să-i lămurească îndeajuns acest aspect. Țărână în țărână. Ceva mai mult de un pumn de cenuşă echivalau o viață de om.

Acum se simțea paralizată în interior. Acum se simțea năpădită de o spaimă şi o frică îngrozitoare.

Lipindu-şi podul palmelor de ochi, încercă să nu se gândească la asta acum.

— Cât poți rămâne? întrebă ea, sperând că Alex avea să spună că atât timp cât avea nevoie de el.

— Am rezervat bilete pentru mâine.

Ea-şi luă mâinile încet de la ochi, simțind cum o copleşeşte disperarea. Alex îi oferise trei zile din prețiosul lui timp. Şi probabil că trebuia să-i fie recunoscătoare.

— Copiii au spus că vor să rămână cu tine.

— E în regulă, spuse ea cu o voce nesigură. Luă o ceaşcă şi o farfurie din bufet. Vrei cafea?

— *Si.*

Îl privi, şi văzu că privea în continuare pe geam în curtea din spatele casei. Poate că mama ei chiar însemnase ceva şi pentru el. umplu încă o ceaşcă şi i-o aduse pe masa de lângă geam.

— Mama şi cu mine şedeam aici împreună, acum doar câteva săptămâni, înainte să fie prea slăbită să mai poată coborî din pat.

Ceştile zornăiră uşor când le puse Sierra pe masă şi se aşeză. Roy Lubbeck va veni la cinci şi va citi testamentul mamei. Alex se aşeză în fața ei.

— Mai pot sta o zi sau două, dacă vrei să stau, Sierra.

Sigur, se gândi ea plină de amărăciune, ar sta şi i-ar scoate-o pe ochi în fiecare minut. Scutură din cap.

— Ce vei face cu casa?

— Ce să fac? spuse ea moale, ridicându-şi ochii la el.

— Va trebui să închiriezi sau să o vinzi. Nu o poți lăsa nelocuită. Se va distruge. Grădina e deja în paragină.

Simţi cum păleşte.

— Am crescut în casa asta.

— Ştiu cât înseamnă locul acesta pentru tine, Sierra, dar n-ai idee cât costă să administrezi un asemenea spaţiu. Mama ta lucra permanent.

— Azi dimineaţă am îngropat-o pe mama, iar acum ai pretenţia din partea mea să renunţ la casă?

— Nu vorbi acum de parcă eu aş fi de vină că mama ta a murit de cancer, spuse el, cu ochii scăpărându-i.

— N-am spus asta, dar ar fi drăguţ din partea ta dacă ai aştepta încă câteva zile înainte să-mi spui că ar trebui să mă gândesc să mă scap de proprietatea mamei mele!

— *Bien, chiquita.* Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie. Mai stai o lună! Păstrează casa dacă vrei. Nu-mi pasă ce faci! îşi împinse scaunul înapoi. Dar nu te aştepta de la mine să achit facturile pentru întreţinere şi pentru impozite! O lăsă şezând la masă.

O clipă mai târziu, Sierra auzi uruitul motorului Cadillac-ului. Ieşi în trombă de pe alee, împroşcând pietrişul înapoia roţilor în timp ce se îndepărta.

Împinse ceaşca şi farfuria de la sine, Sierra îşi lăsă capul pe braţe şi plânse.

O oră mai târziu, Mike intră cu maşina lui pe alee. Carolyn şi Clanton coborâră însoţiţi de cei trei verişori ai lor. După un sărut fugar de salut, se duseră toţi în sufragerie pentru a viziona un film cu verişorii lor. Melissa îşi puse mâna uşor pe umărul Sierrei, apoi scoase lasagna din frigider şi o puse în cuptor, pentru a o încălzi.

— Alex i-a dus pe mama şi pe tatăl lui acasă, spuse Mike, în timp ce-şi turna o cană de cafea. A spus că avea să mai stea puţin la ei, dar să-ţi spun că se întoarce înainte de cinci. I-ai spus că vine Roy pe aici?

— Da. Sierra îşi păstră privirea plecată asupra cafelei care se răcise între timp. Îmi pare rău că am plecat aşa.

— Nu-ți face griji de asta. Toți au înțeles, în afară de Alex.

Melissa se întoarse şi se aşeză pe scaunul pe care şezuse înainte Alex.

— Pari obosită, Sierra. De ce nu te duci să te culci puțin? Te trezesc eu când e gata cina.

Sierra încuviință din cap şi se ridică. Se simți privită de fratele ei şi se întrebă dacă cumva îşi dăduse seama cât de rău stăteau lucrurile între ea şi Alex. Dacă da, era suficient de simțit să nu spună nimic.

În timp ce urca scările şi parcurse holul de la etaj, se uită spre scările înguste ce duceau în pod. Îşi aminti cum o găsise pe mama ei acolo în ziua când Alex îi întorsese viața cu fundul în sus. Viața nu i se mai redresase de atunci încoace.

Urcă scările şi deschise uşa. Stând acolo, privi înăuntru, uimită de schimbare.

Podul era măturat şi şters de praf, perdele noi din dantelă de Nottingham atârnau la cele patru gemulețe. Canapeaua cea veche era învelită într-o husă nouă, de un verde muşchi, şi patru perne mari, două de un galben auriu, şi două albe brodate cu floarea soarelui şi volane verzi. Măsuța de cafea fusese renovată. Pe ea fuseseră aranjate câteva albume vechi cu fotografii. Vechea lampă de alamă, acum lustruită, stătea între canapeaua şi fotoliul vechi şi uzat din piele al tatălui ei.

Pereții fuseseră zugrăviți cu un galben pal, iar tavanul deschis traversat de bârne – în alb. Pe zidul sudic atârnau o duzină de tablouri şi fotografii. Sierra o luă pe una. Nu recunoscu persoana reprezentată de aceasta, o întoarse şi văzu că mama ei scrisese câteva informații istorice pertinente pe un cartonaş pe care apoi îl lipise de spatele din carton de curând schimbat al acesteia. Zâmbi. Mama ei fusese întotdeauna un om al detaliilor.

Biblioteca unde fuseseră depozitate toate dosarele vechi ale tatălui ei era acum plină de cărți vechi. Primele trei rânduri erau destinate lui Mike, printre care se numărau *Robinson Crusoe, Comoara din insulă, Opere alese* de H.G. Wells, *Earth Abides*[22]. Ultimele trei rafturi de jos erau ale ei. Scoase un exemplar uzat din *Fiicele doctorului Marci*[23] şi o frunzări. Apoi o puse la loc pe raft şi-şi trecu degetele peste titlurile *Anne of Avonlea*[24], *Daddylonglegs*[25], *Captainform Căştile*[26], *Laleaua Neagră* şi apoi privi în altă parte.

În colțul îndepărtat al podului, stând în razele soarelui, se afla oglinda ovală cu ramă din lemn sculptat. Vechiul covoraş împletit fusese curățat, iar cufărul cel mare cu haine fusese repictat cu flori şi frunze. îl deschise şi descoperi că toate hainele cele vechi fuseseră spălate şi călcate, şi apoi împăturite cu grijă. În apropiere era o valijoară mică cu jocuri şi cărți pentru copii.

Când se întoarse, descoperi două stive distincte de cutii pe zidul vestic, unul pentru Mike, celălalt pentru ea. Căruțul roşu Radio Flyer era împachetat frumos, împreună

---

22 Cunoscut roman SF post-apocaliptic din 1949 al scriitorului american George R. Stewart, premiat cu *International Fantasy Award* în 1951 (n.trad.).

23 Roman al autoarei Louisa M. Alcott *(Little Women)* ecranizat prima oară în 1933 cu K. Hepburn în distribuție, apoi în 1949, şi în 1994 (n.trad.).

24 Continuarea *romanului Anne of Green* Gables, de Lucy Maud Montgomery, publicat în 1909 (n.trad.).

25 Roman epistolar al autoarei americane Jean Webster, din anul 1912 al cărei personaj principal îl constituie o tânără fată, Jerusha Abbott, elevă la colegiu (n.trad.).

26 Roman istoric al autorului american Samuel Shellabarger publicat în 1945, ecranizat apoi în 1947, şi care relatează aventurile unui tânăr nobil spaniol de la începutul secolului al XVI-lea, care ajunge în mâinile Inchiziției spaniole, ca apoi să ajungă în Mexic, de unde mai apoi se va reîntoarce în Spania (n.trad.).

cu alte amintiri, cărți preferate, un ursuleț de pluş vechi, o mănuşă şi o bâtă de baseball. Alături de căruț erau cutii etichetate ordonat cu titluri de genul: „Obiecte din colegiu”, „Trofee”, „Benzi desenate”, „Suveniruri din liceu, svetere”.

Şi lucrurile ei erau sortate, legate şi etichetate, „Haine / rochia de banchet”, „Păpuşi”, „Albume foto”, „Animale de pluş”. Într-o cutie erau nişte haine pe care nu le mai îmbrăcase, dar de care nu se îndurase să se descotorosească. Cufărul lui Mary Kathryn McMurray se afla lângă cutiile noi şi albe, iar de capacul ei era lipit un plic pe care scria „Sierra” cu scrisul familiar al mamei ei.

Sierra îl desprinse şi-l deschise cu grijă, scoțând mesajul din interior.

Scumpa mea Sierra,

Cufărul acesta şi toate lucrurile din interiorul lui îți sunt destinate. Am citit jurnalul înainte să ți-l trimit şi impresia mea permanentă a fost aceea că tu şi Mary Kathryn McMurray aveți foarte multe în comun. Quiltul *ascunde un mesaj pentru tine. Poate că acum nu-l vei vedea, şi nu-l vei înțelege, dar vine o zi când îl vei vedea ca o stea care va apărea dintr-odată pe cer. Şi ce zi minunată va fi aceea!*

Te iubesc. Mama

Îngenunchind, Sierra îşi trecu mâinile peste lemnul curat şi peste balamalele metalice ale cufărului. Mirosea a uleiul de in pe care-l folosise mama ei. Desfăcând lăcaşul de metal al capacului, îl deschise. Parfumul de trandafiri uscați o învălui. Vechiul şi frumosul *quilt* stătea chiar deasupra, curat şi frumos împăturit. Sierra îl scoase şi văzu cutiile învelite în hârtie de cadouri de dedesubt. Într-una era coşulețul indian. În cealaltă erau animalele sculptate în lemn împreună cu biletul pe care scria că erau pentru Joshua. Într-o cutie de catifea albastră erau şase verighete,

fiecare purtând un cartonaş minuscul cu numele rudei care-l purtase. Gâtul i se uscă în momentul când le descoperi pe cele două legate împreună cu un cartonaş pe care scria „Brian Philip Clanton, Marianna Lovell Edgeworth, căsătoriți în 21 decembrie 1958, în San Francisco”.

Sierra puse totul la loc, la fel cum le găsise. împături biletul şi-l puse deasupra, pe *quilt*. Închise capacul, şi-şi trecu vârful degetelor peste suprafața din lemn şi metal. Un vânticel de primăvară învolbură perdelele dantelate.

Sunt chiar în inima ta.

Sierra se simți răvăşită de durere, se întoarse la canapea şi se aşeză pe ea. Deschise albumul cel mai de sus. Pe prima pagină erau două fotografii cu tatăl ei pe vremea când fusese tânăr. Într-una era cu părul pe umeri şi îmbrăcat în nişte blugi uzați cu bocanci în picioare. Lângă ea era o altă fotografie a lui, proaspăt ras, tuns, şi îmbrăcat în uniformă de polițist. Zâmbi văzând contrastul. Pe următoarea pagină erau fotografii ale mamei ei. Întruna, apărea dansând pe o pajişte. Brațele îi erau întinse, capul lăsat pe spate, iar părul ce-i ajungea până la mijloc o învăluia. Într-alta, şedea pe malul unui lac, privind visătoare peste luciul apei. Apoi urmau fotografii cu Mike, un bebeluş dormind pe umărul tatălui său, copilaş jucându-se în țarc, copil mic jucându-se în cutia cu nisip din curtea din spate. Pe pagina următoare erau fotografii cu ea, învelită într-o pătură în brațele mamei ei, apoi o alta când şedea într-un scaun înalt, cu toată fața plină de spaghete, iar în cealaltă când mergea copăcel pe cărarea din piatră din curtea din spate.

Fiecare an era imortalizat în fotografii. Se întinse pe canapea, frunzărind prin album, privindu-i pe mama şi pe tatăl ei în primii lor ani de căsătorie. Zâmbi când văzu fotografiile lui Mike de când fusese mic şi până la nunta lui.

Frunzări albumul, retrăind amintiri când se văzu în grădină împreună cu mama ei, îmbrăcată în haine de oameni mari împreună cu prietenele ei în pod, înotând la Memorial Beach, jucând baseball, purtând uniforma de lider de majorete. Ajunse la o fotografie cu Alex în care el purta tichie şi robă. Ea stătea lângă el şi se priveau unul pe celălalt cuprinşi de o adorare făţişă. O dragoste în floare. Uitase că mama ei o însoţise la ceremonia de absolvire a liceului. Tatăl ei îi ignorase invitaţia. Pe următoarea pagină, se descoperi pe sine însărcinată cu primul copil. Următoarea fotografie o înfăţişa într-un pat de spital, obosită dar fericită, cu Clanton în braţe. Maria şi Luis erau de-o parte a patului, iar mama ei şi tatăl ei de cealaltă. Sub fotografie era scris *Reconciliere.*

În faţa geamului de la pod câteva păsărele ciripeau vesele într-un cuib. Sierra îşi rezemă albumul de piept şi rămase ascultând. Ştia când mama păsărilor era în apropiere sau când zbura din cuib după felul în care ţipau puii. Închizându-şi ochii, alunecă departe.

Nu poţi să te dai bătută. Mama ei îi zâmbi în timp ce lucrau împreună în genunchi în grădină. *Trebuie să fii cu băgare de seamă în fiecare zi. Ia uită-te cum au răsărit deja. Dacă le dai buruienilor ăstora o zi sau două, vor începe să sufoce florile.* Se lăsă înapoi pe călcâie şi îi îndepărtă câteva şuviţe de păr negru de la tâmple. Era din nou tânără, sănătoasă şi fericită. *La fel e şi în viaţă, draga mea.*

Sierra se trezi brusc când albumele îi fură luate de pe piept. Alex stătea în picioare în faţa ei.

— Roy Lubbeck e jos.

— O, spuse ea adormită.

Alex închise albumul şi-l puse înapoi pe măsuţa de cafea. Se îndepărtă uşor când ea se ridică în şezut şi-şi trecu mâinile prin păr. Se simţi dezordonată. Rochia ei de biserică era toată şifonată.

— Trebuie să mă aranjez puțin înainte să cobor. Era atât de obosită. Şi-ar fi dorit să se întindă la loc şi să doarmă aici în pod, unde era înconjurată de amintiri frumoase. Poate că avea să o viseze din nou pe mama ei. Întâlnirea cu Roy Lubbeck nu avea decât să întărească şi mai mult faptul că ea nu mai era.

Privind afară pe geam, Alex îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Îmi pare rău de ce am zis mai devreme. Sierra nu voia să vorbească despre asta.

— Nu pot lua încă nicio decizie, Alex.

— Înțeleg asta.

— Am crescut aici.

— Ştiu.

Răspunsul lui era sec, neutru. Zidul era în continuare neclintit între ei. Prima cărămidă fusese pusă atunci când el acceptase slujba în Los Angeles. Altele se adăugaseră mai apoi, zi de zi, lună de lună, mai bine de doi ani. Nici măcar nu mai ştia cine era în interiorul zidului, şi cine afară.

— Mi-e dor de tine, spuse ea încetişor, înfrântă. Mi-e dor de relația pe care o aveam cândva.

El o privi atunci, cu ochii goi. Ştia că era profund tulburat, că dorea să spună ceva important. Poate că îşi făcea şi el griji de căsnicia lor, la fel ca ea.

— O să plec mâine. Cred că e mai bine aşa. Astfel o să poți să te gândeşti în linişte la toate.

Care toate? se întrebă ea. Casa? Sau mai era ceva ce nu spunea? El se îndepărtă de la geam.

— Cobor şi le spun celorlalți că vii şi tu imediat.

— Alex?

Când se întoarse spre ea, se ridică în picioare. Luându-şi inima în dinți, îşi asumă riscul şi-şi dădu sentimentele pe față.

— Vrei să mă ții puțin în brațe? Doar un minut.

El veni la ea şi făcu ceea ce-i ceruse, dar ea nu simţi niciun fel de consolare. Braţele lui erau într-adevăr în jurul ei, dar era de parcă s-ar fi abţinut, şi-ar fi ţinut inima departe.

Cum putea sta acolo, ţinând-o în braţe, şi cu toate astea să fie atât de departe de ea?

Când se alătură celorlalţi la parter, se aşeză în fotoliul din faţa şemineului rece. Alex îşi ocupă locul cuvenit alături de ea. Nu se osteni însă să-şi pună mâna consolator pe umărul ei. Mike şi Melissa şedeau pe canapea, ţinându-se de mână.

Încercă să audă ce spunea Roy Lubbeck. Explica faptul că după moartea tatălui lor, mama lor pusese toate bunurile de preţ ale familiei într-un depozit, ca în eventualitatea morţii ei, să nu pună problema moştenirii.

Mama ei pusese casa pe numele lui Mike şi al ei cu doi ani în urmă. Taxele şi impozitele, care se ridicau la o sumă considerabilă fuseseră achitate pe tot anul. De asemenea deschisese un cont care se dorea să acopere unele probleme minore ce puteau apărea, cum ar fi fost reparaţii la instalaţia de apă şi lucruri de felul acesta.

Sierra îşi aminti că la scurt timp după ce murise tatăl ei, mama ei angajase un constructor care să renoveze tot acoperişul. Cheltuise o sumă frumoasă pentru demolarea verandei din spate şi a scocurilor dinspre sud după ce le găsise invadate de termite. Roy continuă cu explicaţiile privind restul averii mamei ei care era stocată în certificate de depozit şi conturi, însumând cincisprezece mii de dolari pentru fiecare nepot, bani care urmau să intre în posesia lor la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

După ce-şi închise geanta diplomat, Roy îşi drese glasul. Se uită la Mike, apoi la ea.

— Mama voastră a fost o femeie remarcabilă. Sunt norocos că i-am avut ca prieteni apropiaţi. Dădu să mai

spună ceva, dar nu mai fu în stare. Se ridică în picioare, scoase un plic din buzunarul interior al hainei sale şi i-l întinse lui Alex. Marianna m-a rugat să-ți dau scrisoarea aceasta.

Tulburat, Alex luă scrisoarea, o împături în două şi o vârî în buzunarul din față al pantalonilor săi.

— Te conduc, spuse el.

Sierra le auzi murmurul vocilor. După câteva clipe uşa de la intrare se închise, însă Alex nu mai apăru. Vedea prin geamul cu vitraliu de la intrare ce încadra uşa de fiecare parte. Alex stătea afară, pe treptele de la intrare, cu mâinile adânc vârâte în buzunare, în timp ce Tunderbirdul lui Roy Lubbeck dispărea după curbă, Alex coborî treptele. Inima ei începu să bată greu, înspăimântată, dar el nu se îndreptă spre maşina sa, care era parcată pe aleea din fața casei. Ci o luă pe trotuar şi porni spre Piaza, unde obişnuiau să şadă şi să asculte concertele de vară de pe arenă. Uşurată, îşi rezemă fruntea de uşă pentru o clipă, apoi se întoarse în camera de zi.

— Noi am mâncat deja, spuse Melissa. Vrei să mănânci ceva? Sierra îşi închise ochii, scuturând din cap. Gândul la mâncare era suficient să-i întoarcă stomacul pe dos.

— Încearcă să dormi puțin, îi spuse Melissa când orologiul bătu ora unsprezece.

Sierra urcă la etaj la culcare. Întinsă în patul ei cu baldachin, încercă să se gândească la vremuri mai bune. Mintea îi era frământată de scenarii gen „ce-ar fi fost dacă”. Când se trezi de dimineață, Alex nu era alături de ea.

Îşi luă halatul, şi coborî în bucătărie unde o găsi pe Melissa pregătind cafea şi vafe pentru copii.

— L-ai văzut pe Alex? întrebă ea.

— Tati s-a dus la aeroport, spuse Carolyn în timp ce-şi

turna sirop pe o vafă.

— Când? întrebă Sierra simţind cum o lasă puterile. Chiar plecase fără să-şi ia măcar rămas bun de la ea?

— Cam acum o oră, cred. A intrat şi a stat de vorbă cu mine şi cu Clanton în timp ce ne uitam la televizor.

Întorcându-se, clipi repede, alungându-şi lacrimile. Melissa turnă aluatul în aparatul de vafe.

— A zis că n-a vrut să te trezească, a spus ea încetişor. S-a gândit că ai nevoie de somn.

Când Melissa o privi, Sierra ştiu că Alex nu reuşise să prostească pe nimeni cu scuzele lui. Sierra îi zâmbi ironic cumnatei ei, îşi turnă cafea într-o cană şi se aşeză alături de copii.

Dacă copilul acesta nu se naşte curând, cred că o să explodez ca un pepene trecut.

James îşi face griji de moarte. Mă agită şi pe mine. pe aici nu este nicio moaşă, şi sunt mult prea aproape să nasc ca să mă mai pornesc acum spre Galena într-o căruţă sau altfel. Aşa că va trebui să ne descurcăm singuri. Nu mă mai pot nici apleca să mă îngrijesc de copiii pe care-i am, şi nu mai am nici unde să-i iau în poală. În câte o zi, copilul acesta mă loveşte în pântece de mă întreb dacă nu cumva or fi doi în mine. Poate că se războiesc între ei ca Esau şi Iacov.

Matthew Lucas Farr s-a născut în dimineaţa zilei de 5 mai, sau cam pe atunci. E puternic şi urlă cu aceeaşi vehemenţă cum făcea şi fratele lui mai mare. Deborah Anne l-a urmat pe fratele ei în lume imediat. Nu seamănă deloc între ei, dar după voce, abia dacă-i deosebesc.

James s-a întors la lucru pe câmp. E mult mai uşurat acum că m-am ridicat în sfârşit din pat şi m-am apucat de treabă. El nu are răbdare să se ocupe de cei mici, dar cu toate astea a trebuit să se descurce de unul singur cu ei trei zile încheiate. Iar eu nu mai puteam de râs când îl vedeam

ce Frustrat era. Josua a trebuit să-i arate cum se schimbă scutecele, dar să le mai şi spele, ei bine, James ar prefera să fie mai bine mort decât să se apuce să le spele pe cele murdare. Şi ce, crede că mie-mi place?

Încep să mă simt ca sărmana noastră văcuță de lapte.

Au trecut doi ani de când am scris ultimul cuvânt în jurnalul acesta. Unde a trecut timpul atât de repede? înapoi la fermă, pe când se termină o zi, sunt prea obosită să mai leg două vorbe în capul meu, darămite să mai aştern ceva inteligent pe hârtie. Acum, sunt în vizită la Mătuşa Martha şi Poverile mele mi-au fost luate. Ea e încântată de gemeni şi se desfată să-i aibă pe Joshua, pe Hank şi pe Beth înapoi sub acoperişul casei ei. Şi Betsy şi Clovis se bucură. Joshua e umbra lui Clovis. Hank şi Beth îşi petrec cea mai mare parte din timp în bucătărie cu Betsy. Au descoperit gătitul ei delicios. Singurele momente în care Mătuşa Martha îi lasă pe gemeni este atunci când trebuie să-i alăptez.

Galena este acum mult mai mare decât era acum trei ani. Mătuşa Martha a spus că acum locuiesc peste zece mii de suflete în oraş. Eu cred că mai bine de patru mii din ei n-au suflet deloc, după câte am văzut eu. Pe râu e mare forfotă cu toate vasele din Mississippi. Irlandezii şi germanii umplu docurile, şi mai sunt şi negrii. Betsy spune că au o biserică nouă acum, Biserica episcopală metodistă africană. Ea şi Clovis se duc acolo să se închine lui Iisus. E atâta gălăgie acolo, că nu mai poți auzi nici ce gândeşti tu însuți.

Mătuşa Martha are o cişmea nouă. A zis că prea multă lume foloseşte fântâna din oraş, şi oricum e prea lung drumul până acolo, şi trebuie să aştepte prea mult după apă.

Eu şi James am văzut un om cărând o ladă afară pe trotuarul de lângă piață. S-a suit pe ea şi a început să vorbească despre Oregon. A vorbit despre Actul de Preempțiune din 1841, în care se spune că fiecare cap de

familie poate primi 160 de acri de pământ în Oregon. James a insistat să rămânem şi să auzim tot ce are de spus omul acesta. Bărbatul susține că Oregonul este o țară unde curge miere şi lapte, pe malul Pacificului. Spune că acolo sunt recolte bogate de grâu, care creşte atât de mare de întrece un stat de om. Spune că pe acolo porcii se fugăresc pe sub copacii de arțar, rotunzi şi graşi, şi sunt deja fripți, cu cuțite şi furculițe înfipte în spinare, de nu trebuie decât să te duci şi să-ți tai câte o felie de friptură când pofteşti. Unii chiar au crezut toată apa de lături pe care a scos-o pe gură, şi au fost gata să semneze şi să se suie imediat în căruțele lor. Sunt fericită că James are mai multă minte de atât.

James ne-a vândut recolta de porumb azi. Prețurile au scăzut. A lucrat din greu în ultimii câțiva ani să plătească toate datoriile lui Papa şi să facă reparații la fermă. Dacă Papa ar vedea pământurile acum, ar fi mândru de James.

Ne ducem acasă curând. O să-mi fie dor de Mătuşa Martha şi de Betsy şi de Clovis. O să-mi fie dor de mâncarea cea gustoasă, patul de puf, pianul şi doamnele de la cercul de cusut quilturi.

Dar cu toate astea, abia aştept să fiu iarăşi acasă.

Pe James l-a apucat febra plecării. Nu mai vorbeşte despre nimic altceva decât despre Oregon.

Ce-i cu bărbații de-şi imaginează mereu că iarba e mai verde de cealaltă parte a muntelui? Iarba e destul de verde aici unde suntem. I-am spus lui James că avem aici pământ care este tot al nostru, o casă sănătoasă, un grajd, doi cai, o vacă de lapte, câteva capre şi o mulțime de găini. Suntem sănătoşi şi avem copiii noştri şi suntem fericiți.

El a zis – Tu eşti fericită, Mary Kathryn. Dar după cum văd eu lucrurile, vom trăi cu mâna la gură toată viața noastră, cât vom rămâne în Illinois. În Oregon avem şi noi o şansă. O şansă pentru ce, am vrut să ştiu. Să construim ceva ce va dăinui, a zis el. Şi iernile sunt mai blânde acolo.

I-am spus că atunci când ceva sună prea bine ca să fie adevărat, foarte probabil nici nu este.

Dar tot ce a spus el a fost asta – pământ liber, Mary Kathryn. Gândeşte-te la asta.

I-am spus – pământ liber la două mii de mile de aici. Pământ pe care nu l-am văzut, şi despre care nu ştim nimic. Avem deja pământ chiar aici unde suntem acum.

El a zis – pământ sărac, plin de pietre şi rădăcini şi sudoare.

Uneori James vorbeşte exact la fel cum o făcea când spunea că pleacă la New York, în Anglia şi în China.

M-am săturat să tot aud de Oregon.

PARTEA A TREIA
CAPITULAREA

CAPITOLUL 13

Casa părea goală când Sierra descuie uşa laterală dinspre garaj, Carolyn şi Clanton o urmară, cărându-şi valizele Prin bucătărie şi apoi pe hol spre dormitoarele lor. Sierra îşi lăsă valiza proprie în living şi dădu o raită prin casă.

Ceva nu era în regulă. Sierra nu putea spune ce anume, dar o cuprinse o presimţire rea. La început, se întrebă dacă nu cumva cineva intrase prin efracţie în casă, dar nu lipsea nimic. Deschise draperiile din camera de zi şi lăsă soarele de primăvară să pătrundă în casă, dar nu fu de niciun folos în tentativa ei de a risipi atmosfera sumbră.

După ce-şi luă valizele, Sierra se duse pe hol spre dormitorul lor. Sprâncenele i se arcuiră uşor când descoperi patul făcut. În cei treisprezece ani de căsătorie, Alex nu făcuse niciodată patul. Covorul fusese aspirat. Prosoape noi atârnau în baie. Îşi puse mâna pe clanţa dressingului, dar ezită, şi o frică de neînţeles o năpădi. Trase adânc aer în piept, deschise uşa, şi răsuflă uşurată, când văzu costumele lui Alex atârnând în partea dreaptă. Cămăşile de pe rafturile din spate erau aranjate ordonat.

Se întoarse în dormitor, unde îşi puse geamantanele. Aruncă una pe pat, o deschise şi începu să despacheteze. În timp ce-şi aranja hainele înapoi în dulap, şi-şi duse geanta cu lucruri personale în baie, nu putea scăpa de îndoieli şi de temerile care se înteţiseră în ea de când plecase Alex din Healdsburg.

Copiii le iscaseră.

În ultimele două săptămâni în care rămăsese în

Healdsburg pentru a lua câteva decizii împreună cu fratele ei, apăruseră câteva amănunte în discuțiile cu copiii. Cât timp Sierra fusese singură în Healdsburg, Dolores își petrecuse noaptea cu ei de patru ori, iar Clanton și Carolyn își petrecuseră un weekend acasă la Marcia Burton.

— Tati! strigă Carolyn din cealaltă cameră, iar Sierra îl auzi pe Clanton povestind precipitat cu tatăl lor care se întorsese devreme de la serviciu. Sierra simți cum pulsul ei o ia razna. Privi din nou în jurul ei prin dormitor și-și mușcă buza. Oare angajase o femeie de serviciu? Dacă da, de ce acum, când nu o făcuse niciodată înainte? închise geamantanele goale, le luă de pe pat și le așeză lângă ușă. Avea să le ducă mai târziu în garaj.

Stomacul i se strânse de încordare. Încercând să se liniștească, se așeză în fotoliul de lângă geam. Își sprijini mâinile de brațele fotoliului și așteptă.

Păru că trecuse o oră întreagă înainte ca Alex să apară în prag.

— Mă bucur că te-ai întors acasă cu bine. Tonul și expresia de pe față îi erau enigmatice.

— Mersi. Inima îi bătea și mai tare acum, nu cum o făcea cândva când îl privea, dar oarecum mai profund, mai primitiv. Unde sunt Clanton și Carolyn? întrebă ea, încercând să-și păstreze tonul neutru.

— Carolyn povestește la telefon cu Pamela, iar Clanton e afară pe stradă, joacă fotbal cu câțiva prieteni. Se întoarce în casă când se înserează. Ochii i se îngustară ușor. Ce s-a întâmplat?

— Păi spune-mi tu ce s-a întâmplat, Alex, spuse ea fără nicio inflexiune a vocii. Când el nu spuse nimic, ea trase aer prelung în piept, încercând să se oprească din tremurat. Am auzit că Dolores a trebuit să petreacă patru nopți cu copiii cât am fost plecată. Expresia de pe fața lui se schimbă din nou oarecum. Și au fost un weekend la Marcia.

O uşoară nuanță rozalie îi sui de la nivelul gulerului şi apoi îi cuprinse toată fața.

Sierra îşi închise ochii.

Alex intră în dormitor şi închise uşa încet în urma sa. Se rezemă o clipă de ea, fără să spună nimic. Când vorbi, vocea îi era grea şi profundă.

— N-am vrut să vorbim despre asta. Nu în prima zi când te întorci acasă. Se aşeză pe pat şi se aplecă înainte, încleştându-şi mâinile între genunchi. Lucrurile nu mai funcționează între noi.

Ea-şi deschise ochii şi-l privi. Ochii lui se înălțară să o privească, dar apoi se uită repede în altă parte.

— Tu nu înțelegi ce este important pentru mine, spuse el.

— Ce e important, Alex? Atunci se uită la ea, distant.

— Munca mea. Ai fost plină de reproşuri la adresa muncii mele de la bun început.

— Deci poți să-mi spui cu mâna pe inimă că *munca* a fost cea care te-a ținut departe de casă şase nopți cât timp am lipsit de acasă?

Ridurile mici din jurul gurii lui se adânciră.

— Nu mai avem nimic în comun. Căsnicia noastră a început să se destrame cu mult timp în urmă.

— Avem doi copii împreună, spuse ea încet. Suntem căsătoriți unul cu celălalt. Asta avem în comun.

— Atunci haide să ți-o spun de-a dreptul. Nu te mai iubesc. Sierra nu realizase cât de mult avea să o rănească să-l audă pe Alex rostindu-i acele cuvinte drept în față. Îşi aminti că o ascultase pe Meredith discutând despre foştii ei soți. *Întotdeauna spun că nu-i înțelegi niciodată, că nu mai aveți nimic în comun. Dar de obicei totul se reduce la un singur lucru. La o altă femeie.* Inima ei se făcu mică de tot.

— Îmi pare rău, Sierra. Eu…

— Cine e, Alex?

El îşi întoarse privirea de la ea şi oftă. Se sculă în picioare şi începu să se plimbe agitat prin cameră, ca să se oprească mai apoi lângă dulapul ei.

— Ce contează?

— Aş vrea să aud asta de la tine înainte să o aud de la altcineva. Alex îşi îndesă mâinile în buzunare, amintindu-i de noaptea în care

Roy Lubbeck îi dăduse o scrisoare de la mama ei. Oare se sinchisise măcar să o citească?

— Elizabeth.

— Elizabeth? Inima începu să-i bubuie de-a dreptul. Elizabeth Longford? spuse apoi abia auzit, simțindu-se lovită de o claritate care o năuci. Femeia din Connecticut?

— Da.

— Cea care a absolvit la Wellesley?

— Da.

Alex spusese că ea nu-l înțelegea. O, dar cât de mult greşea, cât de mult! îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi. În clipa aceea îl văzu mai clar ca oricând. Era ca şi când orice umbră de văl fusese smuls, lăsându-i tot sufletul gol-goluț, despuiat înaintea ochilor ei.

— În sfârşit ai dat lovitura, nu? spuse ea încet, rănită mai rău decât crezuse că este cu putință.

Alex se întoarse încet şi o privi. Sierra îşi privi soțul făcând fețe-fețe. Şoc. Durere. Furie. Ştia că vorbele ei rostiseră adevărul, atinseseră însăşi esența problemei. Ştia exact la ce se referea. Săracul fiu de salahor la fermă care nu se simțise niciodată suficient de bun, reuşise în sfârşit să-şi câştige un trofeu merituos. Frumoasa Elizabeth Longford, cu o educație aleasă şi realizată, fiica Revoluției Americane. Poate că el nu realizase cu adevărat faptul că ea-i înțelesese întotdeauna nesiguranțele şi că îl iubise în ciuda acestora. Cu siguranță nu se aşteptase să i le arunce vreodată în față. Dar pe de altă parte, nu se aşteptase

niciodată nici să o înşele cu o altă femeie.

— *Bruja,* rosti el printre dinți.

— Şi tu ce eşti, Alex? Un mincinos şi un escroc.

De-ar fi fost Alex un alt gen de bărbat, în clipa aceea ar fi lovit-o. Vedea cât de mult şi-o dorea să o facă. Aproape că-şi dorea ea însăşi să o facă. Poate că atunci nu mai avea să simtă groaza asta fără margini. Ar fi fost fericită să-l vadă că pleacă. Nu avea să-i pese. Nu avea să se simtă de parcă tocmai i-ar fi smuls inima din piept. Privindu-l în ochi, nu descoperi în ei nicio urmă de regret sau tandrețe. Văzu doar un bărbat pornit să fie liber, dornic să dispară de acolo.

— Farsa asta de căsnicie *s-a încheiat!* spuse el înfuriat.

Sierra se simți copleşită de durere până aproape că nu mai putu respira. îl cunoştea atât de bine pe Alejandro Luis Madrid. Dacă ea şi-ar fi cerut scuze, oricum nu ar fi schimbat nimic. Făcuse ceva catastrofal când aruncase lumină asupra durerii sale tainice. Dacă l-ar fi implorat, nimic nu s-ar fi schimbat. Nu avea să o ierte niciodată, însăşi sângele lui ar fi urlat împotriva ei.

— Pentru mine nu s-a încheiat, Alex. Nu se va încheia niciodată. După ce traversă încăperea, deschise uşa.

— Asta-i problema ta, spuse el, şi ieşi din dormitor.

Azi s-a întors Lucas.

Dacă mi-aş dori să văd pe unul mort, ei bine, atunci el e acela. A fost sămânță rea de când mi-l amintesc, iar acum a crescut şi-a ajuns un om încâlcit şi plin de vicleşug.

A venit călare drept până sus la casă, pe un cal frumos şi îmbrăcat în haine bune, cu pretenția că ferma e a lui. I-am spus că era un hoț şi un mincinos. A râs şi a zis că nu are importanță. Ce era important era că el era întâiul născut al lui Papa, iar eu urma să fiu dezmoştenită. Avea o scrisoare de la Hiram Reinholtz care dovedea asta.

După aia a spus îndrăzneț nevoie mare – Dar de vreme

ce James a făcut aşa o treabă bună cu lucrul pe aici, voi fi darnic şi vă voi îngădui să rămâneți ca şi lucrători la ferma mea. Dar dacă nu-ți place treaba asta, Mary Kathryn, n-ai decât să-ți strângi lucrurile şi să te duci drept în Hades.

James spune că nu se va bate cu Lucas pentru pământ. Orice-aş spune eu, el n-ascultă. Pământul ăsta e casa mea. M-am născut în casa asta. James a muncit mai mult pe câmpul ăsta decât a muncit Lucas vreodată. Iar acum, netrebnicul de frate al meu apare după atâta vreme şi spune că toată ferma e a lui. Eu spun că nu fără război.

James zice că nu. Zice că ne ducem în Oregon.

Lucas a venit azi la casă şi a adus un bărbat şi o femeie cu el. Toți erau într-o căruță. Eu am ieşit pe verandă cu o puşcă, dar James mi-a luat-o din mâini înainte să apuc să trag şi să-l omor pe fratele meu. Lucas l-a adus pe Elder drept până în casa mea. Bărbatul stătea cu pălăria în mână şi nu se uita la mine. Iar eu nu i-am făcut treaba mai uşoară, ştiind că i-i ruşine că-mi ia casa. Lucas a zis că are un contract cu Elder. Elder va lucra pământul şi vor împărți profitul.

Acum scriu în grajd, la lumina lumânării, pentru că m-a scos din propria mea casă, şi soțul meu i-a dat o mână de ajutor. Dorm în fân cu copiii mei. Unde doarme James nu ştiu, şi nici nu-mi pasă.

Mătuşa Martha ne-a întâmpinat cu brațele deschise. La fel Betsy şi Clovis. Nu am vărsat o lacrimă până i-am văzut, iar acum nu mă mai pot opri.

A fost o călătorie lungă până aici cu căruța de la fermă. Nu ca distanță. Copiii s-au smiorcăit tot drumul, şi nu mai conteneau cu întrebările că dacă mai era mult până la Galena. James e irascibil. Dacă aşa se poartă într-o călătorie de două zile, cum îşi imaginează că o să fie într-o călătorie de două mii de mile prin sălbăticia ticsită de indieni?

A zis – Lasă că vezi tu că am dreptate atunci când ajungem în Oregon, Mary Kathryn.

Nu i-am răspuns, şi nici nu m-am uitat la el.

Degeaba am sperat că pe când ajungem aici avea să se răzgândească. Speram să-şi dea seama că am dreptate şi că avea să întoarcă căruța şi să se lupte pentru ceea ce era de drept al nostru.

Nu s-a răzgândit cu privire la nimic. E la fel de încăpățânat ca şi Papa. S-a dus drept în piață şi a vândut căruța noastră, şi a folosit o parte din bani să ne cumpere bilete pe un vapor cu aburi. Spune că o să călătorim pe Mississippi la sfârşitul săptămânii, şi vom coborî la Independence Landing.

Am spus – Adio, James Farr. Mi-a părut bine de cunoştință.

El a zis – Vii cu mine şi de trebuie să te leg fedeleş şi să te duc în brațe! I-am spus că exact asta trebuia să facă. Aşa că a ieşit în oraş şi s-a îmbătat atât de rău că Clovis a trebuit să se ducă după el să-l aducă acasă. Sărmanul şi bătrânul Clovis a trebuit să-l care pe James până acasă, atârnat de umărul lui, ca pe-un sac cu grâu. I-am spus lui Clovis că n-avea decât să-l arunce pe James în pivnița de cartofi şi să-l lase acolo până începe să încolțească. În patul meu n-are ce căuta.

Cred că exact asta a şi făcut Clovis cu el.

Abia văd pagina de lacrimi. Cum se poate să urăsc un bărbat pe care-l iubesc atât de mult?

Mătuşa Martha spune că în povestea asta e mâna lui Dumnezeu. Dacă e adevărat, atunci va trebui să am o discuție cu Dumnezeu. Nu că va pleca urechea la ce am eu de spus. N-a făcut-o niciodată.

Mătuşa Martha şi cu mine am petrecut toată ziua povestind şi plângând. Am întrebat-o dacă n-ar putea copiii mei să rămână şi să trăiască cu ea până când James va

pleca înspre Oregon. A spus că nu. A spus că nu se poate pune între un soț și soția lui. A spus că Dumnezeu ne-a unit, și ea n-o să mă ajute să destram căsnicia noastră. Așa că sunt legată de James Addison Farr și de visele lui din Oregon.

Ar fi trebuit să mă mărit cu Thomas Atwood Houghton.

Mătușa Martha mi-a adus un cufăr. James cumpără echipament de drum pentru noi în Independence. Până acum, tot ce am pregătit eu e o cutie cu medicamente – chinină, pastile albastre[27], opiu, *laudanum,* whisky, corn de cerb pentru mușcături de șarpe și acid citric pentru tratamentul scorbutului, cărți, tăblițe, cretă și cerneală la discreție. Nu vreau „să-mi știu copiii crescând ignoranți ca și tatăl lor. Doamnele de la cercul de cusut *quilturi* mi-au pregătit o mulțime de bucăți de material în toate culorile și modelele imaginabile, să îmi pot face într-o bună zi propriul meu *quilt.* Am împachetat pânză groasă de in ace mari, ceară de albine, nasturi, ace și 2 degetare, și le-am băgat într-o cutie frumoasă de bomboane pe care mi-a dăruit-o Thomas acum multă vreme.

Dacă m-aș fi măritat cu Thomas, acum nu m-aș duce în Oregon.

În pachetul trei sunt:

1 rochie de stofă aspră
1 rochie de lână
Indispensabili
4 perechi șosete de lână
2 perechi pantofi
1 șal bun
1 bonetă

---

[27] *Blue mass* (în original) – clorură de mercur, folosită în secolul XIX în diferite afecțiuni, precum constipație, depresie, dureri dentare (n.trad.).

pieptene, perie şi 2 periuţe de dinţi
Pachetul doi conţine:
2 pulovere din flanel
2 svetere de lână
2 perechi de izmene groase din bumbac
4 perechi şosete de lână
4 batiste colorate
2 perechi pantofi
1 pereche bocanci
1 poncho gutaperca
1 mantie
Pieptene, perie, 2 periuţe de dinţi
Tigaie
Ibric
Oală pentru cafea
Tavă de plăcinte
Putinei pentru unt
2 fierăstraie
2 lopeţi
2 topoare
3 cuţite de cingătoare
1 piatră de ascuţit
1 flintă
1 pistol
Muniţie

James spune că are bani să cumpere restul lucrurilor de care avem nevoie când vom ajunge în Independence. Cred că ar fi mai ieftin să ne cumpărăm proviziile de aici, dar el a spus că ar costa prea mult taxa să le cărăm pe fluviu în jos. Aşa că vom pleca cu puţinul pe care-l avem, şi vreau să spun că e chiar puţin.

Mătuşa Martha s-a oferit să-i dea bani lui James, dar el n-a vrut nimic de la ea. Eu n-am fost la fel de mândră ca el.

Azi dimineață mi-am luat rămas bun de la Mătuşa Martha. Aproape că mi-a frânt inima. E o linişte înfiorătoare cum stau acum în vasul acesta mizerabil cu aburi, care mă duce pe Mississippi în jos, departe de ea şi de Betsy şi de Clovis şi de casa mea. Mătuşa Martha m-a sărutat şi şi-a scos lanțul cu cruce de la gât şi mi l-a pus mie la gât. E lanțul acela frumos cu crucea din pietre de ametist, pe care l-am admirat atât când am venit prima oară în Galena, după ce m-a alungat tata de acasă. L-a purtat în fiecare zi a vieții ei, de când i l-a dăruit tăticul ei – când a împlinit paisprezece ani.

A spus – vreau să fie al tău, să-ți amintească de mine. Să-ți amintească de faptul că mă rog pentru tine zi de zi. A spus – Dumnezeu este cu tine, Mary Kathryn Farr, să nu uiți vreodată asta.

Nu m-am simțit mângâiată.

Nu îi voi mai vedea niciodată. Ea spune că ba da, dar ea se referă la cer, şi eu nu o să intru acolo. Nu o să intru nicăieri unde este Dumnezeu.

Îi am pe Dumnezeu şi pe James Addison Farr pe care îi învinuiesc pentru suferința asta din sufletul meu.

Joshua m-a întrebat azi că de ce nu vorbesc cu Papa. I-am spus că nu-i ceva cu care să-şi bată el capul, dar cu toate astea l-am văzut îngrijorat. I-am spus că eram ocupată să am grijă ca Beth şi Hank şi gemenii să nu cadă peste bord în fluviu. Dar a spus că nu-i adevărat, că Papa îi are pe Matthew şi pe Hank la el, şi că gemenii dorm, şi Beth e prea speriată de apă ca să se apropie de margine.

Mi-a spus – Când ajungem în Oregon, o să vezi că Papa are dreptate. I-am spus atunci că dacă mai aud odată vorbele alea din gura lui, Papa al lui o să se trezească în apele murdare ale Mississippiului. Şi nu ştie să înoate!

Am coborât de pe vas la Independence Landing acum două zile. A fost înnorat şi rece. James a găsit un loc unde

să ne păstrăm toate lucrurile până când vom avea o căruță în care să ni le aranjăm pe toate. E bine că nu plouă, pentru că dormim sub cerul liber, fără măcar un cort deasupra capului.

Independence e cel mai sălbatic loc din câte am văzut vreodată. E plin de oameni din toate păturile sociale, dar cu majoritatea din ei n-aş vrea să mă întâlnesc vreodată singură. N-am mai văzut niciodată atât de mulți oameni. Toți cumpără sau vând ceva. Toți se grăbesc să se pregătească de plecare în Oregon sau California, sau Santa Fé.

E seară, şi încă aud ciocanele cum bat în timp ce se construiesc căruțe şi boii mugesc, şi caii nechează. E imposibil să închizi un ochi în locul acesta blestemat.

James m-a lăsat cu copiii, ca el să facă un tur prin piața oraşului – să vadă puțin ce se mai întâmplă – cum a zis el. Încep să mă satur de atâta stat şi privit. Majoritatea oamenilor de pe aici sunt la fel de nebuni ca şi el. Cel puțin bărbații. N-am văzut nicio femeie fericită de când am ajuns aici.

James a vorbit toată ziua cu bărbați ce locuiesc pe lângă noi cu nevestele şi copiii lor, dacă e mai înțelept să cumpere boi sau măgari. S-a întors şi mi-a spus tot ce a auzit, după care a zis – Tu ce zici, Mary Kathryn?

Nu cred că vrea să ştie ce gândesc eu.

A zis – Tot trebuie să începi să vorbeşti cu mine.

Ba nu, nu în viața asta.

James a cumpărat patru perechi de boi azi la 25 de dolari bucata! Sunt animale bune, puternice şi blânde, dar nu meritau atâta bănet. Ar fi trebuit să se târguiască mai bine. James a zis că data viitoare mă trimite pe mine. A zis că dacă lucrurile nu merg bine pe drum, îi putem mânca. Dar eu aş vrea să ştiu cum crede el că poate face una ca asta, când Beth se şi lipeşte deja de dobitoacele astea bune

de lucru.

Azi am cunoscut-o pe Nellie Doane. Ea şi soţul ei Wells locuiesc lângă noi. Spăla haine la pârâu odată cu mine. Nu sunt singura care se plânge de plecarea la Oregon. Am plâns împreună, dar am şi râs puţin. Amândouă avem nişte idei straşnice despre ce am putea face cu soţii noştri. Ea a spus că se gândea că trebuie să scoatem ce-i mai bun din ce avea să se întâmple. Ea are trei copii care sunt toţi dornici să pornească în vest. Joshua şi fiul ei Harlan sunt deja fraţi la cataramă.

S-au adunat şi alţi oameni pe lângă noi. Virgil Boon e unul din ei. El e un dogar din Pennsylvania, şi are vârstă înaintată. Are cel puţin patruzeci de ani. Mai este Judecătorul Skinner şi nevasta lui. El e şi mai bătrân. Patruzeci şi trei, a zis. Se gândeşte că vor avea nevoie şi de legiuitor în Oregon. Soţia lui nu e aşa de prietenoasă, aşa că nu ştiu cum o cheamă. Ruckel Buckeye e din Kentucky şi nu are decât cincisprezece ani. L-am întrebat ce zice mama lui despre plecarea sa de unul singur la Oregon şi el a zis că ea i-a spus să plece şi să-şi facă o viaţă mai bună în vest. Nu-mi pot imagina cum ar putea o mamă să-i spună fiului ei să plece, ştiind că nu avea să-l mai vadă vreodată. Probabil că era o femeie foarte tare. A plouat aproape în fiecare zi. Hainele ni-s umede, la fel ca şi sufletul meu. Înot prin noroi ca să ajung la băcănie. James a zis că are nevoie să-i ţin socotelile, că de nu, n-o să avem destui bani să mai pornim în călătorie.

A zis – o să mă ajuţi, dacă nu vrei să trăieşti în sălbăticia asta tot restul zilelor tale, Mary Kathryn. Nu ştie scrie sau citi, şi sunt oameni în oraşul acesta care te-ar scalpa numai pentru plăcerea lor. A zis că avem 854 de dolari şi 22 de cenţi pe numele nostru, şi că a avut nevoie de toţi anii în care am lucrat la fermă să economisească toţi banii ăştia. Mătuşa Martha mi-a dat 120 de dolari pe care

i-am ascuns în cufăr, în siguranță, departe de jefuitori. Nu i-am spus de ei.

James l-a adus azi pe domnul Kavanaugh la focul nostru de tabără. L-am văzut pe bărbatul acesta cu două zile în urmă la băcănie. Sau mai degrabă m-a văzut el pe mine. Stătea la tejghea şi cumpăra praf de puşcă, alice şi gloanțe când am intrat cu copiii. E un bărbat mare şi e greu să nu-l vezi. Arată sălbatic ca un indian în pantalonii lui de piele de căprioară. Are părul negru şi lung, şi-l ține legat în spate de o bucată de piele crudă. Avea o flintă Sharp's pentru bizoni, şi avea cei mai albaştri ochi pe care i-am văzut vreodată şi care m-au fixat din clipa când am intrat pe uşă.

Joshua ar fi vrut să vorbească cu el, dar i-am spus să stea lângă mine şi să vadă de Hank şi Beth să nu se piardă de noi. M-am întors o clipă cu spatele, şi l-am şi văzut pe Joshua cum se duce drept la el împreună cu Hank şi Beth. Ar fi trebuit să fiu mai atentă, dar eram cu gemenii şi mă târguiam cu MacDonald care e un hoț şi cu care trebuie să ai mare grijă. Apoi m-am întors din nou şi-l văd pe Joshua întrebându-l pe străinul acesta bădăran tot felul de lucruri, şi cum se uită el la mine cu ochii ăia albaştri ai lui. I-am alungat pe copii de la el, m-am scuzat şi am plecat cât am putut de repede.

Ştiam că o să-l văd din nou. Nu ştiam când sau cum, dar ştiam şi pace. Cum l-o fi întâlnit James nu ştiu, şi nici n-am de gând să întreb. I-am oferit domnului Kavanaugh să ia cina cu noi, iar el a acceptat. James povesti cel mai mult cât timp mâncară. Eu n-am zis nimic. Am ascultat şi am aflat că domnul Kavanaugh a făcut afaceri cu indienii Kanisa, Pawnee, Cheyenne şi Sioux. A trăit cu indienii Cheyenne doi ani de zile. Are un mare respect pentru indieni, dar nu cine ştie ce pentru cei pe care i-a văzut că-şi fac bagajele să pornească spre vest. A spus că majoritatea

nu sunt pregătiți deloc pentru ceea ce-i aşteaptă.

Am spus – vă referiți la noi, domnule Kavanaugh?

Iar el mi-a răspuns – Depinde.

De ce anume, am vrut eu să ştiu. El s-a uitat la mine şi n-a mai spus nimic.

James şi Wells şi o jumătate de duzină de alți oameni se întâlnesc deseară cu John MacLeod. Se va constitui un contract şi îl vor semna, şi se vor stabili tarifele pentru că l-au angajat pe el. James a zis că el îl recomandă cu căldură pe Kavanaugh ca şi cercetaş, dar se îndoieşte că el o să fie de acord. Kavanaugh are o afinitate pentru indieni şi pune puțin preț pe cei albi.

James a zis că Kavanaugh a fost de acord să ne însoțească până în Oregon. A zis că John MacLeod a fost surprins şi mulțumit. A zis – Kavanaugh cunoaşte țara asta ca-n palmă.

Toate doamnele sunt Impresionate de el. Îl consideră Foarte Atrăgător şi Misterios. Mă întreb uneori dacă James şi ceilalți nu au chiar nicio rezervă cu privire la nebunia asta de călătorie în vest.

Azi plouă din nou şi în tabără este mare mizerie. Noaptea trecută a bătut vântul şi a plouat în căruță. E prea ud ca să pornim focul. Aş vrea să fiu acasă la Mătuşa Martha cu copiii mei cuibăriți în patul mare din metal.

L-am întrebat pe James ce ne facem dacă ni se îmbolnăvesc copiii. A zis că-l avem pe Doc Murphy. Dar dacă ni se rupe căruța? zice că avem piese de rezervă şi roțile au spițele din lemn de portocal. Dar cu indienii cum ne descurcăm? A zis că Kavanaugh ştie ce să facă cu indienii. James zice că-mi fac prea multe griji, şi eu zic că el îşi face prea puține.

În seara asta am mâncat fasole rece şi pesmeți uscați. Mă tot gândesc la mâncarea gustoasă pe care o făcea Betsy şi la bucătăria cea caldă. Mă întreb dacă vom mai cunoaşte

vreodată asemenea conforturi. Pe când vom ajunge în Oregon, va fi probabil prea târziu să mai semănăm ceva pe câmp. Şi apoi vom ajunge să murim cu toții de foame până în primăvară.

Mă întreb dacă peste un an o mai fi vreunul din noi în viață

CHELTUIELI

Căruță din lemn de stejar…85 dolari

Plăpumi din bumbac cu pene de gâscă 100 dolari

4 perechi de boi…200 dolari

Frâie…25 dolari

6 barile[28] de făină…25 dolari

600 pfunzi[29] şuncă…30 dolari

50 pfunzi pastramă de vită…8 dolari

50 pfunzi untură…2, 50 dolari

100 pfunzi fructe uscate…6 dolari

50 pfunzi sare şi piper…3 dolari

100 pfunzi cafea…9 dolari

200 pfunzi fasole boabe…8 dolari

75 pfunzi orez…3, 75 dolari

10 pfunzi praf de copt…1 dolar

5 pfunzi muştar…1 dolar

150 pfunzi zahăr…7 dolari

praf de puşcă, alice, gloanțe…20 dolari

30 pfunzi pânză de cort…5 dolari

chibrituri…1 dolar

50 pfunzi lumânare…3, 30 dolari

3 pfunzi săpun…2 dolari

100 picioare[30] funie groasă…4 dolari

---

[28] Un baril – unitate de măsură americană, echivalentul a 115 litri; în total, aproape 700 litri făină (n.trad.).

[29] Un pfund – unitate de măsură americană pentru masă, echivalentul a 450 g (n.trad.).

45 pfunzi aşternut…22, 50 dolari
Total…572, 05 dolari
Economii
854, 22 – *572, 05* = 282, 17
Plată pentru căpitan/cercetaş MacLeod şi Kavanaugh – *44 dolari*
Economii
282, 17 – *44,00* = 238, 17
Membrii
John MacLeod Compania de mişcare spre Teritoriul Oregon
Cercetaş – Domnul Kavanaugh
James şi Mary Kathryn Farr-Illinois/ fermier
Copii: Joshua, Henry, Beth, Matt şi Deborah
Virgilboon – Pennsylvania/ dogar
Judge Skinner şi soția Mary – Carolina / avocat
Reese Murphy – New York / medic
Sora: Susan
Cal Chaffey – Maine / farmer
Mary şi Marcus Sweeney – Ohio / fierar
Mittie Catlow – Illinois / fermier
Fiul: Calhoun *Franklin şi Paralee Sinnott* – Missouri / negustor
Copii: Frank şi Patricia
Werner Hoffman – New York / fermier
Fiul: Herbert
Kaiser Vandervert – Massachusetts / croitor
Ernest şi Winifred Holty – New York / rotar
Copii: Ernst, Louisa, Alicia, Gottlieb
Melzena şi Arbozena Pratt-Alabama/ cusătorese
Slujitor negru: Homer

---

[30] Aprox. 30 de metri în total (n.trad.).

Wells şi Nellie Doane-Missouri/ brutar

Copii: Robert, Harlan, LeRoy

Lot Whimcomby – Massachusetts/ funcţionar

Paul Colvigne – Delaware/ profesor

Binger Siddons – Indiana/ fermier

Oren şi Aphie McKenzie – Virginia/ fermier

Dunham şi Celia Banks – Connecticut/pantofar

Copii: bebeluşul Hortense

A.J. Wright – Tennessee/ face harnaşamente

Wyatt Collins – Vermont/ fermier

Cage Baker-Kentucky/ fermier

Ruckel Buckeye – Ohio/ vânător

Artemesia şi Athena Hendershott – Georgia/ căruţaş

Frate: Apollo

Stern Janssen – Sweden/ marinar

Matthew Odell – Illinois/ armurier

Less Moore – South Carolina/ cartofor

Plată în avans acordată lui John MacLeod – 800 dolari

Plată în avans acordată lui Bogan Kavanaugh – 300 dolari

În sfârşit a ieşit soarele. Suntem ocupaţi toată ziua să aranjăm bagajele, după indicaţiile lui John MacLeod. Făina am pus-o acum în saci de canava şi nu în butoiaşe, câte 100 de pfunzi de sac. Rezervele de şuncă am împachetat-o în cutii, de câte 100 de pfunzi fiecare. Şunca am învelit-o în tărâţe. JM spune că în felul acesta slănina n-o să se topească şi n-o să se strice şunca.

Sunt prea obosită să mai scriu acum.

A început din nou ploaia. Ne-am mutat pe un platou mai înalt. Toţi suntem uzi şi ne este frig, şi suntem agitaţi. JM spune că nu vom pleca înainte să crească iarba de patru inci. Deocamdată, animalele noastre pasc toată iarba de pe aici, şi nu e multă deloc.

Nimeni nu e bine dispus, nici chiar James care a avut

ideea asta prostească să pornească spre Oregon.

Mi-e dor de casă. Nu mă pot gândi la Mătuşa Martha, la Betsy şi la Clovis fără să mă apuce plânsul.

James a cumpărat o vacă de lapte cu 20 de dolari. Beth se va îngriji de ea. Joshua va ajuta la păstori tul turmei pe care a cumpărat-o compania din fondul comun.

Am pornit la drum de trei zile. Am plecat din Courthouse Square în zorii zilei de 12 mai. Sunt douăzeci şi opt de căruțe în compania noastră şi am numărat cinzeci şi opt de suflete. Am trecut hotarul statului Missouri şi am ieşit din Statele Unite ale Americii. Singura lege pe care o mai avem acum este cea asupra căreia am căzut de acord între noi. Am călătorit pe drumuri noroioase, am trecut pe lângă o movilă mare şi albastră, apoi am traversat Bull Creek. Am apucat spre apus, şi am văzut un indicator pe care scria Drumul spre Oregon. Am avut mari dificultăți când am traversat Vermillion. A.J. Wright a pierdut o roată când a coborât malul abrupt.

Traversatul pâraielor este întotdeauna o misiune buclucaşă. Aproape de misiune, indienii Shawnee m-au ajutat în timp ce James l-a ajutat pe A.J. Copiii şi cu mine am trecut uşor, cu toate că o zi întreagă mi-a stat inima în gât.

Franklin Sinnott are două căruțe, una pentru familie şi provizii, şi alta încărcată cu bunurile pe care vrea să le vândă în Oregon. Pe una o conduce chiar el, iar pe nevastă-sa Paralee a pus-o să o conducă pe cealaltă. E speriată de asta, şi pe bună dreptate. Nu se prea pricepe la aşa ceva şi e Foarte Fragilă. Când am ajuns la Wakarusa, a ieşit din rând şi a aşteptat. Franklin a urlat la ea îngrozitor, dar ea n-a mai vrut să se ducă după el şi să-l urmeze. N-a mai vrut să se urnească din loc. A trebuit să se întoarcă el şi să treacă chiar el căruța dincolo. Micuța Patricia a țipat după mama ei tot drumul peste râu. Paralee a trecut dincolo

într-o canoe cu un indian Shawnee.

Am traversat Kansasul şi am urmat Little Blue pentru trei zile. James îl lasă pe Joshua să conducă căruța. Sunt recunoscătoare. E mai uşor pentru trupul acesta să umbli pe jos.

Cineva cu o căruță mică ne-a urmat toată ziua, ieri şi azi. MacLeod a zis că probabil e Mormon şi s-a dus să vorbească cu el. Văd lumina unui foc în depărtare.

Artemesia şi Athena Hendershott l-au invitat pe Kavanaugh să ia cina cu ele. Sunt nişte doamne foarte drăguțe. Poate că i-ar plăcea vreuna din ele. Apollo ar fi încântat să-şi vadă una din surori măritată.

John MacLeod s-a întors şi i-a spus lui James că e o femeie acolo afară. I-a spus că e nebună şi că ar trebui să se întoarcă, dar ea a zis că-i o țară liberă şi că poate merge unde-i place.

Nu înțeleg de ce ar alege o femeie să se ducă în Oregon, darămite să se mai ostenească atât să ajungă acolo.

Mă întreb cine o fi şi de ce e atât de Hotărâtă să lase lumea Civilizată înapoia ei.

James a spus că femeia care ne urmează e franțuzoaică şi e din New Orleans, şi că n-am ce vorbi cu ea. L-am întrebat de ce, şi el n-a vrut să-mi spună. I-am spus că o să vorbesc cu cine-mi place dar el a spus că numai să îndrăznesc. L-am întrebat cum de ştie el atât de multe despre ea, şi mi-a spus că lui i-a zis Kavanaugh. I-am spus că e rândul lui să stea de strajă şi că e timpul să se ducă. Ruckel Buckeye şi Apollo Hendershott sunt de asemenea de serviciu deseară. Kavanaugh ne-a spus de la bun început că indienilor le plac proviziile noastre şi că trebuie să stăm cu ochii în patru. James a plecat atât de furios de la foc, de nu cred că o să aibă probleme să stea treaz la noapte.

Am ajuns la Alcove Springs. Acolo erau atât de multe căruțe, încât parcă am fi ajuns înapoi în Independence. Vom

pleca mâine să găsim un loc de păscut mai bun pentru animale. Mi-am petrecut după-amiaza spălând haine.

Aud scripcile cum cântă în aerul nopții. James vrea să meargă la dans. N-a zis-o, dar îmi dau seama după cum dă din picior. Se tot uită la mine şi ar vrea să zic eu ceva.

Aş vrea eu să-i zic ceva, dar nu prea cred că i-ar place să audă ce am eu de zis.

CAPITOLUL 14

Interfonul de pe biroul Sierrei țârâi. Acționă butonul. Da, Ariene?

— Ai un apel pe linia doi.

— Mulțumesc. Sierra apăsă butonul, crezând că era consilierul de care încercase să dea. Sierra Madrid, la telefon.

— Sunt Alex.

Inima îi stătu în loc, apoi se prăbuşi în gol când trecu direct la subiect.

— Casa e a ta. Avocatul meu spune că fac o greşeală, dar vreau să rămână la tine. Am pus deja să se schimbe actul de proprietate pe numele tău. La fel şi BMW-ul pe care-l conduci. O să-ți trimit documentele oficiale prin poştă într-o zi sau două.

Vocea îi era atât de rece, încât degetele ei deveniră ca gheața în jurul receptorului.

— Te simți absolvit acum? Crezi că dacă-mi dai casa şi maşina mie, totul este *în regulă?*

— Cred că sunt mai mult decât corect.

— Corect? Simți cum i se pune um nod în gât. Niciodată nu mi-am dat seama că ai considerat că adulterul şi abandonul sunt corecte.

— De îndată ce îți angajezi un avocat putem stabili toate detaliile divorțului. Cu cât mai repede, cu atât mai uşor pentru noi toți.

Nu avea nicio intenție să-i uşureze situația. Tremurând, îşi puse mâna peste ochi.

— Nu divorțez de tine, Alex. Ți-am spus asta deja. El înjură în spaniolă.

— Nu mă întorc la tine, Sierra. Ai face bine să înțelegi asta aici şi acum. Vreau să fiu *singur!*

— Păi eşti deja singur. Doar că nu ai documentele

legale să o dovedeşti. Şi nu le vei obţine niciodată. Trânti telefonul la loc.

Tremura violent, iar inima îi bubuia în piept. Îşi lipi pumnii încleştaţi de ochi şi încercă să îşi îngroape toate sentimentele adânc în sufletul ei.

— Eşti bine? spuse Ron din prag.

Ea nu-i răspunse. Respirând rar, îşi îngropă sentimentele ei tot mai adânc, până când se simţi rece şi se făcu linişte în interior. Nu-şi mai simţea nici măcar inima bătând.

— Da, spuse ea, şi îi întoarse spatele, găsind locul în programul pe care tocmai o dactilografia pentru săptămâna viitoare.

Ron veni la biroul ei şi apăsă butonul interfonului.

— Reţine toate telefoanele până îţi spun eu, Ariene. Sierra şi cu mine trebuie să intrăm într-o şedinţă. Dădu drumul butonului, îşi puse mâinile pe spătarul scaunului Sierrei şi îl îndepărtă la peste jumătate de metru de birou. Haide să discutăm despre ce se petrece acum.

Ea nu se urni; era mai bine dacă stătea cu spatele la el.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

— Dacă mai aduni ceva în interiorul tău, o să explodezi.

— Am vorbit despre asta.

— Da, cu Marcia, spuse el simplu. Nu cred că ea te ajută prea mult.

— Şi alte câteva persoane.

— Meredith?

— Am discutat situaţia şi cu avocatul ei, recunoscu Sierra. Alex nu poate obţine divorţul, nu fără acordul meu, şi eu nu am de gând să fiu vreodată de acord cu asta.

— Ai slăbit în ultima lună, Sierra. Arăţi ca şi când n-ai prea dormit.

— Mulțumesc, Ron. Chiar aveam nevoie să aud asta, spuse ea, şi privi în altă parte. Carolyn venise din nou în patul ei noaptea trecută. În ultimul timp venea în fiecare noapte, trezindu-se plângând dintr-un coşmar.

Îi simți mâna pe umăr.

— Îmi pasă de tine, Sierra. Urăsc să văd cum suferi. Blândețea din tonul lui o ameți de-a dreptul.

— Nu cred că există altă cale.

— Vreau să te ajut.

Poate că trebuia să mai vorbească şi cu altcineva în afară de Marcia. Întotdeauna era atât de plină de idei, cum să-l silească pe Alex să se întoarcă acasă şi să-şi asume rolul său de soț şi tată – idei despre care Sierra ştia că erau doar o pierdere de vreme. Manipularea nu funcționa cu Alex.

Nu era pentru prima oară când Ron îi oferea umărul lui să plângă pe el. Ezitase să-i accepte oferta, nedorind să-şi aducă problemele la lucru. Dar oare nu o făcea deja? Lui Ron îi păsa de ea. Dumnezeu ştia, avea nevoie de cineva căruia să-i pese. Lui Alex cu siguranță nu-i păsa.

— Haide, spuse Ron.

Oftând greu, se ridică şi-l urmă în biroul lui. El închise uşa după ea.

— Nu te-a sunat oare cineva de la şcoală azi de dimineață? întrebă Ron în timp ce-i umplu o cană cu cafea şi i-o întinse.

— Clanton iarăşi s-a bătut cu cineva, spuse ea, acceptând cana din mâinile lui. Se aşeză în fotoliul din fața biroului său.

Ron îşi turnă şi lui o cană de cafea şi se rezemă de birou în fața ei.

— Asta-i a doua oară săptămâna asta, nu?

— Consiliera de la şcoală ştie ce se întâmplă. Spune că îşi descarcă mânia.

— Alex a discutat cu el? Ea râse batjocoritor.

— Şi de-ar încerca, Clanton n-ar vorbi cu el.

— De ce nu?

Ea scutură din cap.

— Le-am spus copiilor de ce a plecat Alex. Prima oară când a sunat, a răspuns Clanton şi i-a spus că-l urăşte şi că nu mai vrea să-l vadă niciodată. Alex a dorit să vorbească cu Carolyn, dar ea plângea prea tare ca să poată să vorbească cu el. Îşi luă cana de cafea cu ambele mâini, dorindu-şi să simtă suficient căldura acesteia şi să se oprească din tremurat. Alex a dat vina pe mine, desigur. Trase încet aer în piept, încercând să-şi controleze vocea. A spus că eu am întărâtat copiii împotriva lui.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Nu mi-a dat nicio şansă să spun nimic. După ce şi-a spus povestea, a închis. Alex o înjurase în spaniolă înainte de asta. Tot ce am făcut a fost să le spun adevărul. Ce altceva aş fi putut spune când m-au întrebat de ce n-a venit tatăl lor acasă de trei zile? Le-am spus că tatăl lor s-a hotărât să trăiască cu o altă femeie. Asta e adevărul. Le-am spus că asta nu înseamnă că nu-i mai iubeşte *pe ei.* Ci că nu mă mai iubeşte *pe mine.* Aş vrea să ştiu cum altfel ar fi trebuit să le dau vestea.

— Stai uşor, spuse Ron zâmbindu-i cu compasiune. Nu te critic.

— Îmi pare rău, dar m-am săturat să-l mai aud pe Alex cum mă învinuieşte pe mine pentru toate. Spune că toate problemele pe care le au copiii acum sunt din vina mea. *El e* cel care are o aventură. *El e* cel care ne-a abandonat familia. Şi cu toate astea, toate sunt din vina mea.

— E firesc să vrei să dai vina pe altcineva.

La fel cum îl învinovăţea şi ea pe Alex? Oare asta voia să spună? Ea-şi lipi buzele strâns. Ei bine, nu era oare vina

lui Alex? Dacă nu ar fi părăsit-o pe ea şi copiii şi nu s-ar fi mutat la amanta lui, totul ar fi în regulă.

Spune adevărul, Sierra.

Fața îi ardea când simți dojana uitată. Ori de câte ori ea sau Mike încercaseră să se justifice de ceva ce făcuseră când erau copii, mama se uita întotdeauna în ochii lor şi spunea cuvintele acelea, încetişor…

Spune adevărul…

Adevărul. Lucrurile nu mai fuseseră în regulă între ea şi Alex de multă, multă vreme. Ştia asta, dar în acelaşi timp ştia că nu era pregătită să se confrunte cu asta. Îşi reorientă rapid toate gândurile din direcția aceea şi le concentră asupra copiilor.

— Nu sunt sigură ce să mă fac cu Clanton. A ajuns în biroul directorului de patru ori în ultimele două săptămâni, şi carnetul lui de note e un dezastru. S-a lăsat de baseball fără ca măcar să-mi spună. Când l-am întrebat de ce, mi-a spus că nu-l mai interesează. Înainte îl adora, Ron. Acum, nu mai face nimic altceva decât să stea în camera lui şi să se joace jocuri video.

— Dar Carolyn?

— Ea este exact opusul. Clanton îmi spune în fiecare zi că n-are teme, în timp ce ea lucrează la temele pentru acasă ceasuri întregi. Deunăzi a fost devastată când a greşit un cuvânt la testul de ortografie.

— Mai are coşmaruri? Sierra încuviință din cap.

— Noaptea trecută a avut unul. A venit în camera mea la ora unu dimineața, plângând şi spunând că a visat că am murit într-un accident de maşină.

— Sărmanul copil.

— Marcia spune că e teamă că şi-ar putea pierde amândoi părinții. Cum Alex a plecat, se teme că mi s-ar putea întâmpla şi mie ceva.

— Marcia petrece destul de mult timp primind

consiliere din partea unui expert, spuse Ron zâmbind uşor. Ascultă, cred că toţi aveţi nevoie de o pauză. Ce-ar fi să iei copiii şi să veniţi cu mine la Catalina sâmbătă?

Surprinsă de invitaţia lui, îşi ridică ochii la el.

— Catalina?

— Va fi o vreme superbă pentru yachting.

— Yachting?

— Da, yachting. Nu te uita aşa nesigură. Mă pricep la asta. Am navigat până în Fiji de unu singur când aveam douăzeci şi trei de ani.

— N-am ştiut, spuse ea de dragul conversaţiei. Mintea îi lucra ameţitor. Se simţi uşor inconfortabil, dar nu putu spune de ce. Obrajii i se îmbujorară când se simţi privită în continuare de el.

— Nu sugeram nimic necuviincios, spuse el, sincer. Acum se făcu roşie ca focul la faţă.

— O, ştiam asta! spuse ea repede. Dar…

— Dar ce?

— Eşti şeful meu. El strânse din buze.

— Dar sunt şi prietenul tău. Se îndreptă de spate şi îşi înconjură biroul, aşezându-se pe scaunul său de birou. Se întrebă dacă simţise că avea nevoie de distanţă între ei pentru a se simţi din nou relaxată în prezenţa lui. O să-i rog şi pe Marcia şi pe Tom să vină cu copiii lor, spuse el. Au fost şi ei cu mine la Catalina de câteva ori până acum. Pamela şi Reed se pricep de minune la navigaţie. Îi pot învăţa şi pe Clanton şi pe Carolyn cum se manevrează funiile.

Sierra schiţă un zâmbet.

— Va fi o mare uşurare să nu mai stăm prin casă tot weekendul, gândindu-mă obsesiv la Alex şi Elizabeth Longford. De îndată ce o spuse, îşi dori să nu o fi făcut. Cumva, faptul că le alăturase numele cu voce tare o umplu din nou de ruşine şi de umilinţă. Simţi că avea să plângă, şi privi repede în altă parte. Cred că şi copiii s-ar bucura de

asta, spuse ea când îşi regăsi stăpânirea de sine.

— Bun. Vin să te iau sâmbătă la ora cinci.

— Nu-i puțin cam târziu? întrebă ea, în timp ce se ridică şi-i luă cana goală. Avea să le spele în bucătărioara din capătul holului. Nu vom avea decât câteva ceasuri înainte să se lase seara.

El râse.

— Ora cinci *dimineața,* Sierra.

— Cred că glumeşti!

— Şi încă sunt blând cu tine. De obicei îmi place să pornesc devreme pe apă. Îi voi spune Marciei să te sune. Îți poate spune ea cu ce să te îmbraci.

A plouat toată ziua.

Aphie McKenzie a născut un băiețel în timpul călătoriei. Drumul era noroios şi animalele trăgeau greu. Iar zgâlțâitul i-a îngreunat starea lui Aphie. Nu-i o fată puternică, şi a fost o Naştere Grea, şi ea e într-o stare foarte proastă. Ploua cu găleata peste noi în timp ce o ajutam. Doc Murphy a făcut ce a putut mai bine. Oren i-a dat copilul lui Winifred Holtz să-l alăpteze.

Nellie se roagă fierbinte pentru Aphie, dar eu una nu cred că o să o ajute asta prea mult.

Am avut o săptămână de vreme bună. Niciodată nu mi-am închipuit să fie preeria atât de nemărginită şi de frumoasă. Se întinde cât văd cu doi ochi şi nu se zăreşte niciun copac pe nicăieri. Iarba verde se unduieşte în vânt, şi este pretutindeni, şi flori sălbatice cresc peste tot şi alcătuiesc petece de culoare din toate culorile curcubeului până în zare. Distanța cea mare mă sperie. Parcă nu se mai termină.

Râul Platte este în fața noastră. Am auzit multe despre râul acesta mare ce curge în linie dreaptă de la răsărit la apus. E atât de maronie de-ai zice că curge de jos în sus. Pe

insulele din mijlocul lui cresc sălcii şi bumbac. Avem nevoie de vreascuri pentru foc. James şi câțiva dintre ceilalți bărbați au trecut dincolo după nişte lemne. Alții se descurcă cu ce au. Werner Hoffman a ars ieri cufărul plin cu cărți gotice al soției lui. Ea plânge încă după el. Nu a mângâiat-o deloc faptul că Cal Chaffey a stricat un birou din lemn de mahon care era în familia lui de mai bine de o sută de ani. Bunicul lui l-a adus cu vaporul tocmai din Anglia.

Binger Siddons a găsit un pian care a fost aruncat pe traseu. Athena Hendershott l-a rugat să o lase să cânte înainte ca bărbații să se năpustească cu topoarele pe el. L-a făcut să cânte de-ai fi zis că ai ajuns în rai. Cal Chaffey i s-a alăturat cu muzicuța lui. Eu am cântat *The Orphan Gir* şi *Sweet Charlotte.* James a întrebat-o dacă ştie să cânte *Are You Stil / Mad at Me, Darling,* şi ea ştia. Nu mi s-a părut nostim deloc. Atehna a cântat până a apus soarele şi după aceea i-a lăsat pe bărbați să-l facă țăndări. Kaiser Vandervert a plâns când a lovit pianul cu toporul.

Ne-am oprit la noul Fort Childs. A fost numit în cinstea Colonelului Thomas Childs. Unii cred că fortul ar trebui numit Fort Kearny în cinstea Generalului Stephen Watts Kearny şi după celălalt fort care era pe Table Creek. Mie una nu-mi prea pasă după cine a fost numit sau unde a fost înainte. Mă bucur că vechiul Fort Kearny a fost mutat aici de pe Table Creek şi că mai avem parte de puțină Civilizație înainte să intrăm în Marele Deşert American, unde numai Dumnezeu ştie ce ne mai aşteaptă.

Sunt insule mari în centrul Platoului şi peste 170 de soldați ce lucrează asiduu la fort. Câteva adăposturi din pământ sunt gata. Prețurile la târgul de licitații sunt mari. Soldații fac cărămizi din argilă şi peste tot se taie şi se meştereşte.

Indienii sunt aici în număr mare. Kavanaugh a spus că au venit să facă negoț. Au case conice zidite în jurul unui

stâlp, pe pari. Kavanaugh a spus că ei îşi pot demonta wigwamurile şi să fie gata de drum mai repede decât îşi putea înhăma James perechile de boi. Zicea că indienii locuiesc în felul acesta pentru că urmăresc bizonii. Am spus că aici nu este niciun bizon, iar el mi-a spus că vor fi o mulțime destul de curând.

Joshua a fost foarte interesat de indieni. Kavanaugh a spus că tocmai trecem prin țara lor şi mâncăm mâncarea lor şi nu le dăm nimic în schimb. Va veni curând o zi când ei nu vor mai fi primitori de oaspeți.

James a găsit un pat sculptat şi l-a făcut bucățele pentru foc. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc cine o fi dormit în el. Avea un căpătâi lat, sculptat tot cu frunze şi lujeri. Ce păcat să ardem un obiect atât de scump, dar trebuie să mâncăm şi avem nevoie de foc la care să gătim.

Beth şi scumpa mea Deborah tocmai mi-au adus un braț de flori de câmp. Amândouă au moştenit dragostea de flori a Mamei. Beth e ocupată să împletească coronițe pentru părul nostru. Copiii par să creadă că suntem într-un picnic care nu se mai termină! Sunt atât de obosită când apune soarele că abia mai pot lega două cuvinte. James a spus că azi am făcut 18 mile. Parcă ar fi 100 când ne oprim să înnoptăm, dar el e mulțumit. Spune că dacă păstrăm ritmul ăsta, o să ajungem în Oregon cu destul de mult timp înainte să vină iarna.

Mi-e dor de o baie. Acum o săptămână eram udă leoarcă de ploaie şi fusta mi-era toată plină de noroi. Acum pielea mi-e aspră şi mă mănâncă de la praful ce-mi ajunge şi sub rochie. Pantofii au început să mi se uzeze. Mi-e dor de ziua de duminică pentru că atunci vom avea o zi de odihnă. Virgil Boon a fost cel care a predicat ultima oară. Nu am fost de acord cu niciun cuvânt din câte a spus, dar a fost distractiv să-l ascult.

Sărmana şi micuța Aphie McKenzie a murit noaptea

trecută. Oren este devastat.

Bărbații i-au săpat un mormânt chiar în mijlocul drumului să treacă căruțele peste el. Kavanaugh a spus că în felul ăsta niciun lup nu-i va simți mirosul, şi nici indienii nu vor vedea vreun semn al mormântului. Mă întristează că nu va rămâne niciun însemn care să-i poarte numele, dar mi s-a părut şi mai îngrozitor gândul că lupii ar putea-o scoate afară şi să o devoreze, sau că Indienii ar putea-o despuia de rochia frumoasă de mireasă în care a insistat Oren că trebuia să-şi întâlnească ea Creatorul.

Oren are abia nouăsprezece ani. James spune că o să-i treacă, dar eu îmi fac griji pentru el. Nu-i pasă câtuşi de puțin de fiul lui. L-am rugat pe James să fie cu ochii pe Oren. James a spus că o face bucuros, câtă vreme vorbesc cu el. I-am spus că aş vorbi şi cu diavolul în persoană dacă s-ar asigura că băiatul acela nu se spânzură de primul copac pe care-l întâlneşte.

Băiețelului pare să-i meargă bine în grija lui Winifred.

Ea are o mulțime de lapte şi o inimă mare. Poate că o să-i dea şi un nume.

Nu am mai văzut focul franțuzoaicei arzând în ultimele două nopți. L-am întrebat pe MacLeod ce s-a ales de ea. A spus că nu ştie. Sper numai că nu au pus indienii mâna pe ea.

Nu mi-am imaginat niciodată că o să apuc eu ziua când voi găti la focul făcut din bălegar de animal. N-am văzut încă niciun bizon, dar le ardem balega şi suntem mulțumitori că o avem. Kavanaugh a spus că „rahatul” de bizon e combustibil bun, şi are dreptate. Focul e bun şi nu miroase deloc. Joshua a împuşcat doi iepuri. I-am jupuit şi i-am fript. Scânteile care s-au înălțat din foc i-au dat gust de piper. Harlan Doane a murit azi. S-a întâmplat chiar înainte de pauza noastră obişnuită de la prânz. Era arşiță şi moțăia. A căzut de pe băncuța înaltă de pe căruță şi şi-a rupt gâtul.

Nimeni nu a ştiut nimic de ce s-a întâmplat până n-a început Nellie să țipe.

Tot ce-am putut face a fost să o țin pe Nellie în brațe şi să plâng împreună cu ea. Nu am ştiut ce să spun să o consolez. Dacă aş fi avut o vorbă înțeleaptă, n-aş fi putut să o spun. Joshua stă şi se reazemă de roata de la căruță şi nu zice nimic. Harlan a fost cel mai bun prieten al lui.

Pe drum, moartea vine dintr-odată şi năprasnic.

Mi-e aşa de teamă că i-aş putea pierde pe unul dintre ai mei.

Azi dimineață am ajuns la South Platte. Kavanaugh s-a dus înaintea căruțelor şi a bătut pari lungi să marcheze drumul. Ruckel a spus că ştie un loc mai bun de trecut, şi aproape şi-a pierdut căruța în nisipurile mişcătoare. MacLeod a strigat aşa de tare, era atât de nervos încât cred că l-au auzit şi în Galena. A zis că data viitoare aveau să-l lase pe Ruckel în apă şi nu-şi vor mai risca viața şi picioarele pentru un nebun care nu voia să-i asculte pe cei cu mai multă experiență.

Kavanaugh s-a întors să călătorească împreună cu noi pe drum. L-a pus pe James să adape animalele înainte să pornim mai departe. A spus să nu le lăsăm să se oprească deloc, că de nu, căruța s-ar putea scufunda în nisip. Poate că Platte nu e prea adânc, dar e înşelător.

Am reuşit să trecem cu toții fără nicio pierdere. Nellie I-a mulțumit lui Dumnezeu când am ajuns de cealaltă parte.

Beth şi cu mine i-am doftoricit pe unul dintre boii noştri în timpul pauzei de după-masă. Sărmanul dobitoc era tot rănit de la hamuri iar rana era plină de ouă de muşte şi de viermi. Am curățit-o şi am pus nişte slănină de pe şuncă în rană. MacLeod a spus că asta va alina rana şi nu va mai lăsa nici hamurile să o frece mai departe. Beth a umblat pe jos pe lângă dobitoc, până ne-am oprit pentru înnoptat. Sărmanul animal pare mai bine în seara asta.

Am avut o furtună straşnică noaptea trecută, cu tunete şi fulgere. Copiii plângeau toți şi nu se mai opreau. A fulgerat atât de aproape de noi de puteai simți miros de Hades.

Şi apoi am auzit un sunet ca un tunet ce nu se mai termina. Pământul a început să se cutremure. Kavanaugh a venit repede călare şi le-a strigat tuturor bărbaților să-şi ia puştile. O turmă de bizoni speriați veneau drept înspre noi.

Nu am mai văzut niciodată în viața mea atâtea animale. Erau atât de numeroase ca stelele pe cer. Kavanaugh s-a dus călare cu James şi cu alți şase bărbați şi au tras cu puştile în turma de bizoni. Asta a fost acum câteva ore, şi de atunci, bizonii tot fug pe lângă noi. S-a lăsat seara de un ceas. Sunetul copitelor e asurzitor. Nu reuşesc să-mi stăpânesc mâna de la bubuitul de afară, şi de la bubuitul inimii mele.

Joshua vrea să se ducă cu bărbații, dar eu nu îl las. Acum e supărat pe mine. I-am spus că trebuie să rămână cu mine. A întrebat de ce, şi eu i-am spus că trebuia să aibă grijă de noi. Nu-i încântat. MacLeod e aici.

Adevărul e că mi-e frică de faptul că ar putea fi omorât. E destul de rău că trebuie să-mi fac griji de James ca să nu trebuiască să mă mai întreb şi despre ce se întâmplă cu fiul meu.

Bărbații au fost ocupați toată ziua, măcelărind bizonii ce au fost doborâți din turmă. Nu au omorât prea mulți pentru că au tras în aer de cele mai multe ori, să-i țină departe. I-am spus lui Joshua că dacă vrea, poate să se ducă să-i ajute pe bărbați, dar el mi-a întors spatele, bosumflat. Kavanaugh a adus o cocoaşă şi o limbă, şi niscai oase cu măduvă pentru noi. Carnea a fost foarte fragedă şi gustoasă. Mi-a spus să frig oasele, şi aşa am făcut, şi am descoperit că măduva e delicioasă. Kavanaugh a fost bun cu noi. Pare să aibă grijă de familia mea cu mai mare grijă

decât de ceilalți. Lui James îi place. Joshua crede că e al doilea după însuşi Dumnezeu Cel Atotputernic. Întotdeauna îl pofteşte pe Kavanaugh să ia cina cu noi, şi atunci îi pune o sută de întrebări.

Kavanaugh a spus că indienii nu irosesc nimic. Ei folosesc pieile de bizon ca să-şi construiască corturile lor. Carnea o mănâncă. A tăiat nişte pătrate din piele şi i-a arătat lui James cum să învelească cu ele copitele boilor. Beth e încântată. Animalele noastre au acum papuci în picioare! Mi-ar prinde bine şi mie o pereche nouă, dar voi aştepta până ajungem la Fort Laramie.

Înainte să plece de la focul nostru, Kavanaugh a stat de vorbă cu James departe de foc. Nu au vrut să-i aud. Ştiu destul după câte văd la ei ca să-mi dau seama că au dublat străjile. James a pus şaua pe unul din cai şi l-a priponit de partea din spate a căruței acum câteva minute.

Se aşteaptă la necazuri.

Azi au venit indienii Sioux. Doi dintre ei aveau nişte coifuri de război magnifice. Eu una aproape am murit de spaimă atunci când i-am văzut că se apropie călare de noi. MacLeod a dat alarma şi ne-am aşezat căruțele în cerc. Bărbații au luat poziții defensive, în timp ce Kavanaugh s-a dus călare să vorbească cu ei. Eram convinsă că aveau să-l omoare, dar el nu a arătat nicio frică față de ei, şi le-a vorbit de la depărtare. Joshua a spus că cei tineri şi curajoşi sunt periculoşi pentru că ei trebuie să atace şi să învingă un duşman pentru a li se acorda un loc în sfatul tribului. L-am întrebat de unde ştia el atât de multe despre asta, şi mi-a spus că i-a povestit Kavanaugh. îl citează pe Kavanaugh de parcă ai zice că-i Biblia însăşi, în toate privințele. Joshua a spus că Kavanaugh i-a zis că indienii din preerie sunt doar rareori în relații de pace cu vecinii lor. Asta mi-a luat şi ultima fărâmă de linişte pe care o mai aveam.

Kavanaugh i-a adus pe indieni în tabăra noastră. Nu

am mai văzut niciodată nişte fețe atât de fioroase. Kavanaugh a spus că noi traversăm pământurile lor şi le mâncăm carnea bizonilor lor.

Lui Joshua nici că-i pasă de frica şi de avertismentele mele. M-a ignorat şi s-a dus drept la Kavanaugh. Şi ca şi când asta n-ar fi fost îndeajuns, i-a mai invitat şi pe indienii Sioux să vină să ia cina cu noi, la focul nostru! M-am temut că nu avea să le placă mâncarea gătită de mine. Dar lor nu le-a prea păsat de mâncare. De părul meu roşu au fost impresionați. Joshua mi-a spus să-mi scot boneta şi să-mi las părul pe spate, ca să-l vadă. Pentru ce, am vrut eu să ştiu. Să vadă dacă ar da bine pentru un scalp? James a râs şi a spus că am o gură pe măsura părului meu. Kavanaugh le-a tradus tot indienilor, ca nu cumva să creadă că James râde de ei. Eram atât de furioasă, că mi-am lăsat părul pe spate. Părea să le placă foarte mult culoarea lui. Aşa că am tăiat şase şuvițe din el şi am dat câte una fiecăruia dintre cei şase curajoşi. Kavanaugh le-a spus că e o doctorie puternică. Sper că sunt mulțumiți cu cât le-am dat, şi că n-or să se întoarcă după tot restul! MacLeod le-a făcut cadou nişte pături, zahăr şi tabac din magazin, pe care compania îl cumpărase tocmai pentru astfel de scopuri. Indienii Sioux au părut mulțumiți de plată şi au plecat.

Joshua mi-a spus că indienii îşi câştigă fiecare pană din coifurile lor de război prin uciderea unui duşman. Ce mă bucur că nu mi-a spus asta mai devreme!

MacLeod a pus străji în plus în jurul căruțelor cu provizii. Eu stau cu ochii pe copiii mei. Vreau ca fiecare din ei să fie sub ochii mei şi în apropiere. Am auzit că indienii preferă să fure copii mai mult decât un cal sau un catâr şi Beth şi Deborah au amândouă culoarea părului ca al meu.

Kavanaugh mi-a spus cel mai îngrijorător lucru aseară. A spus că unul din indieni a întrebat câți cai ar vrea James pentru mine. L-am întrebat câți a cerut. Suficienți ca

ei să nu-şi poată permite, mi-a spus el. De asemenea mi-a spus să nu mă aventurez prea departe pe câmp.

Nu sunt sigură cât de serios a vorbit, dar n-o să risc. James va fi surprins când o să mă culc lângă el la noapte. Va fi pentru prima oară că o voi face de când am plecat de acasă.

Azi am pierdut două căruțe.

Am urcat uşor pe un deal din California, până în vârful unui platou. Kavanaugh şi MacLeod ne-au avertizat că urmează o coborâre grea, dar nimeni nu se aştepta să urmeze o vale atât de abruptă. Stoluri de păsări cădeau şi se ridicau pe aripile vântului. Când am văzut dealul acela, mi-am dorit să fi avut aripi şi să o iau în zbor în jos. Dar bărbații au construit un troliu şi au coborât căruțele una câte una.

Paul Colvigne a fost muşcat de şarpe înainte ca prima căruță să ajungă jos. Evenimentul acesta a fost semnul că alte catastrofe urmau să se întâmple. Funiile n-au reuşit să țină căruța lui Matthew Odell şi aceasta s-a prăbuşit până jos, şi a făcut o mizerie pe cinste acolo. Zgomotul acela a speriat caii. Şi cum ne era norocul, Less Moore era răspunzător să aibă grijă de ei. Dar el se pricepe mai bine la cărți de joc decât la cai. Joshua şi alți patru sunt încă pe afară, încercând să-i adune.

E aproape seară şi bărbații coboară căruța lui Stern Janssen. E ultima. Restul dintre noi am întins tabăra într-o văgăună, cu multe guri de foc şi apă bună. Am pregătit cina şi am întins rufe pe căruță la uscat. Nu prea bate vântul aici, ceea ce e o uşurare după ultimele câteva zile sus în preerie. Sunt obosită de tot praful din ochi şi din gură şi de sub haine.

Ăsta a fost numai un deal, şi încă avem de trecut Rocky Mountains.

S-a întors Joshua. A spus că au găsit toți caii afară de

trei. Cei mai Buni. Arăbescul pur-sânge al lui Sinnott nu a fost găsit. Va fi supărat foc pentru pierderea calului său. Ceilalți doi erau cai cumpărați de companie. Kavanaugh a spus că indienii Arapahoe sunt acum ceva mai bogați datorită prostiei noastre.

Cornul de cerb pe care i l-a dat Doc lui Paul nu i-a făcut niciun bine. Aşa că Kavanaugh a pregătit o cataplasmă indigo pentru el. A zis că asta folosesc indienii ca să tragă veninul şarpelui care-i muşcă. Dar probabil e prea târziu. Paul bate câmpii şi nu se simte bine deloc. I-am dat nişte whisky să-i uşurez durerea.

Când a răsărit soarele, l-am îngropat pe Paul Colvigne. Compania a votat să-i dea averea lui Matthew Odell.

CAPITOLUL 15

Sierra şedea cu picioarele goale atârnând peste marginea yachtului lui Ron, în timp ce-i privea pe Clanton şi pe Carolyn înotând prin lagună, împreună cu Pamela şi Med. Era o zi desăvârşită de început de vară, cu soarele sus, deasupra capului, şi nicio urmă de nor pe cerul azuriu. Privi înapoi spre uscat şi văzu norul de smoyl ce plutea deasupra regiunii metropolitane a Los Angelesului... Aici îşi putea umple plămânii cu aer proaspăt de mare.

— E ca-n rai, nu? spuse Marcia cu un oftat satisfăcut în timp ce zăcea întinsă savurând soarele pe unul din şezlongurile de pe punte.

— Hmmmm, făcu Sierra visătoare. Oare cât timp trecuse de când îi auzise pe Clanton şi pe Carolyn râzând sau îi văzuse să se simtă atât de bine? Clanton încerca să-l prindă pe Ron. De fiecare dată când ajungea aproape, Ron se făcea nevăzut sub apă, şi ieşea din nou departe de el. Cei patru copii încercau să lucreze împreună, şi cu toate acestea nu reuşeau cu niciun chip să-l prindă.

— Nu-mi mai lipseşte nimic decât ceva de mâncare, spuse Marcia.

Sierra îşi întoarse capul. Se întinse să se prindă de balustradă, dădu să se ridice.

— Dacă îi supraveghezi tu puțin pe copii, eu o să...

— O, nu, nu, spuse Marcia, aranjându-şi ochelarii de soare când se ridică în picioare. Mă ocup eu să pregătesc prânzul. Tu stai unde eşti. Nu este destul loc în cambuză pentru doi oameni. Şi-apoi, Ron nu ne-a lăsat prea multe de făcut. A sunat la o firmă de catering. Tot ce ne-a rămas nouă de făcut este să îndepărtăm folia de plastic. Rămâi aici şi savurează soarele. Îşi luă un halat flauşat ce-i ajungea până pe coapse şi abia dacă-i acoperea bikiniul. Tom poate să ne dea o mână de ajutor cu copiii. Îi aruncă pălăria cu

care îşi acoperise faţa. Bodogănind supărat de lumina ce-l orbise, se trezi brusc din somn. Am spus că poți să ne dai o mână de ajutor şi să supraveghezi puțin copiii, repetă Marcia. Eu cobor în cambuză.

— Da, da, spuse el.

— Culcă-te la loc, Tom, râse Sierra. am eu grijă de ei.

— Mersi, spuse el, şi se lăsă înapoi pe spate, luându-şi pălăria şi punându-şi-o la loc pe faţă.

Ron urcă ceva mai târziu pe scara ce o agățase pe lateral după ce aruncase ancora. Scuturându-şi părul blond, începu să suie pe punte. Sierra nu se putu abține să nu observe că avea un trup desăvârşit. Îşi întoarse repede privirea, rămânând cu ochii pe copii.

— Te arzi, spuse Ron, uscându-se cu prosopul la câțiva paşi mai încolo de ea.

— Mi-am pus loțiune protectoare.

— Probabil că ți-ai spălat-o când ai făcut turul acela de două minute în apă, spuse el zâmbind cu gura până la urechi.

Două minute în apa rece a Pacificului fusese tot ce avusese nevoie pentru a şti că prefera totuşi să se prăjească pe punte.

— Ai nevoie de încă o porție. Ron desfăcu capacul loțiunii pe care Marcia o lăsase lângă şezlongul ei. Îşi turnă puțină loțiune în palmă, îşi frecă palmele între ele şi se lăsă jos în spatele ei. Parfum de cocos şi fructe tropicale îi îmbătă simțurile când începu să îi maseze loțiunea pe piele. Unde ți-e pălăria? o întrebă el în timp ce degetele lui puternice îi frământau umerii.

— Cred că am lăsat-o jos.

— Neascultare intenționată. Îşi luă prosopul pe care-l atârnase după gât şi îi acoperi capul cu el. Nu vreau să te alegi cu vreo insolație de la prima ieşire pe apă cu mine.

Râzând, îl ridică puțin ca să poată vedea.

— Eşti mai rău decât o mamă, Ron.

El îi aruncă coada împletită în spic peste umărul drept şi termină să-i ungă tot spatele şi umerii cu loțiune de plajă.

— Te simți bine, nu-i aşa?

— Foarte.

Mâinile lui începură să se mişte mai încet. Îi simți degetele mari urmărindu-i coloana de jos în sus.

— Îmi place să te văd zâmbind şi să o faci din toată inima spuse el. Îşi luă mâinile de pe spatele ei, şi se ridică în picioare.

Marcia îl chemă pe Tom şi începu să îi dea mâncarea pe punte din cală. Era un platou mare cu tot felul de legume tăiate şi un sos, altul cu sandvişuri, castroane cu salată de cartofi, cu salată de fructe, şi pungi cu chipsuri.

— Cum facem cu băuturile? strigă ea de jos.

Tom deschise lada cu gheață pe care o amenajaseră pe punte când porniseră la drum.

— Ne-ar prinde bine mai multe sticle cu vin spumant. Din restul avem de-ajuns.

Ron fluieră şuierător, atrăgând atenția celor patru copii, care continuau să se bălăcească prin apele lagunei.

— Îi e foame vreunuia dintre voi?

Patru voci chiuiră scurt *Da,* şi porniră înot spre vas.

— Ai face bine să-ți iei ce doreşti înainte să ajungă ei aici, spuse Marcia. E ceva cu înotul şi în aerul sărat care pare să le tripleze pofta de mâncare.

Râzând, Sierra se ridică de la locul ei. Singurul care nu servi nimic fu Ron. Îi făcu semn să înceapă să mănânce, în timp ce el îi supraveghea pe copii, care se apropiau ca nişte baracude înfometate.

Clanton reuşi să ajungă primul sus pe punte. Dârdâind, îşi aruncă un prosop pe el. Luă o farfurie şi o încărcă cu două sandvişuri şi două linguri sănătoase de salată de cartofi. Cu o sticlă cu suc sub braț, luă o pungă cu

chipsuri şi se îndreptă spre prora. Reed, Carolyn şi Pamela năvăliră şi ei pe punte, şi se năpustiră asupra mâncării.

Ron izbucni în râs.

— E ca şi când ai vedea rechinii înfometați cum se năpustesc asupra prăzii.

— Ia şi nişte legume, Reed.

— Haide, mamă.

— Ai auzit ce-am zis.

Îmbufnat, Reed luă două fâşii de morcov şi câteva tulpini de țelină, şi le puse pe farfuria sa înainte să se îndrepte spre prora.

Scuturând din cap, Marcia se uită la fiica ei şi observă că aceasta era pe punctul să-şi ia o mână de chipsuri.

— Pamela, spuse ea, pe un ton îngrijorat. Ştii prea bine ce efect au grăsimile asupra complexului tău. Nu, mai bine ia nişte salată de fructe.

Cu obrajii roşii de ruşine, Pamela îşi lăsă farfuria din mână şi fugi în cală.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Marcia stânjenită. Nu ştiu ce-i cu ea în ultima vreme.

— Ce să fie oare? Cu buzele strânse, Tom se aplecă şi scoase o altă sticlă cu vin spumant din lada cu gheață.

Marcia ridică din sprâncene.

— Ai băut deja patru, Tom.

— Bun, atunci înseamnă că acum sunt cinci. Tom se îndreptă spre şezlongul său de pe punte.

Marcia rămase privind în urma lui consternată. Îşi drese glasul încet, apoi privi înapoi spre Ron şi Sierra.

— Ei bine, cred că aş face bine să cobor să văd de ce s-a mai supărat Pamela de data asta. Îi zâmbi fermecătorului Ron şi adăugă în şoaptă: Vrei să vezi te rog de Tom?

— Dar e om mare, Marcia.

— Da, dar cred că a băut destul, tu nu crezi?

Sierra observă că de îndată ce Marcia dispăru în cală, Reed aruncă toate feliile de legume în apă şi îşi înfundă mâna în punga de chipsuri pe care o luase Clanton.

Ea şi Sierra mâncară împreună în tăcere, povestind despre *Outreach* şi despre copiii pe care-i ajutau. Tom adormi în şezlongul său în timp ce băieții cotrobăiau printr-o ladă impermeabilă în care Ron adunase o rezervă de jocuri. Carolyn şedea pe marginea punții, bălăngănindu-şi picioarele, aşteptând-o pe Pamela să apară din cală. Când îşi făcu aceasta apariția, avea fața umflată de plâns.

— Mama spune că are o durere îngrozitoare de cap, spuse ea de parcă ar fi fost o poezie repetată de multe ori. Îşi luă farfuria şi îşi puse cuminte o lingură mică de salată de fructe înainte să se ducă la prora lângă Carolyn.

Sierra coborî în cală şi o găsi pe Marcia scotocind prin sacoşa ei.

— Ştiu că mi le-am adus, spuse ea frustrată. Răsturnă întregul ei conținut pe canapeaua fixată într-o nişă, răsfirând totul, continuându-şi căutările. Oftând apoi uşurată, alese un recipient micuț pentru medicamente şi-i deşurubă capacul. Scoase două capsule, închise recipientul la loc **şi-l** aruncă înapoi pe canapea. Îşi zvârli capsulele în gură şi se duse în bucătărioară. Sierra auzi fâsâitul apei tonice pe care şi-o turnă într-un pahar.

— Nu ştiu ce să mă fac cu fata asta, spuse Marcia din bucătărie. Sierra auzi sunetul înfundat pe care-l făcu paharul când îl puse pe bufet. Nu încerc decât să o protejez. Copiii pot fi atât de îngrozitori cu cineva gras şi plin de coşuri. Se întoarse în cameră şi se aşeză pe canapea. Începu să-şi adune şi să-şi arunce apoi toate lucrurile înapoi în sacoşă. Interpretează greşit tot ce-i spun. Uneori cred că o face intenționat, doar ca să mă simt eu prost. Fie asta, fie-i o proastă.

Îşi lăsă sacoşa să-i cadă pe jos, se aplecă înainte, cu

coatele pe genunchi, în timp ce-şi frământa tâmplele.

— Şi acum mai e şi durerea asta de cap…

— Să-ți pregătesc o compresă cu apă rece? spuse Sierra, fiindu-i milă de ea.

— Te rog, spuse ea, şi se întinse pe canapea.

Sierra se duse în bucătărie şi umezi un prosop de bucătărie pentru ea.

— Mulțumesc, spuse Marcia şi şi-l lipi de ochi şi de frunte. Vrei să-i spui te rog lui Tom că nu mă simt bine? Cred că am făcut o mică insolație.

— Spune-i să se culce, spuse Tom când îi transmise Sierra mesajul. Căscând, îşi trase din nou pălăria peste ochi. Evident, nu avea nici cea mai mică intenție să coboare în cală să discute cu soția lui.

Ron se duse în locul lui şi discută cu Marcia în timp ce copiii se duseră din nou să înoate. Sierra se rezemă de balustradă lângă prora şi rămase privindu-i.

Când Ron îşi făcu din nou apariția pe punte, îi zâmbi puțin întristat şi scutură din cap.

— Îmi pare rău că te-am părăsit.

Sierra savura singurătatea. Se simți vinovată că problemele Marciei o făcură să se simtă mai puțin ea însăşi falimentară. Întotdeauna avusese impresia că familia Marciei era perfectă. Ştia, desigur, că existau momente de tensiune. Care familie nu avea şi astfel de momente? Dar ceea ce văzuse astăzi îi arătase clar că lumea nu era lipsită de griji nici în Camelot.

— Se simte mai bine?

— O să rămână în cală şi o să se odihnească pe drum înapoi. Ron fluieră tare, atrăgând atenția copiilor. Haideți, îmbarcarea copii. Ridicăm ancora în jumătate de oră.

Toți patru copiii îşi manifestară dezacordul expresiv şi se întoarseră la jocul lor.

Sub tutela lui, copiii, cu asistența lui Tom, reuşiră să

mânuiască funiile. Când vântul umflă pânzele, yachtul țâşni pe ape, spre cheile de la Long Beach. Când ajunseră aproape, lăsară velele, iar Ron folosi motorul spre a-i aduce până pe docuri.

— Am avut un timp minunat, Ron, spuse Marcia, sărutându-l pe obraz în timp ce copiii îşi adunau lucrurile. În timp ce Tom dădea mâna cu el, Marcia se întoarse spre Sierra şi o îmbrățişă. Îmi pare rău de scena pe care am făcut-o în cală, spuse ea, sărutând-o pe obraz. Te sun mâine. Sierra o văzu luându-şi cheile de la maşină din mâna lui Tom când se îndreptară spre parcare.

Ron îi duse pe Sierra şi pe copii la un restaurant scump cu specialități marine. Râse când Clanton şi Carolyn îşi comandară hamburgeri. La cină, povesti despre croazierele pe care le făcuse în Mările Sudului şi petrecuse doi ani explorând insule care abia dacă erau un punct pe hartă. Clanton era fascinat; Carolyn, tăcută.

Se făcuse târziu când Ron trase în cele din urmă maşina în fața casei Sierrei. Ei îi părea rău că ziua se sfârşise. Copiii adormiseră pe bancheta din spate a Mercedesului cu care îi aduse el. Nu rezistară decât cincisprezece minute de la restaurant, după care ațipiseră şi îi lăsaseră pe ea şi Ron să povestească singuri. Şi aşa şi făcură, despre toate cele, de la călătoriile ei la faptul că ea crescuse într-un oraş provincial micuț, la prejudecățile rasiale, la avansarea pe plan social, educație şi importanța familiei. El era fiul unic al unui om de afaceri grec şi a unei actrițe suedeze. Mama lui murise într-un accident de maşină pe când el avea doar paisprezece ani.

— Tata n-a depăşit niciodată moartea ei, spuse el încet. Acum s-a dus şi el. Eu sunt singurul din familie care mi-a mai rămas. Şi mă trezesc mereu tânjind după o familie. Îi zâmbi în întuneric. Toate la timpul lui Dumnezeu, spuse el.

Sierra nu se putu abține să nu simtă o undă de gelozie. Femeia cu care avea să se căsătorească avea să fie cu adevărat norocoasă. Nu ştia pe cineva atât de sensibil şi de atent cu cei din jur cum era Ron Peirozo.

El opri motorul, apoi se uită înapoi pe bancheta din spate. Chicoti.

— Dacă ai vreo roabă în garaj, ți-i car eu mai departe. Sierra râse.

— S-ar putea să fiu nevoită să-ți accept oferta. Se întinse peste scaunul din față şi îi bătu uşor pe fiecare din ei. Haideți, somnoroşilor. Am ajuns acasă.

În timp ce descuia uşa de la intrare, îi auzea pe copii mulțumindu-i lui Ron pentru faptul că-i dusese în excursie cu yachtul. Clanton întrebă dacă puteau merge şi altă dată.

— Sigur, spuse Ron, cu mâna pe umărul lui. Ies cât pot de des când e atât de frumoasă vremea.

În timp ce copii îşi luau sacoşele şi se îndreptau pe hol spre camerele lor, Ron se întoarse din nou spre ea. Gura i se strânse uşor când se întinse şi îi atinse obrajii cu încheieturile degetelor.

— Ai prins puțină culoare azi.

Ron ştia întotdeauna ce să spună ca să o facă să se simtă mai bine cu privire la propria persoană.

— S-ar putea să încep să arăt în sfârşit ca o femeie sudică, din California, zâmbise, atrasă de el.

— Arăți foarte bine exact aşa cum eşti, Sierra.

Nu ar fi putut spune nimic mai frumos. Rănită şi dărâmată după abandonul lui Alex, se vedea un faliment complet ca soție, ca mamă şi ca femeie. Privind acum în ochii lui Ron, vedea că el o prețuia. Dorea să-i mulțumească pentru tot – pentru că-i dusese în excursia pe apă, pentru că împărtăşise atât de mult din sine cu ea, pentru că ascultase, pentru că îi păsa. Se simțea mai aproape de el decât se simțise de cineva de multă, multă vreme.

Un fior inexplicabil de alarmă îi încordă nervii, când îşi dădu seama.

Ochii lui scăpărară, şi căldura care o cuprinse avea puţin de-a face cu insolaţia.

El făcu un pas înapoi.

— Ne vedem luni dimineaţă, spuse el, cu un zâmbet relaxat dar şi tandru totodată. Închise uşa după sine când ieşi.

Tulburată, Sierra se încruntă, derutată de ceea ce simţea. Ce fusese asta? Era atât de disperată să se simtă din nou ca o femeie, încât ajungea să-şi imagineze că un om ca Ronal Peirozo ar fi fost atras de ea? Ridicol! Sărmanul om nu fusese decât amabil şi încercase să se poarte ca un adevărat prieten. Nu avea niciun motiv să creadă că era mai mult de atât.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Ron!

El se opri la jumătatea drumului spre alee.

— Mulţumesc, spuse ea, zâmbind.

— Pentru nimic.

Simţindu-se puţin mai bine, rămase în prag, până când se sui el în Mercedesul său. Îi făcu cu mâna când dispăru după curbă.

Închise uşa şi trase siguranţa. Îşi adună lucrurile şi se îndreptă pe hol să le ureze noapte bună copiilor, înainte să facă şi ea un duş şi să se ducă la culcare.

Deborah are febră şi se plânge că o doare burtica.

Am întrebat-o dacă a mâncat ceva pe drum, dar ea a spus că nu. A durut-o de multe ori burtica atunci când mânca prea mulţi fragi. Durerea e mai intensă în partea dreaptă. Am culcat-o în căruţă, unde e mai puţin praf, şi stau lângă ea, până o mai lasă frigurile. Reese Murphy vine să vadă de ea din când în când.

Mi-e atât de frică, şi nu ştiu de ce mi-e mai tare frică. La început, am crezut că doar mânia mă chinuie. Greşeam. Era şi teamă. Când eram acasă ştiam cu ce mă lupt. Ştiam cum arată vrăjmaşul meu. Aici, nu ştiu de la o zi la alta unde paşte pericolul. Ar putea fi o cădere de pe băncuța vizitiului sau un şarpe. Ar putea fi indienii sau vreo boală. Sau să mori de oboseală. Dar cu toate că sunt obosită, ştiu că bărbații sunt şi mai şi. Ei sunt cei care trec căruțele peste râuri. Ei sunt cei care coboară căruțele pe văile abrupte. Ei sunt cei care sapă mormintele. Dar tot bărbații sunt cei care visează la Oregon. De parcă Raiul însuşi i-ar dojeni şi acum trebuie să trecem mai întâi toți prin iad.

Aphie McKenzie, Harlan Doane, Paul Colvigne. Trei au murit deja. Mă gândesc la călătoria cea grea şi la câte alte căruțe vor trece peste oamenii aceştia deosebiți, fără să ştie vreodată că au existat. Câți vom mai îngropa înainte să ajungem la destinație?

Mi-e frică pentru copilul meu.

Azi-noapte am visat-o pe Mătuşa Martha. Părea să fie atât de aproape. Am stat de vorbă cum obişnuiam să facem. Am plâns când m-am trezit. O fi murit? De asta oi fi visat-o? De asta mi s-o fi părut atât de aproape? Oh, ce bine ar fi fost să fi fost acum aici cu mine. Gândul că s-ar putea să nu o mai văd niciodată îmi face inima grea şi gâtul uscat. Când m-a alungat tata de acasă, ea m-a primit şi m-a iubit. Când l-am respins pe Thomas, ea a continuat să mă iubească. Chiar şi când am spus că nu mai cred în Dumnezeu, ea nu m-a părăsit. A plâns, dar nu mi-a întors spatele. A spus că mă iubeşte, orice-ar fi. Nu am mai cunoscut niciodată un alt om atât de bun şi de amabil şi de statornic.

Ea a spus că o să se roage pentru mine în fiecare zi.

Ştiu că e o femeie de cuvânt. Mă gândesc în fiecare zi la ea şi simt că poate măcar în gând avem o legătură una cu cealaltă.

Mi-aş dori acum să-i pot cere să înalțe rugăciuni spre Dumnezeu pentru micuța mea Deborah. Dumnezeu ar asculta-o pe ea.

Micuța şi scumpa noastră Deborah s-a stins din viața aceasta. Doc Murphy nu i-a fost de niciun ajutor. Şi nici Kavanaugh n-a putut s-o ajute, cu toate leacurile lui indiene. Sper că viața de dincolo e mai de preț. S-a stins noaptea trecută, în timp ce soarele apunea peste falezele ce se ridică înalte deasupra noastră. Par ca nişte ruine antice ale unui oraş cândva falnic. Mă voi gândi la ea că se joacă acolo sus cu îngerii.

Nu pot să plâng. Nu-mi permit să plâng. Dacă încep, n-o să mă mai pot opri.

CAPITOLUL 16

Telefonul de pe biroul Sierrei țârâi. Răsfoind prin caietul ei, ridică receptorul.

— Bună ziua, *Los Angeles Outreach,* spuse ea amabil, sperând că Ariene avea să se întoarcă curând de la programarea ei la dentist. Telefonul nu mai contenise să sune de când plecase ea, iar Ron era destul *de* presant să-şi termine documentele pe care dorea să i le dicteze.

— Sierra, sunt Audra...”. – Uimită murmură un bună inofensiv, urmat însă rapid de o stare de irascibilitate intensă. Ce-i trebuia ăsteia?

— Ce mai faci? Ce *mai făcea?*

— Păi cam aşa cum te-ai aştepta.

— N-ai vrea să luăm prânzul împreună?

— Nu prea cred, spuse Sierra scorțoasă, surprinsă că femeia mai avea tupeul să o invite. Despre ce aveau să discute? Despre shopping? Despre actele caritabile ale Audrei sau despre spectacolele pe care le văzuse? *Beyond Tomorrow?* Alex şi Elizabeth Longford?

— Chiar ai de gând să dai cu piciorul la tot? spuse Audra. Sierra simți cum ia foc.

— Poftim?

Cât tupeu putea să aibă!

— Căsnicia ta. Chiar ai de gând să renunți aşa uşor?

— Nu cred că te priveşte.

— Steve m-a rugat să te sun.

— Şi ce mă interesează pe mine?

— Deci cam asta e conversația rezonabilă pe care o pot avea cu tine! În tonul Audrei Sierra simți suficientă furie, cât să nu poată pune receptorul în furcă. Crezi că vreunul din noi e fericit cu situația asta? Mi se face greață! Şi la fel şi lui Steve şi lui Matt. E cel mai îngrozitor lucru care se poate întâmpla într-un birou.

Şi ce dacă!

— Care-i problema? Are de suferit munca voastră?

— Poţi spune şi aşa. Toţi au de suferit.

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu Elizabeth despre asta.

— Dar nu Elizabeth este problema!

— La revedere.

Sierra trânti receptorul în furcă, tremurând de furie. Nu trecură zece secunde şi sună din nou. Trase încet aer în piept, se sili să rămână calmă şi profesionistă.

— Bună ziua, *Los Angeles Outreach.*

— Bine, asta a fost o copilărie, spuse Audra. Dar la o adică, nu tocmai la asta te pricepi tu cel mai bine, Sierra?

Sierra îşi simţi inima bătându-i cu putere în piept. Îi venea să închidă din nou, dar exact asta se aştepta şi Audra din partea ei să facă. Ultimul lucru pe care avea de gând Sierra să-l facă era ceea ce se aştepta sau îşi dorea Audra din partea ei. Îşi luă un creion şi începu să bată în carnetul de notiţe, încercând să se linişească, hotărâtă să aştepte până termina cealaltă conversaţia.

Audra oftă.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu vei fi dispusă să asculţi. I-am spus că nu avea niciun rost să încerc să discut cu tine. Ai fost ostilă din prima clipă când te-am întâlnit. Fiecare tentativă pe care am făcut-o să-ţi fiu prietenă s-a lovit de un zid de gheaţă. Întotdeauna te-ai purtat de parcă aş fi fost insuficientă pentru tine. N-ai făcut nimic altceva decât să mă critici pe mine şi pe toţi ceilalţi de la *Beyond Tomorrow* încă din prima zi când ai venit. Şi de ce? Pentru că erai atât de hotărâtă să rămâi în colţişorul tău strâmt şi confortabil! De trei ani te urmăresc cum îţi plângi de milă şi îţi cânţi în strună. Şi am avut ce privi, Sierra. Un adevărat spectacol! Nici nu pot enumera dăţile când mi-a venit să te zgâlţâi de să-ţi clănţănească dinţii în gură!

L-ai făcut pe Alex să se simtă vinovat pentru toate, mai ales pentru crima că-şi folosea talentele. Doamne fereşte să fie fericit în ceea ce face! Niciodată nu te-ai gândit să-l feliciți pentru ceea ce a realizat. Îți cumpără o casă. Îți cumpără o maşină. Ai fost vreodată recunoscătoare pentru ceva din ce a făcut? Ai observat măcar *o dată* cât de disperat era să te facă fericită? Ai respins tot ce a făcut care nu te-a pus pe tine în lumina reflectoarelor. Ai respins însăşi ceea ce este el. Şi te miri că omul ăsta se duce după o altă femeie!

Sierra se simți încremenită de şoc, la auzul cuvintelor Audrei. Nu reuşea să se gândească la niciun cuvânt pe care i l-ar fi putut spune acesteia drept apărare.

Audra oftă prelung.

— Am jurat că n-o să-mi pierd cumpătul, dar uite că n-am reuşit. Asta e. Te-am sunat să-ți dau câteva sfaturi, Sierra. Uite aici unul. *Maturizează-te* odată! Sierra auzi clicul când Audra puse receptorul în furcă. împietrită, puse la rândul ei receptorul la locul lui. Ron stătea în prag. O privea cu acelaşi sentiment pe față pe care-l simțea şi ea.

— De ce continui să te opui? spuse el încetişor.

Ea dădu să îi spună că telefonul nu fusese de la Alex, dar el veni la biroul ei.

— Nu-l mai iubeşti, Sierra.

Oare? Chiar încetase oare să-l mai iubească pe Alex? Nu reuşi să se gândească la asta. îl iubea de când se ştia.

Ron se aplecă şi îşi puse o mână ferm peste a ei.

— Oferă-i divorțul, Sierra. Nu ai nevoie de el. Ochii lui erau pătrunzători, iar sentimentele lui clare şi puternice, atât de clare încât nu putea spune că nu a înțeles ce-i spunea el de fapt.

— M-am întors, spuse Ariene din uşa ce dădea spre coridor. Zâmbetul ei se stinse când văzu mâna lui Ron peste mâna Sierrei. Expresia Arlenei îi trăda şocul şi stânjeneala când se uită de la unul la celălalt. Mă scuzați, spuse ea, iar

întrebarea tulburătoare îi stătea evident întipărită în priviri. N-am vrut să deranjez…

— Nu ne-ai deranjat, spuse Sierra, smulgându-şi mâna de sub mâna lui Ron. Începu să-şi facă de lucru, smulgând unul din sertarele cu dosare. Doar că tocmai am primit un telefon supărător, spuse ea, luându-şi poşeta.

— Sierra, spuse Ron, cu un ton grăitor. Stai o clipă. Haide să discutăm…

— Trebuie să plec, spuse ea, ocolindu-l. Nu îl putea privi în ochi. Ariene făcu un pas îndărăt ca să poată ieşi în coridor.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă Ariene, urmând-o. Nu cred că ar trebui să te urci la volan când eşti atât de supărată.

— O să fiu bine. Serios. Deschise uşa din sticlă de la intrare pe care erau desenate cuvintele *Los Angeles Outreach* cu litere negre groase, îşi făcu de lucru cu cheile în timp ce traversă parcarea spre maşina ei. Cadoul de ziua ei de la Alex. Cuvintele Audrei continuau să-i răsune în urechi. Găsi cheia potrivită şi deschise portiera. Alunecă pe scaunul ei, trânti portiera, porni motorul, plecă în marşarier, apoi în viteza întâia. Se luptă să tragă aer în piept, fără să se sinchisească să arunce o privire în oglinda retrovizoare înainte să iasă din parcare. Cineva o claxona nervos chiar din spate.

Trecu pe galben, apoi viră într-o stradă principală şi se îndreptă spre ieşirea la autostradă. BMW-ul ei scrâşni cu putere când intră pe rampă. Alt claxon, dar plângea prea tare ca să mai observe şi asta. Se strecură între două maşini de pe banda a doua, apoi intră pe a treia, accelerând şi mai tare, după care ţâşni pe banda de mare viteză.

— O, Doamne, spuse ea, ţinându-se cu putere de volan. O, Doamne, *Dumnezeule!* N-am vrut să încurc lucrurile atât de rău! Suspinând greu, acţionă brusc frânele,

pentru a nu plonja cu totul în Mercedesul din fața ei. Se strecură imediat prin dreapta acestuia, îl depăşi şi țâşni înapoi pe banda de mare viteză.

Unde se ducea?

Dar conta?

Conducea de parcă era gata să se arunce de pe o stâncă. Care era cea mai apropiată? Mulholland Drive? Poate că erau mai potrivite canioanele de pe drumul spre Malibu.

Ar fi vrut să se ducă la mama ei, dar îşi aminti cu un junghi dureros că mama ei era moartă. Avea nevoie de Alex. Nu, nu de Alex. Nici el nu mai era.

— Iisuse, o, Iisuse, suspină ea, în timp ce lacrimile îi curgeau în neştire. Ar fi vrut să arunce totul la picioarele Lui şi să renunțe la toată zbaterea. Dar cum ar fi putut-o face? Ce drept avea ea să îi ceară ajutorul lui Dumnezeu *acum?* O, Iisuse, ce pot face?

Auzi o sirenă în urma ei, dar nu-i dădu nicio atenție, nu până când maşina în alb şi negru a patrulei de poliție se alinie lângă ea, cu girofarul pornit. Inima i se opri când îl văzu pe ofițer făcându-i semn cu degetul să tragă pe dreapta.

— Minunat! Exact ce-mi lipsea!

El încetini, şi opri apoi în spatele ei. Celelalte maşini din trafic îi făcură loc când începu să se retragă pe dreapta, bandă după bandă, până când ajunse chiar lângă parapetul din dreapta. Încetini până opri, parcă şi opri motorul. Apoi, ținându-se strâns de volan, îşi lăsă fruntea pe el şi suspină.

Ofițerul îi bătu în geam. Trebui să rotească din cheie înainte să-l poată coborî. Vacarmul maşinilor din trafic era asurzitor. Doar maşinile de pe prima bandă încetiniseră mult. Suficient ca toți să apuce să o vadă bine în timp ce treceau prin dreptul ei.

Oare se poate muri de ruşine?

Lăsându-se încet jos, ofițerul o privi în față.

— Îmi pare rău pentru viteză, spuse ea, în timp ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji. Începu să sughițe, ceea ce făcu totul mult mai rău. Probabil acum credea că era vreo bețivană ceva, sau o plângăcioasă.

— Permisul de conducere şi actele maşinii, vă rog.

Scotocind prin poşetă, îşi găsi permisul. Actele maşinii erau în torpedo. De îndată ce i le întinse, el făcu un pas înapoi, lăsându-şi mâna relaxată într-o doară pe patul revolverului de la brâu. Oare i se părea că era periculoasă?

— Ieşiți din maşină vă rog, doamnă Madrid.

— N-am băut. V-o jur. Nu am de-a face cu drogurile sau cu armele de foc…

— Coborâți din maşină, doamnă Madrid.

Ea ascultă, încercând să se stăpânească în timp ce coborî din maşină. Nu se putea opri din plâns. Când ofițerul o apucă ferm de sub cot după ce-şi închise portiera, se întrebă ce-o fi gândit despre ea că intenționa să facă. Să încerce să fugă? Şi unde s-ar fi putut duce? Prin boscheți? Sau oare era iederă ceea ce creştea pe marginea autostrăzii? Nu-şi dădea seama printre lacrimi. Era ceva verde, în orice caz.

Sierra îşi şi imagina titlurile din ziare: „O femeie a avut o cădere nervoasă pe autostrada Hollywood”.

Se şi vedea luată de la scena faptei cu cătuşele la mâini.

Hohoti şi mai tare.

Deschizând uşa din spate a maşinii de patrulare, polițistul îi spuse să urce. Se gândise că lucrurile aveau să se înrăutățească, dar acum, o mai şi aresta pe deasupra şi o ducea drept la închisoare pentru condus fără discernământ! se gândi să o ia la fugă în trafic şi să termine odată cu toate. Degetele ofițerului o ținură şi mai bine, de parcă i-ar fi citit gândurile şi nu ar fi avut de gând să-i dea drumul atât de

uşor.

— Urcaţi în maşină, doamnă.

Gândurile ei o luară razna de îndată ce se trezi pe bancheta din spate. Cine avea să-i plătească cauţiunea? Nu-l putea suna pe Ron. Cine avea să se îngrijească de copii cât timp se afla ea la închisoare? Alex? O, nu Elizabeth Longford!

Aplecându-se înainte, îşi îngropă faţa în mâini şi începu să sughiţe şi mai rău, când ofiţerul se aşeză pe scaunul din faţă şi se întinse după staţia sa de emisie-recepţie. El îi declară numele şi alte câteva cifre, apoi puse staţia la loc. În timp ce aşteptă un răspuns, o puse să sufle în etilotest.

— După aparatul meu, aţi mers cu 152 de km la oră, spuse el, notându-şi rezultatul testului pe clip-bordul său.

— Îmi pare rău, bâigui ea. Am avut o zi *foarte* proastă. Ofiţerul îşi lăsă ochelarii de soare jos de pe ochi, şi o privi pe deasupra lor.

— Ştiu, gemu ea. Probabil aţi auzit scuza asta de un milion de ori, dar e adevărat. Şi atunci se descărcă de toate. Îi povesti despre felul în care se îngrijise de mama ei în ultimele ei luni de boală, şi cât de dor îi era de ea. Îi povesti despre faptul că Alex o părăsise în favoarea altei femei în ziua când se întorsese din California de nord. Îi povesti despre Clanton care începuse să se bată la şcoală, şi despre Carolyn care lucra frenetic pentru a lua numai note foarte mari. Îi povesti despre Audra care o sunase şi o acuzase că ar fi fost singura vinovată de toate.

— Ron a fost ultima picătură, spuse ea, trăgându-şi nasul.

El nu o întrebă cine era Ron. De fapt, nu spusese absolut nimic. Doar o privise şi o ascultase cu privirea aceea încruntată.

Dar ce folos? Poliţistul de pe autostradă ştia că nu era

beată, dar reuşise probabil să-l convingă că era nebună.

Oare avea să sune după o ambulanţă şi să o ducă de acolo într-o cămaşă de forţă? Şi unde aveau să o ducă de acolo? La Bellevue? Şi unde era de fapt Bellevue? Radioul său foşni. Luă staţia. Simţi o oarecare uşurare când auzi informaţia transmisă prin staţie. Cel puţin acum ştia că nu mai luase nicio amendă şi niciun avertisment. Nu era înarmată sau periculoasă, doar dacă nu cumva o putea acuza de faptul că zburase pe lângă maşina lui de patrulă.

Scotocind prin poşeta ei, încercă să dea de o batistă, mormăind pe sub mustaţă când nu găsi niciuna. Îi curgea nasul. Şi ochii. Toată faţa îi era o inundaţie totală. Disperată, îşi scoase carnetul de notiţe, smulse o pagină din el, şi îşi suflă nasul în ea.

Făcând o grimasă, poliţistul scoase o batistă curată din buzunarul său şi i-o întinse în spate, pe deasupra spătarului.

— Mersi, bâigui ea, tamponându-şi ochii, îşi suflă nasul. Dădu să-i întindă batista înapoi.

El strâmbă uşor din gură.

— Nu, lăsaţi, o puteţi păstra. Ea se roşi.

— O să o spăl şi v-o returnez. Poate că va lucra la departamentul de spălătorie în închisoare. Sau avea să facă plăcuţe de înmatriculare? Se simţi mai bine pentru că reuşise să se descarce de toate câte se întâmplaseră în ultimele câteva luni, dar se îndoi că aceasta avea să-i atenueze întrucâtva consecinţele pentru faptul că gonise pe autostradă ca un liliac abia scăpat din Hades. Ar fi putut ucide pe cineva, ca să nu mai vorbim că şi-ar fi putut pune capăt propriei vieţi. Acum puteţi să mă duceţi la secţie.

El îşi lăsă din nou ochelarii jos pe vârful nasului.

— Să vă duc la secţie?

— La mititica. Gura lui se strâmbă.

— Nu vă duc la *mititica,* doamnă Madrid. Dar m-am

gândit că e mai bine să vă liniştiţi mai întâi înainte să vă las din nou să conduceţi pe autostradă.

— Dar o să-mi daţi totuşi o amendă.

— Da, doamnă. O să vă dau o amendă. Îi întinse carnetul şi îi dădu un pix. Oftând greu, ea îşi semnă numele în partea de jos şi i-l întinse înapoi. El scoase o copie galbenă a amenzii şi i-o întinse. Îmi pare rău că vă înrăutăţesc suferinţa.

Ea oftă.

— Prima mea amendă, spuse ea, privind-o nemulţumită. Şi avea să o coste o groază de bani. O împături şi o vârî în poşetă.

— Vă simţiţi mai bine acum? Ea oftă nesigur şi zâmbi.

— Da, dar asta nu contează. N-o să mai depăşesc 90 de km pe oră, vă promit.

— Bun. O studie încă o vreme, apoi ieşi din maşina de patrulare. Îi deschise portiera din spate, îi întinse mâna şi o ajută să coboare.

Îşi puse poşeta pe umăr, şi-şi ridică privirea la el. Era tânăr, probabil că nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Avea o privire plăcută.

— Ştiţi ce făceam atunci când aţi apărut lângă mine, domnule ofiţer? Mă rugam. Pentru o intervenţie divină.

Scuturând din cap, se îndreptă înapoi spre maşina ei.

Tocmai vârâse cheia în contact, când poliţistul veni din nou la geamul ei. Îi întinse o bucată mică de hârtie albă, împăturită în jumătate.

— Eu şi soţia mea vă vom aştepta pe trepte la zece fără un sfert. Aduceţi-i şi pe copii. O, şi intraţi cu grijă în trafic, doamnă Madrid, îmi voi porni girofarul şi vă voi face loc să intraţi.

— Mulţumesc, spuse ea puţin derutată. îl privi în oglinda laterală în timp ce se întorcea la maşina lui.

Deschise biletul şi citi numele şi adresa unei biserici.

Drumul este evident marcat înainte de nişte stânci uriaşe.

Am trecut acum o zi pe lângă una care arăta ca o judecătorie cu o închisoare alături. Cea din faţa noastră arată ca o pâlnie uriaşă aşezată cu capul în jos în mijlocul preeriei.

Am înghiţit praf toată ziua. A fost rândul nostru să stăm în spate. Mâine vom sta în faţă.

Avem apă şi iarbă din belşug. Avem şi ţânţari.

Azi am stat de vorbă cu Oren McKenzie. Vorbea iarăşi despre Aphie şi plângea la fiecare cuvânt pe care-l scotea. Mi-am pierdut răbdarea cu el şi i-am spus că nu-i singurul care a pierdut pe cineva drag. I-am spus că Aphie ar fi ruşinată de felul în care nu se mai opreşte din văicăreală. A fost o fată bună şi sensibilă, şi nu ar avea o părere prea bună despre el dacă ar şti că nici nu se obosise să-i dea fiului său un nume! I-am spus că nu înţeleg cât de rău se simte şi că nu de înţelegere avea nevoie. Ci de un şut sănătos în dos.

Când Oren a plecat de la focul nostru, James s-a uitat la mine şi a zis – E uimitor, Mary Kathryn, cum vezi tu atât de bine păcatele altora, şi propriile tale păcate nu le vezi deloc. L-am întrebat ce vrea să spună. A spus că Oren o plângea pe soţia pe care o pierduse, şi că nu plânsese decât de câteva săptămâni, pe când eu plângeam deja de luni de zile că nu mi se făcuse pe plac. A spus – Nu ştii decât o parte din durerea lui, nu o cunoşti pe toată. A spus că-mi închid urechile la tot ce nu-mi place. I-am spus că greşea. El a spus – Ţi-ai închis urechile faţă de mine încă înainte să scot prima vorbă despre Oregon şi de ce trebuia să mă duc. A spus – Niciodată nu te-ai gândit că drumul acesta era spre binele tău!

L-am întrebat ce lucru bun era în moartea lui

Deborah. I-am spus că ar fi trebuit să rămânem în Illinois. El a spus că îşi dorea să mă fi lăsat acolo. A spus că prefera să îl asculte pe Oren văicărindu-se decât să îmi mai audă cârcotelile interminabile. David Alexander McKenzie a fost botezat de tatăl lui seara trecută şi mi-e ruşine de mor. James are dreptate. I-am spus lui Oren că nu avusesem niciun drept să-i vorbesc aşa cum o făcusem. Mi-a mulțumit pentru îndrăzneala mea. Niciodată nu-şi ținuse în brațe fiul înainte de ziua asta, şi faptul că-l luase în brațe îi uşurase durerea de a o fi pierdut pe Aphie. A spus că David semăna cu ea.

Niciodată nu m-am gândit că l-aş putea pierde pe James la fel de uşor cum am pierdut-o pe fiica mea sau cum Oren a pierdut-o pe scumpa lui soție. Viața e atât de plină de incertitudini. Nu ştiu unde s-a dus James să-şi petreacă noaptea.

Când s-a întors azi dimineață, i-am spus că îmi pare rău. Dar n-a contat – zidul pe care l-am înălțat eu rămâne în continuare între noi.

Kavanaugh a văzut bizoni pe celălalt mal al Platte-ului, spre nord. Joshua a insistat să meargă la vânătoare cu bărbații. N-a vrut să plece deloc urechea la toate temerile mele. S-a întors de puțin timp. Fără să spună vreo vorbă, a descălecat de pe calul lui, a făcut câțiva paşi şi s-a prăbuşit cu fața în jos în aşternutul lui. Era atât de plin de sânge de am crezut că a fost împuşcat, şi l-am despuiat ca pe un bebeluş, să văd dacă era rănit. Nu o să-mi mulțumească atunci când o să afle. Kavanaugh a sosit chiar în acele momente şi a râs. Mie nu mi s-a părut nostim şi i-am spus-o. A spus că Joshua e nevătămat. L-am întrebat ce a făcut cu băiatul meu de era atât de plin de sânge. A spus că l-a pus pe Joshua să se îmbrace cu ceea ce vânase. A spus că băiatul trebuia să învețe că vânătoarea nu era doar sărbătoare. Ci şi muncă serioasă.

Şi de-i ţineam hainele la înmoi o lună întreagă, şi tot nu i-aş fi putut scoate toate petele.

Azi facem o pauză de prânz mai lungă decât de obicei pentru că este o căldură îngrozitoare. Ţara pe care o traversăm este fertilă în stânci şi pelin, şi cam nimic altceva. Unele dintre dobitoace s-au îmbolnăvit de atâta căldură.

MacLeod a spus că peste o oră pornim din loc, şi vom merge până după lăsarea serii. Vom fi norocoşi dacă facem 15 mile azi.

Joshua a împuşcat doi iepuri. Voi face tocană din ei la cină.

Kaiser Vandervert le-a dat whisky boilor săi. Asta pare să-i înviorează. De-am fi avut şi noi ceva whisky, aş fi băut şi eu puţin.

Am traversat fluviul Laramie azi dimineaţă şi am ridicat tabăra la fort. Sunt indieni prin preajmă. Kavanaugh a spus că sunt Cheyenne. Sunt oameni bine îmbrăcaţi în piele, ca şi Kavanaugh, şi poartă lanţuri din colţi de urşi la gât şi pene de vultur. Şeful e un tip atrăgător. Joshua e impresionat de ei. Kavanaugh îi cunoaşte bine şi le vorbeşte limba. L-a luat pe Joshua cu el când s-a dus să vorbească cu ei. Când s-a întors, a spus că au venit la fort să negocieze piei şi blănuri de bizon pe tabac, zahăr şi pături. Noi nu mai avem zahăr sau pături de dat.

În seara asta soldaţii ne-au invitat la o seară de dans în fort. Bărbaţii au tras la sorţi să vadă cine să rămână la căruţe să le păzească. Ruckel Buckeye, Wells Doane, Oren McKenzie, Ernest Holtz şi Werner Hoffman au pierdut. Artemesia nu se simte bine, aşa că va rămâne şi ea la căruţe. Nellie a spus că nimic nu ar putea-o ţine departe.

James a spus că el nu se duce. Ştie cât de mult îmi place să dansez. Ăsta e doar modul prin care mă pedepseşte.

James vorbeşte din nou cu mine. Nu mă aşteptam să

mă ierte cel puțin încă cinci sute de mile, la cât de multe mile mi-a trebuit mie să-mi vină mințile la cap. Când mi-a spus că nu vrea să se ducă la dans aseară, am ştiut că de fapt voia să spună că nu vrea să se ducă la dans cu mine. I-am spus că n-am nimic împotrivă, aşa că m-am dus singură. Oricum nu prea ai parte de multă distracție pe traseu, ca să dai cu piciorul la o Oportunitate ce ți se iveşte doar pentru că bărbatul ți-e bosumflat. James a venit şi el mai târziu. Sigur, nu a dansat cu mine pentru că era supărat în continuare. Am avut o mulțime de parteneri dintre soldați, şi pe MacLeod, şi câțiva dintre ceilalți bărbați care călătoresc cu noi. Am dansat chiar şi cu Oren McKenzie. Nu m-am mai distrat atât de bine de când m-am logodit cu Thomas Atwood Houghton şi am ajuns să fiu socotită Companie Acceptabilă în Galena. James a intervenit când Locotenentul Heywood dansa deja a treia oară cu mine. A spus că nu se cădea pentru mine să mai dansez cu soldatul acela încă o dată. L-am întrebat dacă lui i se cădea să danseze de patru ori cu Nellie. A spus că Nellie e fată cumsecade şi măritată. I-am spus că şi eu sunt cumsecade şi măritată, chiar dacă soțul meu nu pare să bage de seamă. M-a târât afară după el.

I-am spus – Ce crezi că faci, James Farr? Nu vreau să plec. Mă distram.

A spus să tac din gură, şi m-a sărutat aşa cum o făcea cândva. Ne-am dus pe lângă copacii de lângă fluviu. Mă bucur că nu s-a stins încă focul din el sau din mine. Mă simțeam moale înăuntru şi am spus – Mă bucur că m-ai iertat, James Farr.

Pe drum înapoi, James a spus – Nu mai ți-e dor de casă, nu-i aşa, Mary Kathryn? I-am spus că aş minți dacă aş spune că nu mi-e dor de Mătuşa Martha şi de tot restul. Aş minți şi dacă aş spune că sunt încântată de întorsătura pe care au luat-o lucrurile la fermă. I-am spus că îi accept

decizia şi că n-o să mai CÂRCOTESC. Vom aştepta şi vom vedea ce ne aşteaptă în Oregon.

James a spus că lucrurile vor fi clare când vom ajunge în Oregon. Iar apoi a spus cu jumătate de voce – sau poate California. Am spus – Ce vrei să spui de California? A spus că s-a gândit că Oregon va ajunge prea aglomerat în câțiva ani, la cât de multă lume mergea acolo, şi că poate ar trebui să ne gândim mai degrabă la California. Nu am putut respira ca să-i spun ceva, dar el a continuat rapid să-mi spună că discutau şi alții despre asta. Eu am spus – cum ar fi? Mi-a spus că Ernst Holtz, Wells Doane, Binger Siddons şi Stern Janssen au discutat despre asta. Mă întreb dacă Nellie ştie ce are de gând Wells.

James a spus că Kavanaugh spunea că n-a văzut niciodată Oceanul Pacific şi că-şi dorea să-l vadă. Doamne, Dumnezeule, am spus. Ăsta chiar e un motiv foarte bun să te duci undeva. Doar pentru că n-ai mai fost niciodată acolo. Şi s-o ții tot aşa până ajungi la capătul pământului, până vezi toate locurile! Iar apoi vei vrea să ajungi în China!

James a spus – ia mai taci odată, Mary Kathryn – dar eu mai aveam de spus. Aşa că m-a sărutat din nou. M-a sărutat atât de apăsat şi atât de prelung că am uitat de ce fusesem supărată, până acum, când îmi aştern gândurile în jurnal. Când ne-am întors cu toții la căruțele noastre după seara de dans, i-am culcat pe copii în cort, ca eu şi James să putem dormi împreună sub căruță. Am dormit noaptea trecută ca două linguri într-un sertar, aşa cum obişnuiam înainte.

Nu am o casă sau pământ. Dar îl am iarăşi pe James al meu şi pe copii. Ei sunt casa mea, şi-mi ajunge.

Azi am coborât toți pe stâncile de calcar. James nu ştie cum să scrie. Aşa că i-am sculptat numele lângă numele meu, apoi am scris Henry, Beth şi Matthew dedesubt. La urmă am scris Deborah şi am pus o cruce alături de ea. Nu

va fi uitată.

Joshua mi-a ignorat strigătele şi s-a cocoțat sus de tot să-şi scrie numele. Eram convinsă că avea să cadă, dar el nici gând n-avea să asculte şi să coboare. Kavanaugh a zis că băiatul are piciorul sigur ca al unui țap de munte.

Joshua a devenit atât de dificil în ultima vreme. Simt cum se depărtează tot mai mult de mine şi de James şi e tot mai atras de Kavanaugh. Kavanaugh îl încurajează. Mi-a spus chiar deunăzi că n-a fost mult mai mare decât Joshua când a plecat de acasă şi s-a dus prima oară în vest. L-am întrebat de ce a plecat atât de devreme. Tot ce a spus atunci a fost că a avut motivele lui.

Eu nu sunt pregătită să-mi las fiul să plece.

James nu s-a dezlipit de lângă mine toată ziua azi. Ne-am plimbat împreună în timp ce Joshua a condus căruța. Cât de dor mi-a fost să povestesc cu James. E atât de plin de vise. Niciodată nu m-am gândit că vreuna din ele avea să devină realitate, înainte de visul acesta de a porni în vest. Vom vedea ce se va alege de celelalte.

Câtă vreme îl am pe James, sunt în siguranță şi fericită.

E îngrozitor de cald. Praful ne îngroapă pe toți. Pământul e nisipos şi le îngreunează boilor mersul. Beth e bolnavă. Am încropit un pat pentru ea în căruță, şi acum doarme. Am rugat-o pe Nellie să se roage pentru ea.

Dunham Banks s-a rănit rău azi. Un şarpe cu clopoței a speriat caii. Calul lui l-a zvârlit din şa şi s-a lovit la cap într-o piatră. Doc Reese a zis că nu prea are şanse. Celia a amenajat o iesle şi i-a pus pe doi oameni să o ajute să amenajeze un hamac imens în căruța ei. Micuța Hortense şi Dunham s-au legănat amândoi toată ziua cât a mânat ea boii. Celia e o fată extraordinară cu capul pe umeri. Şi va avea nevoie de amândouă aceste calități pentru drumul lung ce ne mai stă înainte.

Suntem Chinuiți de Tragedii. Micuța Patricia Sinnott a plecat să se plimbe în seara asta şi nu o mai găsim. Paralee e îngrozită de teamă că poate au răpit-o indienii. Frank Sinnott, Jame şi alți patru bărbați au ieşit să o caute pe micuța Patty. Eu i-am ținut pe copiii mei lângă foc, unde-i pot supraveghea. Joshua nu-i încântat deloc că trebuie să stea aici, să ne păzească. A spus că ar putea călări după Kavanaugh. Cercetaşul cu siguranță că ştie ce are de făcut. I-am spus că Kavanaugh şi Ruckel Buckeye s-au dus la vânat, şi că nu putem spune în ce direcție au luat-o.

Kavanaugh şi Ruckel s-au întors şi au ieşit din nou cu bărbații. Au căutat-o toată ziua pe micuța Patty şi nu au găsit nici urmă de copilă. MacLeod spune că nu mai putem zăbovi încă o zi aici. Paralee spune că nu pleacă de aici fără fetița ei. Franklin a spus că e vina ei că s-a pierdut copila. A fost un lucru îngrozitor de crud pe care la spus, şi nu prea diferit de ce i-am spus eu lui James acum nu demult. Mi se face rău când mă gândesc. Fiul lui Sinnott e de la prima lui nevastă care a murit. Paralee e a doua lui nevastă. Mi-a spus acum câteva seri că Franklin a investit toți banii pe care i-a moştenit ea în ceea ce căra în cele două căruțe. Doi dintre boii lui au murit deja de la cărat povara aceea. Mi se pare că Franklin Sinnott îşi face mai mare griji să-şi ducă bunurile în Oregon decât pentru faptul că a pierdut-o pe micuța Patty în sălbăticie.

Azi am parcurs 20 de mile. Paralee nu a ieşit din căruța ei toată după-amiaza. Toți s-au gândit că suferea în tăcere. Nu au ştiut decât atunci când ne-am oprit să înnoptăm că Franklin a legat-o ca să nu se poată elibera, şi i-a băgat un căluş în gură, ca să nu poată țipa. MacLeod e gata să-l lege pe om, acum că ştie ce a făcut el cu nevastă-sa. Franklin insistă că a făcut-o spre binele ei. A spus că altfel ar fi luat-o la fugă, căutând-o pe micuța Patty. Kavanaugh le-a spus ieri lui Franklin şi lui Paralee că

indienii Cheyenne nu o au pe micuța lor. Eu şedeam în căruța mea şi am plâns. Ceea ce n-a spus m-a îndurerat aşa de tare. Micuța Patricia Sinnott e moartă. Toți ştiu, în afară de Paralee. Nopțile sunt friguroase, iar zilele fierbinți şi uscate. Copilul nu avea nici pătură, nici apă. Şi sunt coioți, şi pume, şi urşi grizzly, şi lupi pe-acolo. Niciun copil de trei ani nu ar fi putut supraviețui o singură noapte afară.

Nellie m-a rugat să mă rog cu ea ca micuța Patty să fie luată acasă în cer repede, şi să nu fi suferit mult. Am spus că nu-mi amintesc de vreo dată când Dumnezeu să fi auzit ceva din ce-i spusesem. Ultima oară când am încercat a fost pentru Deborah, şi se ştie ce a ieşit din asta. Nellie a fost şocată şi a spus – Dumnezeu te iubeşte, Mary Kathryn Fart, şi trebuie să crezi asta. I-am spus că Dumnezeu îi iubeşte doar pe cei pe care doreşte să-i iubească, iar eu nu mă număr printre aleşii Lui. I-am spus că asta era în regulă, pentru că nici eu nu-L iubesc pe El.

Nu am vrut să o fac să plângă.

Ne-am oprit lângă o stâncă uriaşă care arată ca o țestoasă uriaşă. Aproape toți şi-au sculptat numele pe ea. Chiar şi eu. Joshua şi alți câțiva s-au cățărat până sus.

Devils Gate nu e departe de aici. Joshua a călărit până acolo pentru a observa mai îndeaproape. Eu o văd destul de bine chiar de unde şed şi scriu în jurnal. Arată ca un topor uriaş care a străpuns muntele de piatră, pentru a lăsa Sweetwater River să curgă prin el. Şi apa este într-adevăr dulce după Platte cel noroios. Are un gust atât de bun. Vom urma cursul râului spre vest.

James a trebuit să-l împuşte pe unul dintre boii noştri, pentru că suferea îngrozitor. Beth plânge după el. M-a întrebat de ce trebuie să moară totul. Nu am avut un răspuns prea bun pentru ea. Nellie şedea împreună cu noi şi i-a spus că moartea este doar o uşă prin care credincioşii trec pentru a fi cu Iisus. Cuvintele ei nu au reuşit să o

binedispună pe Beth şi nici pe mine. De ce trebuie să vorbească mereu despre Iisus? Cuvintele ei nu fac altceva decât să işte o mulțime de întrebări în mine, şi o durere în inimă. Beth a spus că Old Tom nu a fost decât un bou, şi cum ar putea el şti ce să creadă. Nellie a ştiut cum să-i risipească îndoielile. Beth a spus că nu era corect ca oamenii să ajungă în ceruri, iar animalele nu, pentru că animalele sunt mai drăguțe decât mulți oameni. Are dreptate cu asta, dar nu am putut-o lăsa să gândească aşa. Un copil are nevoie de puțină speranță în lumea asta.

I-am spus lui Beth că Mătuşa Martha îmi citea odată despre ceruri şi îmi amintesc că mi-a spus că leul va locui împreună cu mielul. Nellie a spus că e adevărat. S-a uitat în Biblia ei şi a găsit imediat exact pasajul. Şi i-am spus că îmi amintesc când Mătuşa Martha îmi citea că Iisus nu ar călări pe spinarea unui cal. Nellie a găsit şi acel pasaj. I-am spus lui Beth că în cer cu siguranță vor fi animale, pentru ca toate acestea să se poată petrece. Leii şi mieii, şi caii poate, a spus Beth. A vrut să ştie dacă Werner Hoffman avea să-şi mai revadă câinele în ceruri. I-am spus că sunt şanse, numai să reuşească el să ajungă acolo.

Azi l-am îngropat pe Dunham Banks. Celia nu a vrut să-l lase să fie îngropat în mijlocul drumului. Bărbații au săpat cât au putut de adânc, dar trecem printr-o zonă foarte pietroasă. MacLeod a spus câte ceva despre el. Celia i-a dat-o pe micuța Hortense lui Beth să o țină, şi s-a apucat să adune pietre să îngrămădească peste mormântul sărmanului Dunham. Am ajutat-o până când a reuşit să termine. La fel şi Nellie.

Acum e întuneric, iar Celia încă şade lângă mormânt.

CAPITOLUL 17

Sierra îl recunoscu pe polițistul de pe autostradă, cu toate că era îmbrăcat într-un costum de duminică, şi nu într-o uniformă neagră. Aştepta pe treptele din fața bisericii, exact aşa cum spusese că avea să facă, iar lângă el se afla o tânără cu un copilaş în brațe. El îi zâmbi când o văzu.

— Fiți politicoşi, le spuse Sierra propriilor copii, care stăteau morocănoşi lângă ea, stânjeniți de faptul că fuseseră târâți la biserică. Tatăl lor nu-i dusese la Mesă de mai mult de trei ori în trei ani. De fapt, ultima oară când fuseseră într-o biserică fusese la serviciul de înmormântare al bunicii lor.

— Bine-ați venit, doamnă Madrid, spuse ofițerul, întinzându-i mâna. Am omis să vă împărtăşesc numele meu. Eu sunt Dennis O'Malley, iar aceasta este soția mea, Noreen. Iar țâncul pe care-l ține în brațe e fiul nostru, Sean. În timp ce oamenii îi ocoleau pentru a intra în biserică, Sierra se prezentă pe sine şi pe copiii ei. În loc să fie enervați de faptul că le blocau o parte din scări, oamenii le zâmbeau călduros.

În ultimele zile, de când avusese experiența aceea pe autostradă, avea un sentiment tot mai intens de... ceva. Toată durerea, toată exasperarea o lăsaseră secătuită. Goală. Ajunsese la capătul puterilor, la capătul abilităților ei de a face față dezastrului care devenise viața ei. Şi cu toate astea, spre marea ei surprindere, nu era deprimată, deznădăjduită sau altfel cum se aşteptase să fie. În schimb, se simțea... *călăuzită* – de parcă o mână blândă se odihnea pe umărul ei şi o conducea. Cu dragoste. Ştia a cui atingere o percepea. O auzise pe mama ei vorbind despre „prezența lui Dumnezeu" de mai multe ori decât şi-ar fi dorit să asculte. Dar acum înțelegea mai bine. Nu ştia exact ce însemna totul, dar era pregătită. Petrecuse suficient de mult

timp cu ea însăşi, încercând să înțeleagă de una singură lucrurile, şi uite unde ajunsese. Acum îşi dorea răspunsuri. Răspunsuri reale.

Şi dintr-un motiv anume, simțea o siguranță că acesta era locul unde avea să le găsească.

Familia O'Malley îi îndemnă să intre în biserică şi aleseră o bancă mai în spate. Clanton se aşeză lângă Sierra, bombănind un „Ce plictiseală" printre dinți. Carolyn şedea pe cealaltă parte a ei. Dennis era cel mai aproape de culoarul central, în timp ce Noreen şedea în capătul îndepărtat al băncii, lângă Carolyn şi lângă culoarul lateral.

— În caz că trebuie să plec, spuse ea zâmbind. Uneori Sean se trezeşte şi i se face foame. E micuț, dar face mare gălăgie. Ochii ei albaştri erau plini de căldură. Când văzu privirea lui Carolyn, îi zâmbi. Nu vrei să-l ții puțin?

— Pot?

Oamenii din rândul din față se întoarseră spre ei. Dennis le făcu prezentările. Toți erau aşa de prietenoşi. Păreau fericiți să-i vadă pe Sierra şi copiii, şi avu un sentiment ciudat al apartenenței, ca şi când în sfârşit ar fi ajuns acasă. Sentimentul deveni şi mai pregnant când începu serviciul divin. Totul era atât de familiar, şi cu toate astea atât de diferit. Nu era pentru prima oară când auzea ceea ce spuse pastorul. Auzise Evanghelia de la mama ei de când fusese suficient de mare ca să-şi aducă aminte. Totuşi, acum, în mod inexplicabil, totul căpăta un înțeles. Umplu toate golurile din viața ei. *Oh!* îşi simți ea sufletul oftând. *Ohhhh.*

Pastorul predică, iar cuvintele o străpunseră. Gâtul i se strânse, în timp ce inima i se deschise larg. Însetată după atâta rătăcire în pustie, acum sorbea din apa vie a Cuvântului.

— De ce plângi? o întrebă Clanton în şoaptă, stânjenit şi îngrijorat totodată.

Ea ridică din umeri, zâmbindu-i. Nu avea timp să-i explice cum se simțea. *Legată.* O parte a ceva imens şi copleşitor. *Întreagă.* Încercă să-şi stăpânească lacrimile, dar ele continuau să-i curgă, precum un balsam vindecător. Simți durerea revărsându-se peste şi prin ea, umplând-o şi aducând odată cu sine o foame adâncă de Domnul. Şi odată cu aceasta veni şi speranța şi reasigurarea că totul avea să se rezolve.

Iartă-mă, Tată, căci am păcătuit față de Tine. Mea culpa, mea culpa. O, Doamne! O, Doamne!

Cum era cu putință ca azi să se simtă atât de *vie,* când cu doar două zile înainte îşi dorise să moară?

Adunarea se ridică să cânte, şi ea se ridică odată cu ei, răsfoind prin cartea de cântări şi murmurând cuvintele în şoaptă când emoțiile o gâtuiau. Nu putea citi cuvintele şi nici să scoată vreun sunet, dar nu conta. Inima ei *cânta.* Carolyn stătea alături de ea, părând că uitase totul, fascinată de copilul Sean care se afla acum în brațele mamei lui, în timp ce Clanton, de cealaltă parte a ei, comenta, convins că ea-şi pierdea mințile. Ea râse uşor şi îl cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Te iubesc, spuse ea în şoaptă.

— Haide să *plecăm,* îi şuieră el drept răspuns.

— Nu, rămânem. Pentru totdeauna.

Dennis fu cel care împărți pâinea la Cină. Ea-i zâmbi, amintindu-şi ce-i spusese când traficul continua să gonească pe lângă ei pe Hollywood Freeway. *Ştiți ce făceam când ați oprit lângă mine, domnule ofițer?* Mă rugam. *Cam aşa arată o intervenție divină.*

Dumnezeu intervenise, într-adevăr. Providențial. O oprise cu un scrâşnet de roți pe autostrada şerpuitoare a Los Angelesului, şi nu-i îngăduise să se arunce de pe cea mai apropiată stâncă. Şi o făcuse pentru că o iubea şi nu era dispus să-i dea drumul.

Aproape izbucni în râs când îşi dădu seama de toate astea, simţindu-se copleşită de bucurie. Stătuse pe un teren sfânt, şi nici măcar nu conştientizase!

— Binecuvântat să fie Domnul. O, suflete al meu, şi cu tot ce este în mine, binecuvântează-i numele preasfânt... cântă întreaga adunare, iar ea cântă împreună cu ei, nereuşind să-şi amintească un moment când să se mai fi simţit atât de fericită.

— Doamne, cât mă bucur că s-a terminat odată, făcu Clanton pe drum spre casă.

— Ai face bine să te obişnuieşti cu asta. Ne întoarcem.

— O, ce bine! făcu Carolyn.

Se alese cu o privire grăitoare din partea fratelui ei. Vrei să o vezi pe mama că începe din nou să hohotească? Sierra îi zâmbi.

— O să încerc să mă abţin.

Întinsă în patul ei noaptea aceea, Sierra ştiu că trebuia să facă câteva schimbări radicale în viaţa ei. Schimbări imediate. Odată, nu mai putea lucra pentru Ron, nu când ştia ce simţea el faţă de ea. Îşi dădu seama că propriile ei sentimente faţă de el erau derutante, întotdeauna îl considerase deosebit de atrăgător. De câteva ori se gândise chiar cât de mult mai frumoasă ar fi fost viaţa ei dacă ar fi fost căsătorită cu Ron, şi nu cu Alex. Şi asta o făcu să se oprească.

Acum era mult prea vulnerabilă pentru a gândi raţional. Cum Alex era plecat, ea era în nevoie. Se temea de atât de multe lucruri. Ron era puternic şi încrezător. Ar fi fost mult prea uşor să se întoarcă spre el pentru a căuta consolare. Iar cerşitul consolării o putea duce la o aventură.

Era căsătorită încă. Trebuia să-şi amintească asta, în ciuda circumstanţelor actuale. La bine şi la rău, Alex era soţul ei. Până la moarte. Chiar acum, îşi închipui că Alex îi dorea moartea. Nu că ei i-ar fi fost el foarte drag în

momentele acestea. Dar sentimentele nu schimbau cu nimic starea de fapt a lucrurilor.

Nu voia să se gândească acum la Alex. Nu o putea face şi totodată să continue să simtă acel sentiment de confort şi de neprihănire pe care le experimentase azi dimineață.

— Nu vă îngrijorați pentru ziua de mâine, citise în dimineața aceea pastorul, şi iată cum începuse din nou să se gândească obsesiv la asta. Nu putea face nimic cu privire la Alex sau la căsătoria lor. Dar *putea* face ceva în privința ei şi a propriilor circumstanțe.

Ron păru bolnav când veni la lucru luni dimineață. Ochii îi erau încercănați.

— Putem sta puțin de vorbă? spuse ea înainte ca el să intre în biroul lui. Se opri, şi apoi o privi cu ochii goi. Ea nu trebui să spună nicio vorbă. El ştia deja.

— Te-ai hotărât să-ți dai demisia. Ea roşi.

— Îmi pare rău. Voi rămâne până când vei găsi o înlocuitoare.

— Şi să te simți inconfortabil în fiecare minut, spuse el, mohorât. Cât de ciudat era că omul acesta, după doar câteva luni, o cunoştea mai bine decât părea să o cunoască Alex după treisprezece ani de căsătorie.

— Am ştiut de când ai plecat vineri că asta se va întâmpla. Am vorbit cu Judy. Poate să vină în locul tău până când reuşim să găsim o înlocuitoare permanentă. Tu ce-o să faci?

— Nu sunt sigură încă. Cred că o să vând casa. Nici nu se gândise la asta până în clipa aceea.

— Te duci acasă în Healdsburg?

— Nu, spuse ea, surprinzându-se pe sine din nou. Nu sunt sigură ce voi face. Nici măcar nu m-am gândit încă la asta.

— Nu ți-ai dat seama niciodată ce simt pentru tine, nu?

— Oarecum, dar m-am gândit că sunt impresiile mele.

— Ar fi trebuit să mai aştept puţin.

Ea-i întâlni privirea, cu ochii plini de compasiune.

— N-ar fi fost nicio diferenţă, Ron.

— Ar fi fost cu totul altceva.

Privind în adâncul albastru al ochilor lui, ştiu că avea dreptate. *Îţi mulţumesc, Doamne,* rosti ea în inima ei. *Îţi mulţumesc pentru că Ron a aşteptat. Îţi mulţumesc că ne-ai scutit pe mine şi pe Ron de ceva ce ar fi fost o greşeală îngrozitoare. Şi, Te rog, iartă-mă. În timp ce eu aruncam cu pietre în Alex, mă rostogoleam singură în abis.*

— Sunt căsătorită, Ron.

— Până când Alex găseşte o soluţie să iasă din povestea asta.

Cuvintele lui o durură, pentru că ştia că Alex făcea tot ce-i stătea în puteri să ajungă la acel final. De fiecare dată când vorbea cu ea, simţea nevoia de a atinge două subiecte: Nu se mai întorcea la ea, şi nu o mai iubea.

Pe faţa lui Ron se citi regretul.

— Nu am spus-o ca să te rănesc, Sierra.

— Ştiu, dar tot mă răneşte.

— O să te sun când se sfârşeşte tot. Intră în biroul său şi închise uşa după sine.

După ce-şi adună lucrurile, Sierra plecă. În drum spre ieşire, îi oferi lui Ariene iedera ei şi o îmbrăţişă.

În loc să se ducă acasă, se duse la mall. Îşi cumpără un capuccino, se aşeză pe o bancă lângă o ferigă mare şi se uită la furnicarul de oameni care erau acolo la cumpărături. Se gândi că avea calificarea de a se considera o funcţionară, dar oare asta îşi dorea să facă? Alex îi trimitea câte un cec odată pe lună, care să-i acopere cheltuielile, şi de fiecare dată când deschidea plicul, se pierdea când îi vedea semnătura fermă. Cumva, în inima ei, ştia că cecul acela o silea să accepte pierderea.

Niciodată în viața ei nu se susținuse singură. *Tată, oare pot face asta?* rosti ea în rugăciune, simțindu-se copleşită.

Cere şi ți se va da, fiica Mea.

Se simți cuprinsă de siguranță, şi se lăsă pe spate, sorbind din cappuccino. Îi spusese lui Ron că avea să scoată casa la vânzare. Nu ştia de ce spusese asta atunci, dar acum că apucase să se gândească mai bine la ea, i se părea o idee bună. Dacă rămânea unde era, era clar că nu avea să reuşească niciodată să se descurce financiar de una singură. Cheltuielile cu casa erau destul de mari, dar dacă mai punea şi cheltuielile pentru BMW şi şcoala privată a copiilor ei, suma depăşea cu mult orice aşteptări de salariu pe care le-ar fi putut avea.

Sierra se şi vedea trăindu-şi viața lângă cutia poştală, aşteptând orice bănuț pe care se îndura Alex să i-l trimită. Îşi imagina resentimentele lui. Îşi adora copiii, şi nu precupețea niciun bănuț când venea vorba de ei, dar orice penny pe care i-l trimitea ei drept ajutor era cu totul altceva.

Îşi petrecu ziua prin mall, plimbându-se de colo-colo, gânditoare. Când luă copiii de la şcoală, îi duse la restaurantul lor favorit de fast-food.

— M-am hotărât să vând casa, le spuse ea, ştiind că anunțul ei venea brusc, dar nu reuşise să găsească nicio altă cale mai bună de a le da vestea deciziei pe care o luase.

— Ne ducem acasă în Windsor? întrebă Clanton.

— Nu. Vom căuta prin San Fernando Valley şi vom vedea dacă găsim ceva aproape de biserică. S-ar putea chiar să căutăm un apartament. Este un complex chiar pe stradă. Am văzut şi o piscină şi terenuri de tenis. Va trebui să vedem ce ne putem permite.

— Putem merge mai departe la aceeaşi şcoală? întrebă Carolyn.

— Nu, scumpo. E mult prea scump. Nu voia să-i ceară

lui Alex mai mulți bani decât îi ceruse deja. E mai bine să mergeți într-o şcoală din cartier.

— Deci nu o să o mai întâlnesc pe Pamela?

— Poți să te întâlneşti cu Pamela ori de câte ori cădem de acord, şi o poți suna ori de câte ori doreşti.

Sierra se rugă în seara aceea, speriată de viteza cu care se schimba viața ei, dar de dimineață făcu un pas prin credință şi o sună pe Roberta Folse. Îi explicase faptul că Alex îi lăsase casa pe numele ei înainte să o părăsească. Roberta fu plină de compasiune, dar o avertiză să nu aştepte niciun fel de profit.

— Nu ai locuit suficient de mult în casa aceasta ca să îi creşteți valoarea, Sierra.

— Am decorat-o. Poate că asta va ajuta.

— Vom avea noroc dacă reuşiți să vă scoateți investiția. Apoi, va trebui să plăteşti impozit pe profit din tot ce obții, dacă nu reinvesteşti în ceva echivalent sau de valoare mai mare în următoarele optsprezece luni. Există vreo şansă ca Alex să se întoarcă la tine?

— Nu.

— Dacă continuă să plătească ratele, ai ieşi în avantaj dacă ai rămâne unde eşti. Eu mă bucur de comisionul meu, Sierra, dar nu pe spatele tău. De ce nu stai să te mai gândeşti câteva zile şi mă suni peste o săptămână sau două?

Sierra mai aşteptă câteva zile. Se rugă pentru asta. Vorbi cu Dennis şi Noreen şi le ceru părerea. Răspunsul părea limpede. Trebuia să se descurce de una singură, să se încreadă în Domnul şi să înceteze să mai depindă de Alex. O sună din nou pe Roberta. Roberta veni după-amiaza următoare.

— Oo, măiculiță! spuse ea când intră în casă. Dar nu mi-ai spus că Bruce Davies v-a decorat livingul.

Remarca Robertei îi spulberă Sierrei orice îndoieli pe

care le avusese vreodată cu privire la amprenta pe care o lăsa Bruce Davies pe tot ce făcea.

— Nu doar livingul, Roberta. Toată casa.

— *Toată* casa?

— Da.

— Cred că v-a costat o avere. Roberta se aşeză pe canapeaua din piele maro închis şi-şi lăsă geanta diplomat cu grijă pe masa cu tăblia din sticlă.

Sierra făcu o grimasă, când o observă pe Roberta privind perplexă la peretele acoperit cu o frescă. Era unul din motivele din care obişnuia să evite livingul.

— E unul din jocurile video ale lui Alex, spuse ea.

— Aş fi jurat că e cineva acolo care se uită la mine.

— Este. De fapt, dacă te uiţi suficient de mult timp, vei descoperi şase bărbaţi şi o femeie ascunzându-se în jungla aceea. Se numeşte *Camouflage.* Dacă închizi luminile, ochii le luminează în roşu.

— Şi cât aţi investit în decorarea casei? Sierra îi spuse.

— Vom mai adăuga zece mii la asta şi să vedem ce se întâmplă.

Roberta o sună sâmbătă dimineaţă.

— Ai grijă să te uiţi mâine dimineaţă în *Los Angeles Times.* Sierra uită, până când intră Carolyn în cameră a doua zi dimineaţă în timp ce-şi usca părul.

— E tati la telefon, spuse ea şi-i întinse receptorul telefonului portabil.

Surprinsă, Sierra stinse uscătorul de păr şi luă receptorul, întrebându-se cum de o suna atât de devreme duminică dimineaţa.

— Da?

— Casa aceea de pe coperta secţiunii de imobiliare este casa noastră? Simţea limpede furia lui de pe fir. Numai că nu-i topea receptorul în mână. Simţi cum se răscoleşte. Aproape că-i aminti faptul că-i cedase casa, aşa că nu mai

era casa *lor.* Era casa *ei.* În schimb, reuşi să-i spună uşor:

— Da, este.

— Ce-ți închipui că faci?

— Nu pot rămâne aici, Alex. E prea…

— N-o să vinzi casa asta.

— Trebuie să mă mut, Alex. M-am gândit la toate şi…

— Unde trebuie să te muți? se răsti el la ea. La Healdsburg, ca să nu-mi mai văd copiii niciodată! Peste cadavrul meu, Sierra! M-ai auzit? O înjură în spaniolă. Folosi un cuvânt atât de murdar, încât simți cum roşeşte.

— Te-am auzit, Alex, dar nu…

Nu-i oferi şansa de a ajunge mai departe de atât. Înjurând din nou, îi aruncă aceleaşi acuzații pe care i le zvârlise şi Audra cu câteva săptămâni înainte, doar că mai adăugase şi câteva învinuiri personale şi private. Dacă cuvintele Audrei o şocară, ale lui Alex o dărâmară şi o răniră. Voia să o anihileze, şi se descurca de minune. Vorbea în spaniolă, ceea ce nu făcea decât să înrăutățească totul. Nu vorbea în spaniolă decât atunci când nu îşi putea stăpâni emoțiile. Din nefericire, înțelegea absolut fiecare cuvânt pe care i-l spunea el.

— Mi-am sunat avocatul, spuse el, revenind la o engleză scorțoasă. O să mă lupt cu tine, Sierra. Nu contează cât mă costă, nu te las să pleci cu copiii mei. M-am săturat de povestea asta. M-am săturat de *tine. Îi* spuse că n-avea decât să-şi țină respirația până când îngheța Hadesul, înainte să mai vadă vreo lețcaie de la el. E destul de rău că Clanton nu mai vrea să vorbească cu mine. Acum îți închipui că poți pune patru sute de mile între mine şi fiica mea!

Luă aer, şi în puținul timp pe care-l avu, Sierra spuse cu un calm incredibil:

— Nu plecăm în nord, Alex.

— Atunci unde? La est? La New York, poate? Asta e la

trei mii de mile de aici, în loc de patru sute. Sau Hawaii. Exact. Hawaii. Asta e. Atunci vom avea oceanul între noi.

Furia lui se năpusti peste ea ca o tornadă peste un mal părăginit.

— Sper să pot cumpăra o locuință în Northridge. Tăcere.

Se privi în oglindă şi se întrebă cam de cât machiaj avea să fie nevoie pentru a pune ceva culoare pe fața aceea străină. Îşi întoarse privirea şi înghiți greu înainte să încerce să spună ceva.

— Trebuie să închid acum, spuse ea încet, încercând să-şi stăpânească vocea. Serviciul divin la biserică începe în mai puțin de o oră. Luă încet aer, înfrângându-şi nevoia de a plânge. Plânsese destul în ultimii câțiva ani. Găleți de lacrimi. De obicei singură. Alex, îți promit că vei şti tot ce facem. Clanton şi Carolyn nu vor fi niciodată departe de tine. Îți promit asta.

Apăsând butonul, puse receptorul pe etajeră. Îngrețoşată, se gândi să se întoarcă în pat şi să-şi tragă plapuma peste cap. Dar la ce bun?

De trei ani te urmăresc cum îți plângi de milă şi îți cânți în strună. Şi am avut ce privi, Sierra. Un adevărat spectacol!

Cutremurându-se, se întoarse cu gândul la Dennis şi la Noreen, şi la o duzină de alți oameni care o primeau călduros pe ea şi pe copiii ei în fiecare duminică. Avea de ales. Putea sta acasă şi să facă exact ce se aştepta Audra şi Alex din partea ei, sau putea să se termine de pregătit şi să se ducă la biserică. Putea învăța ceva şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, să înceapă să-şi repună viața în ordine.

Casa se vându în prima săptămână. La prețul cerut.

După ce trecură cele treizeci de zile de rigoare, Sierra îşi primi cecul pe care era înscris o sumă ce-i părea de-a dreptul obscenă. Dar suma scăzu rapid când îi trimise jumătate lui Alex, plăti 20 de procente din prețul unei

locuințe mult mai modeste, cu trei dormitoare, din Northridge, şi plăti taxele cuvenite ei pe profit din ceea ce-i rămăsese.

Dacă n-ar fi avut suma pe care o moştenise, aproape că nu s-ar fi calificat pentru un împrumut. După cum se părea, majoritatea averii ei era legată în casa de pe Matheson Street din Healdsburg.

Telefonul sună în timp ce Sierra se afla în bucătărie, împachetând totul în cutii. Ori de câte ori putea, evita să răspundă la telefon. Alex sunase de câteva ori în luna care trecuse. Din fericire, de fiecare dată Carolyn se năpustise la telefon când îl auzise sunând, sperând că era tatăl ei. Din acelaşi motiv, Clanton nu răspundea niciodată. Carolyn petrecea două sâmbete pe lună cu Alex, dar niciodată nu povestea nimic despre felul în care-şi petreceau ziua împreună. Iar Sierra nu o întreba nimic.

— E tati, spuse Carolyn în timp ce-i întindea telefonul portabil. Vrea să vorbească cu tine. Sierrei în veni să plângă când îi citi atâta speranță în ochi.

— Mulțumesc, dragă. Luă telefonul, ştiind exact de ce sunase. Nu mai vorbise cu el de când o blagoslovise pentru faptul că scosese casa la vânzare, şi conversația aceasta nu avea să fie mai plăcută.

— De ce mi-ai trimis cecul ăsta? întrebă Alex aprins. Inima ei sări din loc când îi auzi vocea.

— E jumătatea ta din prețul cu care s-a vândut casa.

— Dar ți-am cedat casa ție. Ai uitat? Părea amărât din pricina asta.

— N-am uitat, dar nu m-am simțit bine să păstrez toți banii aceia.

— Asta-i mare noutate. Până acum nu te-a deranjat deloc să-mi păstrezi banii. De ce te-ai schimbat acum? Şi dacă tot suntem la subiectul ăsta, de ce mi-ai trimis cecul înapoi săptămâna trecută?

— Pentru că ai spus că n-o să-mi mai dai niciodată nicio lețcaie, şi m-am gândit să te ajut să-ți ții cuvântul.

El îi aruncă un cuvânt scurt, murdar.

— Şi ce ai de gând să faci, Sierra? îi pui pe copii să mănânce la misiunea din cartier?

— Am o slujbă.

— Da, sigur. Lucrezi pentru Ron Peirozo la *Los Angeles Outreach.* Nu-mi închipui că te plăteşte cine ştie ce.

— Nu mai lucrez acolo.

— Te-a concediat, hm? Ei bine, şase luni e ceva, presupun. E mai mult decât orice altă slujbă pe care ai avut-o în toată viața ta.

Exasperată la maxim de sarcasmul lui şi de aerul lui superior, îi veni să-i arunce tot adevărul în față. *Am plecat pentru că Ron e îndrăgostit de mine şi pentru că vrea să te uit, să te las baltă la fel cum m-ai lăsat tu pe mine!* El *vrea să fie cu mine!* El *vrea să se căsătorească cu mine, Alex. E milionar, şi mă doreşte pe mine! Am plecat pentru că aşa era drept, nu că ți-arpăsa de asta!*

Dar nu spuse nimic. Oricum n-ar fi crezut-o. Pe cât de mult o ura, i s-ar fi părut imposibil ca vreun alt bărbat să o găsească interesantă sau atractivă. Şi nu avea de gând să se umilească într-atât încât să încerce să-l convingă de asta.

Ce aşteaptă Domnul de la tine?

Acum auzea versetul, la fel de limpede cum îl auzise şi duminică atunci când îl citise pastorul – şi gândurile i se opriră brusc din alergarea lor. Ce cerea Domnul? Dreptate, milă, smerenie… şi iat-o pe ea, apucând din nou pe cărarea familiară a amărăciunii şi auto-compătimirii.

Trase încet aer în piept. *Doamne, eu l-am rănit. Ştiu că am făcut-o. Te rog, iartă-mă. Nu pot să-i spun acum cât de rău îmi pare, pentru că nu o să mă asculte, dar Tu ştii ce simt. Ştii ce am făcut eu ca să pornesc războiul ăsta. Nu vreau să mai fiu parte din asta.*

— Deci, ce ai de gând să faci? se răsti Alex la ea când ea nu-i răspunse la ultima lui insultă.

— O să fiu secretară la o agenție imobiliară.

— N-o să rezişti decât cel mult două săptămâni.

— Să fie asta oare o estimare a abilităților mele, sau vrei să-mi spui cât de mare plictiseală e în domeniul ăsta? spuse ea, încercând să îşi mențină tonul relaxat.

— Ia ghici.

Nu putea fi mai clar de atât.

— O să-ți trimit alt cec, Sierra. Ai face bine să îl păstrezi. O să ai nevoie de el.

Se simți cuprinsă de o furie aprigă, ce-i surclasa durerea şi îi înnegura judecata.

— Ştii ceva, Alex? Am o idee mai bună. Auzi, nu-mi mai trimite cecul ăla. *Mănâncă-ți-l!* Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să-şi dea seama ce face. Îi părăsiră buzele, luându-şi zborul din inima ei şi avântându-se ca nişte vulturi în aerul încărcat, şi-apoi ciocănind-o în cap. Trânti receptorul, mai furioasă acum pe propria ei lipsă de control decât pe râsetele batjocoritoare ale lui Alex.

Când primi un cec în poştă două zile mai târziu, îl primi într-un plic la a cărui adresă de expeditor scria Madrid / Longford. Făcu plicul bucățele cu cec cu tot, şi le aruncă la toaletă, după care trase apa. Mai bine ajungea să cerşească la colțul străzii, cu o plăcuță după gât pe care scria *Nu am casă* şi *Mi-e foame* înainte să mai accepte vreun cent de la Alejandro Luis Madrid.

Mândria îşi avea locul ei, nu? Ce auzise la ultimul studiu biblic? Că cine nu lucrează, nu mănâncă. Ei bine, ea avea să lucreze *şi* să mănânce. Şi la fel şi copiii ei. Şi banii pe care-i trimitea Alex pentru copii aveau să intre în fondurile lor pentru facultate.

Dennis şi alți câțiva bărbați din biserică o ajutară să se mute în noul apartament. Complexul era foarte aproape

de biserică, iar Dennis îl invită pe Clanton să se joace baseball după ce terminară de descărcat lucrurile lor din camioane.

— Avem o echipă, dar ne lipsesc câțiva oameni. Crezi că ne-ai putea da o mână de ajutor?

— Sigur. Floare la ureche! Clanton i se părea mai dornic decât îl văzuse Sierra de multă vreme.

— De îndată ce reuşim să ducem toate lucrurile în casă, ne ducem la teren. Pot să stea până la nouă, mamă? o întrebă Dennis, făcându-i cu ochiul dintr-un capăt al canapelei pe care tocmai o căra.

— Va trebui să îi dau mai întâi ceva de mâncare.

— Putem merge la McDonald's.

— Super! spuse Clanton, înainte ca ea să apuce să răspundă. Lăsă să-i cadă cutia pe care o căra pe măsuța de cafea şi fugi afară după alta.

— *Mamă!* strigă Carolyn în timp ce venea în fugă, cu fața încântată. Susan locuieşte aici. Susan de la biserică! Locuieşte în apartamentul de sub noi. Uite! Chiar acolo. Îți vine să crezi? Pot să mă duc să mă joc cu ea? *Te rog.*

Mama lui Susan, Frances, veni şi ea o oră mai târziu. Clanton şi bărbații plecară, lăsând-o pe Sierra înconjurată de cutii. Frances se uită lung la haosul de acolo.

— Ce-ar fi să vii să iei cina cu noi?

Dezvelind o farfurie din nişte ziare, Sierra o puse alături de celelalte în bufetul zidit în perete. Îşi îndepărtă câteva şuvițe umede de păr de pe față şi privi în jur la toate cutiile împachetate, la cufărul lui Mary Kathryn, la mobilierul aruncat peste tot, şi nicăieri în mod aparte. Avea să-i ia toată noaptea să termine pe jumătate cu despachetatul.

— Crede-mă, râse Frances. O să fie tot aici când te întorci. Susan şi cu mine te putem ajuta.

Pe când Sierra îşi terminase de mâncat porția de

spaghete, Frances o convinsese să intre în cor.

— Totul se leagă perfect, spuse Frances. Ne întâlnim în aceeaşi seară ca şi tinerii. Putem merge cu copiii, stăm la repetiţii, apoi venim toţi acasă la ora nouă.

— Şi dacă nu sunt în stare să cânt? întrebă Sierra râzând.

— Atunci va trebui să scoţi strigăte de bucurie!

Telefonul suna când descuie uşa de la intrare şi aprinse luminile mai târziu în aceeaşi seară. Carolyn fugi în bucătărie şi răspunse. Sierra îşi dădu seama după privirea de pe faţa fiicei ei că era Alex. O privi pe Carolyn sărind pe un scaun în timp ce începu să-i povestească tatălui ei tot ce se întâmplase în ziua aceea. Părea atât de fericită şi încântată.

— O, şi mama a intrat în cor. O să aibă repetiţii în aceeaşi seară în care mă duc cu Susan la întâlnirea tinerilor. Susan? E o prietenă de la biserică. Ascultă o clipă, iar încântarea i se mai domoli puţin. Nu-i aici, tati. Se joacă baseball cu domnul O'Malley. Dennis e atât de drăguţ! Conduce grupul de tineri şi e poliţist pe autostradă. A întâlnit-o pe mama când a tras-o pe dreapta pe autostradă pentru că a depăşit viteza. Ar trebui să-l vezi pe bebeluşul lui. Sean e atât de scump, şi Noreen mă lasă să-l ţin în braţe la biserică.

Sierra intră în dormitorul lui Carolyn. Şi ea care intenţionase să ţină unele lucruri pentru ei, se gândi ea, scoţând cearşafuri dintr-o cutie. Făcu patul lui Carolyn şi se duse apoi în camera lui Clanton, şi-i pregăti şi lui patul. Carolyn vorbea încă la telefon când Sierra intră în propriul ei dormitor şi începu să-şi facă patul, cel în care dormise în toţi anii ei ca tânără fată acasă în Healdsburg. Netezi plapuma şi bătu pernele. Rezemându-se de piciorul patului, privi în jur prin cameră.

Trebuise să se dezbare de patul matrimonial pe care-l

împărțise cu Alex. După ce măsurase dormitorul principal, realizase că ar fi încăput înăuntru, dar nu i-ar mai fi rămas loc pentru aproape nimic altceva. Îi fusese greu să renunțe la el. Îi spusese Marciei despre asta la ultima lor convorbire telefonică, iar două zile mai târziu o sunase fratele ei care îi spusese că-i trimite patul ei cu baldachin de acasă.

Atinse cuvertura dantelată pe care i-o croşetase mama ei; avusese nevoie de un an încheiat să o termine. Sierra îşi aminti bucuria pe care o simțise când deschisese cutia cea mare în dimineața de Crăciun şi găsi dantela printre câteva hârtii creponate şi parfumate cu levănțică. Avea şaisprezece ani şi era îndrăgostită nebuneşte de Alex.

Ochii i se umplură cu lacrimi. Cât de multe nopți stătuse întinsă în patul acesta, visând la vremea când avea să fie căsătorită cu Alejandro Luis Madrid? El fusese Făt-Frumosul ei. Zece ani ştiuse cum era să fii iubită şi satisfăcută de un bărbat pasional. Zece ani de paradis, urmați de trei ani de coborâre spre iad.

Doamne, iartă-mă, se rugă ea, ştiind că ea fusese cea care făcuse primul pas în jos.

Se auzi soneria de la intrare.

— Mamă! Poți să deschizi tu? strigă Carolyn, deloc dispusă să renunțe la telefon.

Când deschise uşa, Sierra îl descoperi în fața ei pe Clanton, tot plin de pete verzi de iarbă şi pământ, din cap şi până în picioare, şi cu un zâmbet până la urechi.

— Am făcut un *home run,* mamă! Doamne, ar fi trebuit să vezi mingea aia cum a zburat!

Dennis era în spatele lui, părând mulțumit.

— N-ar fi fost un *home run* dacă nu m-aş fi împiedicat în propriile picioare, spuse el ironic, şi dacă n-ai fi fugit şi tu ca un iepure.

— Sâmbătă jucăm împotriva bisericii baptiste, spuse Clanton, intrând în sufragerie şi aruncându-şi mănuşa

murdară pe un morman de haine curate care încă nu fuseseră puse la loc. Eu joc pe post de *shortstop.*

— Parcă trebuia să-i ceri voie mamei tale, spuse Dennis, zburându-i şapca de pe cap. Ai uitat?

— Mamă, am voie? întrebă zâmbind Clanton. Ea râse.

— Da, ai *voie.*

Carolyn alunecă jos de pe scaunul de bucătărie.

— Tati vrea să vorbească cu tine, spuse ea, întinzându-i receptorul lui Clanton.

Expresia de pe fața lui Clanton se schimbă instantaneu. Rămase privind telefonul de parcă ar fi fost o gânganie pe care îi venea să o strivească.

— Spune-i că tocmai fac duş! spuse el suficient de tare cât să-l audă Alex, după care porni pe coridor spre baie. Intră în baie şi trânti uşa după sine. Sierra auzi clicul zăvorului când se încuie în baie.

Dennis îi aruncă o privire posomorâtă în timp ce Carolyn îi transmitea mesajul tatălui ei.

— Văd că avem ceva de lucru aici, spuse el încetişor. Aruncă şapca lui Clanton pe un scaun.

— O grămadă.

— Aş face bine să ajung acasă înainte ca Noreen să trimită vreo maşină de poliție pe urmele mele. Sierra îl conduse la uşă şi-i mulțumi pentru că-l implicase şi pe Clanton în antrenamentul de baseball al adulților.

— E un copil minunat, Sierra, spuse Dennis.

— E un copil furios.

— Şi are toate motivele să fie. De multe ori nu stă în puterile noastre să iertăm pe cineva care ne-a greşit. Va trebui să cerem ajutorul lui Dumnezeu.

Cuvinte la care trebuia să se gândească şi ea, îi trecu prin minte în timp ce închidea uşa.

Încercă să stea de vorbă cu Clanton când acesta se sui în pat.

— Vrei te rog să vorbeşti cu tata data viitoare când o să sune?

— De ce ar trebui să vorbesc cu el?

— Pentru că mi-ar fi mie mult mai uşor, sperând că argumentul ei era acceptat de el. El crede că eu te-am întărâtat împotriva lui.

— O să vorbesc cu el, spuse Clanton, iar ochii îi scăpărau de aceeaşi furie pe care o văzuse în ochii lui Alex ultima dată când vorbise cu ea față în față, înainte să plece de acasă. O să-i spun că-i un…

Ea-i lipi uşor degetele de buze, pentru a-i curma torentul de cuvinte necuviincioase. Evident, Clanton moştenise câteva dintre defectele ei, cât şi câteva dintre ale lui Alex.

— Te rog, îi spuse ea în şoaptă. Eu nu sunt chiar nevinovată în povestea asta, Clanton. Încearcă să înțelegi asta. Îşi muşcă buza încercând să-l facă să înțeleagă. Dacă plângea, nu avea decât să înrăutățească lucrurile. Îl mângâie tandru pe obraz. Tata te iubeşte foarte mult.

El strânse din dinți.

— Dacă m-ar fi iubit, n-ar fi plecat, spuse el, şi se întoarse pe o parte, cu spatele la ea, să nu-i mai poată vedea fața. Nici nu trebuia să i-o vadă. Inima şi-o simțea ca o minge fierbinte de durere în piept.

— Plecarea lui n-a avut nicio legătură cu tine, dragă. Am fost atât de supărată că a trebuit să ne mutăm, şi m-am răzbunat pe tati. Şi până la urmă, el s-a săturat.

El îşi întoarse încet capul, şi se uită la ea.

— Îl iubeşti încă?

Ochii i se umplură de lacrimi, dar zâmbi, îndepărtându-i părul înapoi de pe frunte. Păr negru ca al lui Alex.

— E tatăl tău, scumpule. Cum aş putea să nu-l iubesc? îl luă de mână. Ceea ce a făcut el nu e drept,

Clanton, dar şi eu am greşit. Dacă privesc înapoi, văd atât de multe privințe în care am greşit.

— Tu n-ai greşit niciodată cu nimic

— Ba da. Mi-am dorit ca lucrurile să fie aşa cum vreau *eu.* îl mângâie pe obraz, îndurerată de durerea pe care i-o citea în ochi. Ura şi dragostea erau atât de strâns înlănțuite. Dacă nu-l poți ierta pentru tine, dragule, ai putea să-l ierți pentru mine?

Clanton se întoarse din nou cu spatele la ea. Întotdeauna fusese atât de încăpățânat. Exact ca Alex.

Cu inima grea, se ridică şi îi aranjă pătura în jurul umerilor.

— Te iubesc, Clanton. Se apleacă şi-l sărută pe tâmplă. Şi tatăl tău la fel.

Suntem pe vârful Rocky mountains.

Nici măcar n-am ştiut asta până n-am băgat de seamă că apa curge spre apus. Suişul a fost aşa de lent şi de treptat, iar apoi întinderea aceea înaintea ochilor, de numai aşa am ştiut că am ajuns în vârful unui munte înalt. Dar am avut o zi lungă şi grea de călătorie.

Kavanaugh şi Joshua au împuşcat trei antilope. Avem mâncare bună. Sunt atât de mândră de el!

Am traversat Big Sandy şi ne-am lăsat boii să se odihnească. Am spălat rufe. Artemesia mi s-a alăturat la râu. Era o femeie solidă când am pornit, iar acum e atât de slabă de o ia vântul. Ea zice că se simte mult mai bine. Dar nu se vede.

Săptămâna trecută a fost o săptămână grea, am trecut prin dealuri întunecate şi prăpăstii adânci, şi trecători înguste. Am traversat pâraie şi am reparat căruțe defecte. Unul dintre boi a murit noaptea trecută şi lupii nu au mai contenit cu urlatul lor. N-am prea dormit. În seara asta e mult mai bine, nu avem parte decât de bâzâitul țânțarilor şi

de ciondăneala lui Henry şi Matthew. O să stau puțin şi o să scriu câte ceva, că de nu cred că îi ating.

Beth s-a simțit din nou mai rău azi. Frigurile o lasă, şi o iau iară. I-am dat nişte chinină şi am culcat-o pentru noapte.

Azi port mocasini noi şi sunt mulțumită de cum se simt în picioare. Pantofii mei s-au uzat de tot, şi acum Henry s-a încălțat cu bocancii mei. Kavanaugh s-a târguit cu o bătrână Cheyenne pentru ei, apoi i-a dat lui James să mi-i dea. James i-a oferit un dolar pe ei, dar el n-a vrut să-l accepte. A spus că e plata pentru cinele pe care le-a primit la noi.

James i-a trimis pe băieți la culcare. E plăcut aşa linişte, cum țârâie greierii şi cerul e atât de plin de stele. James a fost primul de strajă noaptea asta.

Cal Chaffey cântă iarăşi la muzicuța lui. În seara asta e un cântec de jale. Lupii sunt încântați. Cântă şi ei cu el.

Paralee Sinnott a explodat azi.

Nu se simțea bine de dimineață, dar Franklin tot a pus-o să mâne căruța. A ieşit de două ori din şir. Spre capătul zilei era ultima, înghițind la praf cu nemiluita. Pe când a ajuns şi ea, noi deja ne opriserăm pentru pauza de masă. Când a ajuns, Franklin a întrebat-o unde era fiul lui şi ea i-a spus că l-a împuşcat undeva pe drum şi l-a lăsat acolo mort. Franklin Sinnott a încălecat imediat şi a gonit cât a putut de repede, să-l caute. Imediat ce s-a făcut el nevăzut, Paralee a coborât din căruță calmă nevoie mare şi a dat foc căruței lui pline cu mărfuri de vânzare. S-a aprins atât de repede că a trebuit să tragem cele mai apropiate două căruțe din cerc, ca să nu se aprindă şi ele. Paralee stătea acolo pur şi simplu cu brațele încrucişate, şi s-a uitat cum s-a făcut totul scrum.

Franklin s-a întors repede când a văzut fumul. Când a văzut ce a făcut ea, a descălecat de pe calul lui ca un apucat

şi a lovit-o de două ori înainte ca MacLeod să îl îndepărteze de ea. Franklin a zăcut acolo plângându-şi nasul rupt şi fiul mort şi urlându-i mereu că-i o femeie nebună.

Chiar atunci tânărul Frank a sosit călare, cu o sfoară plină de păstrăvi legată la şa. A spus că Paralee l-a trimis la pescuit.

Am tăbărât la Soda Springs şi vom sta până luni aici. Toți au băut din izvor. Unora le place apa aşa cum e. Mie nu mi-a prea plăcut până n-am pus puțin zahăr în ea. Atunci a fost destul de bună.

Toți suntem frânți de oboseală. A fost greu să tragem căruțele prin munți şi să traversăm pâraie în şir. Avem multă iarbă şi lemne aici. Kavanaugh l-a dus pe Joshua la vânătoare. James e nervos. A avut nevoie de Joshua să-l ajute să repare căruța, dar Joshua a plecat înainte să ştim că se duce la vânătoare. Joshua preferă mai degrabă să călărească şi să vâneze cu Kavanaugh decât să conducă căruța noastră sau să o repare. Aşa că ne-au ajutat Hank şi Matthew.

Aici e frumos. Aş fi mulțumită să ne oprim şi să ne ducem traiul aici. James a spus că o să-mi placă în California şi mai mult.

Sunt năpădită de tristețe. Când vom porni poimâine, va trebui să apucăm pe drumul ce duce spre California. Majoritatea se vor îndrepta spre Oregon. Sunt mulțumitor că Wells şi Nellie vin cu noi. Nellie mi-e ca o soră şi îmi aminteşte de Mătuşa Martha.

Oren McKenzie şi Celia Banks au bătut palma. Celia a semănat o idee în capul lui Oren, iar el a fost de acord cu ea. Ea are destul lapte pentru micuțul David, iar ea şi micuța ei, Hortense, au nevoie de un bărbat care să o ajute să lucreze pământul pe care-l va pretinde când va ajunge în Oregon. Nu se vor lua decât după ce vor avea pământul lor. Odată ce-şi vor primi cei 160 de acri fiecare, se vor lua şi vor

avea 320 de acri împreună. E o fată deşteaptă.

Winifred Holy jeleşte ceva de groază. Îl iubeşte pe micuțul David de parcă ar fi al ei. Celia a plâns cu ea şi i-a spus că nu o să i-l ia decât după ce se reglează toate în Oregon.

Azi dimineață, MacLeod a preluat conducerea căruțelor spre nord, spre Snake River. Noi şi familia Doane, Stern Janssen, Ernst Holtz şi Binger Siddons am luat-o spre miazăzi, la aceeaşi răscruce. Nellie a plâns toată ziua. Plângea încă atunci când m-am aşezat să scriu în jurnalul meu. Ells îi tot spune că drumul spre California va fi mai uşor, dar îmi dau seama după atitudinea lui Kavanaugh că nu va fi aşa. Robert şi LeRoy sunt fericiți că nu s-au despărțit de Henry şi de Matthew. Beth e supărată că n-o să o mai vadă pe micuța Hortense. Aproape că i-am spus că voi naşte eu un copil în primăvară, dar după aceea m-am gândit că e mai bine să nu-i spun. Mă simt rău şi s-ar putea să-l pierd. Şi ar trebui să-i spun mai întâi lui James, înainte de a spune oricui altcuiva.

Kavanaugh vine cu noi în California. Mă bucur de compania lui. A spus că el n-a mai fost pe-aici până acum, dar a auzit multe de locurile astea. A spus că următoarele opt sute de mile vor fi mai grele decât orice altă porțiune prin care am călătorit până acum.

James spune că asta înseamnă că vor veni mai puțini într-acolo.

Am traversat Raft River şi am ajuns până în City of Rocks. Aici vom poposi o zi înainte să ne continuăm drumul. Beth şi cu mine am inventat un joc, să vedem cine descoperă mai multe imagini în formațiunile stâncoase. Unele sunt înalte de sute de picioare. Am descoperit forme de țestoase şi iepuri. Henry ne-a indicat un grup de stânci care arată ca un vultur.

Joshua a spus că nu-l interesează jocurile de copii şi a

plecat călare. Acum văd că s-a cățărat pe o stâncă şi-şi scrie numele cu unsoare de roți, sus de tot să-l vadă toți. Am tras din greu de când am plecat din City of Rocks. Kavanaugh a spus că Humboldt Wells e încă la o zi depărtare.

Îmi doresc să ne fi dus înspre Oregon.

Facem pauză de prânz trei ore în cele mai fierbinți ceasuri din zi, şi apoi călătorim până la apusul soarelui. Praful a fost îngrozitor. Încercăm să ne răspândim în evantai, dar vântul ne împiedică să scăpăm de el. Nellie e bolnavă de la praful alcalin. Sunt atât de arsă de soare că arăt ca o indiancă.

Copiii mă tot bat la cap să le spun cât mai e până ajungem în California. James şi-a pierdut cumpătul şi a spus că vom ajunge acolo când ajungem, şi dacă mai întreabă o dată, o să-şi scoată cureaua la ei. Nu mai are răbdare cu Căldura asta şi cu Munca Grea. Drumul e istovitor.

Cred că îşi doreşte şi el să ne fi dus în Oregon.

Am mers azi pe drumuri de munte, şi am ajuns la Thousand Spring Valley. Am tăbărât lângă ape bune. Joshua a dus caii la iarbă grasă. Henry s-a dus cu el să secere nişte iarbă pe care să o luăm cu noi. Sunt prea obosită să scriu acum mai mult.

Suntem aşezați la Humboldt Wells. Vom rămâne o zi în plus aici. Animalele au nevoie de odihnă. La fel şi noi toți. Iarbă şi apă sunt din belşug. E frumos aici şi avem şi umbră.

Kavanaugh nu ne spune prea multe cu privire la ce ne aşteaptă. Tăcerea lui mă tulbură. Dacă ar fi uşor, ne-ar spune. Vara zace greu pe umerii noştri.

Joshua m-a întrebat cine e tatăl lui. I-am spus că James, dar el a spus că vrea să ştie cine e tatăl lui Adevărat. L-am întrebat de ce vrea să ştie, şi mi-a spus că se gândeşte de multă vreme la asta. Mi-a spus că ştie de la Clovis că el

era cu mine când am venit să locuiesc la Mătuşa Martha. I-am spus că James era singurul tată pe care l-a avut vreodată. N-a fost mulțumit. A spus că un bărbat trebuie să ştie din cine se trage. Aşa că i-am spus că fratele meu Matthew McMurray a fost însurat cu Sally Mae Grayson şi că e copilul ei. A vrut să ştie ce s-a întâmplat cu ea şi i-am spus că a murit după ce l-a născut. Apoi a vrut să ştie ce s-a întâmplat cu tatăl lui. I-am spus că a murit şi el. A vrut să ştie cum, şi l-am întrebat că ce mai contează. E mort. Joshua s-a înfuriat şi a vrut să ştie de ce mi-e atât de greu să-i spun adevărul. I-am spus că nu l-am mințit niciodată, nici pe el, nici pe altcineva. I-am spus că era greu să vorbesc despre oameni pe care i-am iubit şi care nu mai sunt. I-am spus că trecutul oricum nu mai contează pentru că e la fel de mult fiul meu cum e şi Henry şi Matthew. A spus că nu-i adevărat. N-aş fi crezut că nişte vorbe pot să doară atât de rău. I-am spus că l-am iubit din clipa când l-am ajutat să vină pe lume.

După aceea n-a mai întrebat nimic. Doar s-a uitat la mine ca şi când ar fi ştiut că mai era ceva ce nu-i spuneam.

Joshua a pornit călare înainte. Îmi fac griji pentru el. James a spus că era un băiat cu bun-simț şi că va avea grijă Kavanaugh de el. Dar eu îmi fac griji din alte motive.

Stern Janssen şi-a pierdut azi o roată. Lemnul s-a uscat atât de tare, încât pur şi simplu şi-a pierdut spițele. James îl ajută s-o repare. Au scos toate roțile şi le țin la muiat peste noapte în Humboldt.

Joshua nu s-a întors. Kavanaugh a spus că l-a văzut, că e bine dar că nu e încă pregătit să se întoarcă.

Ne-am obişnuit să ne strângem să mâncăm împreună. Nellie nu s-a simțit bine, aşa că am gătit eu. Bărbații îmi dau ce îmi trebuie din proviziile lor, pentru a pregăti mâncarea pentru noi toți. În timp ce eu gătesc, Nellie citeşte din Biblia ei, iar bărbații fac reparațiile care sunt necesare la

căruțe. Copiii sunt mult prea obosiți şi arțăgoşi pentru a da de necazuri.

Joshua a omorât doi şerpi cu clopoței înainte să dezlege boii de la jug. Kavanaugh a spus că sunt buni de mâncat. I-am spus că n-are decât să şi-i frigă şi să-i mănânce pe amândoi, după mine. Exact asta a şi făcut, iar Joshua i s-a alăturat.

Boii erau prea istoviți să se mai sperie de şerpi, dar Beth e în căruță şi va rămâne probabil acolo până ajungem în California. S-ar putea să mă duc lângă ea. Băieții dorm sub căruță împreună cu James.

Am mâncat păstrăvi la cină. Binger a prins suficient peşte cât să ne ajungă la toți.

Joshua e de strajă la noapte cu Wells.

Am trecut pe lângă alte vite moarte pe drum. Folosim pelin drept vreascuri de foc.

Kavanaugh spune că mai este o companie de căruțe înaintea noastră, la vreo douăsprezece mile. Mă bucur să ştiu că sunt alții înaintea noastră, şi că supraviețuiesc.

Am mai trecut pe lângă doi boi morți azi. Nisipul e adânc şi îngreunează mult mersul dobitoacelor noastre.

Wells s-a împotmolit azi şi a trebuit să ne folosim de boii noştri ca să-l scoatem. Iarba e foarte puțină, dar apă e din belşug. Pe cer s-au adunat norii. Aud duduitul tunetelor în depărtare.

Ar fi bine dacă am putea să luăm o pauză când e arşița mai mare.

Boii noştri au mirosit apa şi au luat-o razna încercând să ajungă la ea. Am reuşit să-i stăpânim pe toți, în afară de unul, iar acesta a băut din apa alcalină. James şi cu mine l-am doftoricit. James a ținut animalul în timp ce eu i-am turnat unsoare pe gât. Beth are acum grijă de el şi se roagă să supraviețuiască.

Vaca de lapte a secat. S-ar putea să trebuiască să o

folosesc să tragă dacă pierdem celălalt bou. Mă aştept la asta, pentru că am trecut pe lângă o duzină de leşuri în ultimele patru zile.

Am trecut pe lângă un mormânt azi. Tobias Wentworth.

Binger a mai pierdut un bou.

Nellie a spus că rătăcim ca israeliții în pustie. Ținutul e dur, iar arşița neînduplecată. Pornim din loc de cum se luminează de zi şi ne oprim când soarele suie sus pe cer. Aşteptăm câteva ceasuri în puțina umbră pe care o găsim pe drum, apoi continuăm până la apus. Dar chiar şi atunci e atât de greu, încât uneori îmi vine să mă întind şi să mor, şi să termin odată.

Poate că suntem ca şi israeliții. Dumnezeu i-a lăsat să moară chiar la intrare în Țara Promisă.

Humboldt a secat de-a binelea. Kavanaugh tocmai ne-a spus că ne aşteaptă patruzeci de mile de deşert.

Nu-mi pot imagina că voi supraviețui.

Căruța lui Stern Janssen era atât de adânc împotmolită în nisip, încât a trebuit să dezlege boii şi să o lase baltă. Am scos trei boi, dar celălalt pur şi simplu s-a întins şi a murit.

Lui Nellie i-i atât de rău de căldură, încât călătoreşte în interiorul căruței. Lui Wells i-i frică de faptul că ar putea muri.

Dacă deşertul ăsta nu ne omoară pe toți, munții din fața noastră cu siguranță o vor face.

CAPITOLUL 18

Sierra îşi luă avânt cu bâta de baseball şi simţi din plin impactul dur al mingii. Aruncă bâta din mână şi fugi spre prima bază.

— Haide! Fugi! strigă antrenorul de la bază, îndemnând-o.

— Fugi, Sierra! *Fugi!* strigară şi ceilalţi din public, în timp ce trecu de a doua bază.

— Haide, mamă! urlă şi Clanton, sărind în sus, pe lângă a treia bază şi făcându-i cu mâna. Haide! Haide!

Atinse baza a treia şi porni în goană spre baza întâi. Al doilea om de la bază prinse mingea la mijlocul terenului şi se pregătea să o zvârle spre baza întâi. Ştia că nu avea nicio şansă să ajungă acolo înaintea mingii.

— O, Doamne, ajută-mă! spuse ea. Clanton nu avea să i-o ierte cu niciun chip dacă nu reuşea. Pentru a da tot ce putea, ţâşni înainte, ajungând în ultima clipă, chiar în momentul în care prinzătorul prinse mingea. Ea se năpusti asupra lui, făcându-l să cadă secerat. Mingea se lovi de casca ei când el se prăbuşi grămadă peste ea.

— Uite-aşa se face! spuse Dennis râzând când veni în fugă spre ea, din poziţia sa ca antrenor.

Ea şi prinzătorul se desprinseră unul de altul cu greu.

— Unde-ţi imaginezi că suntem noi acum? La Campionatul Mondial? Sau la Wrestling profesionist, poate?

Rostogolindu-se pe burtă, se ridică în patru labe.

— Îmi pare rău, Harry. Eşti bine?

— O să fiu peste un minut, spuse el, aruncându-se pe spate, cu braţele şi picioarele răsfirate.

— Nu-ţi face tu griji de Harry. Dennis zâmbi, ridicând mâna spre ea. E mai puternic decât pare. Doar că-i place să intre în jocul tău.

Harry îşi înălţă capul de jos şi mârâi.

— Tu ai învățat-o să plonjeze, nu, O’Malley?

— Tata m-a învățat, îl informă Sierra, râzând. Se scutură în timp ce toată echipa o înconjură şi începură să o scuture de praf cu căştile şi s-o bată pe spate felicitând-o.

Harry se sculă şi-şi scoase casca de prinzător.

— Îți spun, ar trebui să existe o regulă care să nu vă permită să vă zvârliți prezbiterii pe jos ca popicele.

— Haide Harry! strigară toți.

În timp ce Sierra se îndreptă spre bancă împreună cu coechipierii ei, o auzi pe Carolyn strigând-o.

— Mamă! Mamă! Se întoarse, făcu câțiva paşi îndărăt şi îi făcu cu mâna. Inima îi tresări când îl descoperi pe Alex şezând pe bancă lângă Carolyn. De unde mai apăruse şi el acolo?

Ultima repriză a meciului trecu ca prin ceață. Nu se mai putea concentra. Nu-l mai văzuse pe Alex de şase luni şi nu mai vorbise cu el de două. Inima îi bubuia în piept. Palmele îi transpirau.

Se simți cuprinsă de ruşine. Nu putea veni la apartament, nu? Nu. Sigur că nu. Venise la meciul de baseball arătând de parcă tocmai ar fi coborât din *Gentleman’s Quarterly* şi să o vadă pe ea în blugii ei uzați şi toată murdară de iarbă şi pământ. Nemachiată. Cu părul nearanjat. Cu murdărie sub unghii şi prin dinți după ce plonjase pe burtă. Momentul perfect. Îşi suflă o şuviță de păr din ochi.

— Eşti bine? o întrebă Dennis, punându-şi mâna peste a ei.

— Alex e aici.

— Mă întrebam eu cine e cel care şade lângă Carolyn.

— Ai observat oare când a sosit?

— Cu vreo două minute înainte să îți vină rândul.

— Minunat, mormăi ea, gândindu-se cum trebuia să fi arătat când se aruncase asupra sărmanului bătrânel Harry

şi-l zvârlise la pământ.

Dennis se uită spre public.

— Clanton ştia că vine?

— Nici *eu* n-am ştiut că vine. Trase aer adânc în piept, pufăind prin buzele făcute pungă, încercând să-şi liniştească pulsul ce îi gonea nebuneşte. Dă-mi una dacă mă vezi că plâng, Dennis. Loveşte-mă *tare.*

— Numai să începi să plângi, şi te lovesc de nu te vezi. Ea râse.

Toată echipa se adună într-un cerc şi chiuiră de bucurie, în cinstea luteranilor, echipa pentru care jucaseră.

— Am pierdut doar la diferență de două puncte, spuse Clanton când Sierra îşi puse brațul pe după umerii lui. Îi ajungem noi…

Ştiu în clipa aceea că-l zărise pe tatăl lui. Tot corpul i se încordă.

— E în regulă, spuse ea încetişor.

Alex o ținea pe Carolyn de mână când veni spre ei. îl privea direct pe fiul lui în față. Nici măcar cu o privire nu o onoră pe ea.

Sierra observă faptul că slăbise, dar apoi, la fel se întâmplase şi cu ea în ultimele şase luni. Aproape şapte kilograme, de fapt. Din fericire, toate de unde trebuia.

— Mă duc să-l ajut pe Dennis să strângă echipamentele, spuse Clanton şi dădu să plece.

Ea-l apucă de mânecă.

— Ba nu te duci nicăieri.

— Nu am nimic să-i spun.

— Atunci va trebui să stai să asculți.

Alex privi de la unul la celălalt când veni mai aproape. Era greu să-ți scape faptul că ea şi fiul ei aveau o mică divergență de opinie. Atunci se uită la ea, cu ochii înguşti şi suspicioşi. Ce-şi imagina că făcea ea? Când se opri în fața lor, se uită de sus la părul ei umed, la tricoul şi pantalonii ei

prăfuiți, şi apoi în jos la tenişii ei uzați. Fața i se aprinse. Un colț al gurii lui se ridică uşor.

— Bună lovitură.

— Mersi, reuşi ea cu greu să spună, simțindu-se desființată. După ce terminase cu politețurile, se uită la fiul său.

— Ai jucat bine pe teren, fiule. Când Clanton nu spuse nimic, văzu cum un muşchi se încordează pe fața lui Alex. Dar nu era furie. Ci se simțea rănit. Părea mai vulnerabil decât îl văzuse vreodată.

Doamne, Te rog, nu-l lăsa pe Clanton să spună nimic răutăcios. Te rog.

Clanton nu spuse absolut nimic. Ci pur şi simplu stătea lângă ea, rigid şi tăcut, campionul ei.

— Ce spui dacă te duc la un hamburger? spuse Alex. Clanton pufni uşor, ridicându-şi privirea la tatăl său.

— Mergem cu echipa să mâncăm pizza, spuse el rece şi privi în altă parte.

— De ce nu vii cu noi? spuse Sierra impulsiv.

Clanton îi aruncă o privire care ar fi reuşit să uşte şi un stejar.

— El nu joacă baseball, spuse Clanton. Se uită din nou la Alex. Se joacă doar cu alte femei.

Fața lui Alex se făcu purpurie.

Sierra nu ştia dacă era stânjenit sau dacă era gata să explodeze de furie.

— Ce nesimțit eşti, Clanton! sări Carolyn, căreia îi tremura gura.

— Taci din gură! Ce ştii tu?

— Ştiu mai multe ca tine! spuse ea, iar ochii ei albaştri se umplură de lacrimi. Elizabeth a spus… Se opri, pălind la privirea de pe fața lui Clanton.

— Iuda ce eşti!

Sierra simți cum tot sângele i se scurge din față. Deci

acolo o ducea Alex pe fiica lor sâmbăta? în excursii cu amanta lui? Clanton făcu un pas mai aproape de sora lui.

— De ce nu te muți tu cu *ei,* tu...

— Destul, Clanton, spuse Alex, cu o voce crispată. Abia dacă o onoră pe Sierra cu o privire, şi ea se bucură chiar şi numai de atât. Ultimul lucru pe care şi-l mai dorea acum era să vadă cât de mult o durea să ştie că Carolyn îşi petrecea timpul cu Elizabeth Longford.

— Ai face mai bine să înveți să accepți lucrurile aşa cum sunt.

— Ba nu trebuie să *accept* absolut nimic, şi cu atât mai puțin pe *tine.* Eşti un trădător şi un mincinos, şi mi-aş dori să te ştiu *mort,* pe tine şi pe prietena ta! O luă la fugă peste terenul de baseball spre Dennis şi ceilalți coechipieri ai săi.

— Mamă? spuse Carolyn, în timp ce îi curgeau lacrimile pe obraji.

— Mă duc după el, spuse ea încet, dornică să scape înainte să facă ceva sau să spună ceva ce să regrete mai apoi. Se îndreptă spre coechipierii ei, înghițindu-şi lacrimile fierbinți care o înecau.

— Mamă! țipă Carolyn. Dădu să fugă după Sierra, dar mâna lui Alex o ținea. Dă-mi drumul! spuse ea, hohotind, şi se smulse de lângă tatăl ei, fugind acum după Sierra. Eşti supărată pe mine, mamă? Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Mă urăşti?

— *Nu,* spuse Sierra îngenunchind lângă ea şi strângând-o în brațe. O mângâie pe păr şi o sărută în vârful capului. Doar îmi doresc să fi fost totul altfel, atâta tot.

— Nu am vrut să te rănesc. Doar că am vorbit odată cu ea. Eu...

— Şşşş... Te iubesc foarte mult, şi nimic nu va schimba niciodată asta. O atinse pe bărbie pe fiica ei şi îi zâmbi nesigur. Du-te şi simte-te bine cu tatăl tău, iar eu voi

sta de vorbă cu Clanton. Ne vedem mai târziu acasă. O sărută.

— Clanton e atât de rău.

— Nu, scumpo. E rănit. Oamenii spun lucruri îngrozitoare când sunt răniți. La fel ca ea. La fel ca Alex. Sărmanul Clanton. Ce şanse avea să se poarte mai bine decât o făcuseră ei doi? Spune-i tatălui tău cât de mult îl iubeşti. Are nevoie să o audă. Haide, du-te.

— Sierra, o strigă Alex. Aşteaptă puțin. Recunoscu tonul acela şi-şi dori să nu se mai oprească din mers. Dacă nu ar fi fost ceea ce tocmai îi spusese lui Carolyn, ar fi tăiat-o la fugă. Fierbea în interior, iar stomacul i se strânse, în timp ce ochii o ardeau de atâtea lacrimi nevărsate. Nu avea nevoie acum de o prelegere din partea lui Alex cu privire la ce mamă jalnică era sau ce soție jalnică fusese.

El se uită la ea, şi văzu ceva scăpărând în ochii lui.

— Unde se duce echipa? Ne întâlnim acolo cu voi.

Nu se oprea din răutăți. Şi nici nu avea unde să se ascundă să plângă cum trebuie.

— La trei străzi mai încolo de centrul comercial, spuse ea, silindu-se să vorbească normal. O să fac ce pot, Alex, dar nu-ți pot promite… Scutură din cap şi îi întoarse spatele, resemnându-se la o seară dureroasă.

Dennis discutase deja îndelung cu Clanton, înainte să ajungă în holul pizzeriei. Ştia cum se simțea Clanton; propriul său tată le părăsise familia când era doar un adolescent.

— L-am mai văzut odată după ce a plecat şi i-am spus că-l uram. Niciodată nu l-am mai văzut după aceea. A murit când aveam douăzeci şi trei de ani.

Sierra îşi dădu seama cât de greu îi cădea această mărturisire lui Dennis, precum şi impactul pe care-l avu asupra lui Clanton.

— A rănit-o pe mama, spuse Clanton. De fiecare dată

când sună, o răneşte.

Sierra clipi repede, alungându-şi lacrimile.

— Şi eu l-am rănit, Clanton.

— Dar nu aşa cum a făcut-o el. Clanton se silea să-şi stăpânească emoțiile, sfâşiat între dragostea şi loialitatea față de ea, şi dragostea față de tatăl său.

Dennis îşi puse mâna pe umărul lui Clanton.

— Tatăl tău îşi face rău în primul rând lui însuşi. E departe de tine şi de sora ta. Îți aminteşti despre ce vorbeam zilele trecute la întâlnirea de tineret? Toți păcătuim. Nimeni nu e desăvârşit. Şi niciun păcat nu e mai mare decât altul. Atunci când crezi în Iisus, îți mărturiseşti păcatul şi te pocăieşti de el, iar El te curățeşte. El te pune pe drumul cel bun. Ce se întâmplă atunci când nu ai credința aceea care să te susțină? Nu mai eşti conectat la dragoste.

— El nu e pocăit, spuse Clanton.

— Tu eşti?

Clanton se luptă să-şi rețină lacrimile.

— Dar el încă trăieşte cu ea!

— Iar tu încă te ții de mânia ta față de el. Îți doreşti să-l ştii mort. Clanton se aplecă înainte şi plânse, bâiguind vorbe fără sens.

Dennis îl prinse de cap şi-l trase la pieptul lui.

— Aruncă tot asupra Domnului, Clanton. Nu face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu. Şi acum mă urmăreşte.

Se uită la Sierra, iar ea îi văzu lacrimi în ochi. De asemenea ştia că fiul ei avea nevoie de timp singur cu acest om al lui Dumnezeu.

— Ne vedem înăuntru, spuse ea, şi-l atinse pe fiul ei, după care coborî din maşină. Ştia că Clanton avea să se deschidă mai mult fără ca ea să fie de față.

Îl zări pe Alex de îndată ce intră în pizzerie; instinctul ei era încă funcțional. Îi simțea prezența oriunde-ar fi fost.

Şedea cu Carolyn într-un separeu din spate. Voia să se prefacă că nu-i văzuse şi să se ducă la ceilalţi. Ultimul lucru pe care dorea acum să-l facă era să vorbească cu Alex sau să se gândească la Carolyn care îşi clădea o relaţie cu o viitoare mamă vitregă.

Alex o privea, şi ştiu că nu avea să rezolve nimic decât i-ar fi înteţit furia dacă îl lăsa să îşi frământe minţile cu privire la unde se afla Clanton.

Cineva o chemă pe nume. Privi spre ei, silindu-se să zâmbească, şi le făcu cu mâna.

— Vin imediat. Unele lucruri trebuiau să aştepte. Trebuia să-l liniştească pe Alex mai întâi. Se duse la masa lor şi îi zâmbi lui Carolyn. Aţi comandat deja pizza?

— Pepperoni! spuse ea zâmbind şi sorbi din sucul ei. Sierra îl privi pe Alex.

— Dennis stă de vorbă cu Clanton. Vin şi ei imediat. Ochii lui îi întâlniră pe ai săi, şi-i simţi durerea. Ce nenorocire făcuseră din viaţa lor – şi îi târâseră pe copii în tăvălug, odată cu ei. Dacă nu se rezolvă deseară, vom mai încerca, bine, Alex? Nu îi întoarce spatele. Te rog.

Din nou, privirea aceea pe care nu i-o putea descifra.

— Nu o să-i întorc spatele, spuse el sec.

Zâmbind nesigură, plecă de la masa lor şi se alătură celorlalţi. Când intră şi Clanton, Carolyn plecă de lângă tatăl ei, lăsându-l să vorbească singur cu el. Veni direct la Sierra.

— Tati a spus că ne duce la film şi apoi să luăm cina. Continuă să sporovăiască vrute şi nevrute despre tatăl ei, în timp ce Sierra îl urmărea pe Dennis şi pe Clanton care se aşezară împreună în separeu, împreună cu Alex.

Dennis zâmbi şi mai vorbi câteva minute, fără îndoială încerca să îşi pună tovarăşii de masă într-o stare mai relaxată. Alex îi răspunse ceva. îl văzu zâmbind. Era ciudat cât de mult o durea asta. Când Dennis îi lăsă singuri, Alex se uită la fiul său şi începu să vorbească. Vorbi multă

vreme. Clanton stătea tăcut, privind țintă la paharul gol de suc al lui Carolyn. După o vreme, Alex nu mai spuse nimic. Rămase şezând, privind la fiul lui, cu durere şi regret întipărite în noile riduri ce-i apăruseră în jurul ochilor. Mai adăugă câteva cuvinte. În momentul acela Clanton se ridică şi plecă de la masa lui. Alex îşi trecu o mână prin păr şi privi în altă parte.

Pentru prima oară de când o părăsise, Sierra simți compasiune pentru soțul ei.

Carolyn plecă împreună cu tatăl ei. Clanton îşi petrecu cea mai mare parte a serii discutând cu Dennis. Noreen veni şi se aşeză lângă Sierra.

— Copiii văd lucrurile în alb şi negru, spuse Noreen. Bine şi rău. Corect şi greşit. Sunt atât de sensibili la lucruri de felul acesta. Cu cât cresc, cu atât încep să vadă şi nuanțele de gri pe care le vedem noi.

— Nu ştiu ce să fac. Atât de multe din ce se întâmplă acum sunt din vina mea. Vrea să divorțeze de mine.

Noreen îşi puse mâna peste a ei.

— Îl iubeşti încă? Sierra râse trist.

— Sunt îndrăgostită de Alex de când mă ştiu, şi probabil că-l voi iubi până voi muri. Dar asta nu schimbă lucrurile, nu? A spus că s-a săturat de mine şi că e îndrăgostit de altcineva. A făcut tot posibilul să mă facă să fiu de acord cu divorțul. La început, cred că am refuzat pentru că voiam să-l rănesc cel puțin la fel de mult cât mă rănea şi el pe mine. După aceea a fost încăpățânare curată. Dar acum? Nu mai ştiu. Pur şi simplu nu mai ştiu.

Noreen o strânse de mână.

— Nu ştiu dacă asta te va ajuta sau nu, dar părinții mei s-au certat tot timpul când eram mică. Obişnuiam să adorm plângând, pentru că-i auzeam cum țipă unul la celălalt. Spuneau că rămân împreună de dragul nostru, pentru mine şi fratele meu. Iar eu îmi doream să divorțeze

odată.

— Au divorțat?

— Nu. Niciodată. Sunt tot împreună, şi continuă să se certe. Acum au alte scuze, şi continuă să-i stânjenească pe toți cei care ajung la trei metri de ei. Nu mă duc acasă prea des.

Sierra îşi aminti de certurile avute cu Alex. Nu țipaseră unul la celălalt, dar războiul rece continua luni de zile. Şi care fusese prețul pe care trebui să-l plătească copiii lor? Ea fusese atât de prinsă de propria durere, încât fusese oarbă față de durerea lor. Şi a lui Alex.

Cuvintele Audrei îi reveniră în minte, urmărind-o. *De trei ani te urmăresc cum îți plângi de milă şi îți cânți în strună. Şi am avut ce privi, Sierra. Un adevărat spectacol!*

Sierra îşi închise ochii. *Doamne, iartă-mă. Avea dreptate. M-am comportat atât de rău, Doamne. Ce pot face acum să îndrept lucrurile? Cum pot corecta?*

Iar răspunsul veni, copleşind-o de durere.

Lasă-l să plece.

Clanton îi spuse că-l durea stomacul, şi plecară acasă devreme. În timp ce el făcu o baie prelungită, ea şedea în living, rugându-se. Ştia ce avea de făcut. Când îl duse pe Clanton la culcare, îi îndepărtă părul negru de pe frunte.

— Te iubesc atât de mult, şi îmi pare rău de cât de rău am dat-o în bară.

— N-ai dat-o.

— O, Clanton, sunt atât de multe lucruri pe care tu nu le înțelegi. Am insistat. Am insistat atât de mult după ce mi-am dorit *eu.* Niciodată nu m-am oprit să mă gândesc la ce avea nevoie tatăl tău. Te rog, să nu faci acelaşi lucru. Vei sfârşi pierzându-l la fel cum l-am pierdut eu. *Are nevoie* de tine, Clanton. Are nevoie să te poată iubi.

— Dar tu, mamă?

— Eu te am pe tine şi pe Carolyn. Îl am pe Michael şi

familia lui. îl am pe Domnul. Dar ce are tatăl tău, Clanton? Şi eu sunt într-un fel de vină pentru asta. Vreau să uşurez lucrurile pentru noi toți.

Mai discutară încă un ceas, iar Clanton căzu de acord să stea de vorbă cu tatăl lui data viitoare când avea să sune din nou. Uşurată, Sierra făcu un duş prelungit şi se schimbă într-o pereche de colanți negri şi o tunică lungă, verde-muşchi. Îşi peria părul când sună soneria la uşă.

Sub lumina de pe verandă stătea Alex, cu fiica lor adormită tun în brațe.

— Unde-i camera ei?

— A doua uşă pe dreapta, pe coridor înainte, spuse ea, şi făcu un pas înapoi. îl privi cum o purtă pe Carolyn pe coridor. Ea-l urmă, stingând lumina. Dădu aşternuturile la o parte. Alex o aşeză pe Carolyn uşor în pat, ca să nu o trezească. Îi dezlegă şireturile de la pantofi şi o descălță. Sierra ieşi din cameră chiar în timp ce el o acoperea cu plapuma pe fiica lui şi o săruta de noapte bună.

Inima îi bubuia tare când Alex intră în living. El privi în jur.

— N-ai adus nimic din mobilierul cel nou cu tine.

Nu putea spune nimic din tonul lui, dar atunci se gândi că poate el şi-ar fi dorit să păstreze ceva din lucrurile pe care i le adusese Bruce Davies în casa pe care o împărțiseră împreună. Văzu din nou o greşeală cumplită la ea, un alt gest egoist din partea ei.

— Roberta mi-a sugerat să vând... Scutură din cap, stânjenită. Nu putea da vina pe Roberta. Fusese de fapt decizia ei, un alt gest de sfidare. Îmi pare rău, Alex. Niciodată nu m-am gândit să te întreb dacă nu cumva îți doreai ceva din mobilierul pe care Bruce Davies...

— N-am spus că-mi doream, spuse el abrupt. Îşi întoarse privirea de la ea, şi-şi roti privirea prin living. Îmi aminteşte de casa din Windsor.

Cuvintele lui îi reveniră în minte, chinuind-o: *Există un mod corect şi unul incorect de a decora o casă.* Privi în jur, încercând să vadă lucrurile din perspectiva lui. Păstrase canapeaua pe care o cumpăraseră în primul lor an de căsătorie, cu toate că o retapițase luna trecută cu catifea reiată verde. Pernele viu colorate le găsise într-un magazin cu obiecte de import, la reducere. Încă avea masa din lemn cu capete metalice. Pe ea pusese o farfurie din cristal, plină cu pietrele pe care le culeseseră copiii dintr-o vizită recentă pe malul apei. Vechile lămpi de alamă pe care Alex le considerase ridicole, şedeau pe măsuțele moderne pe care le pusese la ambele capete ale canapelei. Le lustruise de străluceau acum auriu, şi le cumpărase abajururi noi. În colț, lângă geamul din față, stătea o ferigă înaltă, sănătoasă.

Era cât se putea de departe de genul de decorațiuni gen Bruce Davies. Nimic nu se potrivea cu nimic, dar cumva, tot amestecul de stiluri îi făcea pe toți cei care intrau să se simtă confortabil. Cel puțin aşa spuneau toți cei care intrau în casa ei. Doi dintre ei chiar o rugaseră să-i ajute să-şi decoreze casele.

Dar cum îl făcea pe Alex să se simtă?

— Ai vrea să-ți fac nişte cafea? spuse ea, negăsind ce altceva să spună.

— E puțin cam târziu pentru cafea.

Era puțin cam târziu pentru orice. Renunțând, încuviință din cap abătută.

— Presupun că ai dreptate. Luă un plic alb prelung de pe bufetul din bucătărie. Am avut o discuție lungă cu Clanton în seara asta, după ce am ajuns acasă. Cred că acum înțelege lucrurile ceva mai bine.

— Ce înțelege? întrebă Alex, întunecat.

— Că destrămarea căsniciei noastre nu este doar din vina ta. Va vorbi cu tine data viitoare când vei suna. Trase aer în piept, făcu câțiva paşi în direcția lui şi îi întinse

plicul.

Ochii lui se făcură mici, dar îl luă de la ea.

— Ce-i asta?

— Hârtiile de divorț pe care mi le-ai dat. Le-am semnat în seara asta. Îți vei primi divorțul, Alex. Nu mă mai lupt cu tine. Nu îşi dădu seama cât aveau să o coste cuvintele acestea, şi nici nu se aşteptase la privirea pe care i-o zări în ochi. Nu era uşurat. În timp ce o privi cercetător în față, ea fu nevoită să-şi folosească fiecare fărâmă de voință pentru a-şi reține lacrimile şi pentru a părea calmă şi deschisă.

O, Doamne, fii cu mine. Tu eşti locul meu de scăpare. Tu eşti scutul meu, ajutorul meu care nu mă părăseşti în vreme de necaz. Dar asta mă doare mai rău decât aş fi crezut că este cu putință.

— De ce acum? o întrebă Alex răguşit.

— Pentru că e timpul. Un timp pentru toate. Un timp pentru iubire. Un timp pentru despărțire. Un timp pentru a-şi vedea mai departe de viața ei şi a-i permite lui Alex să meargă mai departe cu viața lui. Ar fi fost mai uşor pentru toți dacă aş fi făcut aşa cum mi-ai cerut de la bun început. M-am agățat de supărarea mea. Şi de speranțele mele false. Acum ştiu că n-am reuşit altceva decât să înrăutățesc totul. Pentru toți.

El o privi multă vreme.

— Te-ai schimbat.

— Sper.

El îşi vârî plicul în buzunarul interior de la haină. Niciodată nu-l văzuse atât de posomorât. Dădu să spună ceva, dar scutură apoi din cap. Se duse la uşă, o deschise şi ieşi fără să mai spună o vorbă. Ea închise uşa încetişor în urma lui şi se rezemă cu fruntea de ea.

O *să mă încred în Tine, Doamne, indiferent cât de dureros va fi. O să mă încred în Tine.*

Când sună următoarea dată Alex, răspunse Clanton.

Alex veni şi-l luă sâmbătă, şi-şi petrecură toată ziua împreună, prima zi de când plecase Alex.

Ne-am aşezat în Racktown[31] împreună cu alte douăzeci de căruțe.

Aici este apă şi animalele au păşune bună. James mă lasă să mă ocup de împrospătarea proviziilor noastre, în timp ce el vede de căruță. Şi îmi spăl rufele. Locul ăsta îşi are numele după toate hainele atârnate prin tufişuri. Chiar şi indispensabili. E o privelişte pe cinste!

Familia Randolph pornesc mâine în susul râului Truckee. Sunt dornici să ajungă la Sutter's Fort. Ei răspund chemării lui Sutter pentru a se aşeza acolo. Câțiva dintre bărbați sunt fermieri din Ohio. Potcovarul care e cu ei ne-a reparat fiarele de la căruță şi ne-a vândut câteva piroane în plus.

Speram că vom călători cu familia Randolph. Mi se pare că eu cât suntem mai mulți oameni, cu atât sunt mai puține riscuri de a da de bucluc, dar James nu gândeşte la fel. El vrea să aştepte şi să le dea timp boilor să se îngraşe înainte să luăm cu asalt munții Sierra. Ceilalți sunt de acord. Kavanaugh nu s-a pronunțat nici într-un fel. Cred că ar spune ceva dacă i s-ar părea o idee proastă. Aşa că sunt puțin consolată. Joshua e furios. E dornic să vadă ce e dincolo de munți. Cred că e bine că mai aşteptăm o zi sau două. Până atunci va fi şi Nellie mai în putere. Încă o zi în deşertul acela şi am fi fost îngropați acolo. Nellie mi-a zis să mă rog pentru ea. Tot ce am putut face a fost să îi iau mâna şi să spun Dumnezeu să ne ajute. A părut mulțumită şi cu atât. Îmi tot aminteşte că Dumnezeu ne-a ajutat până aici. Iar eu îi tot spun că încă n-am ajuns la capătul călătoriei

---

31 Oraşul zdrențelor (n.trad.).

noastre.

Boii noştri s-au înfruptat pe cinste aici. James seceră iarbă şi o leagă snopi pentru hrana lor. A fost bine că a făcut asta când am fost pe malul Humboldtului, că altfel animalele nu ar fi rezistat ultimele patruzeci de mile.

Mi-am ridicat privirile spre munţi, şi mă întreb dacă vom reuşi să trecem înainte să ne lovească iarna. Şeful partidei Randolph ne-a spus să nu aşteptăm mai mult de o săptămână. A spus că o partidă a trecut acum doi ani munţii şi au fost prinşi de zăpezile de iarnă. Majoritatea dintre ei au murit şi cei care nu au murit, au ajuns să se mănânce între ei. După ce am auzit povestea asta, eram gata să strâng toate lucrurile noastre şi să pornesc imediat la drum.

Kavanaugh a călărit înainte pentru a găsi o rută mai uşoară peste munţi.

Joshua s-a dus cu el. Sunt plecaţi de patru zile. Mi-e frică să nu li se fi întâmplat ceva. James spune că vom urma drumul spre stânga faţă de partida Randolph, până aflăm alte veşti.

E greu. Am traversat Truckee de patru ori, iar acum trebuie să dezmembrăm căruţa şi să o cărăm bucăţi pe munte. Binger şi-a fracturat două coaste când s-a dislocat un troliu, dar n-am pierdut căruţa lui. Avem o mulţime de lemne de foc. Aerul e rece noaptea, iar zilele au început să se scurteze. Joshua ne ţine cu mâncare proaspătă. A împuşcat o căprioară. Am întins bucăţi de carne pe căruţă la uscat în timp ce călătorim.

Noaptea trecută am auzit cel mai înspăimântător zgomot din câte există. Kavanaugh a spus că era o puma. L-am întrebat ce este o puma, iar el mi-a spus că e un leu de munte. James a zărit un urs care trecea prin poiană azi dimineaţă. Ştiam că era ceva, pentru că boii au început să se foiască. Kavanaugh s-a pus între căruţe şi urs, şi îşi avea

iataganul pregătit. Fiara uriaşă s-a ridicat în două labe şi a adulmecat vântul. Sunt recunoscătoare că nu i-a dat prin cap să se apropie de noi.

Kavanaugh tocmai mi-a spus să-mi strâng pastrama dacă nu vreau să se întoarcă ursul după ea. Aşa am făcut.

James stă de pază. Stern va prelua paza peste două ore. Copiii sunt culcați sub căruță şi dorm adânc. Eu nu pot închide un ochi de frica ursului aceluia.

A trecut atât de mult timp de când m-am simțit ultima oară în siguranță. Ultima oară pe care mi-o amintesc era atunci când eram copil şi mama trăia încă şi era sănătoasă. Niciodată n-am cunoscut pericolele din jurul meu cât a trăit ea. Ei nu-i era prea frică nici atunci când se războiau indienii Sioux şi Fox. Întotdeauna spunea că Dumnezeu e cu noi. Îmi amintesc că-i auzeam pe oameni vorbind despre Black Hawk, dar mie nu mi-a fost frică niciodată. Ştiam că Mama şi Papa aveau să aibă grijă de mine. Şi ştiam că şi Dumnezeu avea grijă. Toate astea s-au schimbat atunci când a murit Mama. Familia McMurray a luat-o razna.

Uneori mă trezesc întrebându-mă cum s-o fi simțit Mama să trăiască atât de departe de Galena şi de scumpa ei soră. A pierdut trei copii la ferma aceea. Eram prea mică să-mi amintesc cum au murit sau când. Dar îmi amintesc crucile. Mama nu a vorbit niciodată despre ei mai mult decât să-mi spună că într-o bună zi aveam să întâlnesc două surioare şi un frățior în ceruri. Mi-o amintesc pe Mama vorbind şi despre Mătuşa Martha, dar nu-mi pot aminti nici o singură dată când să fi pomenit de viața pe care o trăise în Galena. Şi probabil că fusese o viață fermecătoare, cu întâlniri la biserică, şi seri de cusut *quilturi,* şi ceaiuri de după-masa. Nu vorbea niciodată prea multe despre bunica şi despre bunicul, în afară de faptul că amândoi crezuseră în Iisus şi că erau în ceruri, şi că aveam să-i întâlnesc într-o bună zi. Mătuşa Martha mi-a spus că

bunicul meu şi-a câştigat traiul ca topitor, şi că Bunica a fost o creştină exemplară. A murit de ftizie exact ca Mama, iar bunicul a murit de friguri la creier.

Niciodată nu m-am gândit să întreb mai multe. Eram atât de tânără, şi nimic nu părea să conteze.

Acum am o sută de întrebări, şi nu voi cunoaşte niciodată răspunsul la majoritatea dintre întrebările pe care le am.

Vremea se face rece. Beth a făcut din nou febră. Îmi doresc ca Doc să fi fost aici şi să-mi spună ce să fac. Nu vreau să o pierd şi pe ea cum am pierdut-o pe micuța mea Deborah.

Beth pare să fie mai bine. Azi a nins. Nu s-a pus pe pământul din jurul nostru, dar tot ne-am făcut griji. Vedem munții albi deasupra noastră. Nu am văzut niciodată ceva atât de maiestuos şi de frumos, dar în acelaşi timp atât de înspăimântător. Kavanaugh a spus că trebuie să ne străduim mai tare şi să ajungem la poale înainte ca zăpezile să coboare.

James s-a îmbolnăvit de friguri de munte. Matthew şi cu mine mânăm căruța în timp ce Hank are grijă de puținele animale care ne-au mai rămas, iar Beth se îngrijeşte de tatăl ei. Nellie e slăbită de dizenterie.

Kavanaugh l-a trimis pe Joshua înainte, cu Binger Siddons şi Ernst Holtz. Ei se mişcă mai repede fără noi şi ne pot furniza ajutor.

Nu m-am putut abține să nu plâng când l-am văzut pe Joshua călărind înainte, până se făcu nevăzut. E tot mai departe de mine cu fiecare nouă zi, şi nu ştiu cum să-l țin lângă mine. James spune că trebuie să-i dau drumul băiatului. Mintea mea ştie asta, dar inima mea îmi spune altceva.

Eram de vârsta lui atunci când Sally Mae l-a adus pe lume. A murit fără ca măcar să se uite la el. Toată viața lui

eu îl iubisem. Într-un mod ciudat, e în mai mare măsură parte din mine decât propriii mei copii. Poate că tocmai de aceea îl iubesc atât, pentru că a trebuit să mă lupt atât de asiduu să-l mențin în viață. Uneori îl visez cum zace în sângele mamei lui, plângând. L-am luat atunci la inima mea, şi îl voi purta acolo câte zile voi mai avea.

El s-a agățat de viață atunci când mamei lui nu-i păsa şi când tatăl lui îl voia mort. Acum e înfometat după mai multă viață, şi mă tem să-i dau drumul ca să o descopere. Lucrul de care mă tem cel mai mult e că va încăleca într-o bună zi şi va călări aiurea şi nu-l voi mai vedea niciodată. Exact cum a făcut Matthew.

Kavanaugh m-a atins noaptea trecută. A fost doar o atingere în treacăt a mâinii lui peste părul meu, în timp ce şedeam la gura focului, făcându-mi griji pentru James. Ştiu că nu a vrut să ştiu că m-a atins. Dar totuşi am simțit-o. Şi am simțit anumite lucruri pe care nu le pot descrie.

Nu mi-am ridicat privirea la el, speriată de ce aveam să văd în ochii lui, sau de ce putea vedea el în ochii mei.

M-am întrebat uneori de ce o fi fost de acord să ne fie călăuză nouă, şi apoi de ce s-a hotărât să vină împreună cu noi în California. Acum ştiu. Poate că am ştiut din clipa când s-a uitat la mine în băcănia aceea din Independence, şi nu am vrut să o recunosc.

Şi James o ştie şi el, că altfel n-ar fi spus că dacă moare el, eu o să fiu în siguranță cu Kavanaugh.

James doarme mai bine de când l-au lăsat frigurile şi eu sunt mult mai uşurată, cu toate că încă îmi fac griji pentru el. Îşi recapătă încet puterile. Beth se simte mai bine decât tatăl ei. Aerul de munte pare să-i prindă bine. Azi a cules flori şi mi-a împletit o coroniță. E un copil scump şi gânditor, care vrea întotdeauna să le facă tuturor pe plac. Ea a avut grijă de Deborah. Acum pare să aibă grijă de mine.

Lui Matthew îi place să spună poveşti. Se pricepe la asta. Va fi fericit când vom ajunge la pământul nostru şi va putea scormoni prin cufărul pe care mi l-a cumpărat Mătuşa Martha. Cărțile lui sunt acolo.

Nellie mă lasă să citesc din Biblia ei seara. Se face gălăgie la început, pentru că toți vor să le citesc povestirea lor preferată. Lui Beth îi place cel mai mult povestea lui Rut. Preferata lui Nellie este cartea Estera. Băieții preferă să le citesc despre bătăliile împăratului David. Lui Wells îi place povestea lui Ghedeon. Spune că dovedeşte modul în care Dumnezeu poate lua un fermier laş şi să-l transforme într-un războinic curajos, capabil să salveze un popor întreg de la nimicire. James spune că îi place pur şi simplu să mă asculte cum citesc, înainte ni se întinde o vale imensă şi o țară ce pare bogată şi verde de atâta ploi. Joshua s-a întors la noi şi spune că mai avem trei zile până la Sutter's Fort

Suntem recunoscători că am ajuns aproape la capătul călătoriei noastre.

Am avut o surpriză fericită atunci când am ajuns la Sutter's Fort. Virgil Boon şi Ruckel Buckeye sunt aici. Au avut o controversă cu MacLeod şi au părăsit grupul la Fort Hall. Au urmat Snake-ul spre sud şi apoi Humboldtul pe aceeaşi rută ca şi noi, dar ei au ales ruta Carson River prin munți. Au spus că au trecut pe lângă unul din cele mai frumoase lacuri create de Dumnezeu. Au ajuns la fort cu două zile înaintea noastră.

Wells şi Nellie vor pleca spre nord de Sutter's Fort. Vor trece mâine râul cu feribotul.

Sunt atât de întristată. Mă gândeam că vom trăi lângă familia Doane, care au devenit nişte prieteni atât de minunați pentru noi. Dar James mi-a spus azi dimineață că s-a hotărât că noi ne vom îndrepta direct spre Pacific. Sutter a cumpărat Fort Ross de la ruşi şi spune că țara e bogată acolo pentru fermieri.

Dacă o fi vreun vas ancorat în port, cu siguranță bărbatul meu va dori să se îmbarce la bordul lui şi să pornească pe ape până vom ajunge în China! Şi dacă va face aşa, va pleca singur. Azi ne-am luat rămas bun de la familia Doane. Am plâns toată ziua. James nu vorbeşte mult. E înțelept să tacă din gură.

Joshua şi Kavanaugh au plecat înainte să vadă întinderea țării.

Azi am văzut indieni. Sunt de acelaşi fel ca şi cei care lucrează la Sutter's Fort. Strângeau grâne şi rădăcini prin mlaştini.

Vântul şi ploaia sunt reci ca gheața. Am trecut peste câteva dealuri şi am ajuns într-o altă vale. Ne-au întâmpinat mexicani care au spus că țara este a lui Mariano Vallejo. Au spus că suntem bineveniți să iernăm la ferma lui. James îi asigură că nu făceau decât să traverseze țara lor şi le mulțumi pentru invitația lor prietenoasă. Le-a spus că ne îndreptăm spre nord, până dăm peste Russian River. I-a întrebat pe unde se trece uşor şi i-au spus. Sutter ne-a spus că râul va fi destul de scăzut şi că vom trece cu uşurință dacă ajungem înainte să înceapă ploile. Joshua s-a dus înainte să vadă dacă e aşa.

Russian River e larg, dar nu e prea adânc de trecut. La o zi după ce am trecut, s-au rupt norii şi de atunci plouă rău de tot. Râul s-a umflat atât de repede de nu mi-a venit să cred. Nellie spunea că Dumnezeu a fost cu noi şi că de asta am reuşit să trecem.

Matthew e bolnav de friguri. Şi eu sunt puțin atinsă de ele.

Cu fiecare zi e tot mai greu.

Iernăm într-o vale la nord-vest de Russian River. Russian Fort e încă la câteva zile depărtare, dar eu nu mai pot merge mai departe. Mi-a fost rău în căruță din ziua când s-a luat hotărârea să rămânem aici. Am avut nişte crampe

atât de rele de am fost sigură că o să pierd copilul. Ne-am oprit în miezul zilei ca să mă lase să mă odihnesc. Când am pornit de dimineață, a fost un pocnet şi căruța a căzut. Iar când s-a prăbuşit, s-au rupt două roți.

Ni s-a rupt osia şi ne lipsesc două piroane. James şi copiii le-au căutat toată ziua, dar nu le-au putut găsi, şi nu avem nicio rezervă.

Nu am spus-o, dar sunt uşurată că nu mai putem merge mai departe. De nu s-ar fi rupt osia, am fi încă pe drum. E ca o boală în James. Crede că dincolo de următorul munte va fi mai bine decât aici. E o țară bună, cu multă cherestea pentru construit şi o mulțime de apă. Ce altceva îşi mai doreşte?

Kavanaugh a plecat. El şi James s-au certat. Aproape că s-a lăsat cu bătaie. Totul a început de la faptul că James a vrut să mergem mai departe până la Fort Ross. Era gata să lăsăm căruța baltă şi să cărăm singuri bagajele restul drumului, dar Kavanaugh n-a vrut să-l lase. A spus – Mary Kathryn a ajuns cât a putut de departe, omule. Tu chiar nu ai ochi în cap? Atunci James s-a făcut tot roşu la față şi i-a spus că asta nu-l priveşte pe el. Kavanaugh a spus că poate are dreptate, dar că era vremea să construiască un adăpost şi să aştepte trecerea iernii. James l-a acuzat că a umblat la căruță. Kavanaugh n-a spus nimic la asta. James i-a poruncit să plece. Şi a plecat. A încălecat pe calul lui şi a dispărut fără să-şi ia vreun rămas bun.

Mă întreb dacă a făcut ce a spus James. Dacă da, îi sunt recunoscătoare. Copilul ăsta mă sleieşte de puteri ca niciunul înainte de el. Încă o zi şi l-aş fi pierdut, şi poate că aş fi murit şi eu.

James vorbeşte despre construirea unei căsuțe. Va fi muncă grea, dar sunt dornică să am din nou un acoperiş deasupra capului. Nu vreau să-mi nasc copilul ăsta într-o căruță acoperită.

Mă simt mult mai puternică. Ce minune este pentru trup să stai într-un loc. James vorbeşte încă despre plecare pe când se naşte copilul. Sper că se va răzgândi.

Îi tot spun că pământul de aici e gras şi negru, cu o mulțime de râme şi puține pietre. Nu vom găsi un loc mai bun să ne construim casa. James a început să dezmembreze căruța ca să construiască două căruțe mai mici, ca şi cele pe care le folosesc mormonii. A spus că avem încă două roți bune, şi nu mai este atât de mult de cărat. Cred că voi umbla din nou.

Nu mai plecăm nicăieri. Se pare că vom muri cu toții aici. Unul câte unul. James e mort. Nu ştiu ce să fac.

Nu înțeleg nimic. Nici măcar nu pot să gândesc limpede. Dumnezeule, de ce mă urăşti atât de rău?

CAPITOLUL 19

— *Aştept* pe cineva, îi spuse Sierra chelneriţei. Un pahar de apă e suficient până va sosi şi ea. Dacă Audra va avea de gând să apară.

Îi luase aproape două zile Sierrei să îşi ia inima în dinţi şi să o sune pe Audra, şi apoi să o invite la cină. Se aşteptase ca Audra să o refuze sau să spună ceva dureros, dar ea spuse:

— Unde?

Sierra nu se aşteptase la asta.

— Oriunde ţi-ar plăcea ţie.

— La club. Ora unu, joi. E bine pentru tine?

— Unsprezece şi jumătate ar fi bine pentru mine. Voi fi în pauza mea de masă.

— Bun, spuse ea sec. Voi fi acolo.

Sierra ajunse devreme, şi o descoperi pe Meredith şezând singură în *lounge.* I se alătură câteva minute, aducându-şi aminte de trecut şi punându-se la punct cu ultimele noutăţi.

— Acum suntem trei, spuse Meredith când Sierra îi spuse că ea şi Alex divorţau. Eric m-a părăsit pentru un model mai tânăr şi mai bogat, iar Lorraine a divorţat în sfârşit de Frank. Din fericire, şi-a angajat un avocat de primă clasă. Acum e într-o călătorie în Marea Caraibelor. Şi ghici cine plăteşte pentru asta?

— Ce mai face Ashley? o întrebă Sierra, părând întristată să audă atât de multe veşti triste.

— E bulimică. S-a prăbuşit acum câteva săptămâni şi acum face consiliere. Arată de parcă ar fi supravieţuitoare a Holocaustului.

Când mai erau câteva minute până trebuia să ajungă Audra, Sierra îşi scrie noua adresă şi noul ei număr de telefon.

— Te rog, sună-mă. M-aş bucura să vii să iei cina cu noi. Lunea şi vinerea sunt cele mai potrivite pentru mine. Alege-ți o dată şi anunță-mă.

Meredith o privi cu un zâmbet amuzat.

— Să ştii că s-ar putea să-ți fac o surpriză şi să-ți accept invitația. Sierra se plecă şi o sărută pe obraz.

Tocmai întreba de rezervarea făcută când sosi Audra. Roşindu-se, îi întinse mâna.

— Bună, Audra.

După o scurtă ezitare, Audra dădu mâna cu ea.

— Mă bucur să te văd, Sierra.

— Masa e pregătită, doamnă Madrid. Pe aici, vă rog.

Se aşezară la o masă retrasă, între ferigi. Sierra îi rugase să le rezerve o masă privată şi îi oferise tânărului un bacşiş serios pentru a se asigura că o şi primea. Audra nu mai spuse nimic după ce comandă vin alb. Sierra îşi comandă o limonadă cu rime. Poate că asta avea să-i liniştească puțin stomacul.

Luă aer în piept, suflă încet şi-şi ridică creştetul.

— Am avut mult timp să mă gândesc la toate, Audra. Ai avut dreptate în toate privințele. Şi nu în ultimul rând, ai avut dreptate în privința modului în care m-am purtat cu tine. Am vrut să-mi cer iertare personal.

Audra o privi multă vreme cu ochi mari.

— Ei bine... spuse ea încet. Am venit pregătită să mă apăr. M-am gândit la tot ce ți-am spus de o sută de ori în ultimele câteva zile. De-mi spuneai o singură vorbă de condamnare, te-aş fi țintuit la perete. Şi uită-te la tine, mi-ai luat tot avântul. Îşi înălță paharul cu vin. Felicitări.

Sierra nu ştiu ce să zică de vorbele ei. Ştiuse că întâlnirea lor avea să fie dificilă. Încleştându-şi mâinile între ele, se pregăti pentru orice avea să-i spună Audra. Rămase tăcută şi *ascultă* gata să suporte orice consecință.

Audra râse fără niciun umor.

— Eu *sunt* snoabă, Sierra. *Sunt* o parvenită. Singurul lucru pe care mi l-am dorit întotdeauna – şi am găsit că este cu totul imposibil – a fost să mă adaptez. Singura persoană din lumea asta care mă iubeşte cu adevărat este Stephen. Dumnezeu ştie de ce. Încă de când eram copil, am avut un talent aparte: să sperii oamenii.

Începu să îşi facă de lucru cu tacâmurile din argint, iar apoi, de parcă ar fi făcut o gafă teribilă, îşi puse mâinile în poală. Privi în cealaltă parte a mesei, direct în ochii Sierrei, şi îşi înfipse bărbia înainte.

— Uneori, vedeam pe fața ta o privire care mă făcea să mă fac mică în interior. Atunci când am fost la Rodeo Drive, spre exemplu, când mi-am cumpărat rochia aceea ridicol de scumpă şi te-am întrebat de ce nu-ți cumperi şi tu ceva. Nici măcar nu ştiu de ce am făcut-o. Ca să te pun la punct, cred. Dar tu te-ai uitat la mine, şi pentru o clipă, m-am văzut prin ochii tăi. Şi n-a fost frumos ce-am văzut. Mâna îi tremura uşor când îşi luă din nou paharul cu vin alb în mână. Aşa că, vreau să-mi cer şi eu iertare de la tine, Sierra. Suntem chit?

Sierra simți dintr-odată un val de căldură față de femeia aceasta în care văzuse întotdeauna un vrăjmaş. Zărise o frântură din nesiguranța Audrei şi din singurătatea ei, şi o duru pentru ea. Îşi ridică şi ea paharul cu limonadă şi zâmbi.

— Cred că ne-am putea împăca mai bine de atât, Audra. Am putea fi prietene.

Când Audra spuse că Alex şi Elizabeth nu păreau să se împace, Sierra o rugă să considere subiectul Alex tabu.

— S-a terminat, Audra. S-a schimbat, e alt om. Mă doare să vorbesc despre el.

— Nu se termină până nu divorțați.

— Am semnat hârtiile de divorț săptămâna trecută. Nu mai e decât o chestiune de timp.

O privire ciudată apăru pe fața Audrei. Pentru o clipă, păru disperată să-i ofere un sfat. Apoi, dând dovadă de o sensibilitate extraordinară, schimbă subiectul.

Se despărțiră amical. Audra spuse că data viitoare avea să facă cinste cu cina.

— Te invit la *La Serre.*

— Ba nu, spuse Sierra râzând. Unul din lucrurile care mă deranja cel mai tare era faptul că știam că nu aveam să-ți pot răspunde niciodată pe măsură. Așa că dacă vrei poți să-mi faci cinste data viitoare, dar după aceea ne vom duce la *Dutch* sau oriunde altundeva unde să-și poată permite orice om să mănânce, sau nu mai mergem nicăieri.

— O, în regulă, spuse Audra, prefăcându-se stânjenită.

Sierra se întoarse la lucru simțindu-se bine dispusă. Se dusese la acest prânz așteptându-se ca Audra să o întâmpine cu dispreț și condamnare. În schimb, sfârșise prin a avea o nouă prietenă, una pe care ar fi putut-o avea și acum trei ani, dacă nu ar fi fost atât de concentrată pe propria persoană.

Când ajunse acasă, copiii erau deja acolo, Clanton își făcea tema la matematică la masa din bucătărie, în timp ce Carolyn povestea la telefon cu Pamela.

— Marcia te salută, mamă.

— Salut-o și pe ea din partea mea și amintește-i că sâmbătă mergem împreună la cumpărături. Alex se ducea din nou cu Clanton la Magic Mountain. Vinerea după-masă o lua pe Carolyn și-și petrecea seara cu ea.

Lăsându-și poșeta pe bufet în bucătărie, Sierra se așeză pe unul din scaunele din bucătărie și se apucă să-și deschidă corespondența. În tot teancul era un catalog cu cursuri de la un colegiu local. Răsfoindu-l, găsi câteva cursuri de business care o puteau ajuta la locul ei de muncă. Cu toate că erau practice, nu erau la fel de

interesante ca şi cursul intitulat „Decoraţiuni creative cu buget limitat”.

Chicoti. Ei, în sfârşit un curs care părea ca făcut pentru ea. Dar deja terminase cu toate decoraţiunile pe care şi le putea permite pe moment, şi mai avea câteva proiecte care aşteptau să fie finalizate. Vechiul scrin care aparţinuse părinţilor lui Alex era desfăcut şi gata de vopsit, şi avea deja materialul cu care voia să îmbrace fotoliile. De asemenea cumpărase vopselele acrilice pentru a începe cu modelul de flori şi frunze pe care dorea să-l picteze în dormitorul lui Carolyn.

Aruncând catalogul deoparte, luă factura pentru asigurarea maşinii ei. Cum îşi schimbase BMW-ul pe un Saturn, ratele îi scăzuseră simţitor.

Carolyn închise telefonul şi coborî de pe scaun, după care deschise frigiderul.

— Mi-e foame. Ce mâncăm la cină? Sierra zâmbi.

— Ce ziceţi de macaroane cu brânză şi crenvurşti, să mai schimbăm puţin meniul?

— O, mamă. Nu putem comanda nişte mâncare chinezească în seara asta?

— Nu seara asta, scumpo, spuse ea, deschizând o scrisoare de la părinţii lui Alex. Le scria o dată pe săptămână, cum făcuse întotdeauna. O invitau pe ea şi copiii să-şi petreacă sărbătoarea de *Thanhgiving* cu ei. Marcia menţionase cu tact faptul că Alex plănuia să se ducă în Est anul acesta. Când termină de citit scrisoarea, o lăsă la vedere, să o poată citi şi copiii.

Era drum lung până la Healdsburg, dar era timpul. Nu mai fusese acasă de când murise mama ei. Telefonul sună din nou.

— E pentru tine, mamă. Ea luă receptorul în mână.

— Alo?

— Marcia mi-a spus că ai semnat hârtiile de divorţ.

Inima ei tresări la auzul vocii lui Ron.

— Ce repede umblă vorba, spuse ea, rămânând relaxată.

— Am auzit în aceeaşi zi în care a aflat-o şi Marcia. Am aşteptat până acum ca să apuci să te obişnuieşti tu cu ideea.

Se ridică de pe scaun şi puse ceainicul pe foc. Audra susținea că nu se compara nimic cu o ceaşcă de ceai de plante pentru a linişti nişte nervi încordați. Ron o întrebă de copii şi de noua ei locuință. Nu trebui să-l întrebe de unde-i avea numărul de telefon. Probabil că Marcia i-l oferise cu trei săptămâni înainte, odată cu veştile despre divorț.

— Te întâlneşti des cu Alex?

— Când trece pe aici să-i ia pe vreunul din copii sau pe amândoi, spuse ea, simțindu-i grija ce i-o purta. Era suficient de atent să nu o întrebe dacă Alex intenționa să se căsătorească cu Elizabeth Longford.

Ron îi spuse că micuțul lui Judy umbla deja în patru labe şi că Ariene îşi luase două săptămâni de concediu în Baja.

— S-a întors bronzată şi neobrăzată.

Sierra râse. Uitase cât de mult îi plăcea să stea de vorbă cu el. Se relaxă, şi-l întrebă de câțiva dintre adolescenții cu care lucrase când era la *Outreach.* El îi spuse că unul din ei se întorsese la liceu, iar cealaltă fată se mutase în Kansas să locuiască cu bunica ei. O mai puse la curent cu alții câțiva care intraseră între timp în program. Povestiră mai bine de un ceas, înainte ca Ron să spună:

— Mi-ar plăcea să luăm cina împreună vineri seara, şi cu vorbele sale reuşi să spulbere orice sentiment de securitate şi relaxare din Sierra.

— Nu ştiu, Ron. Nu sunt sigură că sunt pregătită.

— Te invit la cină, Sierra. Nu te cer în căsătorie.

— Ştiu, dar am sentimentul că una ar putea duce la

cealaltă. El râse uşor.

— Asta-i franc. Oare chiar atât de transparent sunt?

— Ai fost deschis şi onest, Ron. Eu am fost oarbă şi proastă.

— Încercai să-ți ții viața legată.

— Încerc încă.

— Bine-ai venit printre oameni, spuse el. Uite, dacă îți promit că nici nu încerc să te țin de mână următoarele şase luni? Doar dacă îmi permiți tu s-o fac, desigur.

Ea râse.

— Ar fi *aşa* o uşurare să nu mai trebuiască să mă lupt cu bărbații, spuse ea răguşită. El o mai tachină vreo cinci minute, reuşind s-o facă să îşi uite îngrijorările, pentru a i le spulbera cu totul mai apoi. Dă-mi puțin timp să mă gândesc la asta, spuse ea în cele din urmă, observând felul în care o priveau copiii. Ştiau că nu vorbea cu tatăl lor la telefon.

— Te sun vineri.

Era destul de sigură că Ron ştia că serile de vineri şi sâmbetele erau momentele lui Alex cu copiii şi timpul ei de a fi singură şi de a se gândi la toate. Marcia ştia, şi se pare că tot ce ştia ea, ştia şi Ron.

— Cine a fost? întrebă Clanton când puse receptorul în furcă.

— Ron Peirozo.

— Hei! Mergem din nou cu yachtul?

Se uită la cei doi copii ai ei şi văzu că ideea asta nu părea să-i deranjeze câtuşi de puțin.

— Poate.

M-am tot gândit iar şi iar la asta.

Vreau să înțeleg ce s-o fi putut întâmpla. James a spus că se duce pe râu în jos să încerce să prindă nişte peşte pentru cină. Când nu se întorsese încă deşi apusese soarele, l-am trimis pe Hank după el. Hank s-a întors țipând

că Papa era în pârâu şi nu se putea ridica. Era mort când am ajuns la el.

Ne-am chinuit amândoi să-l scoatem pe James la mal. Era alb şi umflat, şi avea o tăietură pe frunte. Probabil că a alunecat pe o piatră, a căzut şi s-a lovit la cap. Probabil că şi-a pierdut cunoştința. Cum altfel s-ar fi putut îneca într-o apă de-o şchioapă?

Ce s-a întâmplat mă chinuie. Nu mă pot gândi la nimic decât la Lucrul îngrozitor pe care i l-am făcut lui James.

A trebuit să mă folosesc de cal să trag trupul lui James până acasă. L-am spălat şi l-am îmbrăcat în haine curate, şi l-am pregătit de îngropăciune. Eram atât de obosită când am terminat, că nu am mai putut face nimic până dimineață.

Joshua a săpat groapa, dar a fost nevoie de noi toți să-l purtăm şi să-l târâm totodată pe James până la locul lui de veci. Ştiam că avea să fie un lucru înspăimântător să-l băgăm acolo, şi n-am vrut să vadă copiii aşa ceva. Mai rău decât orice, nu puteam lăsa pătura pe James. Nu aveam pături de rezervă, şi iarna era pe noi. Aşa că i-am spus lui Joshua să-i ducă înapoi la căruță.

L-am dezvelit pe James din pătură şi s-a rostogolit în groapă cu o bufnitură groaznică. Iar apoi l-am blestemat. Eram atât de furioasă pe el că a trebuit să o fac. L-am blestemat pentru că a murit şi ne-a părăsit. L-am blestemat şi am plâns şi l-am acoperit cu pământ.

Iar acum, nu mă pot opri să mă gândesc la el cum stă acolo jos, în frig.

Cum m-ai putut lăsa aşa, James? Cum ai putut să mă aduci pe mine şi pe copiii noştri la două mii de mile şi după aceea să mori chiar la capătul drumului? Ar fi trebuit să o ascult pe Mătuşa Martha şi să mă mărit cu Thomas Atwood Houghton. Aş fi trăit într-o casă frumoasă şi caldă, cu o

mulțime de mâncare. Copiii mei ar fi trăit la căldură, ar fi fost sătui şi în siguranță.

Nici măcar nu ți-a trecut vreodată prin cap să ne construieşti o casă, iar acum suntem părăsiți aici în sălbăticie, dârdâind de frig în ce-a mai rămas din căruța noastră. Niciodată nu te-ai gândit cât de puține provizii ne-au mai rămas şi că iarna e pe noi. Nu te-ai putut opri din foamea ta după Vest, nu-i aşa, James? A trebuit să te tot întrebi ce-o fi după următorul deal. Niciodată nu ți-ai bătut capul cu ce-o să se aleagă de noi dacă ți se întâmplă ceva! Şi ce se va alege de copiii noştri dacă mor în timp ce nasc copilul ăsta pe care l-ai pus în mine?

Te urăsc, James Addison Farr. Şi sper să putrezeşti în iad pentru tot ce ne-ai făcut.

Nu vorbeam serios. Sunt atât de speriată, James.

Ce-o să mă fac eu fără tine? Unde o să mă duc să găsesc ajutor? Cum o să supraviețuim în sălbăticia asta?

Este o tăcere cumplită fără tine, şi o durere în inimă care e tot mai grea cu fiecare zi.

Era mai bine de muream eu. Tu ai fi ştiut cum să-i ții pe ceilalți în viață.

Am folosit ultima bucată de carne de porc de la saramură şi ultimul rest de făină pe care-l aveam în dimineața asta. Ploaie greu peste noi. Frigul mi-a intrat în oase. Joshua spune că ar trebui să mergem la Fort. Eu sunt prea bolnavă ca să pot merge. I-am spus să ia copiii şi să se ducă.

În seara asta am mâncat ultimele boabe de fasole. Joshua va pleca mâine dimineață spre Fort Ross. Hank, Matthew şi Beth nu vor să plece de lângă mine. Joshua va călări spre vest, până va ajunge la ocean, iar apoi va apuca spre miazănoapte. Călăreşte pe calul lui James şi pe al lui cară bagajele. I-am dat toți banii care ne-au mai rămas pentru provizii. Sunt ultimii bani din ce mi-a dat Mătuşa

Martha.

Doamne, Te rog, ajută-l să găsească drumul până acolo, şi apoi înapoi la noi.

Joshua e plecat de patru zile. Nu mai avem nici mâncare, nici muniție. Peştele nu muşcă.

Dumnezeule, n-o să-ți mai cer ajutorul. Dar Te rog ajută-i pe copiii mei.

Probabil că veghezi asupra noastră, Doamne. Nu pot să-mi închipui alte motive din care s-au întâmplat aceste Evenimente ciudate.

O ursoaică grizzly a apărut în poiana noastră. I-am chemat imediat pe copii. Băieții au reuşit să ajungă la căruță, dar Beth a încremenit. I-am spus să fugă, dar era prea speriată să se mai mişte cu demonul acela feminin ce se îndrepta drept spre ea şi scotea nişte răcnete de-ai fi spus că vin tocmai din iad. Nu am încetat să gândesc rațional nicio clipă. Doar am început să alerg spre ea şi să mă rog. *O, Doamne,* mă rugam eu. Cu voce tare. Cuvintele îmi ieşeau uite aşa de pe buze, cuprinsă de o Groază fără margini. Nu m-am mai rugat aşa de când s-a îmbolnăvit Mama.

Şi mi-ai răspuns! Mi-ai spus să-i cânt fiarei aceleia din iad, şi aşa am făcut. O, aşa am făcut! Cred că înnebunisem de groază, dar am făcut-o oricum. Îmi amintesc acum că MacLeod le-a spus odată oamenilor care păzeau animalele să cânte animalelor în timpul unei furtuni. Şi noi eram în mijlocul unei furtuni, ploua tare, tuna şi fulgera, iar Fiara aceea Groaznică venea repede din pădure. Am cântat atât de tare de cred că s-a răsucit şi James în mormânt. Am cântat tot ce mi-a venit în minte, în mare parte imnuri pe care le cânta Mătuşa Martha la pian şi pe care m-a învățat Mama să le cânt. Imnuri pe care nu le-am mai cântat de ani de zile. Mi le-am amintit. Ursoaica s-a ridicat în două labe la doar douăzeci şi ceva de picioare de noi. Eram sigură că eram toți ca şi morți. Ursoaica aceea era hotărâtă să ne facă

pe toți bucăți, şi iată-mă acolo cu Beth ascunsă după mine, cântând ca o femeie ce-şi ieşise din minți.

Dar ursoaica aceea s-a oprit! O, Doamne, chiar s-a oprit. S-a lăsat jos şi şi-a ridicat capul, şi s-a uitat la mine. Nu m-am uitat în ochii ei, ci în sus spre cer, cântând cât mă țineau puterile. Fiara a început să-şi mişte capul într-o parte şi-n alta. Mi-a fost teamă că o să mă lase vocea, dar nu m-a lăsat. Cuvintele îmi tot veneau, unul după celălalt. Iar ursoaica stătea acolo şi a ascultat atâta vreme de am crezut că o să încărunțesc de tot! După aceea s-a întors şi a dispărut în pădure, liniştită şi tăcută.

M-am lăsat în genunchi şi am râs şi am plâns şi am strâns-o pe Beth la piept. Ea a zis – Mamă, a fost o minune. Şi tot ce am putut eu spune a fost – Da, O Minune Binecuvântată.

M-am simțit schimbată pe dinăuntru. Ceva parcă s-a prăbuşit sau s-a deschis, sau cam aşa ceva.

O, Iisuse, Exişti! Mama a avut totuşi dreptate.

CAPITOLUL 20

Sierra adorase întotdeauna să se plimbe toamna pe Matheson Street. Copacii erau portocalii şi aurii, cu o briză uşor răcoroasă, iar aerul curat. Îi dusese pe copii jos la Piaza şi le cumpărase gogoşi de la chioşc în timp ce se plimbară pe acolo, uitându-se prin vitrine.

Acum, urcând treptele vechii case, simţi din nou o împunsătură dureroasă. Când intraseră aseară pe alee, se aşteptase să intre într-o casă rece, goală. Dar cineva aprinsese centrala. În sufragerie ardea foculcu grilajul pus şi lemne în coş. În bucătărie era un vas din sticlă termorezistentă cu *enchiladas* şi un bilet de la mama lui Alex.

Abia aşteptăm să vă întâlnim mâine pe tine şi pe nepoţii noştri. Luăm prânzul la ora trei împreună. Cu dragoste, Maria şi Luis.

Îi sună, să îi anunţe că ea şi copiii sosiseră cu bine şi să le mulţumească pentru grija cu care-i aşteptaseră.

— Fratele tău ne-a dat cheia, spuse Maria. Am lăsat-o sub preşul de pe veranda din spate.

Îl sunase pe fratele ei pentru a-l anunţa pe el şi pe Melissa că sosiseră.

— Venim pe la voi mâine dimineaţă, spuse Mike. E ceva ce vreau să discut cu tine. E important.

— La ce oră?

— La unsprezece. Trebuie să ajungem la părinţii Melissei pentru cină. Va trebui să pornim la drum pe la unu ca să ajungem la ei la timp.

— Unsprezece e bine.

Ea şi copiii tocmai se dezbrăcaseră de hainele lor când Mike deschise uşa şi familia lui năvăli în casă. Pentru câteva minute, tot ce mai auzi Sierra erau vocile încântate ale verişorilor care se reîntâlniseră. O sărută pe nepoata şi pe

nepotul ei, şi îi anunță că adusese o pungă plină cu gogoşi de la chioşc.

Mike trecu direct la subiect.

— Este o familie care vrea să cumpere casa şi să o transforme într-o pensiune.

Sierra simți cum i se strânge stomacul.

— Să cumpere casa?

— Căutau de mai bine de un an o proprietate în zonă. Şi le-a plăcut casa asta. Se pare că s-au oprit odată, iar mama i-a poftit înăuntru la cafea şi fursecuri. Le-a oferit un tur al casei, dar le-a spus că deocamdată nu era interesată să vândă. Le-a spus să se întoarcă peste un an sau doi. Iar ei i-au urmat sfatul şi s-au întors acum o săptămână. Când au aflat că mama a murit, au dat de mine prin pastorul de la biserică.

— Le-ai spus că nu vrem să vindem? îl întrebă Sierra.

Mike şi Melissa schimbară o privire. El luă loc şi se aplecă uşor înainte, cu mâinile împreunate între genunchi.

— Nu, nu le-am spus. Am vrut să vorbesc mai întâi cu tine.

— Credeam că-ți place şi ție casa la fel de mult cum îmi place şi mie.

— Îmi place, surioară, dar am deja o casă a mea în Ukiah. Afacerea mea e acolo. Dacă ar fi să vând tot şi să mă mut, m-aş duce mai în nord, spre Garberville. Sau în Oregon. Nu am bani să-mi permit să mă agăț de locul acesta din motive sentimentale.

Sierra se ridică şi se duse spre şemineu. Îşi trecu degetele peste raftul prăfuit de deasupra acestuia, şi se uită la vechiul ceas Seth Thomas de pe raft. Se oprise de câteva luni. Chiar şi cu şemineul aprins, în casă era un uşor miros stătut, de loc nelocuit.

— Singura alternativă ar fi să închiriem locul, dar nu vreau să fac nici asta. Nu am auzit decât poveşti de groază

de la prietenii care şi-au închiriat proprietăţile şi s-au trezit cu lucruri distruse complet. După cum e legea, cineva se poate muta în casa ta şi să o facă una cu pământul, înainte să-i poţi arunca afară.

Melissa se ridică în picioare.

— Mă duc să pregătesc nişte cafea, spuse ea încetişor şi ieşi din cameră. Sierra ştia că cumnata ei le transmitea astfel amândurora că ea nu intenţiona să-i influenţeze nicicum în decizia lor. Depindea exclusiv de ei doi ce urmau să facă cu casa.

Familia ei locuia în Sonoma County de peste o sută de ani. Mary Kathryn McMurray fusese prima care îşi înfipsese rădăcinile în solul fertil care era acum acoperit de o puzderie de case de catalog. A, da, Mary Kathryn McMurray, care venise cu toată nerăbdarea şi bucuria pe care le simţise şi ea când o mutase Alex în Los Angeles!

— Vrei tu casa, surioară?

O, *Doamne, chiar trebuie să renunţ la casa mea? Ştii cât de mult iubesc casa asta. Ce vrei să fac?*

Din nou, răspunsul veni clar. *Dă-i drumul.*

— Sierra?

Ea-şi rezemă capul de marginea raftului. Ce alternative erau?

— Oricât de mult mi-aş dori-o, nu mi-o permit. Nu mi-au rămas destui bani din moştenire ca să-ţi cumpăr partea din ea, şi mai sunt şi taxele. Ea-şi lăsă mâinile jos şi se întoarse. Şi tocmai mi-am cumpărat apartamentul. Aş ieşi în pierdere dacă aş încerca să vând acum, după cum merg lucrurile pe piaţa imobiliară. Tocmai de asta l-am şi găsit la aşa un preţ bun. Şi apoi, dacă vând, m-aş trezi aici fără loc de muncă.

— Vrei casa? o întrebă el din nou.

Ştia că fratele ei avea să găsească vreo uşiţă pentru a-i uşura lucrurile, chiar şi cu preţul pierderii financiare a

familiei Sale.

— Vreau ce e mai bine pentru noi toţi, spuse ea încetişor.

— Şi ce crezi că înseamnă asta?

Ea se sili să zâmbească, de dragul lui.

— Ce fel de oameni sunt cei din familia asta?

Uşurarea se întinse pe faţa fratelui ei, încât ştiu exact ce-şi dorea el. Să nu mai aibă poveri de purtat. Şi oare-l putea învinui? Ea era cea care locuia în Los Angeles, prea departe pentru a interveni şi fără a putea contribui la întreţinerea casei. El fusese cel care se îngrijise de tot de când murise mama lor.

— Sunt oameni drăguţi, la patruzeci de ani, stabili financiar. Au trăit în San José în ultimii douăzeci şi doi de ani. Au doi copii, un băiat şi o fată. Băiatul e la un colegiu biblic, studiază să devină pastor. Fiica lor e căsătorită şi e însărcinată. Hobbyul lui Jack este tâmplăria, iar al Rekăi – grădinăritul.

Sierra se gândi la halul în care ajunsese grădina din spatele casei. Avea să fie bine să apară cineva care să o îngrijească din nou cu dragoste şi să o facă să înflorească. Nu-i invitase mama ei pe aceşti oameni la cafea şi fursecuri şi nu le oferise chiar ea un tur al casei? Nu fusese ea cea care-i chemase peste un an sau doi? Ştiuse că pe atunci nu avea să mai fie în viaţă. Atunci înţelese deplin, şi se simţi sufocată de lacrimi.

— E ca şi când mama a legat toate capetele firelor, nu? spuse ea zâmbind.

— Mda, spuse Mike, cu vocea sugrumată de emoţie.

— Deci, spuse ea mai relaxată acum, ai numărul lor de telefon? El încuviinţă din cap.

— De ce nu-i suni şi îi întrebi dacă nu vor să vină sâmbătă până aici şi să stăm atunci de vorbă.

El râse, cu ochii umezi.

— Sigur.

Se gândi îndelung dacă să le spună Mariei şi lui Luis a doua zi. Erau deja destul de supăraţi de căsnicia destrămată a lui Alex, fără să le mai înteţească grijile de a nu-şi mai vedea nepoţii niciodată. Un singur cuvânt despre vinderea casei de pe Matheson Street şi toată sărbătoarea de *Thanksgiving* avea să fie distrusă pentru Maria, care locuia cu copiii şi nepoţii ei.

O duzină de copii se fugăreau prin casă când ajunse şi Sierra. Clanton şi Carolyn renunţară la orice reţinere şi li se alăturară la joacă, îşi amintiră spaniola pe care o ştiau, apucându-se să sporovăiască în spaniolă de parcă ar fi vorbit-o toată ziua acasă.

Luis o strânse cu putere în braţe când intră în casă, apoi o sărută pe amândoi obrajii. Nu-l mai văzuse de când o părăsise Alex, iar salutul său de întâmpinare îi puse un nod în gât. Maria era chiar în spatele lui, plângând şi vorbind în spaniolă cu mare viteză.

Fraţii şi surorile lui Alex o tratară cu aceeaşi căldură cu care o trataseră dintotdeauna. Fratele lui mai mare, Miguel, un negustor de vinuri la una din podgoriile din Sonoma, chiar flirta cu neruşinare cu ea. Sora ei, Alma, îi şopti că Alex o adusese pe Elizabeth Longford acasă pentru câteva zile să-i cunoască familia.

— Papa nici nu i-a lăsat să stea aici. I-a spus lui Alex că n-are decât să o ducă la motel, dar că el nu-i lăsa să doarmă împreună sub acoperişul casei lui. Alex a închiriat un apartament la Doubletree. Ea a refuzat să se mai întoarcă cu el a doua zi. Alex şi Papa s-au certat. El a sunat şi a vorbit cu Mama, dar nu cred că a mai vorbit cu Papa de atunci încoace.

Bunicul. Tatăl. Fiul.

Sierra schimbă subiectul, dar numele lui Alex continua să fie adus în discuţie. Şi atunci sună. Vorbi cu

mama lui. Apoi vorbi cu Clanton şi Carolyn. Papa ieşi să se plimbe. Când se întorsese, Alex îşi încheiase demult convorbirea. Tot restul serii, îl simțea pe Luis privind-o. Şi Maria la fel.

Doamne, cât de mult îi rănim pe alții fără ca măcar să ne gândim. Credem că putem lua o decizie fără săfrângern inima altora în două.

Sierra îi luă pe Clanton şi pe Carolyn deoparte când prinse ocazia.

— Ce-ar fi să veniți şi să stați câteva săptămâni cu bunicii voştri vara viitoare? După răspunsurile lor înflăcărate, ştiu că le putea propune ideea lui Luis şi Mariei. Prinse ocazia în timp ce o ajută pe Maria la spălatul vaselor şi apoi la punerea lor la loc.

— Ați vrea tu şi Luis să-i primiți pe Clanton şi pe Carolyn câteva săptămâni la voi, în vacanța de vara viitoare?

Maria începu să plângă.

— Si, *si,* spuse ea. Cât mai des cu putință. Ce zici de Crăciun? Sierra o cuprinse în brațe.

— De Crăciun nu putem veni, mamă. Vom participa la un spectacol de Crăciun la biserică. De Paşti. Vom veni de Paşti, dacă sunteți de acord.

— Si. Să veniți de Paşti.

Majoritatea rudelor ei deja se duseseră acasă la Santa Rosa sau la Cloverdale sau în Zona Golfului, unde locuiau. Clanton şi Carolyn au fost ultimii din generația mai tânără care rămaseră în casa mică, drăguță de țară, de pe marginea podgoriei.

— Familia se destramă, spuse Maria, înlăcrimată pe măsură ce toți plecau. Alex în Connecticut…

— Mamă! şuieră Luis şi îi aruncă Sierrei o privire prin care se scuza.

— E în regulă, Papa, spuse Sierra, încercând să le uşureze disconfortul. Ştiu despre asta. Copiii îi spuneau tot,

chiar şi atunci când îşi dorea să nu o facă.

Luis o conduse la maşină.

— Când plecaţi tu şi *ninos?*

— Duminică dimineaţă. Devreme. Avem un drum lung înaintea noastră.

— Mă duc la Mesa de ora şase. Părea dintr-odată bătrân – bătrân şi rănit – şi ea-l iubi şi mai mult.

Îl sărută pe obraz.

— Ne întâlnim acolo.

Îi cuprinse obrazul cu mâna.

— Fiul meu e un prost.

Ochii Sierrei se umplură de lacrimi.

— Nu, Papa. *Eu* am fost o proastă.

Scumpe Doamne, de la ursoaica aceea încoace mă tot gândesc.

Şi m-am uitat şi mi-am dat seama că văd lucrurile altfel acum decât înainte. E ca şi când ceva s-ar fi schimbat în mine. Parcă totul din jurul meu îmi strigă că Eşti aici. Ţi-ai pus amprenta pe tot ce ai creat. O şi aud pe Mama acum multă vreme cum arăta la flori şi la copaci şi la păsări şi la animale şi îmi spunea cum sunt toate daruri de la Tine. Mi-a spus odată că Tu ai decorat lumea din adâncul mărilor şi până la ceruri, doar pentru noi.

Poate că greşesc, dar nu cred că ai făcut toate astea doar pentru plăcerea noastră. Cred acum că le-ai creat ca să te putem vedea pe Tine.

Acum văd altfel lucrurile, Doamne, şi îmi petrec o bună parte din zi sugrumată de durerea pricinuită de lucrurile grele pe care le-am spus despre Tine.

Azi a plouat şi m-am tot gândit cum spală ploaia totul şi cum face totul curat şi cum soarbe pământul din ea şi devine astfel fertil. Mătuşa Martha obişnuia să vorbească atât de mult despre Cuvânt ca fiind o sabie cu două tăişuri

care ne convinge de păcatele noastre pentru ca să ni le putem mărturisi şi să îţi putem cere iertare, şi apoi să putem primi Harul şi îndurarea Ta. Partea *eu pentru ca să* nu am băgat-o de seamă. Acum parcă îmi răsună în urechi zi şi noapte.

Şi mă gândeam la timp. Presupun că Tu nu ai nevoie de timp, cum eşti Dumnezeu, dar eu mă bucur că am mai mult timp.

Ceaţa de noaptea trecută mi-a amintit cât de înnegurată mi-a fost gândirea cu privire la Tine, Iisuse.

Puteam simţi Temerile apăsătoare care m-au însoţit de atâta vreme, cum se lăsau din nou peste mine ca pătura aceea umedă şi cenuşie. Am fost trează aproape toată noaptea, făcându-mi griji de atâtea lucruri. Iar apoi a venit Dimineaţa, colorată în trandafiriu şi oranj, şi m-a lăsat cu suflarea tăiată, şi înspăimântată de ea. Cum m-am putut gândi la moarte şi la copiii mei murind de foame înaintea unei asemenea Slăvi?

Un somn sănătos noaptea este un lucru preţios. Doamne uneori sunt atât de obosită că jinduiesc după odihnă, şi mă cufund într-un tărâm pufos unde chiar şi pământul cel tare mi se pare un pat de puf. Poate că în seara asta va fi aşa cum Ţi-am spus că a fost în mintea mea.

Cred că dacă mi-ai auzit rugăciunea legată de ursoaica aceea, Doamne, poţi să mă auzi şi cu rugăciunea asta. Ni-i foame, Iisuse. Ne-am hrănit cu doi peşti pe care i-a pescuit Hank azi, şi îţi sunt recunoscătoare pentru ei. Dar nu-i destul să ne ţină în viaţă. Deci, Te rog din nou să ne salvezi de la moarte. Te rog, Doamne, ajută-ne din nou, sau vom muri de foame la fel ca sărmanii aceia care nu au reuşit să iasă din munţi.

CAPITOLUL 21

— *Ce* s-a întâmplat? întrebă Sierra când Clanton descuie uşa şi intră la ora trei după-masă în casă, în loc să vină acasă la zece seara, ora obişnuită la care-l aducea Alex acasă.

— M-a adus acasă, spuse el, lăsându-şi rucsacul pe balansoarul pe care tocmai se odihnise ea.

— V-ați certat?

— Nu cu el.

Privirea dispreţuitoare de pe fața lui şi umflătura de la ochiul lui stâng îi strânse stomacul. îl lovise Alex?

— I-ai spus ceva lui Elizabeth?

— Da, s-ar putea spune şi aşa, dar mai întâi mi-a spus ea ceva.

— Ce?

— Mi-a spus să duc gunoiul, spuse el pufnind. Da, exact, ca şi când eu aş locui acolo toată săptămâna. I-am spus că n-are decât să-şi ducă singură gunoiul. Nu sunt sluga ei. Atunci a început să-mi predice că ea trebuia să renunțe la fiecare sâmbătă cu *Alex* ca să poată el să şi-o petreacă cu fiul lui dificil şi mucos.

Simțea cum o cuprinde furia şi se luptă din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Chiar astea au fost cuvintele ei?

Elizabeth lucra cu Alex în fiecare zi din săptămână. Îşi petrecea fiecare noapte în patul lui. îl avea cu totul numai pentru sine duminicile. Şi se plângea pentru *o* amărâtă de zi din săptămână pe care şi-o petrecea cu cei doi copii ai săi? *Tu n-ai făcut la fel?*

— Aproximativ, spuse Clanton, privind-o ciudat când o văzu tresărind. Mi-a spus „corcitură”. Şi atunci i-am spus şi eu ce-i ea.

— O, Doamne, murmură Sierra şi se prăbuşi pe

canapea. Cum i-ai spus?

— Ştii cum i-am spus. Am spus-o în spaniolă, dar cred că a prins ideea. Ce-ai fi vrut să fac? S-a luat de *tine*. Ochii îi scăpărau. A spus că motivul din cauza căruia a plecat tati a fost pentru că erai o casnică obtuză, fără creier şi fără clasă. Şi după câte se vede, şi eu îți calc pe urme. Aşa că i-am spus şi eu că nu-i cu nimic mai bună decât o curvă ordinară, doar că e ceva mai scumpă. Atunci m-a lovit peste față şi mi-a spus „țăran mexican needucat şi spurcat la gură".

Ochii lui îşi pierdură scăpărarea de furie şi îi trădară durerea.

— N-am văzut că tati era în pragul uşii. Niciodată nu l-am văzut atât de furios. Mi-a spus să-mi strâng lucrurile. Că mă duce acasă. Şi ea stătea acolo, smiorcăindu-se.

Sierra simțea cu el. Îşi amintea cum arăta Alex în ziua când plecase. Niciodată nu cunoscuse un bărbat ai cărui ochi să fie atât de pătimaşi şi de reci în acelaşi timp.

— El ți-a spus ceva pe drum spre casă?

— Nimic, spuse el încetişor. Se întoarse puțin cu spatele spre ea, dar ea-i zărise deja lacrimile. Mă duc în camera mea.

Sierrei îi venea să-l sune pe Alex şi să-i spună cam ce credea ea despre tot acest fiasco. Îi venea să o ducă pe Elizabeth Longford la un zid şi să o execute.

Țăran mexican?

Doamne, nenoroceşte-o! Iartă-mi mânia, Tată, dar îmi vine să-i smulg inima din piept!

Dacă nu *făcea* ceva, exploda.

— Clanton, ies puțin să mă plimb. Mă întorc imediat.

Plimbarea i se preschimbă rapid în alergare, iar pe când se întoarse acasă, sudoarea şiroia pe ea, plămânii o dureau, iar inima îi bubuia ca o tobă de război. Se aplecă deasupra chiuvetei de la bucătărie, gâfâind greu, şi-şi udă

fața înfierbântată cu apă. Sorbi câteva guri de apă. Sună telefonul.

Înşfăcă prosopul de bucătărie de pe mânerul cuptorului şi îşi uscă mâinile. Telefonul țârâi din nou. Dacă era vreun reprezentant de vânzări, aveau să-şi dorească să fi ales alt număr. Dar după cum se dovedi, nici n-apucă să spună bine un „alo”, pentru că Alex se şi năpusti cu ordinele.

— Dă-mi-l pe Clanton la telefon.

Doamne! Ajută-mă! Dacă poți să mă linişteşti, fă-o repede!

— De ce? întrebă ea încordată. Nu era gata să-l dea din nou pe fiul ei pe mâinile lui Alex. Şi nu avea să fie gata multă vreme de aici înainte.

— De ce gâfâi în halul ăsta?

— Pentru că am ieşit să alerg puțin, da? Şi am alergat! Aveam de ales între asta sau să cumpăr o mitralieră şi să împuşc *doi* oameni! Trânti receptorul în furcă.

Țârâi din nou. Strânse din dinți. Se întoarse, şi-şi surprinse fața în geamul cuptorului cu microunde montat la înălțime. Uimitor! Nu-i ieşea fum pe urechi, dar arăta suficient de înfocată să facă spume la gură.

Clanton ieşi din dormitorul său.

— Nu răspunzi, mamă? Poate că e tata.

— Chiar tata *este.* Dacă vrei să vorbeşti cu el, răspunde tu, pentru că dacă o fac eu, o să-i spun unde să se ducă, el şi… şi *muierea* aia cu care trăieşte. Țâşni înainte pe hol şi năvăli în dormitorul ei.

Telefonul se opri din țârâit. Auzea vocea lui Clanton, vorbind înăbuşit, speriat, punându-şi inima cu totul în mâinile lui Alex. Nu spuse mai mult decât salt. Aparent, Alex voia să fie singurul care să vorbească. Îşi încleştă mâinile, ispitită să ridice receptorul de la celălalt telefon şi să le asculte conversația. În schimb, se aşeză pe pat şi se

rugă printre dinți.

Trăsneşte-i Doamne. Cască pământul înaintea lor şi înghite-i!

Alex şi Clanton nu vorbiră mult.

Aşteptându-se să trebuiască acum să-i oblojească rănile, Sierra ieşi şi-l găsi pe fiul ei scormonind prin frigider.

— Ce a spus? întrebă ea, mirată să-l vadă că îi e foame. Ei îi trecea întotdeauna pofta de mâncare după o ceartă mai serioasă.

Clanton se îndreptă de spate, cu o cutie de lapte într-o mână şi o caserolă cu *enchiladas* de casă reci în cealaltă.

— A spus că nu-i supărat pe mine, dar că o să treacă o săptămână sau două până ne putem întâlni din nou.

— Şi?

— Şi asta-i tot. El ridică din umeri, puse laptele pe bufet şi băgă toată caserola în cuptorul cu microunde.

Sierra primi veşti de la Audra înainte să mai sune Alex.

— A părăsit-o.

— Poftim? făcu Sierra, uimită. Audra nici măcar nu se prezentase înainte să-i ofere veştile.

— Alex a părăsit-o pe Elizabeth, spuse ea. Şi-a strâns toate lucrurile şi a plecat de la ea sâmbăta trecută. Au avut o ceartă imensă pe un ştiu ce temă, şi asta după ce Vezuviul a erupt în Connecticut.

Ce se întâmplase în Connecticut? Nici nu apucă să o întrebe pe Audra, când aceasta şi izbucni.

— Alex a venit luni dimineața la lucru supărat foc şi i-a spus lui Steve să găsească pe altcineva să-l ajute la birou. Pe ea nu mai vrea s-o vadă la o distanță mai mică de trei metri de el. Ea a venit o oră mai târziu. Steve a vorbit puțin cu ea. N-a vrut să-mi spună ce şi-au spus, altceva decât că ea şi-a dat demisia şi a plecat.

— Unde locuieşte Alex?

— Într-un hotel din Beverly Hills, cred. Vrei numărul lui? Aş putea să fac rost de el, dacă vrei.

Sierra se gândi o clipă la oferta ei.

— Nu. O să sune el când e pregătit. I-a spus lui Clanton, va lua legătura cu el şi cu Carolyn într-o săptămână sau două.

— Nu vrei să vorbeşti cu el?

— Am spus deja destul. Ca de obicei.

Alex nu sună. Dar veni în vizită. Nu într-o seară de vineri, ci într-o sâmbătă, în timp ce afară ploua cu găleata. Auzi soneria şi pe Carolyn şi pe Clanton vorbind cu cineva. Ştiau că nu aveau voie să lase străini în casă, aşa că se gândi că era vreunul dintre prietenii lor care venise pe la ei, sau vecina ei, Frances, cu vreo altă delicatesă pe care o încropise ca experiment pentru cursul ei de bucătar-gourmet.

— Excelent.

Inima îi tresări când îi auzi vocea. Din fericire, era bine împlântată pe scară, adăugând ultimele tuşe de auriu acrilic pe modelul cu floarea soarelui pe care şi-l desenase pe pereții dormitorului ei. Terminase cu jumătate din model în ultimele două săptămâni.

Se uită peste umăr şi-l văzu pe Alex rezemându-se de tocul uşii, privind-o.

— Nu mă aşteptam să vii.

Uimitor cât de calmă putea să-i fie vocea.

— Ştiu. O măsură cu privirea.

Oftând în inima ei, îşi întoarse privirea în altă parte. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era dispreţul lui. De ce trebuia întotdeauna să o surprindă tocmai când arăta ca cineva care se îmbrăca numai cu haine de mâna a treia? îşi îndepărtă o şuviță de păr din ochi, întrebându-se cam câtă vopsea avea mânjită pe față. Avea cel puțin o duzină de pete pe tricoul ei de vopsit, iar blugii ei tăiați trebuiau să ajungă

la gunoi de ani de zile. Avea o gaură suficient de mare sub buzunarul din dreapta din spate, că îi putea vedea lenjeria înflorată pe care o purta pe dedesubt.

— Îi duci pe copii undeva? întrebă ea, prefăcându-se indiferentă. Poate că într-o bună zi inima ei nu mai avea să-i sară imediat în gât de îndată ce-l vedea.

Când el nu spuse nimic, se întoarse să-l privească şi-l descoperi privind la patul ei cu baldachin. Simți cum se roşeşte la față când o privi din nou.

— Ce-ai făcut cu patul nostru?

— L-am vândut.

Oare îl văzuse tresărind, sau numai i se păruse? Privi în jur prin cameră.

— Presupun că oricum nu ar fi încăput aici. Privirea i se opri brusc la vechiul lui scrin pe care-l renovase. El îl dusese în garaj după ce Bruce Davies terminase de decorat casa lor, intenționând de fapt să-l arunce la gunoi. Plecase înainte să apuce să o facă.

Ceva îi scăpără în priviri când îşi întoarse din nou ochii la ea, privind-o în ochi doar pentru o fracțiune de secundă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el mohorât şi ieşi.

Ea-şi închise ochii pentru o clipă, apoi îşi adună pensulele, îşi aranjă şevaletul şi coborî de pe scară. Lăsă totul jos pe cârpa pe care o întinsese şi intră în baie să se spele pe mâini. Privindu-se în oglindă, descoperi câteva şuvițe de păr blond-nisipiu încârlionțate în toate direcțiile. Avea o pată de verde pe un obraz şi puțin maro pe nas. Luă săpunul şi un prosopel de baie şi începu să-şi frece fața. După ce termină, se gândi să se schimbe în haine curate, dar renunță apoi la idee. Îşi trecu degetele prin păr, şi-şi împleti rapid o coadă în spic.

Când intră în living, îl găsi pe Alex uitându-se la *quiltul* lui Mary Kathryn, pe care-l pusese pe perete. Audra o

dusese la un muzeu în urmă cu câteva săptămâni, şi văzuse un *quilt* montat la fel. Îi plăcuse efectul creat, şi se întorsese imediat acasă, îşi cumpărase nişte material cu care făcuse un manşon, apoi cumpără o şină de draperii din lemn. Audra fusese impresionată când văzuse ce făcuse Sierra. Ba mai mult, petrecuseră apoi mai bine de oră povestind despre *quiltul* acela.

— A fost al lui Mary Kathryn McMurray, îi spuse lui Alex. A fost o rudă de-a mea care a traversat toată țara cu un convoi de căruțe. S-a aşezat în Sonoma County în 1848. Cufărul ăsta din capătul canapelei a fost al ei.

Acum servea drept măsuță laterală. Tresări când îşi dădu seama că lămpile vechi din alamă pe care Alex le ura atât se aflau pe cufăr. Sigur, îi atrăseseră acum atenția lor.

El nu scoase nicio vorbă. Apartamentul urla de linişte. Se încruntă, când îşi dădu seama ce nu era în regulă.

— Unde-s copiii?

— I-am rugat să îşi facă puțin de lucru pe undeva. Clanton a spus că se duce să joace biliard la club, iar Carolyn a spus că nu te superi dacă se duce până la Susan.

Se umplu imediat de furie. Ce motiv ar fi avut să trimită copiii de acasă altul decât acela că intenționa să-i spună ceva ce ştia că nu avea să-i placă? Ce-i mai trebuia acum?

O, Doamne, *copiii!*

— Nu te uita aşa la mine, Sierra.

— Aşa cum?

— Ca o căprioară sub lumina reflectoarelor. Nu am de gând să te lovesc.

Ea se întoarse şi se duse în bucătărie.

— Vrei cafea? Mintea îi lucra febril. Nici nu băgase de seamă dacă spusese da sau nu. Îşi dorea acum să fi citit hârtiile de divorț cu mai mare atenție. Ce spunea acolo despre custodia copiilor?

— Nu mai sunt cu Elizabeth.

— Mi-a spus Audra. Îşi făcu de lucru prin bufet, căutând cafeaua şi hârtia de filtru.

— Audra? Credeam că nici nu mai vorbeşti cu ea.

— Ne întâlnim să luăm masa împreună tot la câteva săptămâni.

— De când? întrebă el surprins. Ea măsură cafeaua.

— De când am luat prânzul cu ea şi mi-am cerut iertare.

Alex veni în bucătărie şi se aşeză de cealaltă parte a mesei pe care serveau micul dejun. îl simţea cum o privea. Ca pe un gândac sub lupă. Turnă apă în automatul de cafea, refuzând să-l privească la rândul ei.

— Despre ce povestiţi tu şi Audra? întrebă el prudent.

— Nu vorbim despre tine, Alex. Aceasta a fost una din primele reguli de bază pe care le-am impus eu. Ridică din umeri. Săptămâna trecută a încălcat-o.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— A spus că Elizabeth şi-a dat demisia şi a plecat înapoi în Est.

— M-am mutat după mica altercaţie cu Clanton.

— Putem să vorbim despre altceva, te rog? spuse ea, nesimţindu-se deloc în largul ei. Nu voia să-l audă povestind despre aventura lui cu Elizabeth Longford. Nu voia să audă despre frângerea inimii lui. Nu voia să audă cât de greu îi era acum. Voia să treacă odată la subiect, şi după aceea să plece, ca să poată respira din nou în voie.

— Vreau să petrec mai mult timp cu copiii. *Acum i-acum,* se gândi ea.

— Tremuri, spuse el încet.

— Nu-ţi dau custodia, Alex. Indiferent ce scrie în hârtiile pe care ţi le-am semnat şi ţi le-am trimis. Nu…

El ridică mâinile înaintea lui.

— Relaxează-te. Nu-ţi cer asta. N-aş putea. Sunt

fericiți cu tine. Îmi doresc doar... Vocea i se frânse, şi înjură încetişor, trecându-şi mâinile prin păr. O privi din nou, iar ea observă ridurile fine din jurul ochilor şi gurii lui, durerea neprefăcută din ochii lui. Îmi doresc doar o şansă să fac din nou parte din viața lor. Câteva ceasuri vinerea cu Carolyn şi câteva sâmbătă cu Clanton nu sunt suficiente.

Aproape îi reaminti că era deja mai mult decât obişnuia să petreacă cu ei *înainte* să o părăsească şi să se mute cu Elizabeth.

Doamne, ajută-mă să tac. Fă-mi vorbele dulci. Ajută-mă să văd lucrurile din perspectiva lui mai clar şi cu mai multă compasiune decât o făceam înainte. Dă-mi ochii Tăi, Tată.

Alex o privi în față când ea nu spuse nimic. Îi întoarse spatele, luă două căni de pe etajeră şi le umplu cu cafea. Nu-l invită înapoi în living. Îi plăcea să aibă masa de dejun între ei.

— Mulțumesc, spuse el plat, şi-şi puse mâinile în jurul cănii, de parcă ar fi vrut să şi le încălzească. Nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată emoționat.

— Poți să-i vezi pe copii ori de câte ori doreşti, Alex. Câtă vreme nu-i împiedici să-şi vadă mai departe de activitățile în care sunt implicați.

— Cum ar fi? spuse el, încruntându-se uşor.

— Amândoi merg la grupul de tineri de la biserică miercurea seara.

— Ce biserică?

Problema religiei nu fusese niciodată de importanță pentru niciunul din ei. Acum, era de o importanță covârşitoare pentru ea.

— Biserica unde jucăm baseball. Se gândi o clipă, tulburat.

— Mama a spus că te-ai dus la Mesă cu tata.

— Copiii au participat la cateheză în Windsor.

— Ştiu. Se mai duc?

O, Doamne, ajută-mă. Nu vreau să încep un război cu Alex, dar îmi doresc ca cei doi copii ai mei să aibă o relație personală cu Tine. Nu vreau să fie legați de un preot sau să fie înrobiți de vinovăție sau penitențe.

— Nu, spuse ea, cuprinzându-şi acum propria cană în mâini, la fel cum făcuse şi el. Suntem fericiți la biserica asta, Alex.

— Nu crezi că Dumnezeu este într-o biserică catolică?

Simți greutatea tradiției familiei Madrid în spatele întrebării lui. Erau copiii lui.

— Cred că Dumnezeu este peste tot unde alege El să fie, Alex. Catolic sau protestant, nu prea contează. Când stau cu tatăl şi mama ta, ştiu că ei îl iubesc pe Domnul la fel de mult ca şi mine. L-au iubit de mai mult timp şi mai fierbinte decât mine. Dar biserica aceasta este locul unde mi-am găsit drumul spre casă, Alex. Este locul unde copiii învață semnificația dragostei lui Cristos. Oamenii aceştia nu ne sunt doar prieteni. Sunt ca o familie pentru noi. În special Dennis. De n-ar fi fost el, eu eram moartă, iar Clanton n-ar vorbi nici acum cu tine.

El se încruntă, fixând-o cu privirea.

— Ce vrei să spui cu *moartă?*

Ea zâmbi, scuturând din cap amintindu-şi.

— Să spunem că mergeam într-o zi cu viteză puțin prea mare pe autostradă, când Dennis m-a tras pe dreapta. E polițist pe autostradă. El mi-a dat prima şi sper şi *ultima* amendă pentru depăşirea vitezei.

El o privi, intens, întrebător.

— Îmi pare rău, Sierra. Ştia că se referea la tot.

— Nu trebuie să-ți fie. E cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Dacă n-ar fi cunoscut cea mai adâncă vale din viața ei, oare ar fi înțeles vreodată cât de mare nevoie are de Domnul? Ar fi ajuns vreodată un pământ fertil pentru semințele ce fuseseră semănate în viața ei de o duzină de

oameni diferiți? Ar fi ajuns vreodată să înțeleagă dragostea lui Iisus pentru ea?

Alex se ridică şi plecă de la masă. îl privi plimbându-se prin living.

Se opri din nou în fața *quiltului* şi îşi frecă ceafa cu mâna. Întotdeauna făcea aşa când era epuizat sau deprimat cu privire la ceva. În primii lor ani de căsătorie, ea-i masa umerii şi îi spunea cât de mult îl iubea. Adesea, sfârşeau apoi în pat împreună, uitând de tot în afară de plăcerea pe care o aveau unul în celălalt.

Pielea i se încălzi, când îşi aminti.

Era mai bine să nu se mai gândească la vremurile acelea.

— Ce-ai spune dacă mi-aş închiria şi eu un apartament în complexul acesta?

Inima i se opri în loc.

— Poftim? spuse ea abia auzit. Alex se întoarse şi se uită la ea.

— Am spus, ce-ai spune dacă mi-aş închiria şi eu un apartament în complexul acesta?

Îi recunoscu privirea. Hotărâre fermă, neînduplecată.

— *Tu* vrei să locuieşti într-un *apartament?* Nu-i venea să creadă nici că-i trecuse una ca asta prin cap. Nici nu voise să se căsătorească cu ea până nu găsise o căsuță mică de închiriat pentru ei. *Nu vreau să am niciun zid în comun cu altcineva,* îi declarase el atunci. Ea ar fi locuit şi într-o cocioabă, numai să fie cu el.

Ochii lui nu o slăbiră nicio clipă când spuse:

— Este un apartament de închiriat. Vreau să vorbesc mai întâi cu tine înainte să semnez hârtiile.

— Ai jurat întotdeauna că nu vei locui într-un apartament. Alex se uită în jur prin living.

— E mai mare decât mă aşteptam, şi nu am auzit niciun zgomot cât am stat aici azi.

— Vecinii mei lucrează.

Nu că făceau prea multă gălăgie când erau acasă.

— Deci nu eşti de acord.

— N-am spus asta. Eu... îşi închise gura, hotărându-se să se gândească înainte să mai spună ceva. Simți o undă de panică. O durea de câte ori îl vedea. Oare avea acum să-l vadă în *fiecare* zi? Şi dacă îşi găsea vreo altă femeie pe care să o aducă să locuiască cu el? Sau începea să se întâlnească cu una din cele zece femei atrăgătoare care locuiau în complex? Sau...

O sută de posibilități dureroase îi vâjâiau prin minte, copleşind-o de durere. Dar dacă... dar dacă... dar dacă...?

Alex se aşeză din nou pe scaun şi îşi împreună mâinile relaxat pe masă.

— Vreau să împart din nou cu tine responsabilitatea copiilor. Vreau să am eu grijă de ei când vei vrea să ieşi undeva.

— Să ies?

Adică să aibă întâlniri? Oare spera să o ajute să se recăsătorească? Ron ar fi fost încântat să afle asta.

— Clanton spunea că vrei să te înscrii la un curs la colegiu, dar nu voiai să-i laşi singuri acasă mai mult decât trebuie neapărat, acum că lucrezi. Dacă aş locui la câteva uşi de tine, ai putea lăsa copiii la mine.

— Era un curs de după-masă, Alex. Lucram.

— Nu trebuie să lucrezi.

— Ba da, trebuie. Ochii lui se întunecară.

— Nu şi dacă începi să accepți banii pe care ți-i trimit, în loc să faci nu ştiu ce cu cecurile.

— Adică să trăiesc din mila ta? Nu, mulțumesc. De fiecare dată când îmi trimiți un cec din acelea, îl voi face bucăți şi-l voi arunca în toaletă.

— De ce trebuie să fii atât de încăpățânată?

— I-auzi cine vorbeşte. Încercă să se liniştească. Alex,

am văzut ce face o astfel de viață dintr-o femeie. Unele din ele nu mai pot fără banii aceia. Sau simt că merită tot mai mult. Cresc cheltuielile pe facturi. Răzbunare meschină. Vrei să-ți atârn de gât ca o piatră de moară tot restul vieții tale? Pensia alimentară e la fel de rea ca şi ajutorul social, şi nu vreau să-mi pierd chiar tot respectul față de mine în povestea asta. Poate că nu mai locuiesc în cartierul elegant unde locuiam înainte, dar mă descurc singură. *Sunt fericită* aici, şi îmi plătesc *singură* facturile.

— Ar trebui să contribui şi eu, să te ajut. Am fost căsătoriți treisprezece ani.

— *Am fost* căsătoriți, şi poți socoti că toate datoriile ți-au fost şterse.

Dădu să spună ceva, dar apoi se opri. Oftând greu, îşi trecu mâna prin păr.

— Uite, ştiu că faci asta din cauza vorbelor pe care ți le-am spus în ziua aceea când te-am sunat după ce am văzut casa la rubrica de imobiliare. Te-am rănit. *Dios,* dar nu crezi că ştiu asta?

— Poate că la început despre asta a fost vorba, spuse ea sinceră, dar nu mai e cazul. Îşi acoperi fața, trase aer adânc în piept, apoi expiră prelung, încercând să-şi stăpânească sentimentele. Îşi lăsă mâinile în poală şi-l privi în ochi. Ai adus vorba de bani, Alex, şi văd roşu înaintea ochilor. A fost unul din subiectele pe care le-ai folosit mereu în certurile noastre.

— Am şi eu subiectele mele sensibile, spuse el, cu privirea pătimaşă. Unul din ele este faptul că nu vrei să accepți niciun fel de ajutor din partea mea. Înainte obişnuiai să te bazezi pe mine, Sierra.

— Da, aşa e. Şi uite unde ne-a dus asta, spuse ea, simțind că-i venea dintr-odată să plângă. Înghiți şi-şi lipi buzele strâns, încercând să se gândească la nişte cuvinte suficient de blânde, dar şi ferme totodată, care să-i explice

poziția. Ai fost foarte generos cu ajutorul oferit copiilor, Alex, şi-ți sunt recunoscătoare. Haide să ne mulțumim cu atât.

— Foloseşti vreun ban din ei? o întrebă el cu amar.

Simți cum se aprinde. Oare o acuza acum de faptul că-i irosea banii?

— I-am pus în nişte conturi de economii, spuse ea, rănită şi furioasă. O parte o folosesc pentru haine. Am un registru cu fiecare cent pe care l-am primit de la tine pentru ei.

— Sunt convins, dar cum rămâne cu şcoala privată? De ce nu mai sunt acolo?

— Pentru că o urau! Pentru că Clanton a fost suspendat de două ori, iar Carolyn era aproape să facă ulcer încercând din răsputeri să ia numai zece pe linie.

— De ce nu mi-ai spus ce se petrece?

— Şi dacă ți-aş fi spus? Ce-ai fi făcut?

— Aş fi încercat să-i ajut!

Ea-l privi cercetător în ochi, întrebându-se dacă aşa ar fi făcut cu adevărat.

— Tu ce credeai că aş fi făcut, Sierra?

Ea-şi muşcă buza şi nu spuse nimic. Fusese atât de convinsă că avea să o acuze de faptul că era o mamă jalnică, la fel cum o acuzase că fusese o soție jalnică. Se temuse să i-o spună, ruşinată că nu reuşea să rezolve lucrurile de una singură.

— Vorbeşte cu mine, Sierra.

— Acum nu mai contează. Pe atunci erai ocupat. Obrajii lui prinseră culoare şi privirea îi deveni încordată.

— Acum nu sunt ocupat. O să lucrez mult mai puțin la birou. Am discutat deja despre asta cu Steve. A strâns deja banii pentru echipamente. S-a făcut deja şi comanda. Tot ce îmi mai lipseşte este un loc unde să-mi instalez totul.

De ce nu făcuse aceleaşi aranjamente acum un an? Poate că le-ar fi salvat căsnicia.

Ea-şi surprinse direcția în care apucaseră gândurile ei şi se opri. Dacă îl condamna pe el, trebuia să se condamne şi pe sine. Fiecare are partea lui de vină. Iar acum îşi vedea propriile greşeli cu o limpezime chinuitoare.

— O să fac lucrurile uşoare pentru noi, Sierra. Un simplu da sau nu. Da: semnez chiria. Nu: nu o semnez.

Vru să spună nu. Vru să evite şi mai multă durere. Vru să evite să-l mai vadă cu alte femei. Vru să evite să-l mai vadă vreodată. Ştia că era imposibil. Şi dacă spunea nu, cum aveau să se simtă copiii atunci când aveau să afle? Furioşi? Trădați? Ei îl iubeau. Îşi doreau să-şi vadă tatăl cât mai mult cu putință. Cum putea fi atât de egoistă şi să le nege dreptul ăsta? Și-apoi, aveau *nevoie* de el.

— Nu le-am spus nimic copiilor, spuse el încetişor, şi nici nu le voi spune nimic, dacă răspunsul tău e nu.

Fu mişcată de sensibilitatea lui. Era unul din lucrurile care o făcuseră să se îndrăgostească de el de la bun început; asta, şi atitudinea lui de *macho,* cum o spusese odată tatăl său.

— Prea bine, semnează.

Ochii lui negri scăpărară într-un mod familiar ei, înainte să privească în altă parte.

— Pot folosi puțin telefonul tău? Ea se încruntă uşor, stingherită.

— E acolo.

Scoase o carte de vizită din buzunarul de la cămaşă, nu pierdu nicio clipă formând numărul.

— Cu Roberta Folse, vă rog. Roberta? Alex Madrid. Răspunsul e da. Cât de repede te poți ocupa de detalii? Bine. Se uită la ceas. Ne întâlnim acolo în circa treizeci de minute. Lăsă receptorul să-i cadă în furcă.

Îşi întoarse capul şi-i zâmbi. Stomacul ei se strânse la fel cum o făcuse întâia oară când o privise.

— *Gracias,* spuse el. *Las cosas seram masfaciles.*

Se sili să-i zâmbească la rândul ei, gândindu-se cât de mult greşea el. Lucrurile nu aveau să fie cu nimic mai uşoare. Sau cel puțin nu pentru ea.

— O să-i sun pe copii mai târziu deseară. Între timp, poți să le spui că mă mut la unu-şaisprezece miercuri dimineață devreme.

După ce plecă, ea gemu tare şi-şi îngropă capul pe brațe.

— O, Doamne, va fi de o sută de ori mai rău decât m-am gândit. Alex avea să locuiască la doar trei uşi distanță de ei.

Nu m-am aşteptat niciodată ca tu să trimiți un păgân drept răspuns la rugăciunile mele.

Dar presupun că Tu faci lucrurile aşa cum îți place.

Azi a venit un indian la marginea poienii noastre. Beth l-a văzut prima şi s-a gândit că era un cerb ce arăta destul de ciudat. Ei bine, eu mi-am dat seama că nu era niciun fel de cerb, ci un bărbat îmbrăcat în piei şi o mască dintr-un cap de cerb. Avea un arc şi săgeți şi stătea acolo, uitându-se țintă la noi. Hank a fost gata să pună mâna pe puşcă, dar eu am spus că ar trebui să aşteptăm să vedem ce avea de gând să facă. Şi-apoi, la ce bun o puşcă dacă n-aveai muniție pentru ea.

Mi-am amintit ce ne-a spus Kavanaugh despre ținutul indienilor şi cum ar trebui să le oferim în schimb ceva pentru că ne oferă privilegiul de a trece prin ținuturile lor. Ei bine, noi nu mai mergem nicăieri, Doamne. Aşa că m-am întrebat la ce s-o fi gândind indianul acela cum stătea acolo, uitându-se la noi. M-am întrebat dacă nu cumva o fi supărat că ne-am aşezat în valea asta frumoasă a lui fără să-i cerem mai întâi voie. Aşa că le-am spus copiilor să rămână în căruță în timp ce eu m-am dus să văd dacă pot face pace cu el. Ştiu câteva semne după ce l-am urmărit pe

Kavanaugh.

Nu i-am putut oferi indianului nicio îmbucătură de mâncare, pentru că nici noi nu aveam ce mânca. Indianul era mic de statură, vânjos, iar părul şi ochii îi erau negri. Nu am reuşit să-i ghicesc vârsta. Nu a înțeles ce încerc să-i spun cu fluturatul meu din mâini, aşa că i-am oferit singurul lucru cu adevărat valoros pe care-l dețin – frumosul medalion în formă de cruce pe care mi l-a dat Mătuşa Martha când am plecat din Galena. A fost destul de mulțumit de darul meu, dar nu a ştiut cum să îl desfacă. L-am ajutat. S-a făcut nevăzut în păduri şi m-am gândit că acesta avea să fie sfârşitul poveştii. Dar nu a fost.

S-a întors mai târziu cărând o căprioară mică, proaspăt ucisă. A pus-o la picioarele mele şi mi-a făcut limpede că era un cadou. Am plâns în timp ce i-am mulțumit. Înainte să plece de la noi, mi-a spus cum îl cheamă. Koxoenis. După gesturile şi mimica lui, cred că înseamnă Aducătorul de Carne.

Plâng din nou. Sunt atât de nevrednică, şi cu toate astea Te-ai îngrijit de noi şi ne-ai dat carne, mie şi familiei mele. Deci până la urmă n-o să murim. Copiii dorm acum cu pântecele pline, pentru prima oară după multe, multe zile, şi trebuie să îți mulțumesc. L-ai trimis pe Koxoenis.

Îmi pierdusem orice speranță, dar acum speranța a prins din nou viață în mine. Joshua s-a întors azi cu fasole, carne sărată de porc, făină, cafea şi praf de puşcă, alice şi gloanțe. Trăim în belşug. I-am povestit de Koxoenis. E foarte nerăbdător să-l întâlnească. L-am întrebat dacă l-a întâlnit pe Kavanaugh. Joshua a spus că nu. Unul din oameni a spus că l-a văzut pe Kavanaugh îndreptându-se spre nord, către Oregon.

Koxoenis s-a întors azi. Am fost încântată să-l văd. A stat la marginea poienii până i-am făcut cu mâna şi l-am poftit să vină la noi. Cred că e timid. Joshua i-a făcut semne

că e binevenit să ia cina cu noi. A mâncat puțin din pâinea noastră, şi n-a vrut să primească nici măcar o bucățică cât de mică din vânatul pe care ni l-a adus. Când am terminat, ne-a făcut semn să-l urmăm. Nu a făcut mai mult de o sută de paşi de la focul nostru, când s-a folosit de un băț pe care-l ținea în mână ca să smulgă nişte plante. Apoi mi le-a dat şi mi-a făcut semne că rădăcinile şi frunzele sunt bune de mâncat. Cu un zâmbet sfios, a fugit înapoi în pădure.

În tot acest timp era cât pe aici să murim de foame, iar mâncarea era la doar o aruncătură de băț de noi.

Doamne, am Probleme Groaznice cu Joshua. E Pornit să facă Ceva! Tot spune că se duce să-l caute pe Koxoenis sau să se ducă la Sutter's Fort sau în jos la Monterey. Vrea să-şi vadă de drumul lui, oricare o fi acela. Nu e băiatul pe care-l cunosc, şi nu e nici bărbatul care cred eu că poate ajunge. E o mare pacoste în viața mea.

M-a făcut să mă gândesc ce mare Pacoste am fost şi eu pentru Tine.

Îmi pare Foarte Rău, Doamne.

Îmi amintesc cât de plin de Mânie erai față de Israeliții aceia pe care i-ai scos din Egipt. Ei se tot văicăreau şi tot cârteau şi se plângeau, la fel cum face şi Joshua acum. Şi cum făceam şi eu înainte de Ziua Ursoaicei. Îmi amintesc şi cum ai vrut să îi ştergi pe toți acei israeliți de pe fața pământului, dar Moise Te-a implorat să nu o faci.

Ei bine, Doamne, ştiu cum trebuie să te fi simțit, pentru că şi mie mi-a venit azi să-l şterg pe Joshua de pe fața pământului. M-a înfuriat atât de rău că tremuram toată. Am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun. Dar poate a fost mai bine aşa decât ce voiam eu să fac. Doamne, dacă aş fi avut un toiag, l-aş fi bătut măr cu el. Nici el nu a fost prea fericit de mine.

Cum poți iubi pe cineva atât de mult şi cu toate astea să te înfurii atât de rău încât să ajungi să-ți doreşti să-l

omori? Acum paisprezece ani i-am salvat viața. Iar azi sunt atât de supărată că aş fi gata să i-o iau.

Joshua nu ne este de prea mare ajutor, Iisuse. El ar prefera să fie mai degrabă în satul lui Koxoenis şi să le învețe deprinderile, decât să stea aici cu noi şi să ne ajute în felul nostru de viețuire.

Vrei Te rog să faci ceva în privința asta, Iisuse?

Îl las pe mâna Ta, pentru că altfel jur că băiatul ăsta nu apucă primăvara.

Koxoenis s-a întors azi. A fost curios să vadă căruța. Mă întreb în ce fel de casă locuieşte el. I-am arătat interiorul locuinței noastre sărăcăcioase. Apoi i-am oferit o fiertură de peşte, pâine şi cafea. Le-am spus copiilor că ar fi interesant să vedem unde şi cum locuia el. Joshua a spus că se va duce cu el şi va afla. I-am spus că dacă Koxoenis nu are nimic împotrivă, n-are decât. Joshua a vorbit prin semne cu el şi apoi au plecat împreună. Au fost plecați toată ziua, dar nu am nicio teamă că fiul meu ar putea păți ceva. Tu l-ai trimis pe Koxoenis la noi şi s-a dovedit un prieten bun şi generos cu noi. Cred că Joshua va avea multe lucruri interesante de povestit când se întoarce.

Joshua a spus că Koxoenis locuieşte într-un sat aflat la câteva mile la sud-vest de noi. A spus că ceilalți au fost speriați când au ajuns acolo, şi au vorbit foarte răstit cu Koxoenis pentru că l-a adus şi pe el. Presupun că pe bună dreptate. Când mă gândesc la felul groaznic în care au fost tratați indienii la Sutter's Fort, mă cutremur. Sutter le-a dat să mănânce în troace, de parcă ar fi fost animale, şi i-a folosit pe post de sclavi.

Joshua a spus că Koxoenis are o nevastă şi doi copii mici care aleargă goi puşcă pe unde le place. A spus că locuința lui e făcută din piei, pari legați şi lut, şi e impermeabil şi cald înăuntru. Nevasta lui găteşte un fel de terci pe care-l face din ghinde pe care le fierbe într-un coş,

pe pietre fierbinți! Şeful are un hambar mare cu tot soiul de feluri de mâncare, şi le dă cu generozitate oamenilor.

Koxoenis i-a arătat lui Joshua alte lucruri bune de mâncat şi care cresc în jurul nostru. Joshua a spus că o să-i învețe pe Hank, pe Matthew şi pe Beth cum să găsească plantele acelea, de îndată ce se luminează de zi.

Joshua şi Hank au săpat toată ziua. Joshua a spus că oamenii lui Koxoenis sapă o groapă de două picioare, şi deasupra acestei gropi îşi construiesc după aceea locuința. Poate construi o casă ca asta în câteva zile, dar i-ar lua săptămâni de zile să construiască o casă. Acoperişul căruței noastre e uzat şi nu ne mai apără de ploaie. Avem nevoie de o locuință unde să fim feriți de ploaia rece din California.

Joshua a ridicat o construcție din pari peste groapă şi a acoperit-o cu piei. I-a pus pe băieți şi pe Beth să frământe lutul. Din fericire, am avut două zile de vreme bună. Iar norii plutesc deasupra pământului ca o pătură.

Acum trăim într-un adăpost la fel ca şi Koxoenis şi oamenii lui. Mă întreb ce-ar spune Mătuşa Martha despre mine, că trăiesc ca sălbaticii. Trebuie să recunosc că trăim mult mai bine în adăpostul ăsta decât în căruța noastră. Ne-am mutat chiar când au început ploile, şi înăuntru e uscat şi cald.

Îți mulțumim, Doamne, pentru că ne-ai dat din nou un acoperiş deasupra capului.

CAPITOLUL 22

Copiii îi raportau totul Sierrei, fie că voia să audă, fie că nu.

— Tati a închiriat nişte mobilă, spuse Clanton după prima lui vizită. Are o canapea nouă şi câteva balansoare. A cumpărat un echipament pe un perete întreg, cu un televizor cu ecran imens şi aparate audio, şi ar trebui să-i vezi calculatoarele!

Carolyn fu mai impresionată de şoarecii albi pe care-i cumpărase pentru ea şi pe care-i ținea la el acas*ă.*

— Sunt atât de drăguți, mamă. Le-am spus Piersicel şi Caimac. Sunt amândoi băiețel. Aşa că nu o să avem pui.

— Ei, asta-i o veste bună.

— Şi are şi un acvariu. Unul mic, pentru câțiva peştişori aurii. Fițe.

Clanton şi Carolyn începură să-şi petreacă tot mai mult timp cu Alex. Veneau de la şcoală, îmbucau nişte snacksuri, îi ofereau câteva noutăți, îşi făceau temele în viteză, apoi dispăreau în apartamentul *lui.* Începu să-şi dorească să fi spus *nu.* Îi era dor de sunetul vocilor lor, chiar şi de momentele stridente când se ciorovăiau. Uneori era frustrată pe cât de dornici erau să fie cu el, şi după aceea se simțea de fiecare dată vinovată. Uneori se simțea îndurerată de atâta singurătate.

E păcat, Doamne? Tu ar trebui să-mi fi de-ajuns. Te iubesc. Sincer. Ajută-mă să accept toate schimbările acestea şi să nu fiu invidioasă şi nemulțumită. Ajută-mă să ştiu în inima mea că Tu îmi eşti suficient. Ajută-mă să mă odihnesc în Tine.

Corul o ajuta. În serile acelea, se ducea împreună cu copiii la biserică, şi apoi ieşeau la o cafenea pentru un desert de seară. Duminica era o zi prețioasă din săptămână, pentru că avea copiii în întregime doar pentru ea. Se duceau

la biserică dimineața devreme, şi nu se mai întorceau acasă până cel devreme la ora unu după-amiază. După un prânz târziu, se întorcea înapoi la biserică cu ei, ca să poată participa la activitățile tinerilor, iar ea să poată lua parte la studiul biblic de seară.

Treptat, se simți tot mai puțin singură. Folosea timpul în care copiii erau plecați ca să studieze şi să termine toate micile proiecte pe care şi le plănuise, dar nu apucase niciodată să le şi pună în practică. Deschidea radioul şi asculta un post creştin de muzică rock contemporană, liberă să cânte fără să o audă nimeni altul în afară de Domnul.

Crăciunul se apropia cu paşi repezi. În loc să se simtă bucuroasă, se simțea deprimată. Toate cumpărăturile erau făcute, pachetele erau legate şi ascunse în dulapul ei din dormitor, şi pe sub pat. Copiii ştiau să nu se apuce să mai caute prin camera ei după *Thanksgiving*. Începuse să scrie felicitări de Crăciun din prima săptămână a lunii decembrie, şi se apucase şi de câteva scrisori. Întotdeauna le scria tuturor. Era un moment din an când îşi putea relua legăturile cu toți prietenii şi rudele, şi să-i pună la curent cu ultimele noutăți.

Ron o sună din nou.

— Pari puțin abătută.

— Scriu scrisori de Crăciun, şi întotdeauna mă simt puțin deprimată când trebuie să scriu iar şi iar lucruri de genul „Mama a murit de cancer, şi am divorțat de Alex”. Exact veştile fericite pe care-şi doresc prietenii să le citească de Crăciun.

— Te-ar ajuta o propunere să te mai bine dispui puțin? Buzele îi tresăriră

— Depinde.

— Ceva foarte onorabil, te asigur. Organizez o petrecere de strângere de fonduri de Crăciun la Hyatt Regency, şi am o nevoie disperată de o gazdă arătoasă.

— Să servească băuturi şi aperitive?

— Nu. Să stea alături de mine şi să întâmpine musafirii, genul de musafiri care au foarte mulți bani şi care adoră să doneze pentru o cauză bună cum este *Los Angeles Outreach.*

— Vor fi şi ceva staruri de cinema pe acolo? îl întrebă ea tachinându-l.

— Câțiva.

— Glumeşti!

— Să înțeleg deci că s-ar putea să fii interesată. Ea se prefăcu a ezita.

— Păi, nu ştiu. Mel Gibson vine?

— Nu.

— Atunci nu…

— Te implor. Ea râse.

— Mi-ar plăcea să te pot ajuta, şi ştii asta. Cât de bine îmbrăcată ar trebui să fiu eu?

— Foarte. Eu voi purta smoching.

Ron îi dădu toate detaliile. Avea să o ia devreme. Petrecerea includea un dineu complet şi o seară de dans.

— Se va prelungi până în zori, o avertiză el. Clanton tocmai ieşea pe uşă când închise telefonul.

— Dragă, ai putea să-i spui tatălui tău că vreau să vorbesc cu el? E important.

Telefonul sună după câteva minute.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alex.

— Ar putea copiii să rămână peste noapte la tine, pe 21 decembrie?

— Să rămână peste noapte? Dar tu unde te duci?

— La o petrecere de strângere de fonduri cu Ron. A spus că se va face târziu până voi ajunge acasă.

— N-am paturi în plus. Părea atât de distant.

— Poate că îți pot eu împrumuta nişte saci de dormit. Poate că îşi făcuse alte planuri, unele despre care nu-şi

dorea să ştie ea. Lasă, nu-i nimic, Alex. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să te rog. Carolyn îşi dorea oricum să-şi petreacă o noapte la Susan, iar Clanton se poate duce oricând la…

— Vin să stau cu ei la tine, spuse el hotărât. Găsim ceva distractiv de făcut seara, şi te aştept până te întorci.

— O să se facă foarte târziu, Alex.

— Ai o canapea confortabilă.

— Eşti sigur? Nu părea încântat deloc de toată treaba.

— Da, sunt sigur.

Oftând greu, Sierra o sună pe Audra şi-i spuse că fusese invitată la o petrecere formală de strângere de fonduri şi că urma să joace rolul de gazdă.

— Am nevoie de o rochie.

— Cât poți cheltui?

— Nici să nu te gândeşti la Rodeo Drive.

— Ce mărime porți? Când Sierra îi spuse mărimea, ea spuse: Minunat. Îți împrumut una din rochiile mele. Poți veni până la mine?

Pe când ajunse Sierra la ea, Audra îi şi alesese rochia pe care se gândea că ar trebui să o poarte Sierra. După ce văzu şi altele, Sierra trebui să recunoască faptul că îi plăcea cel mai mult cea pe care o alesese Audra la început. Era o rochie de catifea roşie-vişinie, care îi venea ca turnată.

— Am cumpărat-o pentru o petrecere de Crăciun de acum patru ani şi n-am purtat-o niciodată, recunoscu Audra, admirând-o pe Sierra. Picioarele mele sunt ceva mai lungi decât ale tale, dar ştiu exact de unde îți poți lua o pereche de pantofi din satin care să meargă perfect, şi îi poți vopsi să se potrivească, spuse ea în timp ce luă un colier superb ale cărui pietre scăpărau ca diamantele.

— Nu sunt reale, nu? spuse Sierra, atingându-le.

— Zirconiu. Haide, nu transpira aşa. Îi întinse doi cercei asortați, apoi o ajută să-şi prindă şi brățara. Făcu un

pas înapoi, şi o măsură cu privirea.

— Perfect. Arată mai bine pe tine decât pe mine. Se întoarse spre dulapul ei şi reveni cu o haină de blană.

— Nici să nu te gândeşti! spuse Sierra, făcând un pas înapoi. Categoric nu, Audra. Dacă păţeşte ceva sau o pierd, mă sinucid.

— Credeam că ai ceva de spus despre micuţele animale care au fost nevoite să-şi dea viaţa pentru haina asta.

— Ei bine, şi asta, spuse Sierra, făcând un calcul rapid. Era nevoie de o mulţime de nurci micuţe şi drăguţe pentru blana asta.

— Exact asta i-am spus şi eu lui Steve, dar bărbaţii nu se gândesc la astfel de lucruri când încearcă să arate lumii cât de mare le e succesul. O duse înapoi în dulap. O port la operă din când în când, doar ca să nu se supere el. Acolo nu mă hărţuieşte nimeni. O, *excelent!* Ştiam că am cumpărat ceva cu rochia asta. Se întoarse cu o capă din catifea roşie, cu căptuşeală din satin. O petrecu pe după umerii Sierrei şi făcu un pas înapoi. Ia uită-te la tine.

Sierra se privi, şi rămase cu gura căscată. Nu mai semăna deloc cu ea, ci cu cineva care tocmai coborâse dintr-o poveste.

— Îmi amintesc când mă simţeam aşa în copilărie când mă îmbrăcam în haine de oameni mari în pod, împreună cu prietena mea cea mai bună. Râzând, o privi pe Audra în oglindă. Ce crezi?

— Cred că arăţi fantastic. Alex ştie că participi la petrecerea asta împreună cu Ron Peirozo?

— El va fi *babysitterul* meu.

Alex veni devreme în seara petrecerii. Îi spusese că Ron urma să o ia la cinci, iar el ajunse cu o oră mai devreme.

— Mamă, a venit tati.

— Întreabă-l dacă vrea nişte suc, dragă. Vin şi eu mai târziu. Emoționată şi nerăbdătoare, se îmbăiase deja şi acum îşi aranja părul într-o împletitură uşoară, în spic. Se machiase uşor, apoi se tamponă cu puțin *Shalimar*[32] înainte să îşi ia rochia pe ea. Se încălță cu pantofii din satin roşu, apoi îşi puse bijuteriile. Termină cu o jumătate de oră înainte să apară Ron.

— Mamă, ce *frumoasă* eşti! exclamă Carolyn când intră în living. Sierra zâmbi, fericită că cel puțin o persoană din cameră observase schimbarea. Alex o privea cu ochii mari. Nu spunea nimic. La ce se gândea ea, că el avea să rămână cu gura căscată şi cu limba pe afară? îşi puse capa cu grijă pe spătarul unui scaun.

— Unde-i Clanton? întrebă ea în timp ce-şi puse deasupra capei mănuşile şi o poşetă roşie acoperită cu mărgele pe care o găsise Audra.

— La Brady, spuse Carolyn. Acesta era un prieten pe care Clanton îl întâlnise la biserică şi care locuia în acelaşi complex cu ei. A spus că vine acasă în câteva minute. împrumută un joc video. Alea-s diamante, mamă?

— Nu, dragă. N-aş scoate niciun deget afară din casă dacă ar fi. Carolyn se uită la tatăl ei.

— Nu crezi că e frumoasă, tati?

Roşind, Sierra evită să-l privească pe Alex în ochi.

— Si*, su mama está muy hermosa,* spuse el încetişor.

Inima ei tresări când se uită la el. Îl privi în ochi, şi văzu că rostise fiecare cuvânt cât se poate de serios.

Carolyn îşi luă rucsacul şi se îndreptă spre dormitorul ei. Sierra se întoarse, încordată.

---

[32] Unul dintre cele mai bine vândute parfumuri din lume, cu note citric-florale, creat în 1925 de Guerlain drept tribut adus legendarei poveşti de dragoste dintre împăratul Şahjahan şi Mumtaj Mahal (n.trad.).

— Unde te duci, dragă? Carolyn se uită la tatăl ei.

— Am nişte teme de făcut.

— În seara asta?

— Numai câteva. Tati ne duce pe Clanton şi pe mine la *Magic Mountain.* Cred că trebuie să fac şi o baie.

Sierra îşi întoarse privirea la Alex şi văzu un zâmbet trist pe buzele lui.

— Acum câteva zile s-a uitat la *Parent Trap*[33]*.* Ea-şi duse mâna la stomac.

— Minunat, spuse ea mohorât. El îi observă gestul.

— Ai emoţii?

— Puţin. Nu atât pentru că ieşea cu Ron, cât pentru privirea pe care o zărise în ochii lui Alex. Oftă şi înconjură un scaun pentru a se aşeza. Masa din lemn cu capete metalice se afla între ei. Îi plăcea să aibă ceva între ei.

Ochii lui Alex se îngustară uşor.

— Cât de mult îţi place tipul ăsta? *Tipul ăsta?*

— Ron e unul din cei mai buni prieteni ai mei.

— El ce simte pentru tine? Roşi.

— De ce mă întrebi?

— Ţi-ai dat demisia şi nu ai mai lucrat pentru el. Sunt curios de ce. Aproape că-i spuse că nu-l privea. Gândindu-se la propriul lui comportament, avea un tupeu cât casa să o întrebe *astfel* de lucruri. În schimb, îşi potoli furia şi se hotărî să fie sinceră.

— Am plecat fiindcă ştiam că dacă rămân, puteam sfârşi într-o relaţie cu el.

Ochii lui Alex se întunecară, nu de supărare, ci de

---

[33] *Capcană pentru părinţi”* – comedie romantică care prezintă povestea a două gemene care în urma divorţului părinţilor lor sunt separate la naştere, ajungând fiecare la câte unul dintre părinţi, complotând mai apoi când se reîntâlnesc într-o tabără de vară, să-i readucă pe cei doi împreună (n. trad).

durere.

— La fel ca mine.

— Nu vreau să vorbesc despre relația ta cu Elizabeth, Alex.

— Nici eu. Vreau să vorbim despre tine.

— Ce anume vrei să vorbim despre mine?

— Pari... radioasă, spuse el greu. Eşti îndrăgostită de tipul ăsta? Iarăşi, acelaşi ton. O ispitea?

— Am fost *îndrăgostită de* tine, Alex, spuse ea înainte să se gândească ce spune. Făcu o pauză, încercând să-şi liniştească respirațiile. Situația asta era imposibilă! Nu cred că voi mai simți vreodată aşa ceva pentru altcineva. Şi dacă da, aş fugi cât aş putea de departe de omul acela.

— La fel cum ai fugit de Peirozo.

Ea simți cum o podidesc lacrimile şi se luptă să nu le dea curs.

— Încerci intenționat să-mi strici seara, Alex? *Îmi place* de Ron. E plăcut şi mă face să mă simt bine. Mă bucur de seara asta. Niciodată nu am participat la nimic de felul acesta. Nu vreau decât să mă simt bine. Nu crezi că am dreptul la asta?

— Nu plânge, spuse Alex blând. Nu te întrebam ca să-ți stric seara, Sierra.

— Atunci *de ce* mă întrebi?

— Pentru că nu vreau să te văd rănită.

Pufni într-un râs batjocoritor. Nu mai auzise o scuză atât de lamentabilă în toată viața ei. Mai ales din partea lui.

— *Tu* m-ai rănit, Alex. Ron nu are genul acela de influență asupra mea.

El se aplecă înainte spre ea, cu ochii pătrunzători, sfredelitori.

— Nu ieşi cu el în seara asta.

Privind în adâncul acelor ochi negri, îşi aminti tot trecutul lor. Ştiu de ce o avertiza. Atunci când fuseseră

tineri şi atât de îndrăgostiți, când sentimentele ei tindeau să sară calul, să întreacă mărimea unei probleme, reale sau imaginare, Alex fusese cel care o ținuse în frâu şi îi stăvilise pasiunea.

— Nu mai trebuie să te îngrijeşti de mine, Alex. Nu mai sunt în grija ta de peste opt luni.

De ce trebuiau să aducă cuvintele acelea o privire atât de îndurerată şi de îngrijorată în ochii lui? Se simți provocată să îl liniştească şi îi oferi un zâmbet tandru.

— Mi-a spus cineva să mă maturizez. M-am maturizat. Se auzi soneria la uşă.

Un muşchi pe fața lui tresări şi se ridică în picioare.

— Îi spun că nu te simți bine. Se ridică şi ea în picioare.

— Ba nu, n-ai să faci asta. Adevărul era că nu se simțea prea bine, dar nu avea nicio intenție să-l lase baltă pe Ron. Petrecerea asta de strângere de fonduri era mult prea importantă pentru el şi munca lui. Mă simt bine, Alex.

— Eşti palidă. Îşi întoarse capul repede, pentru că cineva tocmai descuia uşa cu cheia. Ce-ai făcut? I-ai dat o cheie?

— Hei, mamă! spuse Clanton, năvălind în casă. Nu-l laşi pe Ron să intre? rămase privind-o cu ochi mari. *Wow!*

— Mai spune-o odată, spuse Ron din spatele lui. Nici măcar nu-l băgă în seamă pe Alex. Nu ar fi putut afişa o admirație mai fățişă, şi care reuşi să facă mult mai mult decât să-i ridice moralul. Clanton trecu în grabă pe lângă ea, să-şi arunce echipamentul de fotbal în dormitorul său.

— Mă laşi fără suflare, Sierra, spuse Ron, aplecându-se spre ea s-o sărute uşor pe obraz. Simți o uşoară tristețe pentru că complimentul făcut de el nu reuşi să aibă decât o mică parte din efectul vorbelor lui Alex. Când Ron se îndreptă, văzu cum expresia feței lui se posomorî uşor şi ştiu că-l zărise pe fostul ei soț. Ea-l luă

intenționat de mână.

— Ron, ți-l prezint pe Alex. Alex, aş dori să-l cunoşti pe Ron Peirozo, un scump prieten al meu.

Ron îi întinse mâna. Alex ezită preț de o fracțiune de secundă, după care şi-o întinse şi el pe a sa. Sierra ştia că în alte condiții s-ar fi înțeles foarte bine. Probabil că ar fi putut fi chiar prieteni. Doar că în acest moment, ea era singurul lor punct comun – şi nu unul care să-i aducă împreună.

Dând drumul mâinii lui Ron, îşi luă poşeta şi mănuşile. El luă capa cea roşie şi i-o puse pe umeri. Mâinile sale o prinseră uşor de brațe, trăgând-o uşor spre el.

— Eşti gata?

Alex îi înțelese gestul şi-şi îndesă mâinile adânc în buzunare.

— Să aveți o seară frumoasă.

Sierra se îndreptă împreună cu Ron spre uşă. Ron îl salută pe Alex cu o înclinare a capului în timp ce-i deschise uşa, lăsând-o să iasă.

— Mi-a părut bine, Alex.

— Mda, şi mie.

Ea nu privi înapoi. Nu îndrăznea.

Ron nu-l mai pomeni pe Alex, şi nici ea. El folosi timpul în care se îndreptau cu maşina spre centrul Los Angelesului spre a o pune la curent cu programele aflate în derulare la *Los Angeles Outreach.*

— Oamenii îți vor pune întrebări, spuse el, şi se asigură că ea ştia tot ce era de ştiut.

În timp ce stătea alături de Ron şi întâmpina musafirii care soseau, recunoscu numeroase fețe şi nume. Câțiva zăboviră deasupra mâinii ei, făcându-i complimente de tot felul. Ron o tachină cu privire la asta la cină, când tocmai li se serveau nişte costițe de clasă.

— Ar fi trebuit să-mi aduc biciul să țin fiarele acelea la

distanță. Era mândră de Ron şi impresionată de el în timp ce el se afla pe podium şi le ură tuturor un impecabil şi relaxat bun-venit şi făcu prezentările. Era atât de în largul lui în fața acestei mulțimi reprezentată de elita socială, cum era şi cu copiii pe care-i găsea în ghetouri şi pe sub pasarele. Ştia că cei care-l ascultau aveau să fie foarte dornici să-l susțină în ceea ce făcea. Era sincer, zelos şi făcea treabă bună. Tinerii şi tinerele care serveau erau toți „absolvenți" ai programului.

— Vorbiți cu ei, ei vă vor spune care e diferența pe care *Outreach* a făcut-o în viețile lor. Domnul ne-a binecuvântat ca să-i putem şi noi binecuvânta pe alții…

Când formația începu să cânte, Ron o conduse pe ringul de dans.

— Am primit deja câteva oferte care ne vor acoperi cheltuielile pe următoarele luni, spuse el, strângând-o la pieptul său. Simți căldura mâinii lui pe spate şi atingerea coapselor lui. Era un dansator bun, care se mişca uşor şi cu grație, conducând-o cu pricepere. Se simțea în siguranță şi protejată în brațele lui.

După primul dans, ea avu alți câțiva parteneri, toți interesați să audă de *Los Angeles Outreach* şi Ron Peirozo. Câțiva o întrebară despre relația dintre ei doi. Alți câțiva doriseră să se apropie suficient de mult de ea pentru a-i face o invitație de a se întâlni în altă situație. Era flatată, dar neinteresată.

Ron mai dansă de câteva ori cu ea şi o înțepă neîndurător.

— Mă gândeam că-ți vei da duhul în fața şarmului acelui actor, spuse el, înclinându-şi capul spre un star de cinema cu care dansase de câteva ori.

— Glumeşti?

— Te-am văzut clătinându-te când te-a luat de mână.

— Asta a fost înainte să petrec cinci minute cu el.

Individul acela nu-i cu nimic mai bun decât un Don Juan de cartier. M-a întrebat dacă nu vreau să-mi petrec un weekend cu el în Hawaii. Îți vine să crezi?

— Îmi vine să cred. Am avut şi eu câteva gânduri destul de imorale în ce te priveşte în seara asta. Vii cu mine cu yachtul?

— Încetează, Peirozo.

El râse.

— Îl vezi pe gentlemanul de colo, care tocmai stă de vorbă cu Ariene? Tocmai m-a întrebat dacă eşti într-o relație stabilă.

— Spune-i că *da.*

— Deja i-am spus asta. Se aplecă spre ea şi o sărută pe gât. Alex obişnuia să o sărute în acelaşi loc. La el, o astfel de sărutare reuşise să o încălzească în tot trupul, şi să-i înmoaie genunchii. La Ron, nu simți nimic în afară de căldura plăcută a buzelor lui.

Vorbi cu atât de multă lume, că le pierdu numărul. Dansă până o dureau picioarele, şi savură fiecare minut al acestei seri. Pe drum înapoi spre Northridge, Ron vorbi despre donațiile pe care le primiseră, şi ce aveau să însemne ele pentru programele în derulare. Scoseseră suficienți bani într-o seară cât să acopere cheltuielile fundației pentru tot anul următor.

Intră în parcarea de la Haven şi opri motorul Mercedesului său. Se întoarse spre ea, zâmbind.

— Te-ai simțit bine în seara asta?

— Minunat, spuse ea, somnoroasă. Seara nu se culca niciodată după unsprezece jumătate, iar acum era deja aproape ora două dimineața. Simți atingerea uşoară a degetelor sale şi îl privi în ochi. Citi în ei o căldură şi dorință fățişe. Pentru o clipă, se întrebă cum ar fi fost să fie iubită de Ron.

— Mai bine intru, spuse ea încetişor.

Atent față de sentimentele ei, Ron îi atinse obrazul uşor şi apoi coborî din maşină. O înconjură şi apoi îi deschise uşa, oferindu-i mâna drept sprijin când coborî. Nu-şi spuseră nimic când se îndreptară pe aleea ce ducea la apartamentul ei. Lumina de pe verandă era aprinsă. Se întrebă dacă Alex dormea pe canapea.

Se întoarse spre Ron, îi mulțumi pentru seara frumoasă.

— Oricând, spuse el, aplecându-se să o sărute pe obraz. Mulțumindu-i încă o dată, îşi scoase cheia din poşeta cu mărgele şi descuie uşa. Privind peste umăr, zâmbi.

— Noapte bună, spuse Ron şi se îndreptă înapoi pe alee spre maşina sa.

Fără a se uita în living, Sierra încuie uşa încetişor.

— Cum a fost? sări Alex, închizând jurnalul lui Mary Kathryn şi aruncându-l într-o doară pe masa din lemn cu capete metalice.

Sunetul vocii lui şi bubuitul jurnalului o făcură să tresară.

— Minunat, spuse ea, întorcându-se spre el. Cum a fost seara ta?

— *Bueno.* Se ridică. Nu părea obosit deloc. Ochii îi erau clari şi treji. Am ieşit şi am mâncat în oraş, după aceea am închiriat câteva filme.

— Sună bine. Stomacul i se încordă când văzu privirea de pe fața lui. Era furios, cu toate că nu ştia de ce. Şi nici nu avea de gând să întrebe. Bine, mulțumesc pentru că ai avut grijă de copii pentru mine. Îți sunt recunoscătoare.

— Sigur.

— Îmi pare rău că e atât de târziu.

— Ai spus că se va face târziu. Traversă livingul şi se opri în fața ei. O încruntare uşoară îi umplu de riduri fruntea, când o privi atent, studiindu-i fața. Cred că e mai bine să plec acum.

— Da, spuse ea, simțind dintr-odată că nu are aer. Cred că da. Privi în jur. Ți-ai adus o jachetă cu tine?

— Nu. Buzele i se arcuiră în zâmbetul acela senzual care o cucerise când avea şaisprezece ani. Avea şi acum acelaşi efect. Îți faci griji că m-aş putea răci de aici până la apartamentul meu? Nu stau decât la trei uşi distanță.

— Cred că ți-e destul de cald. Deschise uşa. Noapte bună, Alex. El se opri în uşă şi privi înapoi spre ea.

— Te-a sărutat de noapte bună? Ea se roşi.

— Nu că te priveşte, dar *nu, nu* m-a sărutat de noapte bună. Făcu un pas înapoi, intrând în casă, îşi puse mâna pe după capul ei şi o trase dintr-odată spre el. Nu apucă să-şi vină în fire, că el se şi aplecă şi îşi lipi buzele hotărât de ale ei, într-un sărut brutal, pătimaş. Îi dădu drumul la fel de brusc cum o şi apucase, zâmbind ironic.

— Arătai ca şi când aveai nevoie de un sărut, spuse el aspru. Sierra făcu un pas înapoi de la el, în timp ce inima îi bătea cu putere în urechi.

Ochii lui se întunecară în timp ce continua să o privească în ochi. Făcu încă un pas spre ea.

— Şi aşa arăți în continuare.

— *Nu,* şopti ea cuprinsă de disperare.

Dar el nu o ascultă. După ce închise uşa cu piciorul, Alex o apucă şi o trase la pieptul său. Îşi plecă fruntea şi o sărută din nou, cu acelaşi efect devastator pe care-l simțise prima oară pe veranda de pe Matheson Street, cu atât de mulți ani în urmă. O sărută de parcă nu ar mai fi vrut să îi dea drumul vreodată…

Pentru o clipă i se opuse. El îşi strecură degetele prin părul ei, până când reuşi să i-l desfacă tot, şi-l lăsă să i se reverse pe umeri şi pe spate. Continuă să o sărute până când simți că tot în interiorul ei începu să se topească şi să se cutremure.

Dragostea ei şi lunile lungi de celibat şi singurătatea

luptau împotriva ei. Dorința trupească o domina acum. Amintiri dulci îi pulsau prin trup.

O, Doamne! O, Doamne, aşa ai intenționat Tu să fie o relație între un soț şi soția lui! Soț.

Soție.

Cândva.

În mijlocul furtunii de senzații minunate, se năpusti înainte o armată întreagă de îndoieli, ce-i năpădiră mintea înfierbântată, şi o înarmară cu arme devastatoare.

Oare o ținuse şi pe Elizabeth Longford aşa? îi şoptise şi ei cuvinte incoerente în spaniolă la ureche în timp ce o atingea şi o mângâia aşa cum o atingea şi o mângâia acum pe ea? Era doar un înlocuitor? Disponibilă. Uşoară. O soluție rapidă acum că Elizabeth nu mai era.

Şi atât de convenabil în acelaşi timp. La doar trei uşi distanță.

— Nu plânge, Sierra, spuse Alex tremurat. *Por favor,* nu plânge.

Dar ea nu se putea opri. Tot trupul îi pulsa după dorința de a fi cu el, în timp ce mintea ei îi fărâma inima în mii de cioburi. Se desprinse de el şi se retrase cât putu de departe de el, cu mâinile încleştate. Simți cum strânsoarea mâinilor lui începu să slăbească şi plânse şi mai cu amar. Când se îndepărtă de ea, ea-şi îngropă fața în mână şi îi întoarse spatele, complet umilită.

Dacă nu ştiuse cât de mult îl iubea încă, acum nu mai putea avea nicio îndoială. Probabil că simțea o satisfacție imensă să ştie cât de uşor era să-i dărâme zidurile şi să-i ia cu asalt citadela.

Doamne, ce proastă pot fi!

— Sierra, îmi pare rău… spuse el sumbru. N-am vrut să…

Când îşi puse mâinile pe umerii ei şi încercă să o tragă înapoi la pieptul său, ea se smulse departe de atingerea lui.

— Pur şi simplu *pleacă,* Alex, spuse ea printre sughițuri. Ieşi din viața mea.

Uşa se deschise încetişor, apoi se închise la loc.

Ea urcă la etaj, plângând, şi se dezbrăcă de rochie. O puse cu grijă pe umeraş, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Îşi scoase bijuteriile şi le puse la loc în cutia de catifea. Se descălță de pantofii din satin roşu şi se dezbrăcă de lenjeria de corp, apoi porni apa de la duş, şi urcă în cadă. Rămase sub şuvoiul puternic de apă şi se lăsă năpădită de durere.

Plângea încă atunci când se strecură în pat. Se ghemui pe o parte şi-şi acoperi capul cu o pernă. Tocmai reuşise să ațipească în momentul când sună telefonul. Ecranul ceasului îi arăta luminos ora trei şi patruzeci şi cinci. Ar fi vrut să ignore țârâitul nedorit, dar se temea să nu-i trezească pe copii.

Era Alex, şi vorbea ciudat. Oare băuse?

— Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse ea, începând din nou să plângă.

Dar el nu asculta. Vorbea în spaniolă, fără să aibă nicio logică. De obicei înțelegea bine spaniola, dar acum el vorbea atât de repede şi ea era atât de obosită, încât toate cuvintele păreau să se amestece între ele. Reuşi să recunoască câteva cuvinte familiare. Unul dintre ele era *esposa.* Soție.

Cât tupeu putea avea.

— Ai divorțat de mine, Alex. Ai uitat? Lasă-mă în pace. Închise receptorul. Când telefonul țârâi din nou, îl smulse din priză. Acoperindu-şi capul, adormi plângând.

Joshua s-a dus în sat de şase ori în ultima lună.

Koxoenis îl face să se simtă bine-venit. La ultima lui vizită, Joshua l-a văzut pe Koxoenis făcând pregătiri pentru vânătoare. Koxoenis nu mai locuieşte cu soția lui şi nici

măcar nu se mai uită la ea, dar îşi petrece cea mai mare parte din timp într-o afumătoare unde şi-a uns arcul şi săgeţile cu măduvă de căprioară. Joshua spune că Koxoenis a stat de vorbă cu armele lui. De asemenea a băut o licoare urât mirositoare de la care i-a fost foarte rău după aceea. Poate că e un fel de ritual de purificare. După ce i-a trecut răul, şi-a frecat trupul şi suliţa cu angelică şi cu alte ierburi.

Joshua l-a urmat pe Koxoenis şi l-a privit. Spune că Koxoenis se pricepe atât de bine să imite mişcările unei căprioare că a putut deveni parte a unei turme ce păştea într-o seară într-o poiană. Animalele nici nu şi-au dat seama că se afla printre ele, până nu şi-a omorât prada. Înainte să jupoaie animalul, Koxoenis a îngenuncheat lângă el şi l-a mângâiat cu blândeţe, vorbindu-i. Când carnea a fost pregătită pentru oameni, el nu s-a atins de nimic din ea.

Joshua a învăţat multe lucruri de preţ de la Koxoenis şi de la oamenii lui. L-a învăţat pe Hank cum să pregătească o capcană pentru peşti şi pe Matthew cum să întindă curse pentru iepuri. A ridicat diguri pe malul pârâului nostru şi a aruncat o rădăcină în apă. I-a ameţit atât de tare pe peşti, că au început să plutească cu burţile în sus la suprafaţă. Am afumat atâta peşte într-unul din butoiaşele noastre cât să ne ajungă câteva săptămâni.

Joshua i-a mai învăţat pe Hank şi pe Matthew cum să facă nişte *bolas* folosind nervurile laterale ale frunzelor de iris sălbatic şi să lege apoi oase la fiecare capăt. Joshua spune că indienii folosesc aceste arme simple pentru a prinde prepeliţe, iepuri sălbatici şi veveriţe. Băieţii au exersat perseverent. Joshua spune că indienii nu sunt la fel de mofturoşi ca noi cu ce mănâncă, ci mănâncă şi şoareci de câmp, şerpi, şopârle şi viermi. Le-a încercat pe toate şi spune că sunt bune la gust. Eu nu sunt la fel de dornică de aventuri.

Beth culege papură şi o descojeşte. Tulpinile sunt

bune de mâncat. Mai sunt şi alte verdeţuri bune de mâncat din belşug. Când va veni primăvara, vom avea mure şi zmeură. Cresc din belşug în jurul casei.

Doamne, cât de îmbelşugat ai creat Tu întregul Pământ, ca şi Edenul. Nici nu trebuie să băgăm plugul în pământ ca să avem mâncare cu care să trăim. Dar o vom face, când o veni primăvara.

CAPITOLUL 23

— E bolnav, mamă, spuse Carolyn.

Mahmur Mai degrabă, îi trecu Sierrei prin gând, dar nu spuse nimic. Şi ei îi bubuia capul din cauza lipsei de somn.

— Nu mi-a răspuns la sonerie, aşa că am intrat, îi raportă Carolyn. E încă în pat mami. Tati nu e niciodată în pat aşa de târziu.

Clanton o susținu.

— **N-ai** putea să te duci să vezi puțin de el?

— Aseară a rămas până târziu ca *babysitter, s-au* ați uitat? Are nevoie de somn.

— Da, dar tu te-ai trezit deja, spuse Clanton.

— N-ai putea să te duci numai să vezi dacă e în regulă? o imploră Carolyn.

— Şi ce să fac?

— Să suni un doctor, sau aşa ceva, sări şi Clanton.

Ar fi vrut ea să facă *ceva,* dar după noaptea trecută se temea să mai ajungă mai aproape de şapte metri de el.

— *Te rog,* făcu Carolyn.

Se uită de la unul la altul la cei doi copii ai ei, şi îşi dădu seama că dacă nu făcea ceva, aveau să gândească despre ea că era o ipocrită creştină fără inimă şi indiferentă. Nu era chemată să-şi *iubească* vrăjmaşul?

— O să-i duc nişte supă de pui, spuse ea, şi scoase un recipient din plastic din frigider. Frances îi adusese o porție, jurând că putea vindeca cu supa asta cam orice necaz din lume.

Poate că putea sorbi chiar ea din supa asta şi să se roage să fie vindecată de Alejandro Luis Madrid.

Clanton îi întinse cheia de la apartamentul lui Alex. Inima îi bătea în gât când descuie uşa şi intră. Locuința avea exact aceeaşi structură ca şi a ei, dar decorul era cât se poate de diferit. În living era o canapea din piele neagră şi o

măsuță de cafea din sticlă. Lămpi moderne se aflau în toate colțurile camerei. Zidul era ticsit cu aparatură electronică: un televizor cu ecran lat, videorecorder, radio, combină cu CD şi casetofon, sisteme de jocuri şi un cvartet de boxe mici, dar indubitabil de mare putere, cocoțate pe nişte stative. Bucătăria era spartană, sterilă, cu excepția automatului de cafea de lângă chiuvetă şi cuşca cu cei doi şoareci albi de pe barul destinat micului dejun. Nu prea erau multe în bufetul lui Alex, doar câteva oale şi tigăi în dulapul de jos. Cuptorul aragazului şi cuptorul cu microunde erau amândouă impecabil de curate. Sierra ştia că Alex nu le folosise niciodată. Deschise recipientul din plastic cu supă şi turnă o parte din conținutul acesteia într-o cană mare, adăugă puțină apă şi o introduse în cuptorul cu microunde. Curioasă, se uită sub chiuvetă. Găleata cu gunoi de sub ea era ticsită cu cutii goale de mâncare mexicană. Nu *o să-mi pară rău de el!*

Urcă treptele spre dormitorul principal, şi-l găsi pe Alex întins lat pe spate, doar pe jumătate acoperit de plapuma viu colorată, cu design aztec. Tot ce văzu erau muşchii lui, pielea bronzată şi părul negru. Cu inima palpitându-i, îşi întoarse privirea şi zări puloverul pe care-l purtase cu o seară înainte. Era aruncat pe jos, întors pe dos. În preajmă erau şi blugii lui, tot întorşi pe dos, cu cureaua încă în găicile pantalonilor. Pantofii erau în celălalt capăt al camerei, iar deasupra lor se vedeau două urme zimțate rămase pe perete.

Puse cana cu supă fierbinte pe măsuța de lângă pat, şi ridică o sticlă goală de whisky. În toți anii de când îl cunoştea pe Alex, nu-l văzuse niciodată bând mai mult decât un pahar din orice băutură alcoolică. Îi plăcea să-şi păstreze controlul. Se duse în baie şi aruncă sticla în coşul de gunoi.

Când ieşi, îi luă cămaşa şi i-o întoarse pe față, o

împături şi o puse pe scaunul lui. Făcu la fel cu pantalonii, scoţând şi cureaua şi aşezând-o rulată pe măsuţa de toaletă.

Îşi luă inima în dinţi, se întoarse şi-l privi. Stomacul i se strânse când se apropie de pat şi privi în jos la el. Era atât de frumos, atât de desăvârşit. Purta lanţul cu cruciuliţă de la mama lui. Inima i se strânse de milă şi tandreţe. Se încruntă uşor, şi observă că mai adăugase ceva la lanţul de aur, ceva ce-i dăduse chiar ea înapoi odată cu hârtiile de divorţ pe care el dorise ca ea să le semneze.

De ce purta verigheta ei la gât?

— Alex?

El gemu. Se foi, murmurând ceva în spaniolă şi-şi deschise ochii injectaţi. O privi de parcă nu şi-ar fi putut crede ochilor că ea era într-adevăr acolo.

— Copiii cred că eşti pe moarte, spuse ea răguşit, înfrângându-şi impulsul de a-i îndepărta părul negru de pe frunte.

Tresărind, se ridică cu greu în coate.

— Aşa mă simt, spuse el hârâit. O privi din nou. Ea evită privirea lui pătrunzătoare.

— Ţi-am adus nişte supă de pui, spuse ea, arătând cu capul spre măsuţa de lângă pat, în timp ce se îndepărta de patul lui.

— Sierra, n-am vrut să te rănesc aseară. Jur…

— Ştiu. Haide să uităm de seara trecută. Nu trebuia să facă nimic să o rănească. Era rănită de fiecare dată când îl privea. Se întâmpla în mod firesc atunci când iubeai pe cineva, chiar şi după ce te înşela.

Când se îndreptă spre uşă, Alex aruncă plapuma la o parte.

— Nu pleca. Gemu de durere când se ridică în capul oaselor. Luându-şi capul în mâini, murmură încetişor în spaniolă. Trebuie să vorbesc cu tine. Dă-mi doar câteva

minute să fac un duş.

— Putem vorbi altă dată. Zâmbi uşor. Când te simţi mai bine. Îşi smulse mâinile de la cap, şi o privi sumbru.

— N-o să mă simt mai bine până nu vorbesc cu tine.

Îşi imaginase că îi secaseră lacrimile, dar se trezi acum cu ochii plini de ele.

— Poate că nu vreau să aud ce ai de spus.

— Poate că nu vrei, spuse el, dar te rog să mă *asculţi, por favor.* Când se ridică el din pat, ea-şi simţi stomacul în gât. Uitase că obişnuia să doarmă în chiloţi. Uitase o mulţime de lucruri care acum îi năvăliră în minte într-o fracţiune de secundă.

— Bun.

Ar fi fost de acord cu orice în clipa aceea, doar să poată ieşi din dormitor şi să fugă departe de el şi de sentimentele pe care le isca el în ea, fără nici cel mai mic efort din partea lui.

— Aşteaptă-mă aici.

— Te aştept jos.

Căută prin bufetul lui până găsi cafeaua. Mâinile îi tremurau în timp ce o pregătea. Se aşteptase să aibă mai mult timp, dar el îşi făcu apariţia după câteva minute, îmbrăcat în trening şi trecându-şi mâna prin părul ud. Arăta bine chiar şi în haine de casă. Privindu-l, se simţi întristată. Niciodată nu avea să se vindece de el. Niciodată.

— *Gracias,* spuse el când ea îi întinse o ceaşcă cu cafea fierbinte peste bar spre el. Simţea nevoia să aibă ceva interpus între ei, ceva care să-i umple lui mâinile, ceva care să-i dea o ocupaţie mâinilor ei. El sorbi din cafea. Ea avea senzaţia că el îşi adună puterile. Termină să-şi bea toată ceaşca cu cafea înainte să o privească.

— Eşti încă soţia mea.

Ea simţi sângele scurgându-i-se din faţă când se uită în ochii lui. O năpădi panica.

— Ba nu, nu sunt. Am făcut aşa cum mi-ai cerut. Am semnat hârtiile. Ți le-am dat aşa ca avocatul tău să...

— Suntem căsătoriți încă, Sierra.

— Poate. Pentru câteva luni, până se pronunță divorțul definitiv.

— Nimic nu e definitiv, şi nici nu va fi. Nu va exista niciun divorț, numai dacă nu înaintezi tu hârtiile împotriva mea.

— Nu înțeleg, spuse ea derutată. Nu-i spusese el iar şi iar cât de mult îşi dorea divorțul? Am făcut aşa cum mi-ai cerut.

— Da, dar eu m-am răzgândit. Nu i-am dat hârtiile de divorț avocatului meu. Le-am trecut prin tocătorul de hârtii la birou.

— Ce-ai făcut? întrebă ea simțind cum o ia cu leşin.

— Am distrus hârtiile de divorț.

— Te-am auzit de prima dată, dar de ce? Numai ca să trebuiască să trecem iarăşi prin toată mizeria asta?

— Nu ştiu de ce am făcut-o atunci, dar s-a dovedit a fi o idee bună.

— O... o idee bună? Oare îşi imagina acum că putea intra iarăşi în viața ei şi să ia lucrurile de unde le lăsaseră ultima oară? Sau să o ispitească în timp ce el îşi făcea de cap? îi venea să-i arunce cafeaua fierbinte în cap. În schimb, îşi trânti cana pe bar şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Alex o prinse la jumătatea livingului şi o sili să se întoarcă cu fața la el.

— Niciodată n-am iubit-o pe Elizabeth aşa cum te iubesc pe tine, Sierra. Ştiam că mă îndrept spre dezastru de prima oară când am atins-o.

Ea-l lovi, un croşeu de dreapta direct în maxilarul lui, făcându-l să se împleticească doi paşi înapoi. Se simți cuprinsă de furie şi durere, îşi pierdu controlul cu totul şi se năpusti din nou asupra lui. Ajungând la el, începu să-l

lovească cu pumnii în piept, până îşi dădu seama că el nu face nimic, şi încasează loviturile ei fără împotrivire. Hohotind, îl îmbrânci brutal peste spătarul canapelei lui din piele. Apucând-o de spatele sveterului ei, o trase după sine. Se clătinară, se împiedicară unul de celălalt, şi se rostogoliră pe jos.

— *Nemernic* ce eşti! Se strădui să se ridice în picioare, încercând să ajungă din nou la uşă. Dar Alex fu mai rapid. Sări peste canapea şi se puse în calea ei.

Îşi ridică mâinile deasupra capului, oferindu-i-se.

— Haide. Loveşte-mă mai departe. O merit.

— Dă-te din calea mea!

— N-am terminat.

— *Eu* am terminat!

— Eşti încă îndrăgostită de mine, Sierra.

— Şi ce, o să-mi treacă!

— Ba nu, n-o să-ți treacă. Şi nici mie n-o să-mi treacă. Niciodată.

Ea suspină din nou.

— Şi crezi că asta mă face să mă simt mai bine, să-mi spui că nici măcar n-ai iubit-o? Crezi că mă *ajută* să ştiu că ai dat cu piciorul la căsnicia noastră pentru o prostie?

— N-a fost o prostie.

— Nu vreau să aud nimic despre asta, Alex. Nu-mi da niciun fel de detalii picante. Pur şi simplu dispari din calea mea!

— Sierra…

— *Lasă-mă!*

El o apucă de umeri.

— Aventura mea cu Elizabeth a avut foarte mult de-a face cu ce-ai spus. Am vrut să simt că am *dat lovitura.* Educația nu mi-a fost suficientă. Nici banii. „Fiică a Revoluției Americane”, spuneai tu. Mai ştii? Un trofeu pe care-l puteam ține sus înaintea lumii şi să le demonstrez că

Alejandro Luis Madrid e mai mult decât un fiu de țăranoi mexican! Ochii îi erau umezi, tulburi. Mă cunoşteai mai bine decât mă cunoşteam eu însumi, Sierra. Dar totul s-a spulberat când am ajuns în Connecticut. Acolo m-am văzut exact aşa cum sunt, şi mi-a venit să vărs.

— Să nu *îndrăzneşti* să-l numeşti pe tatăl tău țăranoi mexican! Fața lui se îmblânzi.

— *Te amo.* Îi cuprinse fața în mâini. *Te amo muchisimo.*

De data asta îşi folosi genunchiul şi-l lovi cu putere sub centură. Îl împinse din fața ei şi reuşi să ajungă la uşă.

— N-o să te mai iubesc, Alex, spuse ea hohotind. Sufăr mult prea mult din cauza asta!

Deschise uşa dintr-o smucitură şi fugi din casa lui.

Se apropie ceasul când voi naşte.

Greutatea copilului apasă tare. Am făcut pregătirile aşa cum m-am priceput şi i-am explicat lui Beth ce trebuie să facă să mă ajute. E mai mică decât eram eu când s-a născut Joshua, dar e o fată liniştită şi docilă şi o mare mângâiere pentru mine. Sper că va fi puternică, orice s-ar întâmpla.

Doamne, mi-e teamă pentru toți copiii mei. Te rog, adu copilul acesta pe lume fără să mă iei pe mine din ea.

Ştiu că Tu mi l-ai trimis pe Kavanaugh, Doamne, şi îți mulțumesc pentru că a fost ascultător şi a ajuns la timp. Sunt convinsă că altfel aş fi murit. Joshua plecase să-l caute pe Koxoenis, şi să-l întrebe dacă nu m-ar putea ajuta soția lui. Mă rugam după salvare, când cineva a îndepărtat pielea ce ne serveşte drept intrare. Niciodată nu m-am bucurat aşa de mult când am văzut pe cineva cum m-am bucurat că-l văd pe Kavanaugh. Şi-a băgat cuțitul în foc şi după aceea m-a tăiat. Când a terminat, m-a ridicat în aşa fel încât şedeam pe vine. Copilul a venit repede şi uşor după

aceea. Pe când au ajuns Koxoenis, soția lui şi Joshua, noua mea copilă şi cu mine adormiserăm.

Kavanaugh mi-a spus azi că n-o să mai plece decât dacă îi spun eu s-o facă. N-a spus mai mult de atât, dar am înțeles ce-a vrut să spună cu asta. Cred că am ştiut că m-a dorit din ziua când s-a uitat la mine, în băcănia din Independence.

Pe micuța mea am numit-o America Farr. Beth e fascinată de ea şi mi-e de mare ajutor. Îmi revin greu şi sunt încă slăbită. Kavanaugh se poartă tandru cu mine şi e ferm în organizarea copiilor. Ei nu au nimic împotrivă, întotdeauna l-au admirat pe Kavanaugh. Mai ales Joshua, cu toate că acum simt o tensiune între ei.

Kavanaugh ne construieşte o casă. I-a pus pe băieți să adune pietre pentru fundație, în timp ce el taie scândurile. Joshua n-a mai prea avut nimic de zis în ultima vreme. Ceva îl roade, şi nu vrea să zică ce. Hank şi Matthew şi Beth vorbesc cât e ziulica de lungă.

Ploile au început să cadă de o săptămână şi nu s-au mai oprit de atunci, dar Kavanaugh şi băieții îşi văd mai departe de treabă. Fundația din piatră e gata şi au pus deja grinzile de talpă. Kavanaugh şi Joshua lucrează să îmbine buştenii care vor alcătui pereții.

Astă seară, stăm toți în jurul focului. Hank, Matthew şi Beth îşi fac lecțiile, în timp ce Kavanaugh ciopleşte în lemn. O să-i învețe pe băieți când îşi vor termina cititul şi exercițiile. Mă bucur că băieții mei nu se împotrivesc învățatului aşa cum au făcut frații mei. Probabil că seamănă cu Mama. Ştiu să citească şi să scrie mai bine decât au ştiut s-o facă tata şi frații mei vreodată, dar sunt departe de a fi Educați, după standardele Mătuşii Martha. Îmi doresc să nu fi fost atât de fără minte când am spus că nu vreau să am o Biblie a mea.

Kavanaugh şi Joshua au avut o Ciocnire. Joshua s-a

năpustit la Kavanaugh cu toată forța lui, dar Kavanaugh i-a parat loviturile din ambele părți. Am țipat la ei să se oprească, dar Joshua nici n-a vrut să audă. Kavanaugh l-a dezechilibrat pe Joshua, după care l-a zvârlit la pământ, şi l-a țintuit acolo, după care a încercat să-l lămurească cu vorba bună. Dar Joshua nu avea niciun chef să-şi bage mințile la cap. Când i-a dat drumul Kavanaugh, Joshua a sărit şi l-a scuipat. Nu mi-a venit să cred că a făcut una ca asta, şi am crezut că fără doar şi poate o să-l ucidă Kavanaugh. N-a apucat să facă nimic, pentru că Joshua a încălecat pe calul lui şi a dispărut. Am fugit după el şi l-am întrebat ce s-a întâmplat, dar el n-a vrut să-mi spună. Plângea, şi a spus că atâta timp cât Kavanaugh nu pleacă, el nu se mai întoarce.

Joshua e plecat de trei zile. Inima îmi suspină de nu pot nici mânca. Nu mi-au trebuit cinci minute să aflu ce l-a făcut pe Joshua să-şi iasă aşa din fire. Kavanaugh vrea să se însoare cu mine. I-a cerut permisiunea lui Joshua, pentru că s-a gândit că e întâiul meu născut. Joshua a spus că înțelege cum stau lucrurile, şi l-a acuzat că se foloseşte de el să se apropie de mine.

Kavanaugh şi cu mine am avut mult timp să vorbim despre multe lucruri. Credeam că-mi voi petrece toată viața cu James. Nu mă aşteptam să-l pierd. Cu toate astea ştiu că nu pot să mă descurc de una singură aici. O femeie cu copii mici nu îşi poate construi o gospodărie şi să îşi lucreze pământul de una singură. Şi e cu neputință să mă întorc în Illinois.

Ştiu şi că Joshua nu va mai rămâne multă vreme cu noi. Iar plecarea lui de la noi nu va avea prea mult de-a face cu Kavanaugh, ci cu firea lui, cu toate că el se va împotrivi şi va fi suficient de încăpățânat să-l folosească pe Kavanaugh drept scuză. De fiecare dată când pleacă, Joshua stă ceva mai mult plecat. Are aceeaşi foame de a

vedea lumea pe care o avea James. Mi-e teamă că foamea asta îl va hăitui mereu înaintea vântului, dacă nu se întâlneşte cu Cel Preaînalt şi îşi vine în fire. Mi-e greu destul când ştiu că James nu şi-a venit în fire până la capăt. Probabil că e în sângele familiei Farr şi McMurray să se împotrivească lui Dumnezeu şi la oricine altcineva. Fie găsim lumina, fie murim încercând să o găsim.

Acum am o pace pe care nu mi-am imaginat niciodată că o pot avea, şi mă întreb adesea de ce m-oi fi împotrivit aşa să o primesc. Faptul că am venit la lumină nu înseamnă că mi-e uşor să-l privesc pe Joshua cum rătăceşte în întuneric. Dar nu par să reuşesc să-i atrag Atenția povestindu-i despre Tine. Cred că nu mă pot aştepta să rezolv ceva cu vorbele. Mama şi Mătuşa Martha mi-au vorbit atâta şi parcă n-am văzut niciodată Adevărul în ceea ce spuneau ele.

Am mai învățat câte ceva despre Kavanaugh în ultimele zile. Numele lui complet este Hamlet Bogan Kavanaugh. Are douăzeci şi opt de ani şi ştie să citească şi să scrie. S-a născut în Boston dintr-un tată de viță nobilă şi o mamă actriță, care s-a gândit că dacă-i dă numele unui personaj de-al lui Shakespeare, îi va conferi şi puțină demnitate cu asta. El nu dă doi bani pe numele pe care i le-a dat ea. În ciuda faptului că mama lui nu se căsătorise niciodată, s-a asigurat că tatăl lui îi plăteşte educația. Tatăl lui a fost de acord să-i plătească tutori, dacă îi promitea să-i dea pace. Iar ea s-a ținut de partea ei de înțelegere. Kavanaugh este numele mamei lui. A murit când el avea treisprezece ani. Atunci el s-a dus la tatăl lui, care i-a dat cinzeci de dolari şi i-a spus să dispară din Boston şi să nu mai calce pragul casei lui vreodată. Aşa a făcut, şi de atunci nu s-a mai întors niciodată acolo.

I-am spus lui Kavanaugh că nu trebuia să-mi spună Lucruri atât de Personale, dar el a spus că ar trebui să ştiu

că s-a născut ca un copil din flori, înainte să ne căsătorim şi să ne apucăm să facem copii împreună. M-am fâstâcit când a spus asta. Pare să se fi gândit la toate lucrurile în mintea lui, despre cum vor merge lucrurile între noi. L-am întrebat ce ar fi făcut dacă n-ar fi murit James într-o zi de joi. A spus că ar fi aşteptat atât cât ar fi fost nevoie. L-am întrebat câți copii speră să aibă. Atunci el a râs şi mi-a spus câte unul odată, Mary Kathryn, şi mi-a aruncat aşa o privire de am simțit-o până în degetele de la picioare.

Acum a plecat, şi pot şi eu respira liberă, fără să îmi mai bată inima aşa de tare, de îmi țiuie urechile. L-am trimis să plece ca să mă pot gândi la toate. Am fost surprinsă că n-a încercat să mă facă să mă răzgândesc de timpul acesta de solitudine. E un om puternic, mai puternic decât James în multe privințe. Dar în el nu este duritatea la care mă aşteptam. James s-a purtat bădăran cu mine. Era ceva sălbatic în el, care n-a putut fi niciodată îmblânzit. Acum mi se pare ciudat să mă gândesc la asta. James, fermierul, sălbaticul, şi Kavanaugh, omul de la munte, atât de potolit în interior. Cu toate veşmintele lui din piele şi părul lui lung, Kavanaugh este un gentleman care nu va profita de nimic.

Nu vreau să fie aici când se va întoarce Joshua acasă. Eu şi fiul meu avem câteva lucruri de lămurit între noi înainte să-i pot spune da lui Kavanaugh.

Doamne, nu-mi faci viața deloc uşoară, nu-i aşa?

Joshua a plecat, iar eu şed aici şi mă întreb dacă l-oi mai vedea vreodată. Inima mă doare atât de tare, şi cu toate astea ştiam că se va ajunge la asta. M-am tot împotrivit două mii de mile, şi nu are niciun rost să mă mai împotrivesc. El crede că e bărbat şi şi-a pus în minte să se ducă pe drumul lui. Cel puțin acum nu mai crede că a fost folosit de Kavanaugh ca să se apropie de mine. Kavanaugh îl place pe Joshua pentru sine însuşi, şi îi înțelege nelinişteea.

Poate că faptul că ştie asta îl va face să se întoarcă din nou, într-o bună zi. N-a promis nimic.

A spus că se va întoarce la Sutter's Fort, şi apoi spre nord, să vadă cum e în Oregon. După aceea, nu ştie unde se va îndrepta, şi nici ce va face.

Am plâns când a plecat. M-am tot gândit la israeliții aceia care au rătăcit patruzeci de ani în sălbăticie şi care au murit lângă Țara Promisă, pentru că au fost atât de cârcotaşi. Numai de s-ar fi încrezut în Domnul, şi-ar fi trăit toată viața într-o țară în care curgea laptele şi mierea.

Sper să nu-i ia lui Joshua atât de mult timp cât mi-a trebuit mie să-şi găsească drumul prin pustie la Tine.

M-am tot gândit în ultima vreme la Mătuşa Martha. Uneori mă întreb dacă gândurile noastre se întâlnesc pe undeva la mijlocul acestor multe mile ce ne despart. I-am scris ieri o scrisoare lungă, dar nu ştiu când voi avea ocazia să i-o trimit.

Cred că Kavanaugh s-a răzgândit şi nu mai vrea să se însoare cu o văduvă cu patru copii. E plecat de douăzeci şi trei de zile.

Am început să ar. Hank şi Matthew mă ajută, în timp ce Beth are grijă de America. împreună vom avea o mică recoltă aici.

E o Muncă îngrozitor de Grea, dar cred că mă descurc singură cu copiii. Avem destule de-ale gurii. Avem o casă unde suntem în siguranță şi uscați. Avem un pământ bun şi sământă de semănat. Şi Te avem pe Tine, Iisuse. Mătuşa Martha mi-a spus că totul este cu putință cu Dumnezeu. Aşa că Te rog să ne ajuți în această Mare întreprindere. Suntem prinşi aici, Doamne. Ajută-ne să scoatem tot ce e mai bun din asta.

CAPITOLUL 24

Sierra nu-l văzu pe Alex a doua zi, şi el nu-i sună nici pe copii. Se gândi că avea legătură cu ce se întâmplase între ei, până când îi spuse Carolyn:!

— I-am spus lui tati că participăm la spectacolul de Crăciun deseară. A spus că se duce la cumpărături de Crăciun.

Apoi Clanton o întrebă ceva ce îi răscoli tot sufletul:

— Poate tati să-şi petreacă Crăciunul cu noi?

Sierra se înfurie.

— Nu. Nu poate să-şi petreacă Crăciunul cu noi.

— Dar o să fie singur, spuse Carolyn, evident tulburată de ideea aceasta. O să se simtă singur. N-am putea să-l invităm? Te rog?

— Vorbim mai târziu despre asta, spuse ea, sperând între timp că Alex avea să fie călcat de vreun camion sau că aveau să-l răpească teroriştii. Deocamdată trebuie să ajungem la biserică şi să ne costumăm.

În următoarele ceasuri se bucură de faptul că era prinsă în jocul de culise, şi în emoțiile pregătirilor de spectacol. Odată costumați, membrii corului se adunară şi se rugară ca interpretarea lor să fie mai mult decât un simplu spectacol. Se rugară pentru cântecele lor, să le deschidă inimile celor care ascultau muzica şi să le reamintească de naşterea lui Mesia.

Odată ce programul începu, emoțiile i se stâmpărară. Repetaseră atât de mult, iar rolul ei se reducea la momentul când păşea pe o platformă pe care câțiva membri ai parohiei au construit-o pentru a extinde spațiul destinat corului. Se lăsă în voia muzicii, cântând din toată inima, simțind bucuria poveştii de Crăciun şi a semnificației ei pentru lume.

Iosif călători din oraşul Nazaret până în Galileea,

dintr-o parte a bisericii, până în Iudeea, oraşul lui David numit Betleem, pe platforma unde se înscrise el şi tânăra lui soție, Maria, pentru recensământul roman poruncit de Quirinius, guvernatorul Siriei.

— Şi s-a făcut că, pe când erau acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască. Şi a născut pe întâiul ei născut: şi L-a învelit în scutece şi L-a culcat într-o iesle, pentru că nu era loc pentru ei la han.

Clanton era unul din tinerii păstori care îngenuncheau înaintea Îngerului Gabriel în timp ce acesta îşi cânta soloul, anunțând vestea cea bună a marii bucurii: „Căci astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul". Corul celor mari li se alătura în timp ce mici lumini se aprinseră pe tavan, şi chiar atunci apăru şi noua stea strălucitoare pe „ceruri".

— Glorie lui Dumnezeu sus în ceruri şi pace pe pământ între oameni".

Odată cu Gabriel cântau acum şi o ceată cerească de copii înveşmântați în alb, cu aripioare şi halouri, iar vocile li se împleteau într-o dulce armonie. Printre ei se număra şi Carolyn. Muzica deveni din nou mai amplă, în timp ce corul adulților se alătură din nou vocilor copiilor. Inima Sierrei bătu mai tare odată cu crescendoul ce urmă, umplând biserica până în tavan cu sunete de laudă pentru Regele nou-născut. Jubilare!

O, *Iisuse, Iisuse, cât de mult îmi doresc să pot simți bucuria aceasta în fiecare zi a anului.*

Tot trupul şi-l simțea viu şi cald, învăluit în dragoste şi încântare față de ziua de naştere a Domnului. Uită de orice altceva, mai ales de ceea ce aştepta Domnul de la ea.

După spectacol se rugă pastorul, iar apoi se serviră răcoritoare în holul de la intrare. Ultima persoană pe care se aştepta să o întâlnească era Alex. Când îl zări stând în celălalt capăt al sălii, arătând atât de bine în pantaloni

negri, cămaşă de firmă gri din mătase şi o haină sport neagră, îşi simţi inima punându-i-se de-a curmezişul în gât. Vorbea cu Dennis; şi nu părea o simplă conversaţie.

— Hei! Uite-l pe tata, spuse Clanton, continuând să-şi ţină toiagul de păstor în mână.

— Da, îl văd. Şobolanul. Urâciosul.

Părăsind-o, Clanton îşi înfipse toiagul înainte, şi-l folosi spre a despărţi marea de corişti şi de musafiri, pornit să ajungă la tatăl său. Carolyn îl descoperi curând la rândul ei pe Alex, şi alergă spre el în hainele ei vaporoase de înger.

Trădători micuţi.

Sierra era încă furioasă pe ceea ce-i spusese Alex în apartamentul său. *N-am iubit-o niciodată aşa cum te-am iubit pe tine.*

Da, sigur! Dacă o iubise atât de mult, de ce o părăsise? De ce îi spusese că o dispreţuia şi că abia aştepta să divorţeze odată? De ce se uitase la ea ca şi când ar fi urât-o?

Aşa cum te uiţi şi tu acum la el, preaiubita Mea?

Se întoarse şi-şi alese un fursec de pe un platou imens. Cu ciocolată, preferatele ei. N-avea niciun gust. Toată bucuria pe care o simţise în urmă cu jumătate de oră în timp ce-i cânta osanale Domnului se evaporase, stinsă complet de resentimente şi supărare.

Îmi distruge Crăciunul, Doamne. N-ai putea să-mi iei durerea asta pe care o simt ori de câte ori îl văd? M-a înşelat! Sau cel puţin ai putea să-i dai o boală îngrozitoare.

— Tati a spus că pleacă mâine la San Francisco, spuse Clanton. Îşi petrece Crăciunul cu *abuelo y abuela.*

Sierra se simţi năpădită de amărăciune. Nici măcar n-avea atâta bun simţ să stea acasă singur de Crăciun şi să sufere! Nu. Trebuia să se ducă la Healdsburg şi să se bucure de un Crăciun minunat cu Luis şi Maria.

Desigur, uita cu desăvârşire faptul că ei o invitaseră şi

pe ea să vină.

Carolyn oftă expresiv.

— Cât mi-aş dori să putem merge şi noi.

La fel şi Sierra, dar nu avea de gând să o recunoască.

— Ne ducem de Paşti.

Era prea scump să plătească trei bilete până în nord la San Francisco. Mai rău, să trebuiască să-l vadă pe *el* de cealaltă parte a mesei la cină şi să mai facă faţă şi speranţelor lui Lui's şi ale Mariei pe deasupra.

Şi-apoi, nu-şi permitea acum să-şi ia concediu.

Şi peste toate, era mult prea târziu să mai facă rezervări. Toate zborurile aveau biletele vândute cu mult timp înainte pentru Sărbători.

Scuzele îi invadară mintea când aşteptă ca Alex să vină la ea să vorbească cu ea. Imaginea lui în genunchi îi dansau prin minte, dar el nu se apropie la mai puţin de douăzeci de paşi de ea. În schimb, plecă pe nesimţite, nebăgat în seamă.

Când îşi dădu seama că plecase, îşi spuse că nu-i păsa. Dar în realitate, o enerva la culme.

Telefonul ţârâi de îndată ce intră pe uşă.

— Te-ai mai liniştit? o întrebă Alex.

— De ce-aş fi fost neliniştită?

— Tu să-mi spui mie asta.

Trânti receptorul în furcă, sperând că reuşea să-i spargă timpanul. Telefonul ţârâi din nou. Înşfăcă receptorul, răcni:

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu vreau să te văd. Nu vreau să mai ştiu de tine. Vreau să uit că trăieşti pe aceeaşi planetă cu mine.

— Crăciun fericit îţi doresc şi eu ţie! spuse Ron râzând.

În momentul următor se făcu roşie ca racul. Îşi îngropă faţa într-o mână, în timp ce se prăbuşi pe unul din

scaunele înalte de la bar.

— Iartă-mă, te rog. Credeam că...

— E Alex. Să înțeleg că vă vorbiți din nou. Ea pufni deloc feminin.

— Dacă vrei să-i spui aşa. Se auzi soneria de la uşă. Carolyn se *năpusti* să deschidă. Şi ghici cine stătea sub lumina de pe verandă, cu brațele încărcate de cadouri de Crăciun, toate împachetate profesionist? Nu putuse să se obosească să le împacheteze singur.

Împachetatul cadourilor fusese întotdeauna partea ei, la fel ca şi felicitările de Crăciun şi cumpărăturile. Sierra şuieră când inspiră.

— Trebuie să închid acum, Ron. Trebuie să găsesc nişte *Raid* pe aici.

Alex nu rămase mult, şi după ce-i aruncă o scurtă privire, se concentră cu totul la copii.

— Mă întorc pe 28 decembrie, spuse el, sărutând-o pe Carolyn. Vrei să mă conduci până afară? îl întrebă el pe Clanton.

— Sigur.

Când uşa se închise în spatele tatălui şi a fiului său, Carolyn se întoarse şi o privi drept în față.

— Ăsta o să fie cel mai *groaznic* Crăciun din toată viața mea! Cu lacrimile şiroindu-i pe față, fugi în camera ei.

Sierra avea un sentiment intens că nu avea să fie prea vesel nici pentru ea.

Şi avu dreptate.

În anii trecuți, Alex se ocupase de curcan. Tatăl ei îl învățase ce avea de făcut.

— E o tradiție în familia Clanton. Bărbații gătesc curcanul de

Thanksgiving şi de Crăciun.

Anul acesta pregăti singură curcanul, şi se dovedi uscat ca un os. Sosul ajută puțin, dar nu cine ştie ce.

Clanton şi Carolyn nu se plânseră, dar îşi dădu seama că ar fi preferat un Mickey D în locul eforturilor ei festive. Cea mai bună parte la curcanul ei era pielea.

De îndată ce toate vasele au fost aranjate în maşina de spălat vasele, împărțiră cadourile. Copiii erau evident mai încântați de cadourile primite de la Alex decât de ceea ce le cumpărase ea. Cine i-ar fi putut învinui? Cadourile lui erau uşuratice, ale ei practice.

Alese un program cu colinde la radio, dar totul suna plat şi deprimant. Când nu fumega de supărare, suferea de singurătate, se gândea la Alex care râdea şi se distra cu tatăl şi cu mama lui, cu surorile şi frații lui, cu nepoții şi nepoatele lui, cu verişorii lui, cu verii de-al doilea, *de-al treilea.* Vecinii probabil li se alăturaseră şi ei, pentru Dumnezeu!

Toată seara, îşi aminti de Crăciunurile din trecut. În timp ce copiii se jucau, ea şedea şi se uita la televizor. Rula *Povestea de Crăciun* a lui Dickens. Se identifică cu Scrooge. Apoi, ca să se binedispună de tot, urmări *It sa Wonderful Life.* Ajunse până la partea unde George Bailey se pregătea să sară de pe pod, şi-acolo îl stinse.

Sunt creştină născută din nou, Doamne, şi acesta este cel mai groaznic Crăciun din viața mea!

Tu cine zici că sunt Eu, preaiubita Mea?

Domnul. Eşti Domnul.

Atunci ascultă-Mă.

— Te doare capul, mami? o întrebă Carolyn, coborând treptele şi văzând-o cum îşi masa tâmplele.

O durea capul, inima, sufletul tot.

Ultimul lucru pe care îşi dorise Sierra să-l audă duminică dimineață era o predică pe tema iertării. Lepădarea lui Petru. Iisus cunoscuse slăbiciunea ucenicului Său. îl avertizase pe Petru. „Duhul e plin de râvnă, dar trupul este neputincios”. Ştiuse de asemenea şi faptul că

Petru avea să se pocăiască. „După ce te vei întoarce la Dumnezeu...”

La fel cum spunea şi Alex că îi părea rău, că o iubea.

Nu pot, Doamne. Nu-l pot ierta şi apoi să văd cum o ia iarăşi de la început!

Dar cuvintele de la amvon continuau să-i bată la zidurile inimii ei. „Dacă Mă iubeşti, vei ține poruncile Mele... dragostea nu ține socoteala greşelii... dragostea acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul”.

Sierra îşi amintea mereu privirea de pe fața lui Alex atunci când îi spusese că nu mai voia să-l iubească. Suferea prea mult. Era adevărat, dar nu conta. Îl iubea indiferent dacă şi-o dorea sau nu. Cu toate astea, ce fel de dragoste sfâşia un om pe dinăuntru?

Nu mai înțelegea nimic, şi mai puțin decât orice altceva, războiul între sentimente ce se dădea în ea. Tot timpul se gândise că nu mai exista nicio şansă de reconciliere. Se gândise că Alex o ura. În sfârşit reuşise să vadă partea ei de vină la destrămarea căsniciei ei. Îşi acceptase vina.

Acum, el voia iertare... iar ea voia răzbunare.

Tulburată, în timp ce conştiința ei continua să o zgândărească, îşi închise ochii strâns.

Eu nu sunt ca Tine, Iisuse.

— Putem totul prin Cristos care ne întăreşte, tocmai rosti pastorul.

Eu nu mă simt tare, Doamne. Singurele lucruri solide pe care le simt sunt supărare şi durere. Cum să uit ce mi-a făcut? Cum să încetez să mă mai gândesc la el împreună cu cealaltă femeie? Cum să mai pot avea încredere din nou în el?

— Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat... aceea să vă însuflețească

Aşa cum a făcut el, *Doamne?*

Aşa cum faci tu, preaiubita mea.

Îi venea să fugă din biserică. Nu voia să audă cuvinte care-i deschideau ochii la propriile ei păcate; voia să arate cu degetul spre Alex. Venise ca să fie înnoită, înălțată, luminată. Nu venise ca să fie condamnată.

Dacă Mă iubeşti, veiține poruncile Mele. Iubiți-vă unii pe alții aşa cum v-am iubit Eu.

Îi venea să strige în gura mare: *Doamne, chiar trebuie să îmi deschizi din nou rana? Chiar trebuie să-mi presari sare pe ea?*

— Orice faceți, faceți din toată inima, ca pentru Domnul, spuse pastorul, continuându-şi mesajul.

Ea se făcu mică. *Ce* făcea ea de fapt?

Cum putea să continue să fie supărată pe Alex şi să-şi spună în continuare creştină? Cum se putea aştepta să simtă bucurie şi pace în viața ei când se agăța de răni din trecut şi de teama de durere din viitor? Riscul era cel care o paraliza. Unde erau garanțiile unui final fericit?

Nu am ce căuta în împărăția Ta, Doamne. Nu sunt ca niciunul din oamenii aceştia cumsecade din jurul meu.

Ce-ar fi gândit ei despre ea dacă ar fi ştiut că îl luase pe Alex la pumni nu odată, ci de vreo şase ori de fapt, cu tot ce făcuse? Şi că apoi îi aplicase un genunchi unde-l durea mai tare. Dar ce conta ce-ar fi gândit *ei.* Dumnezeu chiar văzuse toate astea!

Se simți năpădită de ruşine, iar fața i se aprinse.

O, Doamne, mi-am pierdut capul. Tot ce mai puteam gândi era faptul că m-a părăsit. Mi-a spus că s-a săturat de mine. A spus că vrea să iasă din căsnicia noastră. A fost greu, dar l-am lăsat să plece. I-am dat hârtiile pe care şi le-a dorit. Am ascultat ce au avut de spus Dennis şi ceilalți despre a-l lăsa pe un necredincios să iasă din căsătorie. Şi acum vine şi îmi spune că n-a iubit-o niciodată aşa cum mă iubeşte pe mine. Cum să-l cred? Cum să am iarăşi încredere în el? Nu

sunt destul de puternică să mai trec odată prin durerea asta. Nu sunt suficient de puternică să trec nici acum prin asta.

N-o să-ți dau să duci mai mult decât poți.

***De** ce nu mă simt consolată de asta, Iisuse?*

Se duse acasă cu copiii şi le pregăti câteva sandvişuri cu parizer şi supă de roşii pentru prânz. Alex se întorcea acasă peste câteva zile. Mintea îi vuia de gânduri conflictuale. Ar fi vrut să ierte şi să uite, dar se temea de cât aveau s-o coste amândouă.

— Poate că sună tati, spuse Carolyn.

— Nu sună niciodată duminica, spuse Clanton printre îmbucături de sandviş.

Sierra ştia că el avea să participe la Mesă împreună cu părinții lui azi. Dar când era aici, ce făcea?

Şi de ce-şi îngăduia să se gândească iarăşi la şarpele acela?

Ea şi copiii se întoarseră la biserică după-amiaza, şi primi o nouă lecție nimicitoare în timpul studiului biblic de seară. Subiectul era îndreptățirea de sine. Cuvântul era o sabie cu două tăişuri, iar ea acum se afla în cădere liberă de-a lungul tăişului ei.

N-ai putea să-mi uşurezi puțin starea, Doamne? Chiar trebuie să foloseşti barosul?

Ieşi din sală înainte să se termine studiul şi găsi un loc unde să poată fi singură într-o sală destinată mămicilor care-şi alăptau copiii. Se aşeză să-şi lingă rănile într-un balansoar, încuiată în tăcere, până când avea să se termine grupul de tineret şi avea să fie timpul să se întâlnească cu Clanton şi Carolyn.

Alex cobora pe aleea ce ducea spre apartamentul ei tocmai când ajunse acasă împreună cu copiii. Ar fi trebuit să ştie.

— Tati! strigă Carolyn şi fugi la el. Clanton o urmă îndeaproape. Cei trei schimbară câteva vorbe, apoi se

îndreptară spre ea. Niciodată nu se mai simțise atât de singură, atât de izolată.

— Ați mâncat? întrebă el.

— Încă nu, spuse Clanton. Eu unul sunt lihnit.

— Ce-ar fi să vă scot pe toți la pizza?

— Şi pe mama? întrebă Carolyn, încântată de idee.

— Şi pe mama, spuse Alex privind-o.

Ea ştia că el ar fi înțeles dacă ea ar fi spus nu. Nu s-ar fi împotrivit şi nici n-ar fi încercat să o facă să se răzgândească. Ştia că şi copiii aveau să înțeleagă. Tocmai asta era problema. Se simțea descoperită şi neînsemnată. Cât de mari le erau speranțele. N-ar fi trebuit să fie la fel şi ale ei?

— Ar fi frumos, spuse ea, coborându-şi privirea de la el. O făcea de dragul copiilor.

Nu renunțase la Mercedesul lui. Îi deschise portiera în timp ce Clanton şi Carolyn se înghesuiră pe bancheta din spate. Când ajunseră la pizzerie, Alex comandă o pizza uriaşă şi o sticlă de suc, în timp ce ea şi copiii ocupară un separeu. Când Alex li se alătură, le întinse o mână întreagă de mărunțiş pentru jocurile video care erau aliniate la perete. În timp ce ei o zbughiră de acolo, el se strecură pe locul din fața ei.

— În sfârşit, suntem numai noi doi, spuse el, şi un zâmbet trist îi apăru pe buze. Localul era plin de oameni care-şi luau cina în oraş duminică seara.

Ea-i zâmbi la rândul ei, cuprinsă de durere. De ce era atât de mult mai uşor să-şi mențină furia când era distanță între ei? Acum, cum şedea acolo, în fața lui, nu mai reuşea să şi-o susțină. I se topea în ciuda hotărârii ei, lăsând-o cu un sentiment de vulnerabilitate care o speria mai presus de cuvinte.

— Am crezut că nu te întorci până în douăzeci şi opt.

— N-am mai putut aştepta. Ea nu întrebă ce anume.

— Nu au mers lucrurile bine cu părinţii tăi?

— Papa a început iarăşi să vorbească cu mine. Am avut o discuţie lungă. Mi-ai pregătit drumul. Ochii i se întunecară. Vorbeam serios ce spuneam zilele trecute, Sierra. *Te amo.* Vreau să fim din nou împreună.

— Nu-mi lua învoirea drept de la sine înţeleasă.

— N-o fac. Nu crezi că…

— Nu vreau să vorbim aici, Alex, spuse ea întorcându-şi privirea, podidind-o lacrimile. Nu pot.

— *Yo comprendo,* spuse el încetişor. Mâncăm şi îi ducem pe copii acasă. După ce se culcă deseară, ne putem duce la mine.

— Sub nicio formă. Nu vreau să fiu singură cu tine.

— Nu ai încredere în mine?

Ar fi vrut ca întrebarea să-i sune uşor, seducător, dar ea-l privi drept în ochi.

— Ar trebui să am?

Văzu imediat că săgeata ei îşi atinse ţinta şi i se făcu imediat ruşine. *Iartă,* spunea Domnul iar ea numai ce-l împunsese pe Alex cu un pumnal ascuţit. Plecându-şi privirile la mâinile ei, aproape vedea sângele de pe ele şi-i veni să plângă. Singura cale prin care se putea gândi să îndrepte lucrurile era să fie sinceră.

— Ştiu unde am ajunge, Alex, iar sexul nu ne va rezolva problemele.

— Asta te-a costat, spuse el sugrumat.

— E adevărat, nu?

— Ar putea uşura tensiunea dintre noi.

— Şi să tulbure şi mai mult situaţia. Vedea acum atât de clar cât de des folosiseră relaţiile fizice pentru a depăşi probleme care produceau fisuri în relaţia lor, în loc să facă un pas în spate, să analizeze, să asculte, să repare, şi să-şi continue împreună drumul mai departe. Dacă avem de gând să ne împăcăm, trebuie să zidim o fundaţie solidă de data

asta.

— De data asta? Nu-i dragostea îndeajuns?

— Ba da, dacă este dragoste adevărată.

Cuvintele ei îl răniră evident, dar ea nu putea da înapoi acum. Când o privi cercetător, simți că el îi căuta slăbiciunile.

Doamne, ajută-mă să rămân fermă. Arată-mi ce am de făcut. îl iubesc, dar nu vreau să renunț la sufletul meu pentru el.

Alex se încruntă uşor, perplex.

— OK, spuse el încetişor. Vom rămâne la tine.

— Nu. Vom începe prin a vorbi la telefon.

Avea nevoie de spațiu între ei. Luase mult prea multe decizii pe baza sentimentelor ei, şi uite unde o adusese asta!

Domnul spunea să îți înnoieşti mintea, iar ea exact asta intenționa să facă. Având o oarecare distanță între ei, îşi putea menține mintea limpede să poată *gândi.*

Un lucru îl ştia deja. Era nevoie de Dumnezeu să fie iarăşi împreună şi căsnicia lor să funcționeze.

Kavanaugh s-a întors.

Am fost atât de uşurată să-l văd cum traversează câmpul călare. A fost plecat atât de mult timp că mă şi gândeam deja că-i veniseră mințile la cap. A spus că nu s-a răzgândit în nicio privință, dar s-a gândit că eu aveam nevoie de timp să mă obişnuiesc cu ideea de a avea un alt soț. A spus că a călărit la Yerba Buena şi apoi la Monterey. A cumpărat o verighetă acolo de la un meşter în giuvaiere. Pe drum spre miazănoapte, a întâlnit alți colonişti. Cinci familii şi-au luat pământ la est de noi, lângă Russian River. Cât timp a fost Kavanaugh acolo, făcând cunoştință cu toți, un bărbat s-a întors de la Sutter's Fort şi a spus că a auzit zvonuri că s-a găsit aur pe un filon la o moară de pe American River. Doi dintre bărbați au fii care se vor întoarce

să afle dacă e adevărat.

Kavanaugh a spus că unul din oamenii din noua aşezare a spus că putea ține ceremonia de căsătorie pentru noi. Are o Carte de Rugăciuni şi este scrisă acolo şi slujba de cununie.

Kavanaugh şi cu mine suntem cununați. Lester şi Charlotte Burrell au dat o petrecere pentru noi după ceremonie. Au participat douăzeci şi şapte de oameni, toți străini, care ne-au devenit curând prieteni. Am avut şi muzică! Un bărbat a cântat la scripcă, iar altul la muzicuță. Am dansat până m-au durut picioarele. Sunt oameni buni, primitori de oaspeți şi au fost foarte bucuroşi să ne organizeze o petrecere de nuntă cum se cuvine. De când am trecut munții Sierra Nevada, mă simt pentru prima oară acasă aici, în California.

M-am gândit să cos un *quilt* de nuntă pentru mine şi Kavanaugh, ca să nu trebuiască să ne învelim cu pătura lui James. Aşa că m-am dus la cufărul meu şi am scos toate bucățile de material pe care mi le-au dăruit doamnele de la clubul de cusut *quilturi.* Sub ele am găsit o tavă frumoasă din lemn, şi sub ea o Minunată Surpriză. Mătuşa Martha mi-a împachetat frumoasa ei rochie galbenă şi şalul alb din dantelă. Când le-am scos din cufăr, am găsit între faldurile lor Biblia ei.

Am şezut plângând lângă ele multă vreme, stând şi mângâind pielea cea neagră. Legătura e roasă de la mâinile ei pline de dragoste, şi doar atingând-o şi mă şi simt mai aproape de ea. Îmi amintesc toate ceasurile pe care le-a petrecut citind-o. Când am deschis-o, am găsit biletul de la ea.

În seara asta citesc pentru prima oară din Biblia Mătuşii Martha. Am început cu Geneza şi o vom citi toată până la capăt. După ce am terminat povestea creației, am stat cu toții la poveşti.

Copiii sunt acum în pat, iar Kavanaugh a ieşit să vadă de animale şi să facă o baie în pârâu înainte să vină la culcare. Am răsfoit prin Biblia Mătuşii Martha. Mă simt aproape de ea, cu Biblia în mâinile mele. A scris rugăciuni şi notițe pe marginile paginilor. Versetele preferate sunt subliniate. Presate printre paginile ei sunt surprize care-mi amintesc de primăvară şi de Mama, şi de zilele de demult din Galena – o floare aurie de *Smyrnium olusatrum,* o stea căzătoare din hârtie de culoarea levănțicii, pătlagină indiană albă, flori galben-oranj de *coreopsis,* ruji purpurii, susane cu ochi negri, flori galbene de piciorul cocoşului, ochiul-boului albastru, o floare roz-purpurie de *liatris* şi phlox violet de mlaştină.

Doamne, binecuvântează-o şi apăr-o întotdeauna.

PARTEA A PATRA
RECONCILIEREA

CAPITOLUL 25

Alex suna în fiecare seară la zece şi un sfert. Carolyn era întotdeauna deja în pat la ora nouă, în timp ce Clanton îşi târa picioarele cumva până la zece. O singură conversaţie cu tatăl lui fu de-ajuns să-l determine să coopereze.

În fiecare seară suna telefonul, iar inima Sierrei tresărea. Lua aer adânc în piept şi răspundea în timp ce se aşeza pe un scaun în bucătărie. Alex vorbea în cea mai mare parte a timpului, în timp ce ea mâzgălea câte ceva pe un carnet, pentru a-şi ţine cumva în frâu nervozitatea. În timp ce ea îşi reţinea sentimentele, Alex începu să se deschidă. Conversaţiile deveniră chinuitoare şi cu o notă de confesare. Ultimul lucru despre care voia să audă era relaţia lui cu Elizabeth, dar el avea nevoie să se descarce.

— Ea a plecat de pe coasta de est din nevoia de independenţă, îi spuse el. A fost atrasă de mine pentru că eram opusul genului de bărbat cu care-şi dorea tatăl ei să o căsătorească. Nu că s-ar fi gândit vreodată la căsătorie.

Sierra îşi dădea seama cum evoluaseră lucrurile. Munca îi adusese împreună. Elizabeth fusese desemnată să lucreze îndeaproape cu Alex. Alex era un bărbat charismatic, pasional, genial şi incitant. În timp ce Sierra se certa cu el acasă, Elizabeth îl aştepta la birou, gata să-l consoleze şi să simtă cu el, gata să îl zidească şi nu să-l dărâme.

El începu apoi să petreacă tot mai multe ceasuri la birou. Începură să servească prânzul împreună, apoi cina. Câteva pahare de băutură conduseră la mai mult. Apoi apăru vinovăţia, şi singurul mod de a scăpa de ea era să dea

vina pe altcineva. Sierra ştia că ea devenise ținta perfectă. Ea singură se adusese în postura ce-i pregătea căderea, prin propriul ei comportament copilăresc din lunile dinainte ca Elizabeth Longford să intre pe scenă. Dacă nu ar fi fost Elizabeth, ar fi fost o alta.

— Ce s-a întâmplat când te-ai dus în est cu ea?

— Cum adică?

— Audra a spus ceva despre un fiasco în Connecticut.

— Poți să-i spui şi aşa. Am avut un schimb de cuvinte eu şi tatăl ei. Cam acelaşi gen de discuție pe care am avut-o şi cu tatăl tău. Mai ții minte ce s-a întâmplat?

— Da. În cele din urmă ați devenit foarte buni prieteni.

Fusese nevoie de câțiva ani, însă Alex şi tatăl ei deveniseră apropiați. Pe când murise tatăl ei, devenise eroul lui Alex, pe al doilea loc după ea însăşi şi Luis.

— Nu, spuse Alex. Nu la asta mă refer. Mai ții minte ce ai făcut tu? Ai coborât scările şi ai stat lângă mine. Ai spus că mă iubeşti. Ai făcut o declarație, tare şi răspicată. Ai fost gata să te lupți pentru *noi,* indiferent cât te-ar fi costat asta, chiar dacă te-ar fi separat de părinții tăi. El pufni acum ironic. Elizabeth m-a aruncat în gura lupilor şi apoi s-a retras să privească cine câştigă.

În loc să o facă să se simtă mai bine, cuvintele lui o făcură să se întrebe dacă lucrurile ar fi arătat altfel dacă Elizabeth ar fi fost puțin mai înțeleaptă sau dacă l-ar fi iubit ceva mai mult pe Alex.

— Nu tăcea acum, Sierra. Încerc să-ți spun că am văzut cum era. A fost nevoie de episodul din Connecticut ca să înțeleg ce făcea. Nu mă iubea, şi nici eu n-o iubeam pe ea. Ne foloseam unul de celălalt. S-a folosit de mine împotriva tatălui ei. Iar eu am folosit-o împotriva ta.

— Dacă ai ştiut toate astea, cum de n-ai plecat mai repede de la ea?

El tăcu o clipă.

— Mândria.

— Fii sincer, Alex. Obosise să se tot răstignească între doi tâlhari: regretul pentru ziua de ieri, şi teama pentru ziua de mâine. Avea nevoie să audă adevărul din gura lui, indiferent cât de tare avea s-o doară. Nu puteau zidi pe nimic altceva. Îți promit că nu îți voi închide telefonul în nas, orice-ai spune acum.

— Bine, spuse el greu, evident deloc dornic să îi împărtăşească ceea ce urma să spună. N-am fost sigur că vreau să mă întorc la tine.

Ei bine, cel puțin acum ştia că nu-i mai ascundea nimic, înghițindu-şi durerea, îl întrebă:

— Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Când ai spus că nu-mi vei lua niciodată copiii de la mine, m-ai făcut să încremenesc. Mă aşteptam din partea ta să joci murdar.

Şi de ce să se fi aşteptat la altceva? Fusese revendicativă, criticându-l şi plângându-se de mutarea lor aici. După trei ani de astfel de comportament, de ce să se fi aşteptat el din partea ei să fie corectă când venea vorba de divorț?

— În cele din urmă mi-am dat seama *că eu* eram cel care jucam murdar, spuse el. Şi apoi a fost ziua când te-am văzut jucând baseball. Râse cu poftă. Când se termină meciul acela, mă întrebam cum de te-am părăsit, oare?

— Pentru că am marcat un punct? spuse ea, zâmbind trist când continuă să mâzgălească pe carnet.

— Nu, pentru că nu te mai văzusem râzând de luni de zile. Arătai iarăşi tânără şi fericită, aşa cum erai când am început să ieşim împreună. M-ai lăsat cu suflarea tăiată. Am şezut acolo privindu-te şi mi-am amintit de vremurile bune. Mi s-a făcut greață, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu noi.

Şi aşa continuară. Alex suna, ea asculta – şi învăța. Pe măsură ce trecură zilele, ea-şi părăsi scaunul şi se tolăni pe

canapea, cu picioarele ridicate pe vechea masă din lemn cu capete metalice.

— Dacă vom fi iarăşi împreună, ce ai de gând să faci cu tot echipamentul acela stereo şi restul electronicelor pe care le ai în living? Şi cu canapeaua aia oribilă neagră? îl întrebă ea.

— Ce te face să crezi că vom locui în apartamentul tău?

Şi atunci căzu pe gânduri. Chiar, unde *aveau* să locuiască? Cum aveau să-şi reunească din nou stilurile de viață? Sierra începu să-şi dea seama cât de puține lucruri aveau în comun.

Doamne, cum o să facem relația noastră să funcționeze?

Petrecea cât putea de mult timp citind din Biblie şi gândindu-se la toate lucrurile. Din nou, învățase: Nu te îngrijora de nimic. Fii mulțumitoare. Du lucrurile încâlcite din viața ta una câte una înaintea Domnului. Trebuia să-şi ațintească ochii la Iisus în mod constant, pentru a reuşi să depăşească toate lucrurile cu Cristos, în El, în loc să se lase năpădită de vechile resentimente, dureri şi temeri.

Sentimentele ei începură să se schimbe pe măsură ce Alex continua să vorbească. Furia se risipi în cele din urmă, şi compasiunea se strecură în sufletul ei, nu doar pentru Alex, ci şi pentru Elizabeth Longford. Ştia de la Audra că Elizabeth se mutase înapoi în Connecticut. Atunci când Alex plecase, viața ei se năruise. Dorința ei de independență de tatăl ei i se spărsese în față.

— Ne-a sunat să ne spună că se mărită, spuse Audra.

Sierra îi spuse asta şi lui Alex, verificându-i reacția pe care se aştepta să o aibă, mai bine acum decât mai târziu, dacă voia să se răzgândească cu privire la direcția în care se îndreptau.

— Am auzit. Răspunsul lui fu liniştit, neutru.

— De la Audra?

— Nu. A sunat Elizabeth când am fost la birou săptămâna trecută. Ea mi-a spus.

Sierra simți cum i se strânse stomacul. Nu se gândise că el păstrase legătura cu ea.

— E singura dată când am vorbit cu ea de când a plecat, spuse Alex, părând să-i citească gândurile. L-am întâlnit pe cel cu care se căsătoreşte cât timp am fost în Connecticut, continuă el. A fost cândva logodită cu el, şi apoi s-au despărțit. E absolvent de Harvard, avocat. Bogat. Legăturile dintre familiile lor se întind până la părinții fondatori. E alegerea tatălui ei. Râse oarecum sarcastic. Şi închipuie-ți, l-am *simpatizat.* Când am lăsat toate celelalte la o parte, am descoperit că e chiar un tip decent şi simpatic.

Sierra îşi luă inima în dinți.

— Poate că Elizabeth te-a sunat sperând că o vei face să se răzgândească.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse el blând. De asta i-am spus că fac tot ce-mi stă în putință să mă împac cu soția mea.

Sierra îşi închise ochii, imaginându-şi cât de mult ar fi durut-o pe ea să fi fost în locul lui Elizabeth.

— Şi ea ce a spus, Alex?

— A spus că-i pare rău.

Sierrei i se făcu milă de Elizabeth. Urmase sfatul lui Dennis şi se ruga în fiecare zi câteva minute pentru Elizabeth Longford. În timp, i se risipise toată animozitatea. Acum se ruga, în timpul conversației pe care o avea cu soțul ei care o părăsise.

— Sierra? Vorbeşte cu mine. Urlă la mine. Spune ceva.

— Niciodată nu ne dăm seama cât de mulți oameni rănim prin acțiunile noastre, nu-i aşa, Alex? E ca o reacție în lanț. Am fost atât de supărată pe tine când am venit aici. Niciodată nu am stat să aflu ce îți doreşti tu sau de ce ai tu

nevoie. N-am fost interesată decât de ce aveam eu nevoie. Te-am rănit atât de mult, şi de aici am rănit-o şi pe Elizabeth.

— Tu n-ai avut nicio legătură cu Elizabeth.

— Ba da, am avut. Dacă aş fi fost soția care ar fi trebuit să fiu, nu te-ai fi uitat niciodată la ea. Aşa că împărtăşesc vina împreună cu tine pentru durerea ei.

El spuse ceva în spaniolă.

— Îmi aminteşti de mama ta.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar şi le înghiți repede. Nu exista compliment mai scump pe care să i-l fi putut face el.

— Încă mi-e dor de ea. Uneori văd ceva sau citesc ceva ce ştiu că ar fi făcut-o să râdă, apoi iau telefonul să o sun. Şi ajung la jumătatea numărului înainte să-mi amintesc că ea nu mai este.

— Ar fi trebuit să fiu alături de tine, spuse el răguşit.

În schimb, fusese cu Elizabeth. Clipind repede pentru a-şi alunga lacrimile, Sierra nu spuse nimic. O durea gâtul. Oare avea să scape vreodată de durerea asta?

— Încercam să găsesc o cale de ieşire din… începu Alex, încetişor.

— Din căsnicia noastră.

— Nu. Din ceea ce se întâmpla între mine şi Elizabeth. Sentimentele de vinovăție mă devorau de viu. Ştiam că ai nevoie de mine, dar nu reuşeam să accept asta sau să dau ochii cu tine. Nu puteam da ochii nici cu mama ta. Eram convinsă că ar fi ştiut din clipa când s-ar fi uitat la mine că ceva nu era în regulă. Apoi Papa mi-a ținut o predică la telefon. Ştiam că avea dreptate, dar nu îmi plăcea să mi se spună ce am de făcut. Pe când am ajuns acolo, eram bine turat şi pregătit de luptă. Aveam tot felul de scuze şi argumente. Papa şi cu mine ne-am certat după înmormântare. A spus că îi era ruşine de felul în care mă

purtam cu tine. Iar scrisoarea pe care mi-a scris-o mama ta a fost picătura care a umplut paharul. A trebuit să plec de acolo.

— Ce ți-a scris?

— A spus că ştia din prima clipă când ne-a văzut împreună că sunt bărbatul potrivit pentru tine. Nu mai spuse nimic o vreme, apoi continuă cu vocea sugrumată. A spus că mă iubea şi că era mândră că eram fiul ei.

Continuară să discute până după miezul nopții, ceea ce o făcu pe Sierra să se scoale cu ochii încețoşați a doua zi de dimineață pentru a merge la serviciu. După ce-şi termină treburile, veni acasă, pregăti cina pentru copii, şi se întinse pe canapea pentru a citi din Biblie. O treziră Carolyn şi Clanton la zece.

— Ne ducem la culcare, mamă, spuse Clanton.

Încercând să se concentreze la epuizarea ei, Sierra se ridică în şezut.

— N-am vrut să adorm. Cât e ceasul?

— Tati a sunat mai devreme, spuse Carolyn. Spunea că o să te sune la zece jumătate. Se sărutară de noapte bună şi ea coborî la parter.

În timp ce aştepta să sune telefonul, rămase privind la *quiltul* lui Mary Kathryn. Atunci îşi dădu seama că nu doar sentimentele ei i se schimbau, ci şi modul de a vedea lucrurile. Se gândi la primele ei luni pline de entuziasm de după ce deveni creştină. După ce i se spusese despre Iisus în copilărie, înțelesese în sfârşit pentru sine cine era Iisus. Creator, Răscumpărător, Dumnezeu Atotputernic, Rege al Regilor, Domn al Domnilor. Iar momentul în care înțelesese aceasta era comparabil cu o explozie atomică. O lumină albă intensă o orbise puțină vreme. Fusese atât de prinsă de subita luminare a minții ei şi a inimii ei față de Cristos, că nu văzuse nimic altceva cu claritate. Nu se uitase la nimic altceva. Nu ştiuse decât un singur lucru: Iisus o iubea. Alex

nu o iubea, dar Domnul da. După luni întregi de tulburare şi suferinţă, ajunsese să se simtă fericită. Se simţise plină de speranţă. În mijlocul tuturor lucrurilor, se simţise în siguranţă.

Apoi Alex reintrase în viaţa ei, zguduindu-i din nou fundaţia. În sfârşit se obişnuise să fie fără el; Ron aştepta în culise, gata să păşească pe scenă. Lucra, se întreţinea singură, era responsabilă. Copiii erau bine acomodaţi cu noua lor şcoală, implicaţi în biserică. Clanton nu se mai bătea. Carolyn nu mai avea obsesii legate de note.

De ce acum, Doamne? strigase ea la El. De ce nu puteau rămâne lucrurile aşa cum erau? De ce nu putea rămâne Alex departe de viaţa ei, aşa cum spusese că şi-o dorea?

Dar viziunea ei începuse să se ajusteze la lumină. Părea că în fiecare nouă zi reuşea să vadă viaţa – pe sine – tot mai clar, prin Scriptură, rugăciune şi umblarea ei zilnică cu Iisus. Putea vedea până în colţurile prăfuite, murdare şi secrete colţuri din viaţa ei. Cristos adusese totul la lumină.

Dureros, limpede, îşi văzu partea ei din jocul pasional. Fu cuprinsă de groază când îşi recunoscu păcate din trecut şi din prezent în care căzuse din obişnuinţă, păcate ascunse cu care se temea să se confrunte. Alex nu era singurul vinovat. Ea stătea despuiată în faţa oglinzii, văzându-se pe sine aşa cum fusese: copilăroasă, egocentrată, plină de autocompătimire, acuzatoare, cârcotaşă.

Mai bine să locuieşti într-un colţ pe acoperiş, decât cu o nevastă gâlcevitoare într-o casă mare.

Îi era ruşine şi suferea, dar în mod ciudat, un sentiment de pace o cuprinse după ce se auto-examină. Îşi aminti de mama ei în pod, de geamul deschis, de aerul proaspăt ce intra în timp ce ea ştergea totul de praf, mătura şi separa gunoiul de comori.

O, Doamne Iisuse, fă asta în viaţa mea. Te rog. Mă

cunoşti mai bine decât mă cunosc eu însămi. Deschide-mi uşile şi ferestrele şi lasă-ți Duhul Tău Sfânt să facă curat prin mine. Eşti binevenit în casa mea. Vino la mine, în holul şi în livingul meu. Păşeşte prin coridoare şi prin bucătărie. Fii cu mine în dormitor şi în baie. Treci prin fiecare dulap, fiecare sertar, de la fundație şi până în podul vieții mele. Sunt a Ta, Tată. Rămâi cu mine pentru totdeauna, Iisuse, Te rog îndepărtează totul din mine ce nu Te glorifică pe Tine. Fă-mă vasul Tău.

O, Doamne, Tu eşti Dumnezeul meu. Pe Tine Te doresc. Sufletul meu însetează şi înfometează după Tine. Trupul meu tânjeşte după tine, ca un pământ uscat după o ploaie bogată. Dragostea ta e mai scumpă decât viața însăşi.

— Te îndrăgosteşti din nou? o întrebă Alex încetişor târziu în seara aceea, după ce discutaseră preț de două ore.

Cu ochii închişi, cu capul rezemat de spătarul canapelei, zâmbi.

— Da.

Dar nu de Alex – pe el nu încetase să-l iubească niciodată. Se îndrăgostea de Iisus.

Azi l-am găsit pe dragul nostru Koxoenis împuşcat lângă malurile pârâului nostru.

Doamne, cine ar putea ucide un om atât de blând care n-a făcut nimic decât să arate bunătate şi ospitalitate altora? Kavanaugh crede că Koxoenis a fost grav rănit şi a încercat să ajungă la noi pentru ajutor. Mă simt cuprinsă de durere când mă gândesc cât trebuie să fi suferit. O, Doamne, dacă l-am fi găsit mai repede. Kavanaugh spune că rana lui era mortală şi că nu l-am fi putut scăpa, dar cel puțin l-am fi putut mângâia în ultimele lui ceasuri pe pământ. L-am fi putut ține la piept şi să ne rugăm pentru el.

Kavanaugh l-a dus pe Koxoenis acasă la noi. L-am spălat şi l-am învelit cu o pătură şi l-am îngropat alături de

James.

Doamne, sunt atât de îndurerată. Te rog, nu-i ține la socoteală lui Koxoenis că eu n-am ştiut cum să-i spun de Tine. Am încercat atât de mult de fiecare dată când a venit la noi în vizită, dar limbajul semnelor lasă atât de multe lucruri nespuse. El nu m-a înțeles, şi eu n-am ştiut cum să îi explic. Iar acum, e pierdut pentru vecie.

Tată, Te rog dă-mi voie să vorbesc în numele lui. Koxoenis a fost bun şi generos, şi ascultător de voia Ta. Ți-a auzit vocea în ziua aceea când noi eram atât de înfometați. A venit la noi şi ne-a dăruit carne. Ne-a arătat mâncarea pe care Tu ai semănat-o în jurul nostru. El l-a învățat pe Joshua cum să ne construiască un adăpost, ca să ne fie cald şi să nu stăm în umezeală în lunile reci de iarnă. El a fost primul şi cel mai scump prieten al nostru, şi cu toate că nu Te-a cunoscut, Doamne, cred în inima mea că era copilul Tău în duhul lui. Niciodată n-am cunoscut un om mai blând şi mai iubitor.

Te rog, Doamne, fii îndurător şi adu-l pe Koxoenis în împărăția Ta.

Azi, Beth şi cu mine am cules flori şi le-am dus pe dâmbul micuț unde i-am îngropat pe James şi pe Koxoenis. Dar când am ajuns acolo, am găsit mormântul lui Koxoenis gol. Crucea pe care i-am făcut-o zăcea pe grămada proaspătă de pământ şi pe ea era un coş Pomo drept dar. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, cu un model împletit cu pene roşii, galbene şi verzi, şi mărgeluțe mărunte. În jurul gurii sunt nişte pene mici şi negre de prepeliță moțată.

Am pus coşul pe raftul nostru de deasupra căminului şi ne vom aminti de preaiubitul nostru prieten şi de oamenii lui de fiecare dată când ne vom uita la el.

Ieri, Kavanaugh a adus provizii din aşezarea de lângă râu. Beth şi cu mine ne-am dus azi până în satul lui

Koxoenis, să le ducem plăcinte cu mere soției şi copiilor lui, dar când am ajuns acolo, toți erau plecați. Niciun foc nu ardea. Niciun fum nu ieşea din afumătoare. Nicio femeie nu lucra la piatra de moară să zdrobească ghindă. Satul era părăsit şi pustiu.

Kavanaugh a spus că Indienii se mută acolo unde este mâncare. El crede că satul acesta s-ar putea să fie locuința lor de iarnă. Primăvara şi vara şi-o petrec probabil în altă parte. Bănuții pe care-i poartă oamenii lor sunt făcuți din scoici. Aşa că mă gândesc că oamenii petrec un timp lângă ocean. Poate că acum sunt acolo.

Am aflat de la Joshua că oamenii lui Koxoenis mănâncă peşte, ghindă, fructe de dafin californian [34], castane porceşti şi un amestec de semințe şi grâne prăjite şi măcinate între pietrele de moară, şi apoi cernute. Ei îi spun *pinole.* Acum că a venit primăvara, totul e verde şi creşte din belşug. Probabil că există o sută de plante diferite bune de mâncat pe care noi nu le-am descoperit încă. Iar când vine vara, se coc merele, zmeura şi murele. Vor fi mai gustoase decât cele uscate pe care le înmoi ca să fac plăcinte.

Sper că-i vom vedea din nou pe oamenii lui Koxoenis când o veni toamna, dar inima mea îmi spune că n-o să avem noi norocul ăsta.

Doamne, Te rog fii cu ei şi apără-i de rele.

---

[34] În original *pepperwoodnut,* fruct asemănător cu avocado al copacului *Umbellularia californica* renumit pentru frunzele aromate de forma dafinului şi lemnului de esență tare, foarte apreciat pe plan mondial pentru calitățile sale de excepție (n.trad.).

CAPITOLUL 26

— Trandafiri roşii, mamă! strigă Carolyn de la intrare. Vino să vezi!

Sierra coborî pe trepte şi rămase cu gura căscată când văzu arajamentul care tocmai era adus în apartament.

— Pe masa din living e bine, doamnă? întrebă curierul. Era tânăr, cu un tricou pe care scria „Dumnezeu a vorbit şi *BANG* totul a fost făcut”, părul lung şi negru şi un singur cercel într-o ureche.

— Da e bine acolo.

Când puse aranjamentul pe masă, îi zâmbi cu subînțeles.

— Cineva e fie pălit de dragoste, fie în mare belea.

Ea pufni în râs. *Pălit* era un cuvânt atât de antic ca să iasă din gura unui asemenea tânăr.

— Aşteaptă o clipă, spuse ea, şi îi dădu o bancnotă de zece dolari bacşiş. Găsi un cartonaş ascuns între bobocii de trandafiri şi frunzele de ferigă. *Happy Valentine Day. Te iubesc, Alex.* Douăzeci şi patru de trandafiri roşii într-o vază de cristal.

Ea-l sună.

— Mulțumesc pentru trandafiri.

— Ce-ai zice să ieşim cu copiii în oraş deseară? Luăm cina şi vizionăm un film. Ea zâmbi.

— Îmi place cum sună.

— Ce-ar fi să-i lăsăm pe ei să şadă în primul rând, iar noi ne aşezăm în ultimul rând, cum făceam pe vremuri?

Ea râse.

— Ce-ar fi să şedem toți în mijloc, *împreună?*

Petrecură o seară minunată împreună. După cum se dovedi, Clanton şi Carolyn o implorară să rămână în față, iar ea şi Alex se aşezară în mijloc. La început, Alex nu o atinse. Stăteau unul lângă celălalt, amândoi privind la

ecranul imens, cu personajele Disney făcând tot felul de giumbuşlucuri, amândoi încordați ca două ceasuri la doi dolari bucata. La jumătatea filmului, Alex o luă de mână. Când ea nu încercă să-şi retragă mâna, el se relaxă.

— Nu îl inviți înăuntru? o întrebă Carolyn când ajunseră la locuința lor.

— Vreau să-i arăt noul meu joc, spuse Clanton aluziv.

Sierra se uită de la unul la altul, şi ştiu ce sperau copiii ei. Cum le putea explica faptul că nu era pregătită?

— Altă dată, spuse Alex, venindu-i în ajutor. Făcu un pas în spate.

— Mamă, se văicări Carolyn, privind-o implorator.

— E în regulă, Alex, spuse ea. Intră. O să pregătesc nişte cidru fierbinte pentru noi toți, până te uiți la jocul lui Clanton.

Era în bucătărie, adăugând bucăți de scorțişoară în cidrul aburind când se întoarse Alex.

— Vin şi copiii? întrebă ea, privind spre scări.

— Se joacă un joc video.

— Carolyn?

Niciodată nu o interesaseră până atunci jocurile video. El ridică din umeri.

— Pari neliniştită.

— Sunt puțin, spuse ea, râzând sfioasă. Ce-ar fi să luăm loc în living? îi întinse o cană cu cidru fierbinte, luă una pentru sine şi se îndreptă înainte spre canapeaua pe care o recondiționase, se aşeză într-un capăt al ei, ridicându-şi picioarele ghemuite sub ea.

Niciunul nu ştia ce să spună, pentru a pune capăt tensiunii. Îşi aminti alte nopți petrecute pe canapeaua aceasta. Tăcerea îi întindea nervii.

— Te obişnuieşti până la urmă, nu? spuse Alex greu.

— Cu ce?

— Să te doresc atât. Şi să ştii că şi tu mă doreşti, la

rândul tău.

O privi, fără să-i ascundă nimic.

Inima Sierrei începu să bată cu putere. Alex își puse cana de cidru fierbinte pe masa veche din lemn şi se ridică în picioare. Ea-şi ridică privirea la el, temându-se că avea să o sărute şi să înceapă ceva ce nu-i putea permite să ducă până la capăt. Sau mai rău, avea să plece.

Expresia lui se îmblânzi.

— Oricât mi-aş dori-o, nu o să te zoresc.

— Nu încerc să fiu dificilă, Alex.

— *Yo se.* Trebuie să înveți să ai iarăşi încredere în mine. Ea își plecă privirea în cana ei cu cidru.

— Aşa de multe mi s-au întâmplat anul trecut. M-am schimbat în moduri în care nu cred că înțelegi. Se uită din nou la el. Domnul este centrul vieții mele acum. Nu mă pot întoarce...

— Dennis şi cu mine am discutat despre asta. Era surprinsă.

— Serios? Ştia că Dennis nu avea nevoie de multe: el prezenta

Evanghelia din trei mişcări.

— Particip la Mesă, Sierra. Am fost în fiecare duminică de când m-am mutat aici. Îşi întoarse privirea, frecându-şi ceafa. M-am gândit că era timpul să mărturisesc şi mi-am ispăşit păcatele. Dennis vorbeşte de har, dar există şi dreptate.

Ea-şi lăsă cana pe masă şi se ridică.

— Te iert, Alex.

El o privi cu ochii umezi.

— Ştiam asta când ai spus că vrei să vorbim, dar nu pot să trec peste asta. Am făcut nişte jurăminte, *querida.* Nu contează că au fost la Reno şi nu într-o biserică. Le-aş fi putut rosti într-o parcare şi tot aş fi ştiut că vorbesc înaintea lui Dumnezeu. Ultimul lucru la care m-am gândit

că-l voi face vreodată a fost că voi comite adulter. Şi apoi asta am făcut. Niciodată nu m-am gândit că voi fi capabil să te rănesc. Şi apoi am făcut şi asta. Deliberat. De fiecare dată când aveam ocazia.

Îi venea să-l cuprindă în brațe, dar el se îndepărtă uşor de ea, lăsând o distanță mai mare între ei. Era chinuit de vinovăție. Îi cunoştea privirea aceea. De asemenea ştia că voia să-i mai spună ceva – ceva ce nu avea să-i placă. Muşchii stomacului i se încordară. *Nu mai vreau, Doamne. Te rog, ajunge.*

— Părintele O'Shea m-a întrebat dacă mi-am făcut un test sanguin.

Sierra simți cum tot sângele i se scurge din față. Clipi.

— Mda, cam aşa m-am simțit şi eu, cum arăți tu acum, spuse el mohorât. Nici eu nu m-am gândit niciodată la asta. Nu până când n-a pomenit-o un preot celibatar. Am sunat-o pe Elizabeth şi i-am pus câteva întrebări pe față. N-a fost prea bucuroasă să îmi răspundă la ele, dar a fost sinceră. Ştiam că n-am fost primul în viața ei. Dar nu ştiam câți. Ştii ce spun, Sierra? înțelegi?

— Da.

— A mai fost cu cinci alți bărbați, unul la liceu, doi la colegiu, unul după, şi individul cu care se căsătoreşte. A spus că nu crede că există vreo şansă ca vreunul din ei să fie HIV-pozitiv, dar nu are de unde să ştie, nu? Ochii îi erau chinuiți. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la asta. Ochii îi erau plini de lacrimi. Tu ai venit la mine ca fecioară. Nici măcar n-ai sărutat alt băiat înainte de mine.

— Aşa, şi acum vrei să-mi spui că eşti…? Nu-şi putu încheia întrebarea.

— Nu. Am făcut patru teste în ultimele câteva luni. Toate negative, dar cine ştie? Oare ni se spune adevărul în privința asta? Veni la ea şi îi cuprinse fața în mâini. În timp ce o mângâia pe față, ochii i se umplură de lacrimi şi

suferință. Cum aş putea face din nou dragoste cu tine fără să mă întreb dacă nu cumva te ucid prin asta?

— O, Alex, spuse ea în şoaptă, şi-şi lipi mâna de pieptul lui. Îi simți inima bătându-i mai repede; iar inima ei intră în acelaşi ritm.

El îi luă mâna şi i-o îndepărtă de la sine.

— Am fost aproape să nu îți spun, zise el răguşit, dar aveai dreptul să ştii. E alt lucru la care poate va trebui să te gândeşti înainte să iei o decizie, nu? Se îndepărtă de ea.

Ştiu că se îndrepta spre ieşire.

— Alex…

— Te sun, spuse el sugrumat. Fără să privească înapoi, deschise uşa şi ieşi.

Au trecut trei ani de când n-am mai scris nimic în jurnalul acesta.

Ne-am petrecut serile citind Biblia Mătuşii Martha. Am aflat cine l-a ucis pe preaiubitul nostru Koxoenis, şi aproape că mi-a frânt inima. Poate că n-aş fi aflat-o niciodată dacă nu aş fi observat crucea de ametist pe care o purta Charlotte Burrell la serviciul de Crăciun. Inima mi-a stat în loc când am văzut-o la gâtul său, şi am crezut că o să mă sufoc, şi că sigur n-o să mai pot vorbi. Eram atât de supărată, că mi-a venit să-i smulg medalionul de la gât, dar Tu m-ai oprit. Ea m-a întrebat ce s-a întâmplat. De îndată ce m-a întrebat, am ştiut că pot totuşi vorbi.

Nu am întrebat-o de cruciuliță. În schimb, am făcut ce mi-ai pus Tu în minte. I-am povestit de prima noastră iarnă în California şi cum am fi murit cu siguranță de foame dacă nu ar fi fost bunătatea unui Indian Pomo numit Koxoenis. Lester ni s-a alăturat în timp ce îi povesteam eu Charlottei de dragul nostru prieten. Le-am spus cum ne-a dăruit Koxoenis carne şi cum l-a primit pe Joshua în casa lui, şi în satul lui, şi l-a învățat cum să întindă capcane de peşti şi să

facă un adăpost care să ne țină la căldură şi la loc uscat în lunile reci şi umede de iarnă. Am spus că a fost aproape un exemplu al dragostei lui Dumnezeu cum n-am mai văzut în toată viața mea, şi un adevărat răspuns la o rugăciune pe care am înălțat-o la disperare. Le-am spus că singurul dar pe care i l-am putut oferi a fost o cruce de ametist cu un lănțişor de aur, exact ca cel pe care-l purta Charlotte.

Lester a pălit. Toată fața i s-a albit şi s-a umplut apoi de pete. M-am gândit că o să moară chiar acolo. A spus că-i părea rău. A spus că atunci când l-a văzut pe indian cu arcul şi săgețile lui, s-a gândit că era o amenințare şi l-a împuşcat. I-a luat crucea pentru că s-a gândit că Koxoenis cu siguranță omorâse un colonist alb şi i-o furase. Charlotte era prea ruşinată ca să mai spună ceva. Mi-a dat medalionul înapoi şi n-a putut scoate nicio vorbă.

Acum mă doare mai mult pentru Lester şi pentru Charlotte decât pentru Koxoenis. Ei vor trăi cu această vină în inimile lor anii ce vor urma. Le-am spus că eu îi iert şi că îi ierți şi Tu. Dar nu ştiu dacă asta i-o fi făcut să se simtă mai *bine* pentru faptul că au luat viața unui om nevinovat.

O, Doamne, cât de multe lucruri am făcut fără să mă gândesc care este prețul pentru alții.

Ham are acum un fiu. Niciodată nu am văzut un bărbat atât de obsedat de un copil. Stă lângă leagăn şi se uită la Micah, uneori şi un ceas sau mai bine. Când se trezeşte Micah noaptea, Ham îl aduce în patul meu şi se uită cum îl alăptez. Uneori mă deranjează. Noaptea trecută spunea cât d binecuvântată este o femeie. Când l-am întrebat de ce, a spus că o femeie simte cum creşte un copil în pântecul ei, şi după aceea, după ce-l naşte, îi asigură hrană chiar cu trupul ei. Niciun bărbat nu poate experimenta vreodată aşa ceva.

James n-a vorbit în toată viața lui aşa.

Ce fel de om mi-ai dat, Doamne?

Niciodată n-am crezut că voi putea iubi un om atât de mult, încât inima ni se va frânge de fiecare dată când îl privesc – şi aşa este. De James m-am îndrăgostit de prima dată când l-an văzut, cu toate acestea omul acesta fioros şi necizelat este cel care a devenit o parte din mine. M-am gândit mult la asta în ultimul timp. Mă gândesc la asta pentru că James a păstrat o parte din el pentru sine. Kavanaugh se dăruieşte în întregime. James tânjea după mai mult decât îi puteam oferi eu. Kavanaugh e atât de plin de dragoste, încât se revarsă din el spre mine şi spre copiii mei. James a riscat totul pentru a-şi atinge visul. Kavanaugh ar fi gata să-şi dea viața pentru noi. James m-a atins şi am simțit cum ard. Când mă atinge Kavanaugh, mă simt ca în rai.

Doamne, ajută-mă să fiu o soție potrivită pentru el. Merită tot ce-i mai bun.

Recoltele sunt bogate. La fel ca toate. I-am spus lui Ham că sunt din nou grea. La început a fost tulburat, şi m-a întrebat dacă e bine pentru mine să am atât de curând încă un copil. Nu m-am putut abține să nu râd. E puțin cam târziu să-şi mai bată acum capul cu astfel de lucruri.

Doamne, îți mulțumesc. Iar dacă nu Te superi că îndrăznesc una ca asta, Te-aş ruga să fie fetiță de data asta.

Doamne scump, uneori inima mi-e atât de plină de dragoste pentru Tine că îmi simt gâtul sugrumat de durere. Nu prea mă pricep cu copiii, ştiu. Nu sunt ca Mama sau ca Mătuşa Martha.

Mama obişnuia să se roage rugăciuni de mulțumire în poiană şi să-ți cânte. Spunea că sunt psalmi pământeşti pretutindeni în jurul nostru care îți dau laudă şi e atât de frumos să ne alăturăm şi noi lor. Cum eu nu mă prea pricep la cântat, sper că vei înțelege că sunt recunoscătoare pentru atât de multe lucruri.

Lacrimile, balsam mângâietor şi curățător. Potire de

belşug şi durere. Frigul mă face să preţuiesc căldura. Bălegarul, cu toate că nu ştiu dacă îţi va face plăcere că o spun. Dar Doamne, când o împrăştiem pe ţărână unde am semănat sământă proaspătă, înmulţeşte recolta. La fel ca şi necazurile din viaţa mea, Doamne. Nefericirea şi nenorocirea m-au făcut să vin la Tine, iar acum nu mai vreau să plec vreodată.

Îţi sunt mulţumitoare pentru bucăţile de material pe care mi le-au dat de la clubul de cusut *quilturi* – ţesute şi plăsmuite la fel cum m-ai ţesut şi m-ai plăsmuit Tu în pântecul mamei mele. La fel cum mi-ai plăsmuit copiii mei. Îţi sunt mulţumitoare pentru noul nostru cămin care ne dă căldură, lumină, şi ne strânge laolaltă.

Praful! Particule mărunte ce dansează în lumină. De-aş putea dansa şi eu aşa pentru Tine în lumina zilei, în loc să mă ascund prin pădure, pentru că ultima oară când am făcut-o, copiii mei au crezut că mi-am ieşit din minţi.

Sunt atât de bucuroasă de lumânări, pentru că aşa pot vedea să scriu. Tu eşti candela mea, Doamne, şi-mi luminezi calea de ieşire din mijlocul întunericului. Îţi sunt mulţumitoare pentru grăuncioarele de aur pe care le-a adus Kavanaugh acasă ieri, curate şi netede, la fel cum ar trebui să fie inima mea. Doamne, aşa să mă faci. Îţi mulţumesc pentru Apa Bună pe care o avem. Îmi stâmpără setea trupului şi-mi aminteşte că Tu eşti Apa Vie pentru suflet.

Chiar şi Aerul pe care-l respir, Iisuse. Nu-l pot vedea, dar e acolo, mişcându-se şi atât de necesar mie să mă ţină în viaţă. La fel ca Tine. Şi Florile. Nu am văzut niciodată atâtea culori şi feluri de flori câte ai împrăştiat Tu pe coline. Chiar şi Cerurile Cenuşii sunt un lucru bun de la Tine, pentru că ele mă fac să tânjesc după lumina soarelui. Seminţele îmi arată moartea şi învierea.

Nu ştiu dacă eşti de acord cu mine când spun asta, Doamne, dar sunt recunoscătoare cu felul în care mă simt

atunci când mă cunoaşte Kavanaugh. Nici chiar cu James n-am simțit explozia aceasta de foc şi lumină în interiorul meu, ca o ploaie de stele.

Să fie oare doar o frântură din felul în care va fi să fim într-o comuniune deplină cu Tine, Iisuse? Oare ne arăți în parte ca să tânjim după întreg? îmi amintesc că Mătuşa Martha mi-a citit odată că dacă îl vezi în față pe Dumnezeu trebuie să mori. Cu toate astea, uneori fiecare fibră din mine tânjeşte să fie în ceruri cu Tine, în timp ce îmi doresc fierbinte să fiu aici şi să trăiesc până voi ajunge o bătrână amărâtă, care să fie înconjurată de copiii şi nepoții ei. Nu înțeleg toate câte se schimbă în interiorul meu.

Sierra ținu cu mare grijă şi tandrețe jurnalul uzat, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe față. Frumoasa scrisoare a lui Mary Kathryn către Dumnezeu era ultima ei completare în jurnal. Când întoarse ultima pagină, găsi un plic lipit cu grijă de coperta interioară. În plic se găsea o singură coală de hârtie. Recunoscu scrisul curat, îngrijit al mamei ei.

Dragă Sierra,

Nu avem alte jurnale ale lui Mary Kathryn McMurray care să fi rămas în posesia noastră. Dacă or fi fost şi altele după acesta, îmi pare rău să spun că s-au pierdut ori au fost transmise mai departe pe altă filieră de familie cu care nu suntem în legătură. Ştim din consemnările familiei noastre că Mary Kathryn şi Hamlet Bogan Kavanaugh au avut opt copii împreună şi au trăit până la o vârstă înaintată. Toate datele pe care le avem ne-au revenit prin strămoaşa tatălui tău, America Farr, ultimul copil al lui Mary Kathryn cu James Addison Farr. James a fost stră-stră-stră-bunicul tău.

Mike are toate hârtiile de familie, dacă eşti interesată să vezi toate detaliile.

Te iubesc.

Mama

PS. Am parcurs totul cu mare grijă, dar nu am putut găsi nicio altă mențiune despre Joshua.

CAPITOLUL 27

Sierra şedea privind *quiltul* lui Mary Kathryn. Alex nu o mai o sunase de câteva zile. Ştia că îi dădea timpul necesar pentru a digera tot ce-i spusese, iar ea se *gândise* la tot. Îşi luase câteva zile libere de la lucru pentru a fi singură şi pentru a-şi pune ordine în gânduri. În timp ce copiii erau la şcoală, se plimbase prin mall şi şezuse la cafenea. Mai târziu, şezuse în ungherul ei din bucătărie, citind în Biblie şi rugându-se. Nu primi nicio soluție.

Ce mi-ar plăcea să îmi dai răspunsurile scrise cu litere luminoase, Doamne, ce ar trebui să fac?

Când se duse la culcare devreme, nu reuşi să adoarmă, aşa că acum şedea pe canapea şi se uita la *quiltul* lui Mary Kathryn McMurray.

Tu ce-ai face, Mary Kathryn? L-ai împuşca? L-ai ierta şi l-ai primi înapoi?

Viața Sierrei se schimbase atât de mult. Era atât de bucuroasă de schimbări, atât de confortabilă cu ele. Alex nu avea decât să-i întoarcă viața pe dos din nou, ca să nu mai vorbim de riscurile pe care le implicau încercările de a face din nou căsnicia lor să funcționeze. Nu îşi făcea griji de HIV, aşa cum îşi făcea Alex. Era mai îngrijorată de riscurile emoționale, temerile inerente de a-l iubi din nou, aşa cum făcuse cândva. Alex fusese centrul universului ei.

Iisuse, Tu eşti centrul vieții mele acum. Oare va fi Alex încântat de schimbările din viața mea?

Abia dacă atinseseră subiectul credinței în timpul lungilor lor discuții de seară. În realitate se temuse să atingă subiectul acesta cu el. Mersul la biserică nu fusese niciodată o rutină în viața lor mai mult decât să participe la Mesă cu părinții lui, în anumite ocazii speciale. Oare înțelegea Alex cât de imPortant era Iisus pentru ea acum, că avea nevoie de Domnul mai mmult decât avea nevoie de el?

îl *dorea* pe Alex. îl dorea ca el să-i împărtăşească viața întru totul. Dacă ar şti că Cristos nu avea loc în viața lui, cum se putea împăca cu el fără să-şi compromită noua credință?

Am trăit cu el treisprezece ani Doamne, şi nu ştiu ce crede. Sinceră să fiu, nu prea ştiu mai nimic despre gândurile tainice ale inimii lui. Întotdeauna m-au interesat doar ale mele.

O, Doamne, de ce suntem atât de mândri şi de nebuni? De ce nu ascultăm înainte să dăm ochi cu dezastrul, şi apoi venim plângând acasă la Tine, dorindu-ne să fim reparați de Tine! îl iubesc, Tată, dar să fie oare genul acesta de dragoste de-ajuns? Pentru a ne face căsătoria să funcționeze? Avem atât de puține în comun? Niciodată nu mi-am dat seama de asta până acum. Venim din culturi diferite, din contexte sociale diferite, din religii diferite. El e genial, iar eu sunt mediocră. El a absolvit colegiul cu brio, iar eu abia am reuşit să îmi termin liceul şi să absolv câteva cursuri de afaceri. Lui îi place stilul ultramodern, iar mie îmi plac antichitățile şi floarea soarelui şi dantela. Doamne, lui îi place muzica anilor '70, iar eu nici nu pot s-o aud. Când mă gândesc la toate astea, mă apucă amețeala. Mă întreb cum de am rezistat atât de mult timp împreună. Viața noastră intimă era fantastică. Asta să fi fost? Pasiunea unul pentru celălalt ne-a ținut împreună, Doamne?

Obrajii i se îmbujorară când se trezi unde-i fugiseră gândurile. Era oare cuviincios să vorbească cu Iisus despre astfel de lucruri? Dacă nu, spera că avea să o ierte. Dar nu avea la cine altul să se ducă, nu avea pe nimeni care să o înțeleagă din interior în afară. Cine altcineva putea face asta în afară de cel care o crease?

În timp ce se ruga şi vorbea cu Dumnezeu, se lupta cu toate aceste întrebări. Oare îşi provocase singură căderea trăind într-o lume de domeniul fantasticului, fără să fie dispusă vreodată să-l vadă pe Alex aşa cum era? De asta

funcționase mariajul lor atât de mult?

Asta să fi fost, Doamne? Încă simt durere atunci când îl văd. Sunt creştină acum, şi cu toate astea tânjesc după el. Te iubesc, Iisuse. Totul s-a schimbat, şi nu în ultimul rând chiar eu. *Şi cu toate astea, continui să îl iubesc.*

Doamne, ce să fac? Care este voia Ta pentru mine în toată povestea asta?

Se lăsă cu capul de spătarul canapelei şi îşi ridică privirea la *quilt.*

Şi atunci înțelese. O lumină venită parcă de nicăieri, sau poate din interiorul ei. Şi odată cu ea, vocea plină de dragoste a lui Dumnezeu.

***Fii** liniştită, preaiubito. Şi să ştii că Eu sunt Dumnezeu.*

Clipi, uimită, copleşită. Era chiar acolo, înaintea ochilor ei, doar că fusese prea oarbă să o vadă. Mesajul despre care mama ei spusese că avea să-l primească, sosise în sfârşit. Sierra se aplecă înainte, încet, şi studie *quiltul* şi înțelese.

„Vine o zi când îl vei vedea ca o stea care va apărea dintr-odată pe cer. Şi ce zi minunată va fi aceea!”

Sierra se ridică în picioare şi se duse la *quilt,* zâmbind cuprinsă de uimire, atingând cu degetul firul stacojiu care ținea toate bucățile împreună, şi care făceau întreaga imagine a fi un întreg, o capodoperă incredibil de frumoasă.

— O, Doamne... şopti ea sugrumată. Cum putuse fi atât de oarbă?

***Cine sunt Eu, preaiubito**?*

— Tu eşti Dumnezeu. Cel Atotputernic.

Sierra plânse de bucurie în timp ce iluminarea părea să-i facă sângele să-i zburde.

Răspunzând unui impuls, îl sună pe Alex.

— Sierra, spuse ea răguşit.

— Ce s-a întâmplat, *querida?*

Îl trezise. Uitându-se la ceasul de pe peretele din

bucătărie, făcu o grimasă. Nici nu se gândise cât putea fi ora.

— Nimic. Copiii sunt bine. Eu sunt bine.

— Ceva tot s-a întâmplat. Ce anume?

Oare să-i spună să se culce la loc? Inima îi bătea nebuneşte, iar sufletul îi cânta laude Domnului.

— Ai putea veni până aici?

— *Si.*

Nici măcar nu o întrebase cât era ora. Când închise telefonul, îşi trecu mâinile prin păr. Era unu şi un sfert după miezul nopții! Oare ce-o fi gândit el? Stânjenită, îl sună din nou pentru a-şi cere scuze şi să-i spună că descoperirea ei putea aştepta până dimineață.

Poate că trebuia să aştepte până avea mai mult timp să se gândească. Oare avea să înțeleagă, dacă încerca chiar să-i explice acum încântarea febrilă a descoperirii? O cuprinse îndoiala. Poate că reacționa exagerat. Poate că era exagerat de sentimentală. Poate că imaginația i-o luase razna.

O, Doamne. O, Doamne.

Alex nu răspunse. Înainte să apuce să pună receptorul înapoi în furcă, auzi un ciocănit la uşă.

Luând adânc aer în piept, Sierra deschise. Inima îi tresări când dădu cu ochii de soțul ei. Îşi luase pantalonii lui uzați de trening şi stătea desculț în fața ei, cu părul negru ciufulit. Părea îngrijorat.

— Îmi pare rău, Alex. Nici măcar nu m-am uitat la ceas să văd cât e ora.

— Acum sunt treaz, spuse el în timp ce intra.

— O să spui că sunt nebună, dar vreau să-ți arăt ceva.

O, Doamne, ajută-l să vadă. Ajută-l să înțeleagă. Ajută-ne! Fii tu liantul care să ne țină împreună de data asta.

Alex o urmă în living, privind în jurul său, căutând ceva care să fie deplasat de la locul său. Niciun cutremur nu

avusese loc. Nicio bucată de tavan care să se fi prăvălit peste ea. Nimic neobişnuit. O privi întrebător, uluit.

Ea îşi ridică privirea spre *quilt.*

— Întrebarea n-a fost niciodată *dacă,* ci *când,* spuse ea, mai mult pentru sine decât lui.

— Când ce?

Ea-i zâmbi.

— Spune că fiecare genunchi se va pleca şi fiecare limbă va mărturisi că Iisus Cristos e Domn. Deci întrebarea este dacă aruncăm totul înaintea Domnului, sau dacă îl determinăm să ne dezbrace de toate lucrurile înainte să înțelegem că *El* este în control.

Alex scutură din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, *querida.*

— Ia loc împreună cu mine, te rog, Alex. Am ceva foarte important să te întreb. Se întoarse cu fața la el, în timp ce şedeau împreună pe canapea.

— Asta e cea mai importantă întrebare pe care ți-o voi pune vreodată. Cine este Iisus pentru tine?

Surprins, o privi cercetător în ochi.

— Fiul lui Dumnezeu, Creator, Tată, Mântuitor.

Ochii ei se umplură de lacrimi de mulțumire.

— Deci crezi.

— Si*, amor mio.* De când eram mic. Niciodată nu am vrut să fac din asta o problemă pentru tine. Familia ta... a mea... *impossible... yo comprendo.* Iar apoi, când am plecat de la tine, m-am gândit că şi tu I-ai întors spatele. Nu credeam că El avea să mă ierte, că putea să...

Vocea i se frânse, iar Sierra simți cum gâtul i se strânge de lacrimi văzându-i adâncul disperării lui. El îi întâlni privirea.

— Dar a făcut-o, *querida.* Dennis m-a ajutat să văd asta. Dumnezeu m-a iertat – El m-a restaurat pentru Sine. Şi de asta nu voi renunța la noi. Dacă El poate să ierte, ne

poate ajuta şi pe noi să facem aşijderea.

Se simţi năpădită de uşurare, dar şi de bucurie în acelaşi timp. Îşi ridică privirea spre *quilt.*

— Dumnezeu Atotputernic, Creator, Domn. El e Alfa şi Omega. Mary Kathryn McMurray a ajuns să înţeleagă. A făcut *quiltul* acesta ca şi alţii să înţeleagă la rândul lor. Eu am fost atât de oarbă.

O, minune a minunilor.

Alex o atinse, o simplă atingere a degetelor, nesigură, mângâietoare.

— De ce plângi?

— Pentru că El e *suveran,* Alex. Cred că pur şi simplu nu înţelegeam ce înseamnă asta. Am tot sucit lucrurile pe o parte şi pe alta, încercând să-mi dau seama cum să le rezolv, cum să le fac corect, cum să mă asigur că totul va lucra aşa cum trebuie să lucreze. Iar apoi în seara asta, în timp ce mă uitam la *quilt,* mi-am dat seama că nu sunt deloc eu în control. Dumnezeu este. Întotdeauna a fost. El e Dumnezeu cel Atotputernic.

Privi la *quiltul* lui Mary Kathryn.

— Ea a ştiut, Alex. A fost nevoie de durerea inimii ei şi de o tragedie ca ochii ei să fie în sfârşit deschişi, dar în final, a ştiut şi a pus-o aici în *quiltul* ei, ca să vadă toţi care au ochi să o vadă.

Seamăn atât de mult cu ea, Doamne. Încăpăţânată, arogantă, şi Tu m-ai iubit prin toate. Îţi mulţumesc pentru răbdarea pe care ai avut-o cu mine.

Alex se uită la *quilt,* încruntându-se. Când îşi întoarse din nou privirea la ea, Sierra văzu că el se întreba dacă nu cumva îşi pierduse minţile. Se ridică şi se duse la *quilt.*

— Am observat firul stacojiu de la bun început când am scos împreună cu Mama *quiltul* din cufărul cel vechi din pod. Doar că nu am înţeles până în seara asta de ce a ales Mary Kathryn tocmai culoarea asta. Tu vezi cum sare în

ochi? Vezi cum ține toate bucățile împreună, Alex? Mary Kathryn a făcut fiecare bloc separat, de-a lungul anilor. Fiecare arată ceva semnificativ care s-a întâmplat în viața ei: tragedii, nașteri, schimbări în viața ei, transformări. Şi aici, în capăt, e zidul de piatră cu coarda aceea roşie ce atârnă dintr-o fereastră deschisă. Asta nu am înțeles-o niciodată. Se opri înaintea *quiltului,* urmărind o porțiune brodată cu struguri şi frunze de viță de vie. Scuturând din cap, se întoarse şi-l privi, cu inima plină de dragoste.

— I-am citit jurnalul, tot, de câteva ori, şi nu am înțeles niciodată de ce a făcut zidul acela ca ultim bloc. Nu a pomenit niciodată de vreun zid în jurnalul ei. În seara asta, am înțeles. E zidul lui Rahav.

— Rahav?

— Rahav, prostituata care a ascuns iscoadele israeliților care au venit la Ierihon. Moise murise, iar israeliții au intrat în Canaan pentru a lua în stăpânire Țara Promisă. Iosua a trimis iscoade la Ierihon, şi Rahav i-a primit în casa ei. Era o prostituată care trăise o viață de păcat şi neascultare, şi cu toate astea, la un moment dat, şi-a riscat viața pentru a-i apăra pe oamenii ăştia şi i-a ascuns de cei care-i căutau, pentru că a crezut în Dumnezeul lor. Avea credință, şi a acționat în baza ei. Iscoadele i-au spus să atârne firul stacojiu în geam, şi chiar dacă toți ceilalți din Ierihon aveau să fie trecuți prin sabie, niciunul din casa ei nu avea să piară. Şi şi-au ținut cuvântul. Ea s-a căsătorit cu Salmon şi este pomenită în genealogia lui Iisus Cristos.

Îşi ridică privirea din nou spre *quilt.*

— Dar e mai mult decât atât. Stacojiul este un simbol şi pentru Iisus, şi pentru moartea Lui pe cruce. Stacojiul este un simbol şi pentru sângele pe care l-a vărsat pentru noi, ca să fim răscumpărați. El a fost acolo înainte de toate lucrurile. Credința este cheia.

— Deci stacojiul este un simbol pentru credință?

— Nu, nu pentru credință. Mary Kathryn s-a războit cu Dumnezeu. La începutul jurnalului ei, era furioasă şi L-a respins. După aceea, abia dacă-L pomenea într-o lumină favorabilă – şi asta până mult mai târziu. Nu a fost credincioasă deloc. Într-un anume sens, a fost exact ca Rahav, prostituându-se cu alți zei, într-o țară străină. Casa şi țara ei au însemnat pentru ea mai mult decât orice altceva. Apoi a fost soțul ei şi copiii ei. Şi cu fiecare nouă pierdere suferită, Dumnezeu a fost acolo alături de ea. Dar ea n-a înțeles asta decât la sfârşit. Asta semnifică firul acesta stacojiu. De asta a pus zidul acela în ultimul bloc. Geamul e deschis, iar funia stacojie ce atârnă la geam şi apoi țâşneşte în sus, legând toate lucrurile împreună. Dumnezeu a fost acolo toată viața ei. El a purtat-o prin toate.

Râse uşor, umplută de uşurare şi bucurie.

— Uită-te la cusături, Alex. Frunze de viță şi struguri, lanțuri, porumbei, cruci, ramuri de măslin – atâta meşteşug şi frumusețe. Atunci când a făcut acest bloc al *quiltului,* a făcut-o cu o dragoste plină de pasiune pentru Mântuitorul ei. Şi-a dat seama că tot ce i s-a întâmplat în viață a fost prin voia lui Dumnezeu. Şi în final, a capitulat. A *crezut.* Şi pentru că a crezut, Dumnezeu i-a deschis ochii ca să poată privi înapoi şi să înțeleagă modul în care El a fost intim implicat în toate. Moarte. Naştere. Foc. Dezmoştenire. Dragoste. Trădare. Pierdere. Dumnezeu i-a îngăduit să treacă prin toate acestea, pentru ca să vină la El. Odată ce a făcut-o, a văzut minunea din fiecare eveniment.

Se întoarse şi se aşeză din nou alături de Alex.

— Lucrurile care s-au întâmplat în viața noastră au fost îngăduite pentru că Domnul vrea să ne atragă la El. Luăm decizii şi facem tot felul de lucruri, credem că suntem în control, dar de fapt nu suntem niciodată. Dumnezeu e în

control. E o aroganță şi o mândrie să credem că noi ne guvernăm singuri viețile. E o iluzie. Nu suntem niciodată capabili să orchestrăm nimic. Dumnezeu deține controlul.

Îşi puse mâna pe genunchiul lui.

— Credeam că tu eşti în controlul vieții mele, Alex. Când m-ai adus în California de sud, m-am simțit lipsită de putere. Eram supărată şi speriată. M-am răzvrătit. Nici măcar o clipă nu m-am gândit să mă întorc la Domnul. M-am adresat prietenelor, şi viețile lor erau țăndări. M-am adresat mamei mele, şi ea mi-a fost luată. Am vrut să mă întorc la tine, dar apoi ai plecat şi tu. Dumnezeu a ajuns în sfârşit la mine pe autostrada Hollywoodului. Râse printre lacrimi. Tărâmul sfânt pentru mine a fost o bucată de macadam din Los Angeles County.

El îi şterse lacrimile de pe obraji, privind-o cu tandrețe. Ea-şi dorea mai mult ca orice altceva ca el să înțeleagă.

— O, Alex, nu înțelegi? Niciodată n-aş fi avut nevoie de Iisus dacă aş fi avut controlul. Tot ce s-a întâmplat – toată durerea – El a preschimbat-o în *bine.* A slujit scopului Său. M-a adus la El.

Îi acoperi mâna cu a ei.

— Dacă n-ai fi plecat de la mine, schimbarea nu ar fi avut loc niciodată. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate. Îi mulțumesc cu fiecare fibră a ființei mele, Alex. Toată durerea a fost o binecuvântare. Nu m-am îndrăgostit de tine din greşeală. A fost planul lui Dumnezeu. Acum ştiu că El ne atrage la Sine, toată viața noastră. Dacă-L lăsăm să ne atragă. Unii dintre noi suntem atât de încăpățânați încât e nevoie de mult timp ca să-i vedem planul la lucru.

Iar unii nu o fac niciodată, nu, Doamne?

Îi ținu mâna între mâinile ei şi îl privi în ochi.

— Iisus e în centrul ființei mele, a celei ce sunt acum, Alex. Nu mă mai pot întoarce.

— Nici nu ți-aş cere să renunți la El, *querida.* Îți cer doar să îmi dai mie voie să intru.

Inima Sierrei se topi. Dumnezeu i-l dăruise pe acest bărbat cu un scop. Se căsătorise cu Alex ca o fată neatinsă, îndrăgostită până peste cap de el. Era încă măritată cu el, îl iubea în continuare. Diferența acum era aceea, că acum ea era una cu Cristos, unită cu Dumnezeul Cel Atotputernic. Iar cu Dumnezeu, toate erau cu putință.

— Nu avem de fapt nimic în comun, noi doi, nu? spuse ea încetişor. În afară de Iisus. El e tărâmul nostru comun, Alex. El ne-a adus împreună, şi El ne va ține uniți, dacă facem din El temelia noastră.

Nu mai trebuie să-mi fac griji de „ce-va-fi-dacă". Nu mai am nevoie să am răspunsuri pentru tot. Nu trebuie să am totul plănuit dinainte în mintea mea înainte să o pot lua de la capăt. Nici tu, preaiubitule. Trebuie doar să ne apropiem tot mai mult de *Iisus.* Trebuie să avem încredere în planurile Lui pentru noi. Trebuie să învățăm de la El. Şi trebuie să trecem să facem primul pas prin credință.

Ea-i atinse fața cu tandrețe, simțind linia fermă a maxilarului său.

— O, dragostea mea, dacă facem din apropierea de Iisus scopul nostru în viață, cum am putea să nu ne apropiem totodată tot mai mult unul de celălalt?

Acoperindu-i mâna, Alex îşi întoarse capul şi o sărută în palmă.

— *Mi querida, te amo muchisimo.* Eşti atât de frumoasă în ochii mei, *mi amor.* Ochii lui negri se umplură de lacrimi. Te rog să mă ierți pentru durerea pe care ți-am pricinuit-o.

— Şi tu pe mine, Alejandro.

O, Doamne, iartă-mă pentru durerea pe care Ți-am produs-o ție prin încăpățânarea mea. Te iubesc, Iisuse.

Se duse firesc în brațele lui Alex, rezemându-şi capul la pieptul lui. Îi auzea bătăile regulate, rapizi ale inimii.

— Încă avem multe de lucrat împreună.

Ea râse şi inhală mireasma dragă a trupului său, familiară şi bărbătească.

O, dragostea mea. Fii ca o gazelă pe munții de mirodenii. M-am trezit. Fii cu noi, Doamne. Fă din relația noastră un triunghi al dragostei, unul sfânt care să dureze toată viața, şi chiar mai apoi.

Alex făcu un pas înapoi.

— Să începem cu începutul.

Îi dădu drumul, îşi scoase lănțişorul de aur cu crucifixul primit de la mama lui şi cu verigheta ei de sub sveter. Deschise închizătoarea, şi le lăsă pe amândouă să-i alunece în palmă. Atunci o privi, cu o întrebare limpede în ochii săi. Nu mai lua nimic de la sine înțeles de data asta.

Zâmbind, Sierra îi întinse mâna ei stângă.

— *Dios, te doy mi gracias y mi vida,* şopti el uşurat şi plin de mulțumire. Încordarea se risipi, iar bucuria îi cuprinse ochii negri, când îi strecură verigheta din aur înapoi pe deget. Luându-i mâna într-a sa, se ridică în picioare.

Cu paisprezece ani în urmă, stătuseră ca şi acum unul în fața celuilalt, cu viitorul înaintea lor. Cuprinzându-i fața în mâini, Alejandro Luis Madrid o sărută pe Sierra Clanton Madrid cu reverență, înaintea Domnului.

— Niciun om să nu despartă ceea ce a unit Dumnezeu, murmură el.

Îşi petrecu brațele pe după gâtul lui, şi-l sărută la rândul ei.

O, Tată, ne desfătăm în Tine. Îți proslăvim Numele!

Modelează-ne Tu şifă-ne una cu Tine.

Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți. Pentru detalii suplimentare şi alte apariții editoriale ale scriitoarei Francine Rivers, dar nu numai, pe care le găsiți la Editura Scriptum, vezi paginile de final şi accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro

Dragă cititorule,

Sperăm că ți-a plăcut această poveste ce transcende timpul, această poveste despre relațiile de familie şi despre credincioşia lui Dumnezeu. Credincioşia Lui în mijlocul falimentelor noastre, vindecarea lui în frângerea noastră, şi timpul lui pentru restaurare.

Bucățile de material neregulate pot părea lipsite de valoare la o singură privire, dar când două mâini iubitoare le prind laolaltă, cu un fir strălucitor, ele devin o moştenire scumpă. La fel este cu familiile noastre şi cu viețile noastre. Ceea ce noi vedem drept frângere, faliment şi disperare, Dumnezeu va folosi pentru a ne curăți. El va țese cu strălucitorul *fir stacojiu* al dragostei Sale pentru a ne creşte credința noastră în El „...”. (Efeseni 2:10)

Fie ca următorul ghid de discuții să vă ajute să descoperiți *firul stacojiu* pe care Dumnezeu îl țese în viața voastră pentru a vă pregăti pentru veşnicie.

A voastră, *Peggy Lynch*

1. După părerea ta, care a fost cauza / cauzele problemelor de familie cu care s-au confruntat Sierra şi Alex? Cum au contribuit fiecare dintre ei la apariția propriilor lor probleme? Ce eforturi au fost întreprinse pentru a rezolva neînțelegerile?

2. Comparați-le pe Sierra şi Mary Kathryn. În ce fel seamănă cele două personaje? Prin ce anume se deosebesc? Cum le-au fost afectate relațiile de abilitatea lor de a comunica?

Întrebări şi discuții

Omul are bucurie să dea un răspuns cu gura lui, şi ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită! Proverbe 15.23

4. Comparați-l pe Alex cu James. Care au fost complexele lor de inferioritate? Şi cum le-a afectat acest mod de gândire propriile decizii şi alegeri?

5. Ce complexe de inferioritate motivează propriile tale decizii?

3. Cum îți calific propriile tale abilități de comunicare?

Un om este prețuit după măsura priceperii lui, dar cel cu inima stricată este disprețuit. Proverbe 12.18

Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă. Proverbe 29.25

Tigaia lămureşte argintul, şi cuptorul lămureşte aurul; dar Cel ce încearcă inimile, este Domnul. Proverbe 17.3

6. În ce privințe seamănă Ron Peirozo cu Kavanaugh? în ce privințe sunt ei diferiți de Alex şi James? Ce anume îi face de dorit pe primii doi?

Cel încet la mânie prețuieşte mai mult decât un viteaz, şi cine este stăpân pe sine prețuieşte mai mult decât cine cucereşte cetăți. Proverbe 16.32

Mândria unui om îl coboară, dar cine este smerit cu duhul capătă cinste. Proverbe 29.23

7. Pe cine a folosit Dumnezeu spre a-i atrage atenția Sierrei? Care a fost răspunsul ei? Pe cine a folosit Dumnezeu în cazul lui Mary Kathryn şi care a fost răspunsul ei?

Întrebări şi discuții

10. Când priveşti în urmă la viața ta, cum te-a atras Dumnezeu la Sine? Cum şi-a demonstrat El credincioşia față de tine în mijlocul eşecurilor şi al înfrângerii? Poți vedea firul stacojiu al dragostei pregătindu-te pentru eternitate?

8. Cum a folosit Dumnezeu oamenii din viața ta pentru a te atrage la Sine? Ce acțiuni ai întreprins drept răspuns?

Prietenul adevărat iubeşte oricând, şi în nenorocire ajunge ca un frate. Proverbe 17.17

Smeriți-vă înaintea Domnului, şi El vă va înălța. Iacov 4.

10

9. Discutați credincioşia lui Dumnezeu față de Alex şi Sierra. În ce moduri şi-a demonstrat Dumnezeu credincioşia față de Mary Kathrim şi Kavanaugh?

Adu-ți aminte, Doamne, de îndurarea şi bunătatea Ta; căci sunt veşnice. Psalmul 25.6

De altă parte, ştim că Dumnezeu lucrează prin toate lucrurile spre binele celor ce-L iubesc, şi anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci (...) i-a cunoscut mai dinainte... şi pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a şi proslăvit. Romani 8:28-30